Digitized by Google

402268

HENRICI VALESII
NOTAE
ET
ANIMADVERSIONES
IN
HARPOCRATIONEM
ET
PHLIPPI JACOBI
MAUSSACI NOTAS

Ex Bibliotheca

GUILIELMI PROUSTEAU

ANTECESSORIS

AURELIANENSIS.

Monaſterii S. Vincentii Cenom.
Congr. S Mauri.
1698

ILLVSTRISSIMO

VIRO

JOANNI ANTONIO

DE MESMES

COMITI DE AVAUX, DOMINO DE LONGEVAL, BAROCHES &c. AB INTIMIS REGI CHRISTIANISSIMO CONSILIIS ET LEGATO EXTRAORDINARIO AD FOEDERATAE BELGICAE ORDINES

BIBLIOTHÈQUE DE LYON 1353 GRUNELLE

S. P. D.

JACOBUS GRONOVIUS.

Jam officii, quod partim dulcedo familiaritatis cum Henrico Valeſio exercitæ, partim neceſſitas & communis inde commodi ſpes recipere me coëgit, rationem perſolveram, & ut hoc collectum alieno opere eruditionis inſtrumentum

emendate ac nitide præla deſereret, præſidiis omnibus advocatis effeceram; atque adeo nihil jam erat cauſæ, quin & Harpocrationi & univerſæ antiquitati in multis partibus, quarum honorem & intellectum depeculatæ erant priorum ſeculorum ſordes, labor Valeſianus illuceſceret. Sed quum vetuſtas omnis velut abominandi eventus præſagium judicaverit, ſi quid incertis inchoaretur auſpiciis; tum huic proventui, non modo ut honor debitus ei contingeret, ſed ne quod ad iniqua de eo ſpolia petenda facinus concipi poſſet, cavendum videbatur, ut is, quippe poſtumus & in peregrina regione, velut ex commendatione mortui patris applicaretur ad aſylum tale, quod juſta conjectura ab ipſo electum iri adfirmaret. Hanc quoque mihi traditam perſonam quum decenter ſuſtinere cuperem, injecta contemplatione tam ſuper auctorem, quam ipſum quoque fœtum, ſive etiam obſtetricantem me & adminiſtrum, nihil elegantius fieri a me poſſe vel ad exiſtimationem hominum vel ad veritatem meam fidemque judicavi, quam ſi rationem hujus procemii ad Te conferrem, ILLUSTRISSIME MEMMI. Hoc clamare mihi manes Valeſiani, hoc ſine cunctatione imperare cærimonia dignitatis

tatis

tatis Tuæ, hoc ipſa nominis Tui amore Muſæ celebratiſſimi urbanitas & ſplendor exigere videbantur. Etenim ut primum iſta poteſtas mea facta eſt, & ſuo pondere, non auctoris nomine rem pendens, corpuſculi hujus lineamenta perſpicere potui, animadverti has chartas non oſtentatione ingenii, non ſcribendi quæſito nitore ad mala multa ſpecioſis quibuſdam involvenda pictas; ſed inſtitutam hîc eſſe velut officinam refertam rebus non modo dignis, quæ legantur ab iis, qui exactam doctæ antiquitatis copiam amant, ſed ſi verum volumus, vel maxime neceſſariis & minime cognitis, utpote perquam abſtruſis. Quos enim vel penitiſſimæ eruditionis angulos ab Valeſio non penetratos, quos receſſus ab eo non inſpectos, quas arculas cujuſcunque generis ſcriptorum ab eo non recluſas hinc diſcimus, ut ſcripturæ non intellectæ portentoſa monſtra, quæ ne adſpicere quidem alii, nedum tangere auſi fuerunt, inſtar renati Herculis Alexicaci ad obſequium redigeret, & ex ſcabitudine nuperæ ruditatis ad tranquillum transferret? Quot ille loca teterrima aggreſſus eſt, neque id violente, ſed leniter & exigua capaciſſimæ ſolertiæ particula adfuſa mutans illis ſaporem, & ex atroci cruditate melleam teneritudinem producens? Si

hiſtoriam ſpectemus, eam multis partibus hic liber illuſtrat: ſi fabularum ſcenas, in quibus ille verborum & dicteriorum nativus lepor diſcitur, hîc obſcuriſſima earum deridicula revelantur: ſi poëtarum aut oratorum luſus ac delicias ſuavitate Græcæ elegantiæ conditas, earum plurima hîc materia eſt; denique ne horridorum quidem Grammaticorum ſubterraneis ſiris caliginoſiores canones deſerunt. Poſſem hîc ſatis denſam enumerare ſeriem eorum, quæ ab Valeſio illuſtrata ſunt partim in cognitione auctorum, partim in doctrina Græcæ linguæ, ad quæ nuper adeuntes viros etiam perinſignes hallucinatos memini, quæ tamen magnus ille heros ab aliquot annis in hos margines conjecta domi habuit. Poſſem hîc recenſere formulas tribunalis Græci ſicut ab Romanorum ſapientium auditoriis adſcitas, ita ſagaciſſime comparatas, de quibus ne ſomniatum quidem hactenus fuit unquam. Et quam promptum in his ſubſidium exhibetur, ubi Geographiæ ratio deducenda fuit? Quid ſi jam ipſum Harpocrationem adſpexero? In eo enim quum haud dubie præclarum doctrinæ ſpecimen prodiderit veſtras Mauſſacus; tum is ipſe, ſi Valeſium parem accipiat, ſuccumbit & tanquam in luctatione ſæpius quam ter abjicitur.

citur. Sed nimirum ornatiſſimo apparatu inſtructa præſentia & altitudo Valeſianæ mentis ita beabat ſcriptores eos, quos velut monumenta ſuarum lucubrationum conſtituens in fidem ſuam recipiebat. Sic venit ad Peireſciana Excerpta & altera Excerpta Legationum, ſic eum ſenſit Ammianus, ita noviſſimus ejus labor Hiſtoria Eccleſiaſtica, cujus tertium volumen glorior amoris ipſius munus a me poſſideri. Quæ omnia quum ſint tam magnifica, ut corroboratam viri doctiſſimi famam apud omnes bene formatas gentes ipſi conciliaverint; tum qualis futura fuiſſet hæc opera, ſi tam locupletes & odoratos floſculos in faſciculum colligere, tam exquiſita compoſitæ penus fercula digerere ipſi & exponere, atque adeo tot comportatis undique & per omnem vitam ſubſidiis nunc ingenii perfectiſſimam polituram, nunc judicii ultra communem modum exacti limam admovere licuiſſet? Et ſane ad hanc cogitationem moveor periculo invidiæ meæ apud nonnullos, qui ſcriptum hoc ad conſummatæ exiſtimationis gloriam Valeſio valiturum negabunt, prave adſpecturi indiſpenſatam liberalitatem, nec debuiſſe omnia hæc velut pericula chartis privatis illita in publicæ lucis conſpectum committi. Quod forum

etſi

etſi ut iniquum ejurare poſſem, tamen ut Te præſente ſuperſtite ſatisfaciam; fateor, inuſtus eſt mihi, qui de complexu illius eram, dolor ejus temporis graviſſimus, quum primarius iſte Muſarum ſatelles morte interceptus eſt, antequam multis aliis ſummis meritis fortunam publicam ſtudiorum exaggeraviſſet, & non Obſervationes, non Libros de Critica, non Pollucis capita de republica Athenienſi, & ante omnia non Harpocrationem emendatum inter titulos ſuos eum numerare potuiſſe ægerrime tuli. Hæc communis noxa, hoc amarum damnum eſt; ſed cujus ingentia ſolatia vel in hac ipſa manus ultimæ deſtitutione & inordinata coacervatione ipſe hic talis Harpocratio nobis præbet. Videlicet Valeſius noſter utpote foro & juris ſtudio deſtinatus, eique operam daturus, aut ipſe videns conſilii & prudentiæ maturus ephebus ſibi hanc legem dixit, aut a doctiſſimis magiſtris accepit, non poſſe vel principia vel origines publici privatique Romanorum juris percipi & intelligi, niſi Græcis notoriam perferentibus, utpote a quibus id adoptaverunt Romani. Id quum ſibi infixiſſet, in reliquiis, quæ ſuperſunt, oratorum Græciæ & inprimis in hoc Harpocrationis corpuſculo, uti debuit, habitare propoſuit.

ſuit. Qua ratione factum, ut de curriculo ſemel ſumpto nihil decedentem, uſu tractandoque cognita interius dos libelli iſtius Valeſium adegerit, ut Harpocrationis volumen conſtituerit quaſi ſacrarium quoddam laborum, quos ad hujus vitæ quietem ſplendoremque meditabatur: Harpocration velut pugillar & juveni & viro & ingraveſcenti ætati adhæſit perpetuum, ad auxilia quidem memoriæ primum, deinde etiam gratiæ ergo, quam Harpocrationi tribuens non dubitavit omnia ſedulo facere, ut tantis tenebris obducto ſcripto opitularetur. Agnoſcis, SAPIENTISSIME LEGATE, quàm non nova, ſed nulla via munita; non mutata, ſed depravata ſit docendi diſcendique ratio iſtius ſtudiorum generis ab illis, qui quum ita Diis & Adjutrici Themidi inviſi, ita ab legibus & æquo jure fugitivi agerent, ut per rectum curſum ſummam illam tenere non poſſent, per teſqua & ambages fœdiſſimo ſitu ac jejuniſſima ſtultitia obſitas illuc pervenire contenderunt, humilitati ſuæ veliſicantes & alto vultu generoſum laborem adſpicere metuentes. Valeſius juris ſtudioſus oſtendit, quam ſit illi circumeundum, quicunque veris & ſolidis applicare mentem velit,

nedum illi vinculo & præſidi humanæ conjunctionis. Ab Valeſio nunc aperitur intimum artis nobiliſſimæ ſecretum & certa mitigandi ratio, illuſtriſque & lata ſemita eundi per meram puramque eruditionem & illam adeo celebratam juris peritiam, potius quam illam macram & omni lepore deſtitutam aberrationem, quæ nunc omnes Academias obſidet, facitque ut de jure non tantum civili, ſed etiam gentium differant, qui non modo nullum librum extra illas tralaticii uſus laceras reliquias legerunt, ſed ne norunt quidem. Itaque qui mente lævus non eſt, Valeſium ut myſtagogum eligat; hæc ipſa Valeſiana nunquam ab illis oculos dejiciens habeat documento, ut illum furorem, qui nunc in his rebus verſatur, vitet, meliora profectuum ſuorum præſidia muniat, & alacritati ſuæ uberioribus paginis curſum præbeat. Quantum enim eſt videre velut oculis progreſſus & ſtudendi methodum ejus, cujus doctrinam ut ſeculi ſui veriſſimum fulgorem deinde omnis agnovit ac ſalutavit orbis; quibus ille ſe immerſerit libris; quomodo ille nihil ſine excerpendo & annotando legerit; ut denique ſtylum verterit? Unde jam fit, ut quod in-

decen-

decenter factum nonnullis videri poſſet, id cedat vel inſigni gloriæ, vel ſummæ utilitatis exemplo, neque ſine ultimo modeſtiæ meæ præjudicio abradere vel invertere quidquam potuerim in iis, quæ non poſſunt non omnia placere ſanis hominibus. Quod ſi forſan occurſura ſunt quædam, quæ ab juvene potius quam ab robuſto annotata videbuntur, ſi in quibuſdam hæſitatio aliqua apparebit, ſi mutata aliquando ſententia & poſterioris diei fortuna ſecundior, immo ſi quæ jam ab aliis anticipata; quæ etſi omnia ſe facile tueantur, tamen ſi qua ſunt talia, hic enimvero exiſtimationis metus, hæc illa Syrtis eſt, propter quam cogor Legationis Tuæ, Nobilissime Comes, ſanctiſſimam teſſeram & inviolabile decus per tot populos terraſque circumlatum huic volumini præſcribere, ut vel tanquám vecordes & conſcelerati hinc abigantur, quicunque vitiandi & pulſandi animo acceſſuri ſunt, vel tam auguſti faſtigii elogio conſpecto in horrorem ac reverentiam perducti abluant prius ſe & benignitate adſpergantur, malintque ad ea tantum adhæreſcere quæ uſui eſſe poſſunt, reliqua ut nulla præterire. Tua perſona præten-

datur illi velut infula, cujus venerationis objectu & repagulo arceatur, ſi qua eſt tam effrenis & importuna natura, ne ab hac pulchritudine limis oculis ſpectata maculam aut ignominiam aliquam ſuſcipi neceſſum ſit. Etenim ſi ullum unquam pactorum caput, ſi vaſa ulla, ſi denique homo quiſquam civis Tuus juſte ad illud commune gentium fas & illam fidem publicam, qua coruſcat paciferum munus Tuum, ſe contulit; quid de his liturariis dicemus, utique ſcriptis conceptiſque in illa tum luce terrarum omnium, tum domicilio imperii Gallici Lutetia; & quidem ab illo, quem judiciis ſuis exornavit univerſa Gallicana Eccleſia, quem favore ſuo dignatus eſt Primarius maximarum curarum adjutor COLBERTUS, quem denique beneficiarium ſuum æſtimavit CHRISTIANISSIMUS LUDOVICUS, cujus auctoritate vallatam caducei Tui religionem adoravere tot tempora, tot gentes? Hanc opportunitatem quum ab ſanctimonia Legationis Tuæ ſumere hæc adverſaria poſſent, tum & de humanitate publica lenius augurans, & de dignitate hujus materiæ conſtantius judicans,

malo

malo fateri, ILLUSTRISSIME DOMINE, aliud & propius eſſe, quo cogitantem me de ipſius, ſi viveret, Valeſii voluntate tetigit, præſtrinxit & occupavit Splendidiſſimum Nomen Tuum. Videbam enim ultra annos quadraginta ipſum quaſi in ſcuto ſuo inſculptum geſtaviſſe HENRICUM MEMMIUM Patruum Tuum, velut imperatorem ac ducem ſuum, & recordabar, quanta aliquoties pectoris exſultatione, referens mihi ſtudiorum ſuorum ac vitæ fata, quæ ſatis moleſta a primo fuerant, mulceretur ad commemorationem benefactoris ſui, qui effecerat, ut præſidiis ingenii & aſſiduo ſtudio bene munitus circumflueret quoque & abundaret præſidiis fortunæ, idque tam prolixe, ut ne mortuus quidem congiarii annui præbitiones deſineret, quò ne amiſſione tanti fautoris acumen ac lætitia Valeſiani laboris teperet, ac hebeſceret. Quoties & quantopere credimus optimum virum his obſcuritatibus inhærentem, quum veniſſet condictus anni dies, velut ſcintilla beneficentiæ MEMMIANAE illuſtratum refectumque novaſſe vires ſuas & acrius intendiſſe nervos, ut erueret, quo nos & æterna deinceps poſteritas frueremur? Itaque

 quum

quum hæc ipſa, quæ vides, magnam partem Gentilitiæ Tuæ Comitati accepta referri oporteat; tum ſuſpicionem conſtituere licet Valeſium quoque omnibus modis velle tam benefici ac tutelaris nominis hæredi reddi vicem, & optare, ut & ipſe celebrare Liberalitatem adeo promptam ipſi paratamque ne poſt funus quidem deſinat, quo ne punctum temporis ullum in æternam poſteritatem ab aſſidua ejus commemoratione vacuum prætereat. Hujus ego animi vicariam fidem exhibens, partim copia illa Græca & Romana, quæ hic elucet, adlectus, partim officio, quod ea & voluntate & fronte me præſentem abſentemque ſemper excepit, qua filium pater fovere & complecti poteſt, expugnatus, juſtiſſimam puto me elegiſſe formulam, ad quam in præfando adſtringerer. Quid ſi deinde juris ſententiæque ſim meæ, & hanc commentationem allegatione multa in ſinum meum delatam mihi ut propriam vindicans, caput altius exſerere me cupiiſſe confitear, & prorepere ad juſtam ex domeſticæ gloriæ memoria exultationem coner? Adeo enim his omnibus, quæ Valeſio obtigerunt, bonis non minor eſt hæreditas ſortis meæ; quin eam tanto auctiorem & conſpectiorem eſſe cenſeam, quod Claudius Mem-

MIUS alter Patruus Tuus eandem in colloquio Monaſterienſi ſtationem obiens, quam Tu in Neomagenſi implevişti, patrem meum, ſed alienigenam, ſed ignotum dignum judicavit & familiaritate & liberalitate ſua. Quod quî poſſim obliviſci videns quotidie & ante oculos habens illos tenerrimi favoris libellos, quibus non patrem meum modo amaviſſe, ſed & lucubrationes ejus Livianas tanti putaſſe ſe oſtendit, ut & legeret & laudaret. Hunc ego patrem quum non nomine tantum exprimam, ſed etiam vita æmuler, non poterit mihi eſſe invidiæ, ſi gaudia etiam præteritorum temporum quaſi ruminari, & vel blanditos natali meo venuſtos dies lætiſſimæ hujus recordationis ſolennitate frequentare geſtiam, vel ut ante in Valeſio, ſic nunc quoque in patre meo filius legitimum gratæ teſtationis numerum apud Te implere & propagatæ clientelæ fidem inſtaurare coner. Id totum eſt, MAGNIFICE MEMMI, quod affectare potui. Eant igitur hæ perſcriptiones in Harpocrationem Valeſianæ, hoc copioſiſſimum diligentiæ ejus penſum ac dominium, hæc ſolatia publica, & pacis, DOMINE, cujus ſequeſter es, ornamentum, eat id, dico, ſub titulum Tuum,

& ad

&ad infinitam poſteritatem cultum erga Te & glorioſos majores Tuos & Valeſianos manes meum conſecratura caneſcat. Lugduni ad Rhenum a. d. x Cal. Februar. cIↃIↃcLXXXII.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

HARPOCRATIONIS LEXICON.

Pag. 1. Λοιμοῦ.] Scholia Ariſtoph. in Equit. ubi de εἰρεσιώνη. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τινὰ ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινὸν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηροσίαν ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσαιεν. θυσάντων οὖν Ἀθηναίων τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. Suidas. Προηροσίαι αἱ πρὸ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγένετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων ἐ ὀλυμπιάδι. Λυκοῦργός φησιν ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω καὶ ζητῶ παρὰ πᾶσιν Ἕλλησι μαντευομένοις τὴν Δία, προηροσίαν ποιήσασθαι. Leg. τῇ Δηοῖ ex Suida in εἰρεσιώνη.

Pag. 2. Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις.] Ejus orationis id eſt argumentum. Epigenes Eumathem ſervum ſuum, qui menſam Athenis exercebat, in judicio manumiſit. Mortuo Epigene, Dionyſius hæres Eumathem ducit in ſervitutem. Contra Xenocles eum aſſerit in libertatem. Agit inde Dionyſius contra Xenoclem actione ἐξαιρέσεως, cujus actionis libellum hic refert Harpocratio. Pro Xenocle orationem Iſæus ſcripſit, cujus procœmium refert in Iſæo Dionyſius Halic.

Pag. 3. Ἐν τῷ παναθηναϊκῷ.] Pag. 468.

Ἀγνίας, Ἰσαῖος.] Iſæus περὶ Ἀγνίου κλήρου p. 76.

Pag. 4. Ὑπερίδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.] Locus Hyperidis extat apud Sopatrum in commentariis ad Hermogenem.

Δημοσθένης τι καὶ Δείν.] An forte ἢ? non affirmo tamen. Nam potuit uterque contra Theocrinem orationem ſcripſiſſe, ut adverſus Leptinem & Ariſtogitonem plures peroraverunt. Libanius certe in Argum. ad eam contra Theocrinem notat, τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοιγε οὐκ ἀποικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους. Dionyſius Halic. in Dinarcho hanc orationem Dinarcho tribuit, & à quibuſdam Demoſtheni aſſignari monet.

Pag. 5. Ἀγρίους.] Sic Attici loquuntur. Ariſtoph. νεφέλαις. κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου. Ubi Schol. ἀγρίους δὲ καὶ καλοπεδιλώτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας τοὺς παιδεραστάς. Quæ apud Suidam etiam leguntur. Vide Etymolog. in ἄγριοι.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Et ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον. Ubi idem oraculi reſponſum, quod Delphis Apollo reſponderat Athenienſibus, fuſius refert.

Μηλοσφαγεῖν &c.] Hunc verſum Ariſtophanes παρῴδηκε ex Pliſthene Euripidis. Apud Ammonium enim in βωμὸς ſic habetur: παρὰ δὲ Εὐριπίδου ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει. μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Pag. 6. Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Sed ibi legitur ἀργύριος. ἀλλὰ μετ' Εὐκλείδην ἄρχοντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρῶτον μὲν Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα ἅπαντες μέμνησθε δὶς δεθέντα &c. ἔπειτα Φιλέψιον τὸν Λαμπτρέα, ἔπειτα Ἀργύριον τὸν Κολυττέα ἄνδρα χρηστὸν καὶ δημοτικὸν καὶ περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον πολλὰ σπουδάσαντα. In MSS. tamen recte ἀγύρριος legitur, cujus etiam meminit Ariſtophanes ἐν ἐκκλησ. At vero Ulpianus ἀργύριον legit, eumque eſſe ait, quem perſtringit Ariſtophanes in Pluto. ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά του μύθους λέγει. Sed lex

metrica

metrica legi poſtulat ἀγύῤῥιος. Apud Andocidem περὶ μυστηρ. p. 17. ἀργύριος quidam dicitur. Suidas ἀγύῤῥιος legit in Ariſtoph. Fuit Argyrius Callimedontis Carabi filius teſte Herodico Cratetis diſcipulo. Philemon ἐν μετιόντι. ἀργύριος ὁ παραπατηθεὶς καράβου, ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε. Sed lege ἀγύῤῥιος, ut verſus conſtet: (hic Agyrrius altero illo recentior eſt) & ita legit Euſtathius ἰλ. χ in fine verſum hunc Philemonis laudans.

Ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.] Locum profert Suidas. διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ᾽ ἄπειρος καὶ ἀδέητος.

Ἀδελφὸν καλεῖν.] Photius in Lexico MS. apud Robertum Cottonum addit πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς.

Pag. 7. Ἀδδηφάγους.] L. Ἀδηφ. ex Pauſania apud Euſtath. ὀδ. α p. 1394. & ex Lexico Photii. Ælianus lib. 13 de animal. cap. 9. ἀδδηφάγων ἵππων τέτρωρον.

Κατὰ τὸν ποιητήν.] Ἰλιάδ. ε.

Ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ.] Suidas habet ἐν τῷ κωμοδοτραγῳδῷ, qui titulus eſt Comœdiæ Alcæi Comici. Porro ſic Strepſiades ad ſervum ſuum, οἴμοι, ait, τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον apud Ariſtoph. in Nubibus. bibulum ellych. Pollux 274. Vide porro quæ ad p. 53 Æſchinis notavi de ἐντελομίσθοις. Adde Pollucem p. 33. Polybius legat. 57. ἐπαγγελλόμενος δεκαναίαν δώσειν ἐντελῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων· ἀδδηφάγοι etiam ἵπποι ἀγωνιστοὶ dicuntur ab Iſocrate in Archid. p. 252. de Alcæo veteris comœdiæ poëta vide Suidam.

Ἀδράστειαν.] Vide Euſtath. ἰλ. β pag. 355.

Pag. 8. Ἀδύνατοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] pag. 19. Vide Plutarchum in Solone ad calcem. καὶ νόμους αὐτὸς (ὁ Πεισίστρατος) ἑτέρους ἔγραψεν, ὧν ἐστι καὶ ὁ τοὺς πηρωθέντας ἐν πολέμῳ δημοσίᾳ τρέφεσθαι κελεύων. τοῦτο δέ φησιν Ἡρακλείδης

 καὶ πρό-

καὶ πρότερον ἐπὶ Θερσίππῳ πρωθέντα τοῦ Σόλωνος ψηφισαμένους μιμήσασθαι τὸν Πεισίστρατον. Ariſtides in Panath. ad finem. μόνοι δ᾽ ἁπάντων ἀνθρώπων τρία ταῦτ᾽ ἐνομίσατε τοὺς μὲν &c. τοὺς δ᾽ ἀδυνάτους τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ τρέφειν.

Pag. 9. Ἀζηνία.] Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. Suidas in Ἀζηνιεύς.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῷ γένει, στρατιώτης.] Στρατηγός. Is Beriſadæ Thraciæ regi κηδεστής, id eſt, affinis erat. Mortuo Beriſade cum Charidemus Orita dux Cerſobleptæ, bellum Beriſadæ liberis & Amadoco Thraciæ regi inferret, Athenodorus pro Beriſadæ liberis pugnavit cum Simone ac Bianore Amadoci ducibus. Demoſth. contra Ariſtocratem: ubi Simonem & Bianorem civitate fuiſſe donatos ait, Athenodorum autem civem natum. ὁ δὲ γένει πολίτης Ἀθηνόδωρος. Is tamen ab Ænea in Poliorc. cap. 24. Ἀθηνόδωρος Ἴμβριος dicitur.

Pag. 10. Αἰγιεῖον.] Pauſanias pag. 15.

Αἰγιλιεύς.] Φράστωρ Αἰγιλιεύς Dem. in Neæram. At in orat. πρὸς Τιμόθεον. Τιμοσθένης ὁ Αἰγιαλεὺς ἀφικνεῖται. Scrib. Αἰγιλιεύς. Athenæus lib. 14. Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δ᾽ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Αἰγίλου τινὸς ἥρωος ὠνομασμένον. Heſychius αἰγιλία. In Stephano ἐθνικὸν αἰγιαλεὺς ſcribitur male.

Pag. 11. Ἰδιωτικῆς.] Dem. κατὰ Κόνωνος αἰκίας initio. ἰδίαν ἔλαχον δίκην ἥδιστ᾽ ἂν (ſupple nihilominus) ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θανάτου κρίνας τουτονί. Ab ea differt τραύματος γραφή, & diſerte diſtinguit Demoſth. κατὰ Κόνωνος. εἰσὶ κακηγορίας δίκαι. () πάλιν αἰκίας εἰσί. () τραύματος πάλιν εἰσὶ γραφαὶ () τοῦ μὴ κατὰ μικρὸν ὑπάγεσθαι ἐκ μὲν λοιδορίας εἰς πληγὰς, ἐκ δὲ πληγῶν εἰς τραύματα, ἐκ δὲ τραυμάτων εἰς θάνατον.

Τιμοκράτους.] γρ. Ἀριστοκράτους. Intelligit enim eum locum.

locum. τοὺς ἀποκτείναντας ἐκεῖνον (τὸν Κότυν) Πύθωνα καὶ Ἡρακλείδην τοὺς Αἰνείους, πολίτας ἐποιήσατε ὡς εὐεργέτας, καὶ μὴν καὶ χρυσοῖς στεφάνοις ἐστεφανοῦτε. Αἰνείους, id eſt, ex Æno urbe oriundos. Itaque in Harpocr. Ænos conjunctim legendum eſt cum τῷ Αἰνείους. eſt enim explicatio. Æneos Polybius & Livius p. 579 vocat. Suidas in ἀλωπεκόννησος hunc locum refert, & Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισεν legit. Itemque in Αἶνος. Marcianus Heracl. μετὰ τὴν Μαρώνειαν ἣ κεῖτ' Αἶνος πόλις Ἔχουσ' ἐποίκους ἐκ Μιτυλήνης Αἰολεῖς.

Μιτυλήνης.] Μυτιλήνης ex Nummis & Inſcript.

Γυμνάσια.] De his gymnaſiis Livius lib. 31 pag. 576.

Pag. 12. Ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.] καὶ Ἀριάδνης. Schol. Homeri ὀδ. λ, ubi Demophontis frater ponitur, quod confirmat Eurip. Ione.

Ἀκαρεί] Dem. πρὸς Πολυκλέα. Ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι. *ſe ne teruncium quidem mihi daturum fænori.* Suidas habet ἄκαρ. male, ut docet Etymologus in ἀκαρής. Scholiaſtes Ariſtophanis in Pluto p. 26.

Ἄκριτος.] Sic in Midiana. ἄκριτον ζητεῖν ἀποφυγεῖν conari ut ſine diſquiſitione abſolvaris. Et contra Timocratem paulo ante quam Heliaſtarum ſacramentum referat, οὗτος γὰρ (ὁ νόμος) ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις.

Ἀκτή.] Dinarchus κατὰ Φιλοκλέους p. 98. Ἐν οἷς καὶ ἡ ἀκτὴ καὶ οἱ λιμένες εἰσὶ καὶ τὰ νεώρια. Lycurgus κατὰ Λεωκρ. p. 134 & 138. Priſcianus lib. 17. Hyperides ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους. μετὰ ταῦτα ὕστερον ἦλθον ἀναθησομένη τὸ τάριχος. Leg. ἀναθησόμενοι. Hanc Hyperidis orationem intelligit Athenæus lib. 3 in fine. τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχος, ὡς καὶ πολίτας ἀναγράψαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὥς φησιν Ἄλεξις ἐν Ἐπιδαύρῳ, οὕτως· τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτι εἰσήγαγε τάριχος &c. μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. Intelligit oratio-

nem Hyperidis quæ inſcribitur ἡ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογία, teſte Harpocratione in Παραλοῦς.

Pag. 13. Βασιλέως.] Valerius Flaccus Argon. 1. *Proximus his Butes Actæis dives ab oris.* male in edit. Aldi *Attæis* legitur. & lib. 4 ait Phineus. *Junctaque veſtra meo quondam Cleopatra cubili Nomen ad Actææ Calais Zeteſque ſororis Proſiliunt.*

Ἁλαιεύς.] Dem. πρὸς Εὐβουλίδην. Διωδώρῳ Ἁλαιεῖ.

Ἀλάστωρ.] Rectius Etymologici auctor in ἀλάστωρ. Ait enim Chryſippum philoſophum ſcripſiſſe ea voce ſignificari homicidam, ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, τὸν ἄξιον τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι, ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. id eſt, ut ex Harpocratione explicare ſoleo, ὧν μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο. At vero Apollodorus deducebat ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν. ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. Addit autor Etym. μήποτε δέ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος. ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν ὧν μὴ ἐστιν ἐπιλαβέσθαι. Lege ex Harpocr. ἐπιλαθέσθαι. Subjicit de vi vocis ἀλάστωρ ζεὺς & δαιμόνων ἀλαστόρων, quos ſic dici ait ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. ἢ ὁ τὰ ἀλαστὰ, τουτέστι τὰ χαλεπὰ τηρῶν. Μένανδρος. ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος. οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν. Idem in ἀλιστήσας, χειλιάσας, δειγνοπαθήσας, ἢ παρὰ τὸ λάζω, τὸ λαμβάνω, ὃ οὐκ ἄν τις θέλοι λαβεῖν. Idem Ἄλαστον, πένθος ἄλαστον καὶ ἄλαστα τὰ κακὰ, ἀνεπίληστά τινα ὄντα. ἢ παρὰ τὸ λάζω. λάζετο δ' ἔγχος. γέγονεν ἄλαστα ὧν οὐκ ἄν τις λάβῃ. Adde Euſtathium in ὀδ. α pag. 1415 & Plutarchum de oraculorum defectu p. 418. Ἀλάστωρ autem ſubauditur δαίμων, ut in προστρόπαιος. Pauſanias in Arcadicis de Alcmæone matricida. ἡ πυθία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα εἰς ταύτην οἱ χώραν οὐ ξυνακολουθήσειν. Et in Corinthiacis, αὐτοῖς ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος ἠκολούθησε. Sic Euripides dixit, πέφευγας τὸν ἐμὸν

ἱκέσιον

ἱκέσιον Δία teſte Euſtathio ἰλ. ν 950. Idem in Ὀδ. π. poſtquam ἱκέτην vocem eſſe dixit communem & univocam tam ſupplici quam ei cui ſupplicatur, addit. τοιοῦτον καὶ ὁ προστρόπαιος. προστρόπαιός τε γὰρ Ζεὺς, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ᾧ ἄν τις φασὶ προστρέπηται δεόμενος· καὶ προστρόπαιος ὁ ἱκέτης ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος.

Pag. 14. Τί δ᾽ Ἀλέξανδρον.] Verba ſunt Demoſth. *Quid vero de Alexandro illo Theſſalo*, ἡνίκ᾽ εἶχε μὲν αἰχμάλωτον δήσας τὸν Πελοπίδαν, ἐχθρὸς δ᾽ ὡς οὐδεὶς Θηβαίοις ἦν, ὑμῖν δ᾽ οἰκείως διέκειτο οὕτως, ὥστε παρ᾽ ὑμῶν στρατηγὸν αἰτεῖν. ἐβοηθήσατε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος. An vero idem ſit Alexander, cujus in eadem oratione meminit infra, γράψας δὲ (Χαρίδημος) ὡς Ἀλεξάνδρου πρεσβευσαμένου πρὸς αὐτὸν, οὐχ ὑπεδέξατο, τοῖς λῃσταῖς φαίνεται τοῖς παρ᾽ ἐκείνου ταυτὰ πράττων? Videtur mihi eſſe Alexander Moloſſus, de quo Æſchines contra Cteſiph. 83. & Demoſth. πρὸς Πολυκλέα. Τῆνος μὲν καταληφθείσης ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου ἐξηνδραποδίσθη. & in ea περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. ὅτι γὰρ τῇ ναυμαχίᾳ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνικήσατε. Imo eſt Alexander Pheræus ex Polyæno lib. 6, ubi hanc cladem Athenienſium & Alexandri victoriam refert. Xenophon lib. 6 Alexandrum Pheræum ait initio quidem fuiſſe hoſtem Athenienſium, ac mare infeſtum piraticis lembis habuiſſe.

Pag. 15. Ἀλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Τοῦ γὰρ δήμου ὑμῖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος καὶ τῶν πλείστων ἐκεῖ οἰκούντων. Intelligit Alimuſium pagum.

Pag. 16. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] Sub finem 452.

Pag. 17. Ἀναξιμένης ἐν τετάρτῳ φιλιππικῶν.] Vide Epiſtolam Philippi ad Senatum populumque Athenienſem, ubi ait eam ſe vi cepiſſe & abſtuliſſe, non Athe-

Athenienſibus, nec Peparethiis, ſed Soſtrato prædoni.

Ἀλόπη.] Demoſthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ· ἐμέμνηντο Ἱπποθοωντίδαι τῶν Ἀλόπης γάμων, ἐξ ὧν Ἱπποθόων ἔφυ, καὶ τὸν ἀρχηγὸν ᾔδεσαν.

Pag. 18. Ἴσαιος διείλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα.] Ἴσαιος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα διείλεκται.

Τὸ παρ' Ὁμήρῳ. Θρώσκων.] Ἰλ. ό. Euſtathius ibi, φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ οὕτω συνεζευγμένοι ἵπποι Ἄμιπποι ἐκαλοῦντο· ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις γέγραπται, ὅτι Δημήτριός φησι τεθεωρακέναι τινὰ μεταβαίνοντα, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινοὺς καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. Idem Euſtath. in Odyſſ. ε pag. 1539 citat Pauſaniam in lexico, qui ſic ait, ἄμιπποι ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί φησι ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι. εἰ δὲ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο.

Pag. 19. Ἀμοργός.] Bochartus de coloniis Phœnicum pag. 449.

Ἀμφιγνοεῖν.] Dio orat. VII. Plato in Politico & Iſocrates περὶ τῆς ἀντιδόσεως pag. 652. Ammonius in ἀγνοεῖν καὶ ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Leg. ἀμφιγνοεῖν. Legendum autem hic πρὸς Αἰσίωνα. Nam Æſion proprium nomen eſt apud Ariſtot. in Rhetor. Plutarchum in Demoſth. Xenophon 6 ἑλλ. pag. 355. εἰ μή τις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε. Procopius lib. 2 Gotth. pag. 234. ὑπὲρ ὧν ἄν τις εἰκότως ἀμφαγνοήσειε. Sed Agathias lib. 1 p. xx. θαυμαζόντων δὲ τῶν Λυκαονῶν καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα ταῦτα δράσειεν ἀμφιγνοούντων.

Παρὰ τὴν ἑστίαν.] Περὶ τὴν ἑστίαν.

Pag. 20. Ἴωνες.] Aliter has gentes recenſet Æſchines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. pag. 44.

Περραιβαῖοι.] γρ. Περραιβοὶ ex Suida, tamen Iſocrates Περρεβαιοὶ dixit.

Α᾽μφίπολις.] De hac Thucyd. lib. 4, qui ſcribit Agonem οἰκιςὴν, qui eo Athenienſes deduxit, urbem prius ἐννέα ὁδοὺς dictam, vocaſſe Α᾽μφίπολιν ὅτι ἐπ᾽ ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ ἤπειρον ᾤκισεν. Amphipolim primum ab Alexandro rege, qui φιλέλλην dictus eſt, captam eſſe ait Philippus in epiſtola ad populum Athenienſem, ὅθεν καὶ τῶν αἰχμαλώτων Μήδων ἀπαρχὴν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέςησεν εἰς Δελφούς. Hyginus fab. 59. *Demophoon die conſtituta cum non veniſſet, Phyllis eo die dicitur novies ad litus cucurriſſe, quod ex ea Enneados Græce appellatur.* Leg. ἐννέα ὁδούς. Vide Diodorum lib. 11 p. 117. & quæ ibi notavi. Stephanus in Α᾽μφίπολις. ἐκαλεῖτο δὲ Κράδεμνα καὶ Α᾽νάδραιμος.

Α᾽λωαίων.] ἴσ. Λινδίων.

Pag. 21. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου.] Et ἐν τῷ πρὸς Φορμίωνος παραγραφῇ. ἐδάνεισα Φορμίωνι τούτῳ εἴκοσι μνᾶς ἀμφοτερόπλουν εἰς τὸν Πόντον ἐπὶ ἑτέρᾳ ὑποθήκῃ, καὶ συγγραφὴν ἐθέμην παρὰ Κίττῳ τῷ τραπεζίτῃ. Cui opponitur ἑτερόπλουν, de quo Pollux & Demoſth. ibidem. καὶ γὰρ οἱ δανείσαντες ἔχοντα αὐτοὺς οἱ τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Demoſth. in ea κατὰ Διονυσοδώρου, quem locum Harpocratio intelligit, ſic ait. Δανείζονται παρ᾽ ὑμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τρισχιλίας δραχμὰς ἀμφοτερόπλουν, καὶ συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. Α᾽θήνηθεν ſcilicet εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Α᾽θήνας, ut ibi dicitur. Ibidem ait Orator. οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον εἰς Α᾽θήνας.

Pag. 22. Η᾽ρόδοτος ἐν πρώτῃ.] Et lib. 4 pag. 275.

Α᾽νάδικοι.] Demoſth. adverſus Bœotum de dote. οὐκ ᾤμην δίκαιον εἶναι ταῦτα πάλιν ἀνάδικα γίνεσθαι. Et ſupra. οὐ μόνον τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν. Non valde differt παλινδικία apud Heſychium. Suidas. παλινδικίαι δίκην τοῖς ἀδίκως καταδικασθεῖσι.

Suidas in δίκην. καὶ δίκην φεύγειν ἄδικον (lege ἀνάδικον) αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται) αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι (lege ἀκέραιον ex Heſychio in ἀναδ.) ἤτοι διὰ παλινδικίαν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Julianus pro Argivis. ἄτοπον γὰρ οὐ χρὴ νομίζειν τε, τὴν δίκην αὖθις ἀνάδικον ποιεῖν.

Ὑπάρχω.] ἐπάρχω.

Διεγραφείς.] γραφείς. Locus eſt apud Iſocratem pag. 187 de Cyro.

Pag. 23. Δημοσθένης.] εἰ γὰρ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνη Φορμίωνα κηδεστήν. Sic Chion Epiſtola ad Matridem. πάλαντον προσεπίθην τῇ προικί· καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀπῄνει. ἐξεπολιορκήσαμεν γὰρ αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ καὶ δικαίῳ λόγῳ.

Ἀνάκρισις.] Demoſth. contra Theocrinem initio, εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος. Et κατ᾽ Ὀλυμπιοδώρου. καὶ ἐπειδὴ ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἄρχοντι αἱ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Latini *Conjectionem cauſæ* appellant, de qua Nonius & Aſconius in Verrinam. Ibidem Demoſth. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Itemque in oratione contra Nicoſtratum de Arethuſii mancipiis. ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου κατ᾽ αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν καὶ μέλλοντος εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. Et ſupra eodem modo dixerat. Volfius utrobique vertit *actionem inſtituere*. Quid differant ἀνακρίνειν & ἀνακρίνεσθαι, notavi in notis ad εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. Demoſth. in eadem contra Nicoſtratum ſub finem. οὗτοι γάρ με προὐκαλέσαντο ὅτε ἡ πρώτη ἀνάκρισις ἦν. Vide pag. 9 legum Atticarum. Iſæus p. 49 & 72. Plato leg. 6 p. 766. Suidas δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ᾽ ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Ἀνα-

Ἄνακτες.] Ita Iſocrates in Euagora, ubi de illius liberis, ſub finem. Euſtathius in ἰλιάδ. ν pag. 948.

Pag. 24. Ἀναξίβιος.] Hujus meminit Xenophon lib. 4 Ἑλλην. in fine.

Ἀναποδιζόμενα.] Pollux lib. 2. ἀνεπόδιζον δὲ τὸ γραμματέα, Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποίουν. καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Locus ille apud Æſchinem pag. 77 habetur.

Ἀνασείσας.] Procop. Gotth. 1. σὺ δὲ τὸ Λιλύβαιον Ἀπαλαρίχῳ ἐπανασείεις, pag. 169. Et in Ἀνεκδότοις pag. 22. ἅπαντα τῷ ἀνθρώπῳ ἐπανασείων. Et p. 101. οἱ συκοφάνται κατηγορίαν ἐπανασείοντες.

Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.] In prima, τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασείσας, τί οὐκ ἔγραψεν; *cum intentaſſet, minatus eſſet*. Eſt autem σεῖσαι τὸ συκοφαντῆσαι teſte Suida, ἀπὸ τοῦ τὰ ἀκρόδρυα σείοντων. Ariſtoph. δαιταλεῦσι. ἔσειον, ἤτουν χρήματα, ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν. Teleclides, Πάντων δὲ τῶν ἄλλων λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσαντας παύσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. Epiſtola Patrum Synodi Antioch. contra Paulum Samoſatenum: νυνὶ εἰς ὑπερβάλλοντα πλοῦτον ἐλήλακεν ἐξ ἀνομιῶν καὶ ἱεροσυλιῶν, καὶ ὧν αἰτεῖ καὶ σείει τοὺς ἀδελφούς, καταβραβεύων τοὺς ἀδικουμένους: quæ Interpres non intellexit: καὶ ὑπισχνούμενος βοηθήσειν μισθοῦ.

Ἀνασπουτάξας ---- Πολυεύκτου.] Subjicit Suidas. ἀνασπούταξις τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασπούταξιν καλοῦσι.

Ἀνατεί.] Ariſtoph. ἐκκλησιαζ. p. 754. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔσω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατεὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. Lege ἀνατὶ, ut legit Schol. qui ſic explicat μὴ τιμωρουμένας ὑπὸ τῆς βίας. id eſt, *liceat impune*. Sic in lib. XI legum Plato p. 917. ἀνατὶ τυπτέτω. & p. 935. Sophocles in

Antig. p. 233. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῆδε κείσεται κάρα. Secundam producit. eſt enim ductum ἀπὸ τῆς ἄτης, quæ primam ſyllabam habet longam. Idem Soph. in Oedip. Colon. 297. κακῶν ἄνατος τῶν δ' ἀπηλλάχθαι χθονός.

Τὰ χείλη τῶν ταφρῶν.] Ita Tzetzes in Lycophrone p. 102, & Euſtathius in Hom. ἰλ. φ p. 1229. ἄνδηρά εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαὶ ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται. Theophraſtus lib. 7 in fine de ſempervivo. φύεται δὲ ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις (lege ἀλιπέδοις) τοῖς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων. Gaza *planis parietinis naſcitur.*

Pag. 25. Ἀνδραποδιστής.] Ariſtoph. θεσμοφορ. p. 810. καὶ λωποδύτας καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς. Et in Pluto p. 54. κερδαίνειν βουλόμενός τις ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν. quo loco manifeſte diſtinguit ἐμπόρους *venaliciarios* ἀπὸ τῶν ἀνδραποδιστῶν, qui ſunt *plagiarii*. Sic Scholiaſtes. ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. Ἀνδραποδίζεσθαι eo ſenſu dicit Iſocrates in Trapezit. pag. 712. Xenophon 420. 411. ἀνδραποδιστὰς pro ἀνδραποδοκαπήλοις dixit Artemidorus lib. 4 cap. 14.

Pag. 26. Ἀνελοῦσα γάρ.] ἡ βουλή. ex Demoſth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Non longe ab initio. ὅτι τοίνυν οὐδ' αἴτιος ἄλλος ἐστὶν οὐδεὶς ἀνθρώπων, quam Androtio τοῦ μὴ πεποιῆσθαι τὰς ναῦς, τοῦτο ὑμῖν σαφῶς ἐπιδείξω. ἀνελοῦσα &c. Recte ergo Volfius. *Senatus enim lege ſublata iſtum ſibi patronum creavit.*

Pag. 27. Ἀνεσκευάσατο. ---- ἀνάστατος γενέσθαι.] Gloſſ. vetus *ſolum vertit* ἀνάστατος γίνεται. Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον: οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης καὶ τοῦ Ἡρακλείδου κατ' ἀρχὰς κεκρυμμένου, (τοῦ

τραπε-

τραπεζίτου.) Et ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον in fine. ἡδέως δ' ἂν ἔγωγε πυθοίμην ὑμῶν, εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ἀνασκευασμένοις τῶν τραπεζιτῶν. Volfius, *menſariis qui conturbant.* διὰ τούτους τοὺς ἄνδρας ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι. Sic dicuntur menſarii, qui ſolum vertunt & foro cedunt. Cicero pro Cæcina initio *jam diſſoluta argentaria* dixit de Fulcinio argentario, qui omnibus probe ſatisfecerat, nec menſam amplius exercebat. ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν opponitur τῷ κατασκευάζειν: quo utitur Æſchines p. 19. & Iſæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισευπόρησα (Valeſius duabus lineolis incluſo illo εισ., & ſuper diphthongi ε ac literam ι poſito gemino η, videtur innuere ſe ibi legiſſe προσηυπόρησα) ἀργύριον. ἀνασκευασάμενοι etiam dicuntur *qui vaſa colligunt & aufugiunt*, Dionyſ. Halic. lib. 1 pag. 17 & 38. κατασκευάζειν Lyſias p. 160. Etymologus, ἀνάστατος ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν καὶ ἐπὶ τὰ ἀλλοτρίας ζῆν αἱρούμενος.

Ἄνθεια -- Λυσίας.] Ἄντιαν vocat Demoſth. contra Neæram, & cum Metanira, Phila, Iſthmiade, Ariſtoclia, Stratola ſervas fuiſſe ait Nicaretæ, & corpore quæſtum feciſſe. Λυσίας γὰρ ὁ σοφιστὴς Μετανείρας ὢν ἐραστής, ἠβουλήθην πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναλώμασιν, οἷς ἀνήλισκεν εἰς αὐτήν, καὶ μυῆσαι. Mox Lyſias ὁ Κεφάλου dicitur. Is eſt Rhetor. Meganira dicitur à Polluce lib. 7 ἐν τῇ Λυσίου πρὸς Μεγάνειραν ἐπιστολῇ. Sed Μετάνειραν ἑταίραν vocat Athen. lib. 3. 13. Apud Suidam in ὁμοῦ laudatur Lyſias ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. Sumpſit hæc ex Athenæo Harpocr. Is enim lib. 15 ſic ait, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἀντίαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. ἀπὸ δὲ Ἀντείας καὶ ὅλον δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντειά ἐστιν.

Ἀνθεμόκριτος ---- Θριασίαις πύλαις.] γρ. Θριασίαις πύλαις.

λαις. V. Heſychium. Vide Epiſtolam Philippi ad ſenatum populumque Athenienſem. Μεγαρέων ὗν Ἀνθεμόκριτον ἀνελόντων ἐς τῦτο ἐλήλυθεν ὁ δῆμος, ὥστε μυστηρίων μὲν εἴργειν αὐτούς. ὑπόμνημα δὲ τῆς ἀδικίας ἔστησαν ἀνδριάντα πρὸ τῶν πυλῶν. Hanc στήλην Ἀνθεμοκρίτου vocat Pauſanias Atticis p. 27. & μνῆμα Ἀνθεμ. in via ſacra, quæ ad Eleuſinem ducebat. Plutarchus in Pericle ſub finem, in decreto contra Megarenſes illud aſcriptum fuiſſe ait à Charino. γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν, ὃς δ' ἂν ἐπιβῇ τῆς Ἀττικῆς Μεγαρέων, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, τοὺς δὲ στρατηγοὺς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πάτριον ὅρκον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. ταφῆναι δ' Ἀνθεμόκριτον παρὰ τὰς Θριασίους πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Dipyli meminit Cicero 5 de finibus initio, Livius libro 31 p. 576.

Pag. 28. Ἀνίδρυτος ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.] In prima, οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων ἢ μυροπωλίων, ἢ τῶν ἄλλων ἐργαστηρίων οὐδὲ πρὸς ἓν, ἀλλ' ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ὧν ἄνθρωπος μέτριος γινώσκων. Ariſtoph. in Lyſiſtrata p. 887. Τίμων τις ἦν ἀνίδρυτος. Autor Etymologici, ἀίδρυτον κακὸν, τὸ κατάρατον ὃ οὐκ ἄν τις αὐτοῦ ἱδρύσαιτο.

Pag. 29. Ἀντιγενίδας.] Hic primus πλάσιν ſeu πλάσματα in tibiarum cantu reperit, cum ſuperiores ſimpliciter ἀπλάστως tibiis canerent. Theophraſtus lib. 4 hiſtor. Plant. XII cap. ubi multa de tibiis. Suidas. Ἀντιγενίδας Σατύρου Θηβαῖος μουσικὸς αὐλῳδὸς Φιλοξένου, &c. ἔγραψε μέλη. Thebani autem hac præcipue re gloriabantur tibicinum præſtantia, adeo ut eorum urbe fere vaſtata, præter arcis Cadmeæ partem, ipſi reliqua inſtaurare parum ſtuduerint, ſed Mercurii ſtatuam cum hac in baſi ſubſcriptione, Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾶν προὔκρινεν ἐν αὐ-

ἐν αὐλοῖς, in foro ſtudioſe repoſuerint. Dio in Euboico.

Ἀντιγραφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως.] de quibus ibi pluribus loquitur Æſchin. pag. 56. Corrigendus eſt Pollux p. 399. hæc enim verba, δύο δὲ ἦσαν ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δὲ τῆς διοικήσεως, conjungenda ſunt cum ſuperiori capite περὶ ἀντιγραφ.

Κατὰ γένους δόσιν.] γρ. κατὰ γένος ἢ δόσιν. Demoſth. κατ' Ὀλυμπιοδώρου. καὶ τὰς ἀμφισβητήσεις (τοῦ κλήρου τοῦ Κόνωνος ſcilicet) ἀντεγραψάμεθα, *& actionem de petitione hæreditatis inſtituimus.* Pollux pag. 384. Iſæus p. 55 in fine & p. 77.

Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου.] in prima, ἀντιγέγραφαι ταῦτα. ἀληθῆ μεμαρτύρηκα &c. tum exemplum ἀντιγραφῆς recitat hujuſmodi. Ἀπολλόδωρος, Πασίωνος Ἀχαρνεὺς, Στεφάνῳ Μενεκλέους Ἀχαρνεῖ ψευδομαρτυριῶν. τίμημα τάλαντον. τὰ ψευδῆ μου μεμαρτύρηκε Στέφανος, μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. τἀληθῆ ἐμαρτύρησα τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. ταῦτα οὕτως αὐτὸς ἀντεγράψατο. *Sic litem conteſtatus eſt.* Et in fine. τίς οὖν ἡ παρὰ τοῖς ἄρχουσιν (nota) ἀντιγραφή. Hæc verba Demoſthenis intelligit Pollux p. 390, quod notandum. Lyſias κατὰ Παγκλέωνος, pag. 157 & 158. Plato initio Apologiæ pag. 19. 27.

Pag. 30. Ἀντίθεσις.] quid ſit ἀντίθεσις, anxie & erudite docet Theophraſtus apud Dionyſium Halicarnaſſ. in Lyſia. Locus Iſocrat. eſt initio Panathen. Vide & Alexandrum Sophiſtam de figuris orationis.

Pag. 31. Ἀντωμοσία.] Iſæus p. 36. Iſocrates de bigis initio. Lyſias contra Pancleonem p. 158. Demoſth. contra Macartatum initio.

Ἀνδοκίδης.] ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων p. 6.

Ὅμηρος.] ἰλ. λ initio.

Δὲ μέγα.] Hodie legitur μέγα δέ. Sed Pindari Scholiaſtes Græcus & Euſtathius eodem quo Harpocratio modo legit: itemque Schol. Comici initio Acharnenſ. Porro Æſchylus ἐπορθιάζειν dixit in Perſis ad calcem. ἐπόρθιαζε νῦν γόοις. Schol. ἐπικεκλαγμένως θρήνει. Ita Æſchylus Agamemn. initio, & in χοηφόροις. καὶ ὀρθιάζων πολλά.

Ἕως ἐν τῷ ἄξονι.] γρ. ὡς ἐν τῷ ἄξ. Sic enim legitur apud Demoſth.

Pag. 32. Γεγραμμένοι. καὶ ἅπαντα.] γεγραμμένοι κατὰ πάντα.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 174. 204. & in Panath. p. 489.

Pag. 33. Κελαινῶν.] Μελαινῶν.

Ἀπεσχοινισμένος.] Ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις, γνώσει τριῶν δικαστηρίων (ſic in ea contra Timocratem verſus finem) τῇ γραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων, τῇ τῆς βουλεύσεως, ἣν αὐτὸς διώκεις γραφῇ καὶ μονονοὐχ ἁλύσει σιδηρᾷ δεδεμένος. Etymol. ἀπεσχοινισμένος, διεστὼς, διεζευγμένος. Utitur Philo in libro, quod deterior meliori inſidiari ſolet. ποτὲ δὲ τοὺς ἀσεβεῖς κακοδαιμονίζομεν, οὐχ ὅταν ἀσεβείᾳ τῶν ἰδίων ὀργίων ἀπεσχοινίσῃ.

Pag. 34. Ἀπίλλειν.] Suidas in Εἴλλω.

Pag. 35. Βοιωτοί.] Φιλαρμάτους Θήβας Euripides Hercule Fur. Pindarus in oda Pythica in Hieronem. ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος. ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου. Σικελίας δ' ὄχημα. Critias in Epigramm. Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη, apud Athenæum lib. 1 cap. 22. Apollodorus lib. 2 de Laio Thebano, Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάσκων.

Ἀπογραφή.] Sic ἀπογράφειν uſurpat Demoſthenes κατ' Εὐέργου. καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, ὅτι εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ἐπεδίκησεν οὐδὲ ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα. Et mox. ὅτι δ' ἔζη Δημοχάρης, οὐκ ἀπεγράψατο διαδικα-

σίαν

σίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Θεόφημος. Tamen melius eſt ſimpliciter accipere. Sic in συνδίκοι. Porro διαδικασία δέ ἐστιν ὄνομα δίκης περὶ χρημάτων ἢ περὶ κλημάτων. Ulpianus in Timocrateam. Hinc tot orationes Dinarchi διαδικασία τοῦ πρὸς τ inſcribuntur. Demoſthenis πρὸς Μακάρτατον διαδικασία.

Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος.] τινὸς οὖν ἕνεκα ἀφεὶς τὸ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, ἔδεις καὶ ὕβριζες πολίτας ἀνθρώπους. i. *deſcribere*, non *proſcribere*. ut Volfius vertit. Cyprianus epiſt. 65. *Cæſariani quicunque prius confeſſi fuerant vel nunc confeſſi fuerint, confiſcentur, & vincti in Cæſarianas poſſeſſiones & deſcripti mittantur*. Paulus lib. 5 ſent. tit. 12. *quoties ſine autoritate judicati officiales alicujus bona occupant vel deſcribunt, vel ſub obſervatione eſſe faciunt*. Sic ἀπογράφειν uſurpat Lyſias κατ' Ἐρατοσθένους initio. Porro notandum eſt has deſcriptiones bonorum, quæ publicabantur, recitari conſueſſe pro populo in ea concione, quæ κυρία dicebatur, ut docet Pollux p. 398.

Οἱ ῥήτορες.] Demoſth. contra Timocratem in fine.

Pag. 36. Ἀποδιδόμενοι.] Sic uſurpat Demoſth. πρὸς Καλλικλέα in fine. κἂν μὲν ἐγὼ τῶν χωρίων ἀποστῶ, τούτοις ἀποδόμενος ἢ πρὸς ἕτερα χωρία ἀλλαξάμενος.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] in fine, ubi περὶ τῶν ῥητόρων τῶν καταράτων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν loquitur, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες civitatem nempe & alios honores. Eupolis ταξιάρχαις. Οὐ θᾶττον αὐτὴν δευρό μοι τῶν τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις, ἐὰν ἀλφάνῃ. Suidas in ἀλφάνει. Dio orat. 65 de Gloria. Καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς κηρυττομένους ἀθλίους ἅπαντας νομίζουσι. τοὺς δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ μακαρίους. καὶ τούτους μὲν κηρύττεσθαί φασιν,

ἐκείνους δ᾽ ἀποκηρύττεσθαι. δηλονότι περὶ μίαν συλλαβὴν γινομένης τῆς διαφορᾶς.

Ἀπόκρισις.] Demoſthenes contra Aphobum 3. ἀποκρίσει δ᾽ ἐπισκηψάμενος ἐνόμιζεν &c. initio, quem locum Volſius aſteriſco notat.

Pag. 37. Λυσίας κατὰ Ποσειδίππου.] In initio item orationis περὶ τραύματος ἐκ προνοίας, quæ eſt ἀπαράσημος & Forte κατὰ Ποσειδίππου inſcribenda eſt. Suidas in διαλαχεῖν.

Ἰσοκράτης παναθηναϊκῷ, καὶ πανηγυρικῷ.] Et in Euagora pag. 405. & alibi ſæpe. Locus in Panath. pag. 477.

Ἀπόληξις.] Demoſth. κατὰ Στεφάνου. τῷ μὲν γὰρ τῷ τούτου (Ἀρχεσολόχου) πολλῶν πραγμάτων ὄντων οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ᾽ ἐβοήθησεν, ἀλλ᾽ Ἀπόληξις καὶ Σόλων καὶ πάντες ἄνθρωποι μᾶλλον βοηθοῦσι. Hic eſt Solon, cujus meminit Demoſthen. in ſequenti oratione, ut legere memini. Ἀπόληξις etiam nomen eſt mulieris apud Demoſthen. πρὸς Μακάρτατον.

Τῷ πηλῷ.] Adde κατέπλαττον ἐν τῷ πηλῷ.

Οἱ Τιτᾶνες &c.] Vide quæ notavi ad Arnobium.

Pag. 38. Ἴων.] Qui Apollinis ac Creuſæ filius fuit, teſte Euripide in Ione. Porro Ἀπόλλων Πύθιος, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει, memoratur à Demoſth. pro Corona p. 124. Plato Euthyd. p. 302. Plutarchus in Demetrio, ubi ſcribit Demetrium Pythia Athenis celebrari juſſiſſe, cum Ætoli omnes aditus templi Delphici occupaſſent. Erant Athenis non ſolum θεοὶ πατρῷοι, ſed & μητρῷοι, ut eſt apud Xenophontem libro 2 rerum Græcarum pag 474.

Ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] ἐκεῖνος (Χαρίδημος) ὡς ἀπόμισθος γέγονε παρὰ τοῦ Τιμοθέου. Utitur Polyænus lib. 5 de Dionyſio tyranno, Διονύσιος τοὺς πρεσβυτέρους τῶν στρατιωτῶν ἀπομίσθους ἐβούλετο ποιῆσαι. Æneas in Poliorcet. Λεύκων ὁ Βοσπόρου τύραννος καὶ τῶν φρουρῶν τοὺς χρεω-

χρεωφειλέτας

φιλέτας διὰ κυβείας ἢ δι᾽ ἄλλας ἀκολασίας ἀπομίσθους ἐποίει.

Pag. 39. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 208.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] in prima contra Ariſtogit. τὸ τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους ἀπὸ τῆς ἀσθενοῦς ταυτησὶ κιγκλίδος τῶν ἀπορρήτων κυρίαν εἶναι, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας ἐπεισιέναι. τὸ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν, ὅταν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται, κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ᾽ ἑαυτῆς εἶναι, καὶ ἅπαντας ἐκποδὼν ὑποχωρεῖν. τὸ τὰς ἀρχὰς ἁπάσας, ὅσας οἱ λαχόντες ἄρχουσιν, ὑμῶν ἅμα τῷ τοῦ ὑπηρέτου εἰπεῖν μεταστῆτε ἔξω, τοὺς νόμους κρατεῖν, ἐφ᾽ οἷς εἰσεπέμφθησαν, καὶ μὴ τοὺς ἀσελγεστάτους βιάζεσθαι. Hæc omnia τῇ εὐπειθείᾳ τῶν νόμων fieri ait.

Pag. 41. Ἀποστησάμενος, πρὸς σταθμόν.] πρὸς σταθμόν. Locus ſic habet. τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκὸν τῶν οἰκετῶν τῶν ἡμετέρων, τοῦτον ἐξαιτεῖν. οὐ γὰρ δή που ἄγων γε σταθμοῦ ἔμελλε οὔθ᾽ ὁ ὑποτεθεὶς τὸν χαλκὸν παραδώσειν. οὐδ᾽ αὖ ὁ πατὴρ ἔμελλε αὐτὸς οὔτ᾽ οἴσειν τὸν χαλκὸν οὔτε στήσασθαι.

Ἀποστολεῖς.] Æſch. περὶ παραπρ. in fine, ἐξετασταὶ δὲ καὶ Ἀποστολεῖς γινόμενοι. Sic ἀποστολὴν uſurpat Thucyd. lib. 8 p. 556.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους initio. ἐνούσης δὲ οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν ὑμᾶς. i. e. *nullam moram*. At pro *refugio* ſumit Libanius 3 Declam. p. 231.

Ἀπολιμπτά.] Dem. in prima contra Onetorem crebro utitur. ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μετὰ τὸ γράφεσθαι παρὰ τῷ ἄρχοντι ταύτην τὴν γυναῖκα ἀπολελοιπέναι καὶ τὸ φάσκειν Ὀνήτορα ἀντὶ τῆς προικὸς ἀποτετιμῆσθαι τὸ χωρίον. Nota divortia apud archontem fieri ſolere. Plutarchus Solone. Iſæus in quadam oratione apud Dionyſium. ᾧ γὰρ ἀεὶ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλελειτουργηκότι, δανειζομένῳ δ᾽ οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ᾽ αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδὲν, ἀπο-

δεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως, οὗτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν.

Pag. 43. Α'ποφοράν.] Demoſthenes περὶ παραπρ. p. 234. Καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφὰς ἀποίσειν, καὶ τοιαῦτα ἠπείλει mihi Æſchines. i. accuſare. Utitur Æſchines ſæpiſſime ut pag. 80. Vide in παίδικοι. ἀναφορὰν uſurpat Æſchines περὶ παραπρ: pag. 42 in initio. Lyſias pag. 103 ἀνενεγκεῖν dixit. Nota: Et Demoſthenes pro corona pag. 146, id eſt *receptum*, *retraitte*. Volſius, contra Timocratem initio pro eo quod Gallice dicemus *ſaufs-ſon recours*, Budæus:

Α'ποψηφίζονται. &c.] Sic uſurpat Æſchines contra Timarchum p. 20. Demoſth. p. 121. Sed Demoſth. περὶ παραπρ. p. 228 ἀποψηφίσασθε Αἰσχίνου dixit, pro *abſolvite*, & Æſchines p. 81, & Demoſth. pro corona p. 153.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Et pro corona pag. 121.

Α'προβούλευτον.] Dio orat. 56. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν δημαγωγῶν ἀπροβούλως τὰ ψηφίσματα οὐκ ὀκνοῦσιν εἰς τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Leg. ἀπροβούλευτα.

Α'προστασίου.] Terentius Eunucho in fine: *Thais patri ſe commendavit in clientelam & fidem.* Iſocrates in ſociali pag. 337.

Κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων.] Suidas in νέμειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινὸς τὰ πράγματα αὐτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Sic Dionyſius Hal. lib. 2 pag. 84. ἐπιτρέψας ἑκάστῳ τῶν ἐκ τοῦ πλήθους, ὃν αὐτὸς ἐβούλετο, νέμειν προστάτην. ἔθος Ἑλληνικὸν καὶ ἀρχαῖον, ᾧ Θετταλοί τε μέχρι πολλοῦ χρώμενοι διετέλεσαν καὶ Α'θηναῖοι κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τὰ κρείττω λαβών. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ὑπερoπτικῶς ἐχρῶντο

ἰχθύων τοῖς πελάταις. Mox ἐκάλουν ἢ Ἀθηναῖοι θῆτας τοὺς πελάτας ἀπὸ τ λατρείας. Θετταλοὶ ἢ πενέστας, ὀνειδίζοντες αὐτοῖς εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τ τύχην. Quæ falſa ſunt. Non enim θῆτες Athenis, ſed μέτοικοι προστάτην νέμειν neceſſe habebant.

Pag. 44. Ἀπεόρτων.] Heſychius in πάρνοπες. Idem videtur eſſe πεανα apud Heſychium, niſi melius πεανωψ legatur.

Pag. 45. Ἀργαῖον ϗ Παυσανίαν.] Argæi, quem Athenienſes, & Pauſaniæ, quem Thracum rex in regnum Macedoniæ reducere tentabant, meminit Diodorus lib. 16. De Pauſania etiam loquitur Æſchines περὶ παραπρ. initio. Suidas in Κάρανος.

Ἀργινούσαι.] Ulpianus in orationem Demoſthenis contra Leptinem; ad illa ἀσθενοῦς ἡμῶν τ πόλεως οὔσης, ait: περὶ τὸ τέλος τ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν Ἀργινούσαις, ἔστι ἢ τ Λέσβου χωρίον μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν.

Λαβῆς.] Βλάβης.

Καὶ ἀργυρῖτις γῆ, ϗ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν, ϗ ἄργυρον.] Hæc ponenda ſunt à capite. Sic: Ἀργυρῖτις γῆ &c. & addendus locus Demoſthenis in Exceptione adverſus Pantænetum. Xenophon in libello περὶ προσόδων initio, & pag. 539.

Pag. 46. Ἀργυλέων.] ἴσ. Ἀγχυλέων, quod idem eſt ac ἀγκοιλέων, de quibus Harpocrat. Heſychius, Ἀγχύλη δῆμος τ Ἐρεχθηίδος φυλῆς ϗ τ Ἀτταλίδος. Duo igitur pagi ſic dicti fuere, & ad diſtinctionem alteri ὑπένερθεν, alteri καθύπερθεν.

Ἀριοβαρζάνης.] Demoſth. contra Ariſtocr. in fine, Ἀριοβαρζάνην ἐκεῖνον οὐ μόνον αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς τρεῖς ὄντας πάντων ἠξίωσαν, ὅσων ἐβουλήθησαν, ἀλλὰ καὶ δύο Ἀβυδηνοὺς μισαθηναιοτάτους ϗ πονηροτάτους ἀνθρώπους προσέθηκαν αὐτοῖς

 (ſup-

(ſupple cives) φίλισκον καὶ Ἀγανόν. Idem ἐν τῷ περὶ Ῥοδίων ἐλευθερίας. ὑμεῖς ἐξεπέμψατε Τιμόθεόν ποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βοηθήσοντα Ἀριοβαρζάνῃ, προσγράψαντες τῷ ψηφίσματι, μὴ λύοντα τὰς σπονδὰς τὰς πρὸς βασιλέα. ἰδὼν δ᾽ ἐκεῖνος τὸν μὲν Ἀριοβαρζάνην φανερῶς ἀφεστῶτα τοῦ βασιλέως, Σάμον &c. in v. κυπρόθεμις. τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν, τῇ δὲ προσκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας ἠλευθέρωσε.

Pag. 46. 47. Ἀρισίων --- Πλαταιεύς.] Diſerte Æſchines κατὰ Κτησιφῶντος pag. 73 Πλαταϊκὸν vocat Ariſtionem, Ariſtobuli Seplaſiarii filium, quem Demoſthenes ad Alexandrum miſit, ejuſque opera cum rege in gratiam rediit.

Pag. 47. Τ᾽ φαισίωνα.] γρ. Ἡφαισίωνα.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ φιλίππου ἐπιτροπῆς.] Laudatur hæc oratio à Polluce p. 462. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς. Sic lego. ἐπιτροπικοὶ λόγοι Lyſiæ memorantur ab Athenæo.

Ἀρχυωρός.] Euſtathius in Ὀδ. ε pag. 1535.

Pag. 48. Δάμιδος.] γρ. Λυγδάμιδος ex Herodoto & Ptolemæo Hephæſt. filio lib. 7, & Polyæno lib. 8.

Ἤν φησι Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ.] Conſentit Cicero 3 Tuſculana in fine. Artemiſiam tabe periiſſe refert hic Theopompus, ac Ptolemæus Hephæſt. f. τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας ſcribit Artemiſiam poſt Mauſoli obitum Dardanum quendam Abydenum juvenem impatienter amaſſe, eique quod eam contemneret, dormienti oculos effodiſſe, cumque vis amoris nec ſic finem caperet è Leucade præcipitem ſe dediſſe, quo ſaltu amantes levari vulgo creditum erat. At illa eo ſaltu periit, ibique ſepulta eſt.

Pag. 49. Ἀρύμβας.] Demoſthenes Olynth. 1, ubi res Philippi ordine ſic numerat. n. cum infirmus eſſet & exiguis viribus, Amphipolin cepit, poſtea Pydnam, mox

Poti-

Potidæam, dein Methonem, poſt Theſſaliam invaſit, & quum Pheras, Pagaſas, Magneſiam & omnia ſuo arbitratu conſtituiſſet, in Thraciam eſt profectus, ubi reges alios ejecit, alios conſtituit. quo facto in morbum incidit, è quo recreatus Olynthon aggreſſus eſt. Prætermitto ejus expeditionem in Illyriam, Pœonas & Arymbam & quo non? Ulpianus ait hunc Arymbam θεῖον fuiſſe Olympiadis Philippi uxoris.

Ἀρχαιρεσιάζειν.] Athen. lib. 5 de Antiocho. πολλάκις δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, περιῄει κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Etymol. ἀρχαιρεσιάζειν τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν. Sic omnino Heſychius.

Pag. 50. πολιτικῶν.] γρ. πολιτικῶς. Sic legitur hic locus in Philipp. 9. ubi de Lacedæmoniis loquitur, quos adeo fuiſſe ſimplices dicit in bello gerendo, ὡς τέτταρας μῆνας ἢ πέντε τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατεύεσθαι, καὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἐμβαλόντας καὶ κακώσαντας τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν ὁπλίταις καὶ πολιτικοῖς στρατεύμασι ἀναχωρεῖν ἐπ᾽ οἴκου πάλιν. reliquoſque cum eis Græcos. οὕτω δὲ ἀρχ. &c. quem locum imitatus eſt procul dubio Dionyſius Halic. lib. 3 p. 175, ubi de bello loquitur, quod Latini cum Romanis geſſere, διὰ ταύτας τὰς αἰτίας συνέστη Ῥωμαίοις ὁ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς πόλεμος. προὔβη δὲ ἄχρι πενταετοῦς χρόνου πολιτικός τις γινόμενος καὶ ἀρχαϊκός. οὔτε γὰρ ἐκ παρατάξεως ὅλοις τοῖς στρατοπέδοις πρὸς ὅλα συμβαλοῦσι μεγάλη συμφορὰ καὶ φόνος ὁλοσχερὴς συνέβη. οὔτε πόλις αὐτῶν οὐδεμία πολέμῳ κρατηθεῖσα, κατασκαφῆς ἢ ἀνδραποδισμοῦ ἢ ἄλλης τινὸς ἀνηκέστου συμφορᾶς ἐπειράθη. ἀλλ᾽ ἐμβαλόντες εἰς τὴν ἀλλήλων γῆν ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ σίτου καὶ προνομεύσαντες ἀπῆγον ἐπ᾽ οἴκων τὰς δυνάμεις διαμειβόμενοι τοὺς αἰχμαλώτους. Dio in Corinthiaca, καὶ νόμιμον ἴσως καὶ πολιτικόν, *civile*.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.] Ait uſum eſſe Demoſthenem in προοιμίοις δημηγορ. Ut ea eſſe Demoſthenis dubium eſſe

eſſe nemeni debeat. Leguntur autem in procemio 56.

Δέκα ἔτη.] Hæc cum ita ſint, quomodo excuſari poteſt Diodorus Siculus, qui lib. 12 Archidami obitum refert anno 3 Olymp. 86, tribus annis ante initium belli Peloponneſiaci. Apud Suidam abeſt δέκα, rectene nil dico. Vide Suidam in Βρασίδας. Sed τὸ δέκα hic tueri oportet. nam prima pars belli Peloponneſiaci eſt decennium, quod terminatur Magiſtratu Alcæi ineunte, anno XI, quo induciæ quinquennales inter Athenienſes & Lacedæmonios pactæ ſunt. Thucyd. lib. 5. Diodorus lib. 12. Ultima pars dicebatur Δεκελεικὸς πόλεμος, & intelligitur poſtremum decennium à fine earum induciarum. Hujus decennii meminit Xenophon & Iſocrates.

Pag. 51. Λυσικλεῖ.] De hoc Lyſicle Plutarchus in Pericle. Heſychius in προβατοπώλης. αὔτω ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Et Scholiaſtes Comici ad illa ex Equitibus, βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, notat, Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβάλλετο. Intelligit Heſychius locum Comici in Equitibus, μετὰ τοῦτον (βυρσοπώλην Κλέωνα) αὖθις προβατοπώλης δεύτερος. ubi Schol. τὸν Καλλίαν λέγει καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὃς προβατοπώλης ἐλέγετο. Plutarchus in Pericle. Αἰσχίνης δέ φησι καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον, ἐξ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν, Ἀθηναίων γενέσθαι, πρῶτον Ἀσπασίᾳ συνόντα μετὰ τὴν Περικλέους τελευτήν. Idem mox. δοκεῖ δὲ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, περὶ οὗ πεποίηκεν Εὔπολις ἐν δημοσίοις (lege δήμοις) αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα. ὁ νόθος δέ μοι ζῇ; τὸν δὲ Πυρρωνίδην ἀποκρινόμενον· καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν. Poſtea Athenienſes rogati à Pericle, qui Xanthippum & Paralum legitimos filios extulerat, ei conceſſerunt, ut eum naturalem filium in ſuum nomen ac ſuam familiam adoptaret. Plutarchus,

συνε-

συνεχώρησεν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας ὄνομα θέμενον τὸ αὑτοῦ, καὶ τοῦτον μὲν ὕστερον ἐν Ἀργινούσαις καταναυμαχήσαντα Πελοποννησίους ἀπέκτεινεν ὁ δῆμος μετὰ τῶν στρατηγῶν. quod etiam narrat Xenophon. Suidas. προεστοί, οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. Ariſtoteles 3 Rhet. καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ, αὐτοὶ δ᾽ αὑτοὺς προεστὰς καλοῦσι. Dio orat. 55 de Socrate. Ἀνύτω διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυτοτόμων, εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων.

Pag. 52. Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.] Hodie ἀσυνετώτατον legitur male. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὄχλος ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων καὶ ἀσυνθετώτατον. quomodo & Procopius lib. 2 Gotth. pag. 232. ἀξυνετώτεροι γὰρ ἢ ἀσταθμητότεροι Ἐρούλων εἰσὶν ἀνθρώπων οὐδέ τινες, ex Demoſthene ut patet, Appianus lib. 3 Civilium in oratione Antonii ad Cæſarem Octavianum. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὥσπερ καί σε τῶν Ἑλληνικῶν ὁ διδάσκαλος ὧν ἔμαθες, ἀστάθμητον, ὥσπερ ἐν θαλάσσῃ κῦμα κινούμενον. ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ᾽ ἀπῆλθε. Baſilius lib. 1 de vita Theclæ p. 70.

Pag. 53. Ἀτίμητος.] Sic Dem. κατ᾽ Ἀφόβου πρώτῳ in fine. ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ οὗτος (ὃ μὴ γένοιτο) τὴν ἐπωβελίαν, ὀφλήσω μνᾶς ἑκατὸν, καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητὸν οὐκ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ χρημάτων (quæ in adminiſtratione tutelæ mihi eripuit) ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. ἐμοὶ δὲ ἀτίμητον τοῦτ᾽ ἐστιν. ὥστε οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] p. 79.

Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] ἵνα μὴ Μειδίας ἀτίμητον ἀγωνίσηται δέκα μνῶν δίκην. p. 397.

Ἐψηφίσαντο.] Demoſth. περὶ παραπρεσβ. verſus finem hoc decretum in Acropoli juxta Minervam æream (chirographum Valeſii habet *auream*) in columna poſitum eſſe dicit. Verba notanda ſunt, ἀλλ᾽ ὅλης οὔσης

ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ καὶ πολλὴν εὐρυχωρίαν ἐχούσης, παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην Ἀθηνᾶν ἐν δεξιᾷ ἕστηκεν. (ſupple τὰ γράμματα κατ' Ἀρθμίου) ἣν (ſupple Ἀθηνᾶν) ἀριστεῖον ἡ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου, δόντων Ἑλλήνων τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνέθηκε. Autor hujus decreti contra Arthmium fuit Themiſtocles teſte Plutarcho in ejus vita. Sophocles in Electra. ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθης.

Αὐτῶν καὶ γένους.] γρ. αὐτὸν καὶ γένος ex Dinarcho ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος p. 96, & ex Demoſthene ipſo 3 Philippica, quam intellexit Harpocratio. Et in orat. περὶ παραπρεσβ. atque etiam Æſchine ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος in fine.

Pag. 54. Οὕτω τις ἄν.] Vulg. ἂν οὑτωσί τις.

Τῶν Ἀθηναίων &c.] In vulgatis Demoſthenis codicibus legitur τοῦτ' ἔμελεν, εἰ τῶν Ἀθήνησι κοινῶν μὴ μεθ. ἐμ. ἀλλ' οὐ τοῦτο λέγει. ἀλλ' ἐν &c.

Διδῶ.] add. δίκας.

Δικάσασθαι.] add. ἀλλ' ὡς ἄγεις ἦν τὸ ἀποκτεῖναι.

Χελιδών.] γρ. χελιδόνος. Vide Græcos parœmiographos & Heſychium. Zenobius Vatic. πύθου χελιδόνος. διότι, inquit, ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον. Suidas: πύθου χελιδόνος. παροιμία ἀπό τινος χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν περίπλῳ· οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Idem error in Etymologico.

Pag. 55. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας.] id eſt, *confictæ & commentitiæ*. Theon Sophiſta περὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς. παρὰ δὲ Θεοπόμπου (ἐστὶ λαβεῖν) ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς τῶν Φιλιππικῶν, ὅτι Ἑλληνικὸς ὅρκος καταψεύδεται ὃν Ἀθηναῖοί φασιν ὀμόσαι τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ αἱ πρὸς βασιλέα Δαρεῖον Ἀθηναίων καὶ πρὸς Ἕλληνας συνθῆκαι. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην

μάχην οὐχ ἅμα πάντες ὑμνοῦσι γεγενημένην καὶ ὅσα ἄλλα, φησὶν, ἡ Ἀθηναίων πόλις ἀλαζονεύεται καὶ παρακρούεται τοὺς Ἕλληνας. Hæ συνθῆκαι ſunt, quarum meminit Iſocrates in Panath. p. 484. Lycurgus contra Leocratem p. 140, & cæteri, quos ad Herodotum notavi. Factæ vero ſunt cum Artoxerxe, non cum Dario. Iſocrates in Panegyr. pag. 127. 126. Scholiaſtes Hermogenis. Certe eas συνθήκας Thucydides non memorat, ſi memini, & Calliſthenes apud Plutarch. in Cimone id quidem ſervatum fuiſſe à Rege Perſarum ait, ſed minime ſcripto comprehenſum.

Αὐθέντης.] Sophocles in Oedipode tyranno initio. τοὺς αὐτοέντας vocat τοὺς φονέας Λαΐου. Euſtath. in ἰλ. ω. ὁ αὐθέντης οὐχ ὁ δεσπότης, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρία φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης.

Αὔλειος —— Μένανδρος.] Menandri verſus refert Stobæus λόγῳ 193. τοὺς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις γύναι διὰ τὴν αὐλάν. πέρας γὰρ αὔλειος θύρα ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας· τὸ δὲ ἐπιδιώκειν εἰς τὴν τὴν ὁδὸν τρέχειν ἔτι λοιδορουμένην, κυνὸς ἔστ' ἔργον Ῥόδη. Sic αὔλειος θύρα ſumitur Herodiano lib. 2 initio: ubi Henr. Stephanus vertit *per atrii januam exportatum.* Melius *veſtibuli* vertiſſet. Rurſus infra eodem libro. ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις *atrienſem januam* reddit. Philo lib. 2 legis allegor. ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ θαλάμου ἐκτὸς μέν ἐστιν ὁ ἀνδρών. ἐκτὸς δὲ ὁ αὐλών. καὶ ἡ αὔλειος ἐκτὸς μὲν τῆς αὐλῆς. εἴσω δὲ τοῦ πυλῶνος. Philo τὸ αὔλειον ſumere ſolet non pro *janua*, ſed pro *atrio*, cum alibi, tum in lib. 2 de ſpecialibus legib. p. 620. θηλείαις δὲ οἰκουρία καὶ ἔνδον μονὴ, παρθένοις μὲν εἴσω κλισιάδων τὴν μεσαύλιον ὅρον πεποιημέναις. τελείαις δὲ ἤδη γυναιξὶ τὸ αὔλιον. ubi Philo alludit ſine dubio ad locum Menandri. Αὔλειοι δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι. Solon apud Demoſth. περὶ παραπρεσβ. & Lyſias in prima & Plato. Lyſias p. 118.

Pag. 56. Καὶ ἐπιμίμους πᾶν.] Hanc explicationem probo. Sic enim in fine orationis ait Demoſth. ἡ δ' ἀπ' αὐτῶν ἐπιμιμότης, οὐδ' ἂν εἰπεῖν μὰ τοὺς θεοὺς δυναίμην, ὅση καὶ οἵα πρὸς τὸ ποιεῖν ἐπιοῦσιν ὑπάρχει.

. Αὐτόλυκος.] Autolycum Areopagitam laudat Æſchines contra Timarchum p. 16.

Pag. 57. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Locum Demoſthenis in Excerptis adduxi & explicui. Eſt enim obſcurior. Porro Agatharchides merito hanc fabulam deridet. ἔπι δὲ τοὺς τὴν Ἀρκαδίαν οἰκοῦντας καὶ τὴν Ἀττικὴν γηγενεῖς τε εἶναι καὶ παρὰ φύσιν γεγονέναι. Idem de Arcadibus dicit Xenoph. pag. 361. & Cenſorinus de die natali. Denique etiam vulgo creditum eſt, ut plerique Genealogi auctores ſunt, quarundam gentium, quæ ex adventitia ſtirpe non ſint, Principes terrigenas eſſe, ut in Attica & Arcadia Theſſaliaque eoſque αὐτόχθονας vocitari. At vero Athen. ſolos ſe indigenas eſſe contendunt, teſte Iſocrate in Panath. pag. 510.

Καὶ Ἡφαιστίων.] Incluſit Valeſius duabus lineolis.

Καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι.] Xenophon lib. 7 rerum Græcarum p. 618.

Ἀφαίρεσις.] Æſchines κατὰ Τιμάρχου, ubi de Pittalaco, quem Hegeſander abducere in ſervitutem volebat. Sed Pittalacus Glaucum quendam ſupplex rogavit. οὗτος αὐτὸν ἀφαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν. *is eum aſſerit in libertatem.* Iſocrates in Panath. p. 499. Demoſthenes contra Neæram. Phrynion, inquit, παραλαβὼν νεανίσκους μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Στεφάνου, ἦγεν αὐτὴν Neæram. ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ. Et mox: Αἰήτης Κειριάδης μαρτυρεῖ πολεμαρχοῦντος αὐτοῦ κατηγγυηθῆναι Νέαιραν (ὑπὸ Φρυνίωνος) καὶ ἐγγυητὰς γενέσθαι Νεαίρας Στέφανον Ἐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Ἀριστοκρ. Φαληρέα.

Pergit

Pergit Orator. διηγϛυνηθεῖσαι δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὐσαι περὶ τούτω. &c. Lyſias p. 158. Iſocrates in Trapezit. pag. 712. ἀφαίρεσις competit aſſertori in libertatem. ἐξαίρεσις vero aſſertori in ſervitutem.

Pag. 58. Τ' περιείδης ἐν τῷ κατ᾽ Α'ρισταγόρου.] Eam orationem laudat Theon Sophiſta.

Α'φαρεὺς.] Hujus meminit Dem. κατ᾽ Εὐέργου. & πρὸς Κάλλιππον.

Α'φεὶς καὶ ἀπαλλάξας.] Utrumque uſurpat promiſcue Iſocrat. in Trapezit. pag. 716. & ſeq.

Α'φεὶς τὸν ὑπέρεαν, τὸν πόδα διώκει.] Meminit hujus adagii Suidas in ὑπέρα. Anonymus Scholiaſtes in Odyſſ. ε' ait ὑπέρας eſſe τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους ἢ τροχηλίας· τοὺς πόδας δὲ τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην. ἢ τοὺς μεταγωγοὺς τοῦ κέρατος. Euſtathius in Odyſſ. ε pag. 1554.

Pag. 59. Α'φ' Ἑςίας, ἀπὸ τῆς οἰκίας.] Phornutus de Diis, cap. de Veſta: στρογγύλως δὲ πλάττεται καὶ κατὰ μέσους ἵδρυται τοὺς οἴκους. & mox: καὶ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ Ἕλληνες ἀπὸ πρώτης τῆς αὐτῆς ἤρχοντο καὶ (κατὰ μέσους ἵδρυται τοὺς οἴκους.) εἰς ἐσχάτην αὐτὴν κατέπαυον.

Δῶ ἐνθήκην.] δῶ εἰς ἐνθήκην.

Α'φοσιῶ.] Plato in epiſt. ad Dionis propinquos pag. 331 utitur verbo ἀφοσιώσασθαι, & in VI περὶ νόμων pag. 752. Ac in Euthyphrone.

Pag. 60. Η'δη γὰρ ὑπὸ τῆς &c.] Eadem αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis ad Equites Ariſt. additurque ἀπὸ τοῦ εἰςβάλλεσθαι βάδην. πρῶτον γὰρ εἰσέρχονται βάδην, εἶτα τοῦ δρόμου ἄρχονται. Autor Etymol. in βαλβὶς ἡ ἀφετηρία. ἦσαν δὲ ξύλα δύο, ἀφ' ὧν σχοινία διετείνετο, ἀφ' ἧς βαλβῖδος ἐξέτρεχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. Philoſtratus lib. V initio, βαλβίδι ξεστῇ ἔοικε. Mœris Atticiſta vetus Grammaticus: βαλβίδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων. βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ

 δρομεῖς,

δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων, βαλβίδα ἀπὸ δρόμου, θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. ἀττικόν. ὕσπληγξ δὲ κοινόν. Ariſtoph. in Equitib. ἄφες ἀπὸ βαλβίδος ἐμέ τε καὶ τουτονὶ, ἵνα σ' ἐπιδῶμεν ἐξ ἴσου. Schol. βαλβίς. καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσι. Ælius Dionyſius apud Euſtath. in ὀδ. α p. 1404.

Βάραθρον.] Schol. Ariſtoph. in Plutum p. 46. τὸ βάραθρον χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα, ἀκαρπίας ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν ἵλεων ταῖς θυσίαις ἐποίησαν. Vide Suidam in μητραγύρτης. ἐλθών τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας αὐτῶν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί φασι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτὸν ἐκβαλόντες εἰς βάραθρον κατὰ κεφαλῆς. λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον, καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον, ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην, καὶ περιφράττοντες αὐτὸ καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου, ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον. Habes unde dictum ſit μητρῷον. Pollux etiam lib. 3. ἐλέγετο δέ τι καὶ μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, cujus meminit Pauſanias Atticis pag. 2 in fine, ubi docet proximum illud fuiſſe curiæ quingentorum. Eandem hiſtoriam memorat Julianus initio hymni in matrem Deorum.

Ἀναγραφομένων.] ἀναγραφόμενα. Demoſth. πρὸς Νικόστρατον in fine: ἡγοῦμαι δὲ δεῖν τὴν ἀρχὴν ἢ τοὺς ᾑρημένους ὑπὸ τῆς βουλῆς γράφεσθαι, καὶ κατασημηναμένους τὰς βασάνους ὅ, τι εἴποιεν οἱ ἄνθρωποι παρέχειν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵν' ἀκούσαντες ἐκ

τούτων

τούτων ψηφίσησθε, ὁποῖόν τι ὑμῖν ἐδόκει. Sic etiam Antiphon in oratione veneficii contra Novercam initio. Eodem modo apud Romanos. Cicero pro Milone. *Nam tabellæ quæſtionis plures proferuntur, quæ recitatæ vobiſque editæ ſunt illæ ipſæ, quas tum obſignatas eſſe dixi.*

Pag. 61. Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] itemque p. 151.

Τὸν Δημοσθένην.] Vide Photium ubi de Demoſthene loquitur.

Pag. 62. Προθέντος.] παραθέντος.

Βησαιής.] Straboni βησαιεῖς δημόται dicuntur, & βῆσα Atticæ pagus cum ſimplici σ ad differentiam campi, qui in Locride dicitur βῆσσα. Strabo lib. 9. βήσσης pagi in Attica meminit Xenophon περὶ προσόδων p. 542. Iſæus περὶ Νικοστράτου κλήρου. Κτήσιος δὲ ὁ βησαιεύς.

Οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων.] Plato XI lib. de legibus p. 914. Lyſias pag. 158. Plato x. de legib. initio.

Βοηδρομία.] Βοηδρόμια.

Pag. 63. Βολεῶνες.] Ita Euſtathius in Ὀδ. α pag. 1404. κοπρῶνας dixit Demoſth. in prima contra Ariſtogit. οἷς μὲν ὑμεῖς τὰ μέγιστα ἐνεχειρίζετε στρατηγοῖς, ὅτι αὐτῷ ἀργύριον αἰτοῦντι οὐκ ἔδοσαν, οὐδὲ τῶν κοπρώνων ἂν ἐπιστάτας ἐλέσθαι φάσκων.

Pag. 64. Βουλεύσεως.] formulam διωμοσίας in actione βουλεύσεως vide apud Antiphont. in oratione de ſaltatore p. 128.

Ὅταν ἐγγεγραμμένος.] Sic utitur Demoſth. contra Ariſtogitonem prima, qui ærarius erat inſcriptus in acropoli, ut eſt in argumento Libanii. necdum deleto nomine ſeu debito alios accuſabat. Locum Demoſth. vide in ἀπεχθοιν. Porro de hoc more ἐγγράφειν τοὺς ὀφείλοντας τῷ δήμῳ ſic ibi Demoſth. συνθῆκαι μὲν οἱ νόμοι, καθ᾽ οὓς ἐγγράφονται πάντες οἱ ὀφλισκάνοντες. ὅροι δὲ (de his Harpocr.)

pocr.) ἡ σανὶς ἡ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη. Et in fine ejus orationis. ἔτι τοίνυν τρία ἐστὶ τὰ ὀφλήματα, ἃ ἐγγέγραπται καὶ ἐφ' οἷς ἐνδέδεικται. τὰ μὲν δὴ δύο ἐν ἀπογραφῇ πεποίηται, τὸ δ' ἓν οὐκ ἀπογέγραπται, ἀλλὰ βουλεύσεως τὸν Ἀλωπεκῆθεν Ἀρίστωνα διώκει, *falſæ inſcriptionis accuſat*: καί φησιν· ἀδίκως γάρ με γέγραφεν. *me inſcripſit injuriâ.* Et poſt; κἀκεῖνο σκέψασθε. ἂν ἕλῃ τὸν Ἀρίστωνα τῆς βουλεύσεως, τί ἔσται; ἐξαλειφθήσεται νὴ Δία, ὅτ' ἀντιγραφήσεται. ταῦτα γὰρ οἱ νόμοι λέγουσι. καλῶς. Et initio orat. τὸν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ τοῦτον καὶ γεγραμμένον ἐν ἀκροπόλει. Et contra Theocrinem initio. ὥστε μήτ' ἐκτίσαι μήτ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεχθῆναι.

Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πιστίου.] Piſtiæ cujuſdam meminit Dinarchus κατὰ Δημοσθένους p.86, contra quem orationem habuit. Apud Plutarchum ex Dinarcho hæc oratio inſcribitur κατὰ Πασίου. male. Apud Halicarnaſſ. in Dinarchi δημοσίοις Εὐαγγελία κατὰ Πιστίου. ex quo loco confirmatur Mureti ſententia lib. 1 cap. 18 Variarum Lect. adverſus Victorium Var. Lect. lib. 38.

Pag. 65. Ὅμηρος.] Od. ι verſu 529. Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι.

Βουχέτα.] Hinc Βουχέτιοι dicti in Indice lib. 6 Polyæni. male apud Strabonem lib. 7 p. 324. Βουχαίτιον dicitur.

Βρυτάδαι.] Βρυτιάδαι legitur hodie. ὡς γὰρ εἰσῆγεν ὁ Φράστωρ εἰς τοὺς φράτερας τὸν παῖδα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, ὡς τὸν ἐκ τῆς θυγατρὸς τῆς Νεαίρας (nota profiteri neceſſe fuiſſe nomen patris matriſque) καὶ εἰς τοὺς Βρυτιάδας ὧν καὶ αὐτός ἐστιν ὁ Φράστωρ γεννητής. Et poſt. τούτων ὑμῖν μάρτυρας τοὺς παρόντας Βρυτιαδῶν παρέξομαι. Heſychius Βρυτῖναι.

Καὶ ἔπειτα.] κ' ἔπειτα.

Pag. 66. Καπνοδόκην.] καπνοδόχην.

Εὔκηλοι.] ὅπλοι ex Etymolog. in βωμολόχοι. Ubi & ἐπὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶντες, non ὑπὸ τοὺς β. legitur.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] καὶ τὴν Φρατέρων τοὺς οἰκείους οἷς τὴν γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁ πατήρ. Latini ſportulam nuptialem appellant. Sic Iſæus περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου p. 42 & 64. Vide Pollucem p. 136. Mulier, quæ à patre collocatur, ſimul atque traditur viro, tranſit in familiam viri. Eſt enim matrimonium omnium divinorum atque humanorum ſocietas. Itaque Athenienſium jure mulieres νεογάμους in curiales mariti induci oportebat, ut refert Iſæus; tum curialibus pendebatur γαμηλία. Præclare Euripides apud Stob. 195. γυνὴ μὲν ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους. τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμᾶ ὅρον. Lego τιμήορον. Vide Pollucem pag. 402, qui fallitur. Puellæ quidem inducebantur in Curiales teſte Iſæo de Pyrrhi hæred. in fine, ſed pro eis non ſolvebatur γαμηλία, ſed pro uxoribus à marito. Fallitur Petitus p. 154 legum Attic.

Pag. 67. περιθέμενος.] L. παραθέμενος. Sic loquitur Athanaſius in Apolog. 2 pag. 783. ἀρκεῖ μόνον τὸν Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου θεασάμενον παραθέσθαι. Et Athenæus lib. IX in fine. παρέθετο ταῦτα καὶ Δωρόθεος. Et lib. XI pag. 487 de lepaſta loquens. Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. id eſt: *Nicander Thyatirenus ait Lepaſtam eſſe calicem grandiorem, teſtem adducens Teleclidem in fabula Prytanes.* Peſſime hic Dalechampius. Et pag. 489. παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος. Et lib. ult. pag. 680. παρέθετο δ' αὐτὴν τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου ἐν τῷ ά, τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων. Ubi male Dalechampius, qui tamen alibi hanc vocem recte verterat. Sic apud Stephanum in Δουλίχιον, & Δρυόπη, & Πασαργάδαι. Sed in τ'δη corrigendus. Sic enim ait: Λέανδρος δ' ὁ Νικάνωρ παρατίθησιν. Lege δ' ὃν Νικάνωρ.

Sic & Plutarch. in Ariſtidis vita ſub finem de Cratero loquens.

Α'ρτεμίδωρος.] Epheſius ille, quem tantopere laudat Stephanus Ethnicographus, de quo notavi multa ex Marciano. Meminit & Xenophon pag 241. Nicetas p 152. Γάνος τὸ ὄρος. Et Scylax, μετὰ δὲ τὴν χερρόνησόν ἐστι Θεάκια τείχη τάδε. πρῶτον λευκὴ ἀκτή. Τειρίστασις. Ηράκλεια. Γάνος. Γανίας νέον τεῖχος. Πέρινθος.

Μάλιστα.] μέγιστα ex Suida.

Γεῖσσον.] Stephanus in Μονόγισσα. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

Pag 68. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ πτέρῃ.] Ejus verba profert Suidas in Ο'ργεῶνες. περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος. τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας οὓς γεννητὰς καλοῦμεν.

Γερανία.] Meminit Thucyd. lib. 1 & Plutarchus in Cleomene. Etymol. γεράνεια.

Α'νεπίμπρασαν] γρ. ἐνεπίμπρασαν. pag. 132.

Pag. 69. Περιφράγματα.] Ita omnino ſe habet. Vide quæ notavimus de oſtraciſmo in legibus Atticis. Scholiaſtes Comici in Acharnenſ. ad illud, τὸ σχοινίον φεύγουσι, notat ὑπὲρ τοῦ ἐξαναγκῆς αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνιέναι τοῦτο ἐμηχανῶντο καὶ πολλὰ ἄλλα. ἀνεπετάννυσαν γὰρ τὰ γέῤῥα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ὤνια ἀνῄρουν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβοιεν. Plato 6 leg. pag. 764.

Οἰκόπεδον.] Æſchines p. 29. Stephanus de Urbibus. Euſtathius in ἰλ. δ pag. 436. γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας οἷον κηπίδιον. οἰκόπεδον δὲ οἰκίας καταῤῥιφείσης ἔδαφος. In Stephano, ex quo ſumpſit, legitur προσκείμενον τῆς οἰκίαις κῆπον in V. γῆ.

Πλάτων ἐν πέμπτῳ νόμων.] p. 741.

Γλαυ-

Γλαῦκ⊙.] Meminit Demoſth. pro corona in calce & Pauſanias Ἠλιακ. β'. pag. 246.

Pag. 70. Κνῶ.] à κνάπω primum dicitur κναφεὺς. κνάπω autem à κνῶ deducitur.

Δείναρχ⊙, Αἰσχίνης.] Lego ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνη. Eſt autem vox Ionica teſte Polluce 428. & carcerem ſubterraneum ſignificat. Dinarchus Ionicis vocabulis utebatur crebro, ut notavi ad σκαλίσρον. Dicitur & γεργύρα, teſte Etymol. & γεγόρα apud eundem.

Παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ.] pag. 218.

Γραμματεύς.] ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. p. 94. Suidas, κληρωτοὶ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς ἦσαν κύριοι ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι. Hos tres γραμματέας Pollux memorat lib. 8. Æſchines contra Cteſiph. pag. 77. Primus erat γραμματεὺς τῆς βουλῆς, & hic κληρωτὸς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ὑπὸ τῆς βουλῆς. De quo hic Harpocr. Ejus officium erat cuſtodire decreta & ſcripta omnia. Alter erat, cui legum cuſtodia credita erat, & hic erat χειροτονητὸς ὑπὸ τῆς βουλῆς teſte Polluce. Tertius erat ſcriba populi αἱρετὸς ὑπὸ τοῦ δήμου: de quo Pollux & Æſchines citati, & Thucydides VII. Porro verba illa Harpocrationis καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγ. uſque ad finem, ſuſpecta ſunt. Pertinent enim ad ἀντιγραφέα τῆς βουλῆς teſte Polluce, qui cum ſcriba confundendus non eſt, quod tamen fecit Suidas in γραμματεύς. In decretis ſenatus nomen ſcribæ inſerebatur. Ariſtoph. Θεσμοφορ. Τιμόκλεια ἐπεστάτει. Λυσίλλ' ἐγραμ. & in legibus nomen ſcribæ populi, teſte Andocide de myſteriis 13. Artemidorus cap. 31 lib. I ait γραμματέα viſum in ſomnis ægro mortem portendere διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματέα, *quod præire ſoleat*. Adde τῶν θανατουμένων neceſſario.

Pag. 71. Καῖον.] καίων. Etym. & Suidas.

Σωτήκον.] σωτήκων. Etymol. & Suid. Idem videtur eſſe γυπάνιον & γυπάριον, de quo Suidas.

Γύλιος.] Critias de Rep. Lacedæm. κώθων λακωνικὸν ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατιὰν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Dalechampius vertit, *quod facile in militum ſporta feratur.*

Γύλων, ὄνομα κύριον.] Æſchines contra Cteſiph.

Pag. 72. Κατὰ Λυσιθέου.] εἰ γνήσιος. ex Suida.

Δάειρα.] Oceani filia, mater Eleuſini. Pauſanias in Atticis. Clemens in Protrept. Ἴμμαρος ὁ Εὐμόλπου καὶ Δαείρας οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου. quæ ſic vertit Arnobius lib. 6. *Dairas & Immarnachus fratres peſſimi in Eleuſinis conſepto quod civitati ſubjectum eſt.* Euſtathius in Ἰλ. δέλτα. κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γράφειν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν διφθογγικῶς ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἣν δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖνος. Δάειρα etiam Proſerpina dicitur teſte Iſacio Tzetze in Lycophronem & Scholiaſte Apollonii lib. 3 pag. 154. Euſtathius Ἰλ. ζ p. 684. Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν. καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν· διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια· καὶ οὐδὲ τῶν θυομένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. ἔτι δὲ φαυλότερον οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες. Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Sane Servius in 4 Æneid. p. 325 pro Junone ſumpſit. *Nam cum Eleuſine Cereris ſacrum ſit, templum Junonis clauditur. Item cum Junoni Eleuſine ſit, templum Cereris clauditur, nec ſacerdoti Junonis licet guſtare, unde Cereri ſit libatum.*

Δημο-

Δημοσθένης.] In oratione pro corona. De hoc Meurſius in Lection. Atticis.

Δαρεῖκ.] De Darii hujus aureo nomiſmate Herodotus lib. 4 ſub finem.

Pag. 73. Δατὸς.] Zenobius δάτος ἀγαθῶν. πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκισαν Θάσιοι. ἐφ' ᾗ ἡ παροιμία ἐλέχθη, δάτος ἀγαθῶν, ὡς ἔσης καλλίςης· ἔςι δὲ ἡ χρύσεα μέταλλα καὶ ἐςὶν εὐδαίμων. Dicitur & θάσος ἀγαθῶν, teſte Zenobio ac Suida. Strabo lib. 7 circa Strymonium ſinum, *Datum urbs eſt ferax fructuum & auri & materiæ.* ἀφ' ἧ κὴ παροιμία δάτον ἀγαθὸν (ſ. ἀγαθῶν) ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scylax in Thracia, Δάτον, inquit, πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ᾤκισε Καλλίςρατος Ἀθηναῖος. De hoc Calliſtrato idem ait Iſocrates ἐν συμμαχικῷ. Vide & Herodotum pag. 541. De auri metallis in Thaſo loquitur Plutarch. in Cimonis vita.

Pag. 74. Λυσίας.] Ἐν τῷ κατὰ Τίσιδος. Verba refert Dionyſius Halic. in libro de Demoſth. gravitate. ἐ δυναμένε δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὴν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ. Erant & in aliis urbibus digmata, ut Rhodi. Sic enim Polybius lib. 5. ἔςησαν ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι. & Æneas Poliorc. cap. 30 digma generaliter uſurpat pro cujuſvis emporii certo quodam loco.

Διητῶντο.] Supple αἱ κανηφόροι. Pauſanias Atticis pag. 19. Itaque lege τὰς ἑαυτῶν.

Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης.] Pag. 336.

Pag. 75. Ἄνυτόν φησι.] Singularis de hoc locus eſt apud Plutarch. in Coriolano. Ἀθήνησι δὲ λέγεται πρῶτος δεκάζειν δικαστὰς Ἄνυτος ὁ Ἀνθεμίωνος προδοσίας περὶ Πύλε κρινόμενος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς ἤδη τελευτῶσιν. Corrigendus Pollux 406. leg. ἥρως non ἥρας, & συνδεκαζ. non δικ.

Δεκαδαρχία. Ἰσοκράτης.] Ἐν πανηγυρικῷ pag. 123. alludit

ludit p. 121. δεκαρχίας vocat Xenophon lib. 3 Ἑλλην. p. 290. Iſocr. in Philipp. 198. Suidas δεκαρχίας habet. Sed Etymol. δεκαδαρχ.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 482.

Pag. 76. Ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Φιλιππικῶν.] Sexta Philippica eſt, ſi Olynthiacas tres & orationem de pace Philippicas appellas, ut debent meo quidem judicio. Sic in Ἡγήσιππος orationem de Haloneſo ſeptimam vocat Philippicam eadem ratione. Et in σύμβολα & in Βυχέτα. Intelligit enim eum locum. Ἐπὶ δὲ Ἀμβρακίαν ςρατεύεται. τὰς δ' ἐν Κασσωπίᾳ (apud Juſtinum lib. 8 *Cappadocia* pro *Caſſopia* corrupte ſcribitur) τρεῖς πόλεις Πανδοσίαν καὶ Βυχέτιαν καὶ Ἐλάτειαν (Ἐλάτρειαν legit Harpocratio. Dexippus apud Euſebium de Philippo Caſſandri filio ἐν Ἐλάτρειᾳ. Porphyrius ἐν Ἐλατείᾳ) Ἠλείων ἀποικίας κατακαύσας τὴν χώραν καὶ τὰς πόλεις βιασάμενος παρέδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ κηδεστῇ (*beau frere*. Hunc locum in voce Ἀλέξανδρος Harpocratio intelligit laudans ſeptimam Philippicam, εἰ γνήσιος ὁ λόγος inquit. Et hujus Alexandri uxor erat Cleopatra Philippi filia teſte Æſchine pag. 83. Livius Cleopatram vocat. Is eſt, qui in Italia mortuus. Ariſtoteles apud Ammonium. Erat autem Neoptolemi filius teſte Pauſania Atticis) τῷ ἑαυτοῦ δούλῳ. Et in voce ἱερὰν τριήρη quartam Philippicam citat, quæ revera quarta eſt, ſi tres Olynthiacas pro Philippicis numeres: ſed prima hodie inſcribitur, in qua hæc verba leguntur. Et in μάςιγα laudatur octava Philippica, quæ eſt περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ. Octava, ſi Olynthiacas tres & eam de pace numeres. Et ſic in ἔθνος laudat nonam Philippicam. Tamen Olynthiacas citat Priſcianus lib. 18.

Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος.] Hæc oratio Demoſthenis laudatur à Polluce lib. 8. hodie non extat.

Περὶ τοῦ Φρυνίχου.] Ὑπὲρ τοῦ Φρυνίχου.

Δεκατίδες.] δεκι.

Περὶ τῶν πλῶν.] Scrib. ἀπλειῶν. Ea eſt oratio πρὸς Λεπτίνην, quæ tota eſt de immunitatibus, unde & in argumento ſic inſcribitur, ὑπόθεσις Λιβανίου τοῦ περὶ ἀπλείας πρὸς Λεπτίνην λόγου. In ea autem oratione legitur locus ille, quem intellexit Harpocratio. Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην, οἳ Βυζάντιον παραδοῦντες Θρασυβούλῳ κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου, ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι, καὶ χρημάτων εὐπορήσαντας, Λακεδαιμονίους ἀναγκάσαι τοιαύτην, οἵαν ὑμῖν ἐδόκει, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην.

Pag. 77. Ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ.] Demoſthenes κατ' Ἀριστοκράτους ad calcem.

Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος.] Utitur ſic Demoſth. pro corona & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Βασιλεύς.] στρατηγὸς leg.

Τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ.] Sophocles σκοδερμιστὴς dixerat in ea fabula, quod Ariſtarchus explicabat ὄφιν σάκος ἔχων. Didymus vero σκώληκα. Sed Heſychius explicat χαλκοῦν ἔχων δέρμα, ὡσεὶ ἔλεγε χαλκιδερμιστής. τὰ γὰρ σάκη ἐπίχαλκα λέγει. Sic legendus eſt locus Heſychii.

Pag. 78. Δηλιασταί.] Philochorus in Tetrapoli apud Scholiaſtem Sophoclis in Oedip. Colon. ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους πύθιαι δὲ καὶ δηλιάδες ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. Leg. Πυθαισταί τε καὶ Δηλιασταί. Qui ſint πυθαισταὶ, docet Strabo lib. 9 pag. 404. vel lege πυθιάδα καὶ δηλιάδα. Sic Strabo p. 422. Ariſtides in Panath. p. 21.

Δήμαρχος.] Dem. πρὸς Λεωχάρην. συναγαγὼν τινὰς τῶν Ὀτρυνέων ὀλίγους καὶ τὸν δήμαρχον πείθει, ἐπειδὰν ἀνοιχθῇ τὸ γραμματεῖον, ἐγγράψαι αὐτόν. Quæ deinde proxime ſequuntur, aſcripſi ad διαδόσεις.

Ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν.] τὴν ψῆφον διδόναι τοῖς δημόταις dicit Demoſthenes ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, ſcilicet

πρὸς

πρὸς τὰς διαψηφίσεις: & cum ait Eubulidem dediſſe ſuffragia, δήμαρχον fuiſſe ſatis indicat. Certe ejus pater δήμαρχος fuerat, ἀλλὰ μὴν καὶ διαψηφίσεις ἐξ ἀνάγκης ἐγένοντο τοῖς δημόταις ὀμόσασι καθ' ἱερῶν, ὅτ' ἀπώλετο αὐτοῖς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον δημαρχοῦντος τοῦ Ἀντιφίλου τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐβουλίδου, καί τινας ἀπήλασαν αὐτῶν (ſ. δημοτῶν.) Et in fine. δημαρχῶν ὁ Εὐβουλίδου πατὴρ, ὥσπερ εἶπον, Ἀντίφιλος τεχνάζει βουλόμενος παρά τινων λαβεῖν ἀργύριον. καὶ ἔφη τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἀπολωλέναι, ὥστε ἔπεισε διαψηφίσασθαι τοὺς Ἁλιμουσίους περὶ αὐτῶν, καὶ κατηγορῶν, δέκα τῶν πολιτῶν ἐξέβαλεν, οὓς ἅπαντας πλὴν ἑνὸς κατεδέξατο τὸ δικαστήριον. Erat enim ab his τῶν δήμων ἀποψηφίσεσι provocatio ad judicem, ἔφεσις, quomodo inſcribitur oratio, Demoſthenis πρὸς Πολυκλέα. καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν καὶ ἀποφέρεσθαι ναύτας. De eo jurejurando vid. Æſchines in Timarch. xx. & Demoſth. contra Eubulidem in fine, εἰ δὲ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἣν ὀργίζοντό μοί τινες, ἐν ᾗ διάφορος ἐγενόμην εἰσπράττων ὀφείλοντας πολλοὺς αὐτῶν μισθώσεις τεμενῶν καὶ ἕτερα, ἃ τῶν κοινῶν διηρπάκεσαν.

Pag. 79. Τὸ συναγορεύειν.] γρ. τῷ συναγορ. Suidas in συμφωνεῖν, & quæ notavi ad Ammonium in V. διαπολιτεύεσθαι.

Pag. 80. Τὸ συμπολιτεύεσθαι.] τῷ διαπολιτεύεσθαι.

Διάγραμμα &c.] Sic omnino uſurpavit eam vocem Demoſthenes. κατ' εὐέργου. ἀπῄτουν αὐτὸν τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν. Et poſt: δεομένων τούτων ἁπάντων καὶ ἱκετευόντων καί τινα οὐ προσπεμπόντων; καὶ τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν ἀποδιδόντων. Theophemus enim erat τριήραρχος, & inter claſſes relatus, armamenta nautica reip. debebat. Item in ea περὶ συμμοριῶν, ait, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ νῦν ὀφειλόμενα τῶν σκευῶν ἐπὶ τὰς τριήρεις τιμήσαντας, ἅπαντα ἐκ τοῦ διαγράμματος νέμαι κελεύω. Pollux pag. 158.

Δια-

Διαγραφή.] Suidas, ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργυρεῖα μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ᾽ ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ πλεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν καὶ τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. Εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸ μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Διαγράψασθαι.] Sic uſurpat Demoſthenes πρὸς Λεπτίνην. τί γὰρ εἵνεκα τούτου βελτίων ἐσθ᾽ ὁ νόμος, εἴ τις ἢ τετελεύτηκε τῶν γραψαμένων, πρὶν εἰσελθεῖν, ἢ πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ, διεγράψατο, ἢ καὶ ὅλως ὑπὸ σοῦ παρεσκευάσθη, ſubornatus eſt.

Διαγράψαντος.] Sic contra Theocrinem initio: ἕως λαβὼν ἀργύριον οὗτος Theucrines εἴασε (ſupple τὴν φάσιν, quod *prævaricari* eſt.) διαγεγραφέντων καὶ καλούντων (optime in MS. Aug. εἴασε διαγεγραφῆναι καλούντων) εἰς ἀνάκρισιν τῶν ἀρχόντων. Et Demoſthenes κατ᾽ Ὀλυμπιοδώρου. διέγραψεν ὁ ἄρχων (cujus erat cognitio) Πυθόδοτος κατὰ τὸν νόμον τὴν τουτουῒ Ὀλυμπιοδώρου ἀμφισβήτησιν. Ariſtoph. νεφέλαις, ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς. Et mox, διαγέγραπταί μοι δίκη. Schol. κατέξυσται. ἀνῄρηται ἀπὸ τοῦ τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.

Pag 81. Διαδόσεις.] Artemidorus lib. 2 cap. 31. ἐπιδόσεις ἢ δημοσίας ἐπιδιδόναι. Et mox: διαφημοῦν) οἱ τὰς ἐπιδόσεις διαδιδόντες. διαδοῦναι pro *diſtribuere* ait Demoſth. πρὸς Τιμόθεον, initio non ſemel. Hinc Diadotæ *qui annonam diſtribuebant miniſtri.* leg. 25 Cod. Theod. de erogat. milit. ann. & Dem. πρὸς Λεωχάρην. καὶ μετὰ ταῦτα ἧκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει πρὸς τὸ θεωρικὸν, *ſub diſtributionem theatralis pecuniæ.* καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ διδόσθαι καὶ ἐγγραφῆναι εἰς τὸ γραμματεῖον ἐπὶ τὸ τοῦ Ἀρχιάδου ὄνομα. Ariſtides Panathen. p. 6.

Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου.] in prima contra Aphobum. κατὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον. *Ducenæ porro & tricenæ drachmæ pluribus aliis datæ ſimul talentum fere conficiunt.* Volſius.

Διαθέμεθα.] Artemidor. lib. 1 cap. 33, & Xenophon 4 Ἑλλην. pag. 309. Demoſth. contra Phormion. initio. ἐπειδὰν διάθηται τὰ φορτία ἐφ' ἑτέρας νεὼς, ἔφη ἐκπλεύσεσθαι. Et in ſecunda Olynth. οὐδ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν οὕτως, ὅπως ἂν δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον, quæ Volſius vertit. *Neque etiam quæ ſic quæſita tenent, ſuo arbitratu collocare poſſunt.* Peſſime. Verto. *neque ea, quæ lucrati ſunt, quomodocunque potuerunt, diſtrahere valentes.* ἔχοντες *ayans le moyen.* Supra dixit ἐώμενοι. Omnino ſic intelligendus eſt hic locus, & ſic Ulpianus explicavit, quem vide. Laertius in Zenone p. 437, ubi male interpres. Iſocrates p. 95.

Διαιτηταί. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχὼν οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν γενέσθαι καὶ ἀνώμοτος ἀπηνέχθη (πρὸς τοὺς δικαστὰς ſupple.) βουλόμενος δὲ τὸ μέλλον λαθεῖν (Midias ſupple) φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν διαιτητῶν τὴν τοῦ θαργηλιῶνος ἢ τοῦ σκιροφοριῶνος γινομένην, εἰς ἣν ὁ μὲν ἦλθε τῶν διαιτητῶν, ὁ δ' οὐκ ἦλθε. Ibi Ulpianus. ἦσαν οἱ διαιτηταὶ τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα καθ' ἑκάστην φυλήν. οὗτοι δὲ ἐν τῷ σκιροφοριῶνι τὰς εὐθύνας ἐδίδοσαν. Ultimo menſe anni, tumque novi creabantur judices & arbitri. Plato 6 legum pag. 765. De Arbitris eſt ſingularis locus Demoſth. κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. initio. ἡ μὲν γὰρ δίαιτα ἐν Ἡλιαίᾳ ἦν, οἱ γὰρ τὴν Οἰνηΐδα καὶ τὴν Ἐρεχθηΐδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται. in Heliæa, in Heliaſtico foro.

κλήρῳ.] Demoſthenes contra Aphobum ψευδομαρτυριῶν in fine: τούτους μὲν ἀφῆκεν ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι εἰ μεθ'

ὅρκου

ὅρκου ταῦτα διαιτήσουσι, καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν. Volſius. *Se eum tutelæ damnaturos.* an potius ἐπιτροπὴ pro διαίτῃ hic ſumitur teſte Polluce, ἐπὶ τὸν κληρωτὸν ἢ διαιτητὴν ἐλθών, &c. Duplex fuit genus διαιτητῶν: alterum κληρωτῶν, de quibus hic Harpocr. & Pollux. Alteri erant homines privati & communes amici, de quibus Demoſth. in Neæram initio & alibi.

Pag. 82. Ἐπιτρεψάντων.] ἐπιτρεψάντων. Ulpianus in Midianam, ad illa verba, πρὸς τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα, notat, ἔδει γὰρ τὴν διαιτηθεῖσαν δίκην ὑπογραφῆναι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.

Εἰς καδίσκους ἐσημηνάμενοι.] ἐχίνους vocat Pollux. Demoſthenes κατ' Εὐέργου. ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε οὐ παρῆν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐχῖνοι πρότερον ἐσημάνθησαν. De arbitris loquitur. Et in oratione πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματος. καὶ εἰ μισθὸς ἐπορίσθη τοῖς δικασταῖς, εἶπον ἄν με δηλονότι, ταῦτα δ' εἰ μὴ σεσημασμένων ἤδη συνέβη τῶν ἐχίνων, κἂν μάρτυρας ὑμῖν παρεχόμην.

Διαστατῶν.] διάστατον.

Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.] Hujus Philini meminit Antiphon in oratione ὑπὲρ τοῦ χορευτοῦ p. 128.

Βορέου, καὶ τοῦ Νοτίου.] Utriuſque meminit Æſchines περὶ παραπρ. pag. 50. τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ βόρειον Andocides περὶ εἰρήνης, p. 13, itemque τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ νότιον memorat; at τὸ τεῖχος διὰ μέσου videtur mihi nil aliud eſſe, quam τὸ μακρὸν τεῖχος, quæ & μακρὰ τείχη & σκέλη dicuntur ab antiquis auctoribus, duo ſcil. brachia, quibus oppidum ipſum conjunctum erat cum portu Piræeo. cujus rei teſtis eſt certiſſimus Dio Chryſoſt. orat. 6 de tyrannide. καίτοι διακοσίων σταδίων εἶναι τὴν περίμετρον τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιέως συντεθειμένου καὶ τῶν διὰ μέσου τειχῶν πρὸς τὸν περίβολον τοῦ ἄστεος. οἰκεῖσθαι γὰρ πάλαι ταῦτα ξύμπαντα, ὥστε τὸ ἥμισυ ἔχειν Ἀθήνας Βαβυλῶνος. Locus illu-

illuſtris. Apparet ergo, cur τὸ διὰ μέσου τεῖχος dictum ſit. erat enim medius is murus inter oppidum & portum. Quare errat more ſolito Meurſius lib. 3 Attic. lect. cap. Erant autem hæc brachia longit. 90 ſtadiorum, teſte Dione Chryſoſt. orat. 25 de genio.

Pag. 83. Πρὸς δὴ τοῦτ.] ἐν τούτῳ γάρ. Suidas in ποσιδεών, & in διαμεμέτρ. ὡς δὴ τούτῳ. Scaliger lib. 1 Iſag. Can. pag. 56 in Tabula menſium Atticorum inter ποσιδεῶνος feſta refert ὕδωρ διαμετρούμενον magno errore, quaſi hic ἀγῶνες eſſent ludicra.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] pag. 77.

Διάμετρον.] Sic Diametrum accipe leg. ult. Cod. Th. de Navic. Heſychius. διάμετρος, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. ἀπουσία eſt *damnum, perte*. Gloſſæ *intertrimentum*. Intelligo, cum cumulum (Auctarium Feſto) dabant, nec ruplo æquabant. διάμετρον Plutarch. in Demetrio pro *dimenſo* ſeu *annona militari* uſurpat. Filio enim indignanti tot milites incaſſum interfici in obſidione Thebarum, reſpondiſſe ait Demetrium: σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις ἢ διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσι.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν.] Demoſth. κατὰ Κτησιφ. initio ſimpliciter uſurpat pro *fraudis atque injuſtitiæ teſtes vocare*. ἀλλὰ βοᾶν καὶ διαμαρτύρεσθαι καὶ δηλοῦν τουτοισί. Et poſt: ἐγὼ μὲν γὰρ προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην. Utitur eodem ſenſu Æſchines κατὰ Κτησιφ. Demoſth. καὶ Εὐέργου.

Pag. 84. Ἐγίνετ.] Singularis in eam rem locus eſt Iſæi p. 48. καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος. μελλόντων δ' ὑμῶν ἀντόμνυσθαι διεμαρτύρησε Λεωχάρης οὐποσὶ μὴ ἐπ. εἶναι τὴν κλ. ἡμῖν. ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη. ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει. Idem in oratione de Pyrrhi hæreditate, p. 35. Pollux p. 384. ἐπίσκηψις

ἢ εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Uterque vero tam reus quam actor dicitur διαμαρτυρεῖν, ut apud Iſæum pag. 52 vſ. 20. Lyſias pag. 158. Iſocrates adverſus Callimachum p. 736, & 738, quod interpres non cepit.

Διαμαρτυρεῖν οὐσίαν.] F. διαμαρτυρεῖν ἀποστασίου.

Ταῖς τοῦ Ἀποστασίου.] Leg. Ταῖς τοῦ Ἀπρος.

Δείναρχος.] Dinarchi orationem ſic concipit Dionyſius Halicarn. διαμαρτυρία ὡς οὐδέ εἰσιν ἐπίδικοι αἱ Ἀριστοφῶντος θυγατέρες. Alteram vero orationem ita inſcriptam fuiſſe teſtis eſt κατὰ Ἡδύπης ἀποστασίου, ſed ex Harpocr. hoc loco legendum Ἡδύλης.

Pag. 85. Μὴ ἐπίδικον.] διαμαρτυρία creberrime occurrit apud Demoſth. πρὸς Λεωχάρην περὶ Ἀρχιάδου κλήρου, ubi & formulam retulerat, ſed deeſt. addit, ἐκεῖνος δήπου διαμεμαρτύρηκεν οὐ ποτὲ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον τὸν Ἀρχιάδου ὄντων αὐτῷ παίδων γνησίων κυρίως κατὰ τὸν θεσμόν. Vide & corrige Pollucem p. 384. Iſæus p. 35 & 39 & 48 & 50 initio.

Διασκεδάσαντος.] Demoſthenes ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν. ἀλλὰ διασκεδασάμενος τὴν οὐσίαν. *re familiari diſtracta.*

Διαστίστους.] κύβους ſeu ἀστραγάλους intellige, de quibus Pollux. Æſchines contra Timarchum.

Διαχειροτονία.] Vide in Ἐπιψηφίζων & ad Xenoph. Demoſth. κατὰ Νεαίρας initio. καὶ ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, λέγων διαχειροτονῆσαι τὸν δῆμον, εἴτε δοκῇ τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως στρατιωτικὰ εἶναι εἴτε θεωρικά. Et in oratione κατὰ Εὐέργου. καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦν ἡ βουλή, πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη (τὸν Θεόφημον) ἢ ζημιώσειε ταῖς πεντακοσίαις, ὅσου ἦν κυρία κατὰ τὸν νόμον. Fiebat autem διαχειροτονία hoc modo; cum duæ ſententiæ coram populo propoſitæ erant, præco juſſu τοῦ ἐπιστάτου clamabat ἀράτω τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ut notat Schol.

Æſchyli in Supplicibus. Xenoph. lib. 1 in fine, Æſchines p. 16. 20. Xenoph. p. 231.

Διαψήφισις.] Suidas in ἐκλέψας. Ibi ſolenne jusjurandum præſtabant δημόται, ψηφιεῖσθαι γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ καὶ οὔτε χάριτος ἕνεκα οὔτε ἔχθρας, ut teſtatur Demoſth. contra Eubulidem in fine, ubi eum accuſat deleviſſe hæc ex jurejurando. Jurabant autem hoſtiis cæſis. Vide ſupra in δήμαρχος. Quod ſi ἐν διαψηφίσει reus inſons erat judicatus, diſpuncta erat cauſa. Æſchin. p. 77. Aliud præterea ſignificat διαψήφισις apud Lyſiam, in ἐρατοσθένους p. 119 in fine, diſquiſitio ſcilicet atque ſuffragium, quo præjudicabat Senatus aut populus, utrum is, qui poſtulabatur, cædis v. g. ut in ea Lyſiæ oratione, aut alterius criminis, reus eſſe videatur, quod διαψηφίζεσθαι vocat Xenophon lib. 1 Ἑλλην. in calce non ſemel. & lib. 2, ubi de Theramene. Fiebat autem hæc διαψήφισις, de qua loquimur, pari modo, quo illa, quam Harpocratio memorat. Locabantur duæ hydriæ, clamabatque præco ad populum aut ſenatum: *cuicunque videtur reus culpa haud vacare, in hanc hydriam calculum ferat. cui videtur culpa vacare, in hanc.* quod docet diſerte Xenoph. lib. 1 in fine p. 263. Quod ſi pluribus viſum eſſet reum jure delatum eſſe, non ſtatim diſpuncta erat cauſa, ſed dies dabatur, quo accuſator peroraret, reus cauſam diceret. Judices deinde jurati ſententiam pronunciabant. Xenophon ibidem. Hanc διαψήφισιν intellexit Cicero 1 de oratore, de Socrate: *ergo ille quoque damnatus eſt, neque ſolum primis ſententiis, quibus tantum ſtatuebant judices, damnarent an abſolverent; ſed etiam illis quas iterum legibus ferre debebant.* Sigonius eodem refert locum Æſchinis pag. 77. malè.

Pag. 86. Διδάσκαλος &c.] Demoſth. contra Midian.

καὶ τ

καὶ τὸν διδάσκαλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διέφθειρε τοῦ χοροῦ, καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς, ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο, καὶ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος τὸν ἄνθρωπον ἀπελάσας αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δεῖν τὸν χορὸν, οὐδ' ἂν ἠγωνίσμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός. Et longe poſt: Σαννίων ἐστὶ δήπου τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων, οὗτος ἀστρατείας ἑάλω καὶ κέχρηται συμφορᾷ.

Πεντακλέα.] hodie legitur Παντακλέα. An is eſt, quem Ariſtophanes in βατραχ. notat ignaviæ, & σκαιότατον vocat; cujus etiam meminit Eupolis ἐν χρυσογέν. Παντακλέης σκαιός. Scholiaſtes ad eum locum Ranarum. διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι, qui prius galeam capiti circumdabat, quam criſtam impoſuiſſet galeæ. In Etymolog. poſt τραγῳδιῶν additur καὶ τοὺς μουσικούς.

Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις.] Suidas in ὄνου σκιά laudat Ariſtotelem ἐν διδασκαλίαις, qui in eo opere dixerit aliquod drama ita inſcriptum fuiſſe.

Ἐγγυηθεῖσα.] διηγγυηθεῖσα. Vide ſupra in ἀφαίρεσις. Utitur & Dionyſius lib. x pag. 633 & lib. xi pag. 613 & 614, & Polybius 827. Iſocrates in Trapezit. pag. 713.

Pag. 87. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ.] pag. 281. Scholia Ariſtophanis in Ranis ad finem ad illa, καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων, ait, σκαριφισμοῖς, λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφᾶσθαι γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους καὶ σκαριφήσασθαι τὸ ἔπος. &c. ut Harpocratio.

Διῆρξα.] Sic Dio in fragmentis libri 53. Pollux p. 395.

Pag. 88. Περὶ στρατιώτου.] ὑπέρ. Vide pag. 112. ἔτι πλείονας καὶ νόμους καὶ ἄλλας δικαιώσεις παρασχήσομαι. Thucydidis locus eſt in libro 8. οὔτε εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίνετο, ἀλλ' ἡσυχίαν εἶχεν ὁ δῆμος. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ κόλασις ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγὴ ἤτοι κρίσις. Cicero 7 in Verrem,

rem, ἐδικαιώθησαν *inquit, hoc eſt, ut Siculi loquuntur, ſupplicio affecti ac necati ſunt.* Plura Leopardus lib. 5 cap. 9, qui Harpocrat. nunquam legerat. Porro Iſocrates in Archid. p. 239 δικαιώματα dicit pro δικαιολογίας. Artemidorus lib. v cap. xi. Ἔδοξέ τις φεύγων χαρτίον ἀδικημάτων, τὰ γράμματα καὶ τὰ δικαιώματα ἀπολωλέναι.

Διοικεῖν.] γρ. διοικίζειν. Suidas. Demoſth. ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. τὴν δὲ Θηβαίων πόλιν διοικίζειν. Et ἐν τῷ περὶ παραπρ. οὓς ἀναγκάζονται τρέφειν διῳκισμένοι κατὰ κώμας, καὶ παρῃρημένοι τὰ ὅπλα (Φωκεῖς) Iſocrates in Philipp. pag. 178. Eo ſenſu Plutarch. in Camillo ἐνιστάμενος νόμῳ διοικίζοντι τὴν πόλιν. Et mox τὸν περὶ τοῦ διοικισμοῦ νόμον vocat. Demoſthenes in Philipp. 1 p. 20. τὰς πολιτείας διασπᾶν pro eodem dicit. Demoſth. ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν in fine. οἶμαι τοίνυν ἔγωγε κἀκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι δεῖν, ὅτι μὴ προσδεξαμένων μὲν ὑμῶν τοὺς Μεγαλοπολίτας, ἐὰν μὲν ἀναιρεθῶσιν καὶ διοικισθῶσιν ἰσχυροῖς Λακεδαιμονίοις εὐθὺς ἐστὶν εἶναι. Dicitur etiam ἐξοικίζειν, ut quidam Pythagoricus apud Stobæum, & ἐξοικιζόμενος fabula Menandri apud Stobæum ſerm. 175.

Διοπτεύων.] διοπτεύων τὴν ναῦν ait Demoſth. hinc ἀδίοπτος ἀφύλακτος teſte Suida. δίοπτοι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῶν νεῶν φύλακες. In Gloſſis Hippocratis à Galeno ſcriptis δίοπτος. Sed Ælius Dionyſius in lexico, δίοπτος, ait, ὁ ναυφύλαξ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν ἀπὸ τοῦ ὅπλου. Euſtath. Iliad. β.

Εἰς.] πρός.

Διόπιθος.] Hujus meminit Demoſth. pro corona p. 116.

Διόφαντος.] Dem. περὶ παραπρ. in calce. πολλοὶ μὲν γὰρ παρ' ὑμῖν ἐπὶ καιρῶν γεγόνασιν ἰσχυροί· Καλλίστρατος ἐκεῖνος, αὖθις Ἀριστοφῶν, Διόφαντος, τούτων ἕτεροι πρότερον. ἀλλά ποῦ τούτων ἕκαστος ἐπρωτεύεν; ἐν τῷ δήμῳ· ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις οὐδείς.

Δοκι-

Δοκιμασθείς.] Sic Dem. in 1 contra Aphobum. κἀκείνῳ (Therippidæ) μὲν ἔδωκεν ἐκ τῶν ἐμῶν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι, ἕως ἂν ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην. Et poſt: οὐδέ μοι δοκιμασθέντι παρέδοσαν, tutores ſcilicet. Et in oratione ὑπὲρ Φορμίωνος. δοκιμασθέντος Πασικλέους. Et ſupra, ἡνίκα Πασικλῆς ἀνὴρ γεγονὼς ἐκομίζετο τὸν λόγον τῆς ἐπιτροπῆς. Sic & Lyſias κατὰ Διογείτονος p. 193. Iſocrates Areopag. p. 290. Sic ἀνὴρ ſumitur ab Iſæo p. 58. Iſocrates Panath. p. 472. Vide omnino, quæ notavi ad Ariſt. de Rep. Athen. Lyſias in proœmio cujuſdam orationis, quod refert Dionyſius in Iſæo. οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπὴν ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοὶ, ὅπερ κἀμοὶ νῦν συμβέβηκεν· ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντοῦμαι νῦν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀδίκως. Xenophon in Rep. Ath. πρὸς δὲ τούτοις ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι καὶ ὀρφανοὺς δοκιμάσαι. Iſocrates Areop. p. 290 εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν dicit. & in Panathen. pag. 272 & de bigis p. 694.

Pag. 89. Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Ita in oratione contra Eubulidem loquitur Demoſth. ἔτι πίνων ἀρχὰς ἔλαχε καὶ ἦρξε δοκιμασθείς.

Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βουλευομένων.] Et ſenatores probabantur. Sic Dem. contra Neæram initio. λαγχάνει βουλεύειν Ἀπολλόδωρος, δοκιμασθεὶς δὲ καὶ ὀμόσας τὸν νόμιμον ὅρκον.

Οἱ Στρατηγοί.] Unde ἀποδοκιμάζειν τὸν χειροτονηθέντα στρατηγὸν dixit Lyſias κατ᾽ Ἀγοράτου. p. 126. De hac στρατ. δοκιμασίᾳ Lyſias p. 138 ſub finem.

Δερκοντίδης.] De hoc notavi ad fragmenta Ariſtot.

de Rep. Athen. Ejus meminit Libanius in legatione ad Julianum p. 160. Lyſias in oratione contra Eratoſthenem pag. 123.

Pag. 90. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] ἀντὶ δὲ τοῦ, τὴν Εὔβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ἡμῖν παραδοθῆναι, ὁρμητήρια ἐφ' ἡμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιππος προσκατασκευάζεται καὶ Γεραστῷ (l. Γεραιστῷ) καὶ Μεγάροις ἐπιβουλεύων διατελεῖ, ἀντὶ δὲ τοῦ τὸν Ὠρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι, περὶ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] p. 447, ubi ait Ipbicratem generum Cotyis regis pro eo contra ſuos cives Athenienſes pugnaviſſe, cumque eum liberaſſet, peteretque inſuper Cotys, ut caſtella, quæ Athenienſium erant, oppugnaret, Iphicrates jure id facere poſſe negavit. Offenſus Cotys Charidemum Oritam ducem mercede conduxit, ejuſque opera Athenienſium caſtella cepit, καὶ εἰς τοῦτο κατέστησε τὸν Ἰφικράτην ἀπορίας, ὥστε ἀπελθόντα εἰς Ἄντισσαν οἰκεῖν, καὶ πάλιν εἰς Δρῦν, cum Athenas redire nec honeſtum ſibi nec tutum eſſe exiſtimaret. Polyænus lib. 2 de Iſcholao. Ἰσχόλαος ὑπὸ Χαβρίου πολιορκούμενος ἐν Δρυΐ, μέλλοντος προσάγειν τοὺς κριούς. Scylax in Thracia, κατὰ ταῦτα ἐμπόρια ἐν τῇ ἠπείρῳ, Δρῦς, Ζώνη.

Νίσσαν.] Νῆσσαν habet Suidas in voce Νῆσσαν ὄνομα κύριον. Δυσαύλης ὄνομα συνῴκησε τῇ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτόν τε καὶ Νῆσσαν. In Δυσαύλης autem Νῆσσαν habet.

Pag. 91. Δωριεὺς, ὄνομα παγκρατιαστοῦ.] Meurſius in lect. Atticis.

Ἀποφευγέναι.] ἀποπεφ.

Pag. 92. Ἐν τῷ κατὰ τῶν Ῥητόρων νόμου.] Scrib. ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου. Sic enim Theon Sophiſta in progymnaſm. καὶ παρὰ Λυσίᾳ, inquit, ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου. Lex enim erat Athenis, ut cum quis novam

vam legem ferret, qua vetus abrogaretur, pro veteri lege quidam publice conſtitutus diceret.

Pag. 93. Ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι.] Etymolog. ἀντὶ τοῦ συγκαθίσαι rectius. Idem ἐδώλια habet non ἐδωλίαι. addit ἐδωλιάσαι ἐστὶ τὸ οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων, τὸ δ' ἰκριῶσαι τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις. ἑκατέροις δὲ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες. Male hæc verba ad vocem ἐδωδὴ apponuntur, pejus etiam ἐδωδητάσαι ſcribitur. Eadem habet Suidas.

Τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν &c.] Verba ſunt Demoſth. contra Ariſtocr. Sic Juvĕnalis Sat. 1. *Natio Comœda*: Suidas in βαλαντιοτόμος (ex Eunapio, εἴπε βαλαντιοτόμος εἴη ἢ δοῦλος) χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἦγόν τε μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταί, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. In Harpocr. lege ex Suida, καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο τί πονηρότατον νομίζετε &c. In fine δουλεύωσι. Meurſius 3 Attic. Lect.

Ἔχει &c.] Adde locum ex Demoſthene. οὐχὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῄρηται, καὶ τετραδαρχίας &c. quæ adduxi infra ad τετραρχία.

Ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησίν.] Et pro Cteſiph. p. 158. πολλοὶ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπόνθασιν οὐ μόνον κατ' ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ πόλεις ὅλαι καὶ ἔθνη. Sic apud Marcianum eum, qui Epitomen Artemidori confecit, πόλεις & ἔθνη ſemper diſtinguuntur. ἔθνη ſunt *populi*, nam Cor. Tacitus 60 *Galliæ populos* dicit. i. ἔθνη. Livius lib. 42 pag. 810. *omnes non gentes modo Græciæ, ſed civitates etiam.*

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] pag. 131.

Pag. 94 Εἰσαγγελιῶν.] Demoſth. περὶ παραπρ. καὶ ἄγε τι τῶν προσηκόντων ἐγίνετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ἂν ἦν. νῦν δὲ διὰ τὴν ὑμετέραν πρᾳότητα καὶ συνήθειαν εὐθύνας δίδωσι. καὶ

πάντας ὁπηνίκα βούλεται. Et poſt: ἴστε δήπου πάλιν, ὅτι εἰσήγγελεν Ὑπερείδης Φιλοκράτην, ὅτι παρελθὼν ἐγὼ δυσχεραίνειν ἔφην ἕν τι τῆς εἰσαγγελίας, εἰ μόνος Φιλοκράτης τοσούτων καὶ τοιούτων ἀδικημάτων αἴτιος γέγονεν, οἱ δ' ἐννέα τῶν πρέσβεων μηδενός. Hæ εἰσαγγελίαι fiebant ἐν κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ à quolibet Athenienſi. Pollux 398. Plura idem p. 388. Fiebant etiam εἰσαγγελίαι in ſenatu, teſte Iſocrate περὶ ἀντιδόσεως in fine, & in orat. de bigis initio. Demoſth. pro corona 87. De ſecunda delationis ſpecie in cauſis maletractationis Pollux 389. Demoſthenes enim in orat. de Cherroneſo p. 38. καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν.

Ἀναβολήν.] dilationem in judicio, quæ fit ex conſenſu litigantium, de qua vide in Pandectis. Uſurpat Demoſthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρου. Sic ἀναβάλλειν uſurpat Dem. κατ' Εὐέργου nonſeant.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου.] Lego Ἀγνίου. Locus eſt pag. 78, ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ ſumit ſæpe & p. 79.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν.] Demoſth. πρὸς Κάλλιππον. ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα, ἢ τὸ κεκομισμένον, ſupple τὰ χρήματα. In ea autem πρὸς Νικόστρατον de mancipiis Arethuſii, καὶ ἐγράφη τῷ δημοσίῳ ἀπόκληρον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἐξακοσίας καὶ ι. δραχμὰς διὰ Λυκίδου τοῦ Μυλωθροῦ τιμησάμενος τὴν δίκην. Pro ἀπόκληρον lego ἀπρόσκλητον ex MS. Auguſt. Optime. Sequitur enim mox, ἀπρόσκλητον μοῦ δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ κλητῆρας ἐπιγραψάμενος. Idem κατὰ Διονυσοδώρου βλάβης initio. ὑμῖν δὲ τοῖς Ἀθήνησι δανείσασιν, οὐδέπω καὶ νῦν οὐδὲ τὰ χρήματα ἀποδίδωσιν, οὔτε τὸ ἐνέχυρον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφανές, nec pignus exhibet, τὴν ναῦν ſcilicet τὴν ὑποκειμένην ἡμῖν, ut mox ait, & ſupra dixerat, ὥστε δανεισάμενος παρ' ἡμῶν

ἡμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τρισχιλίας δραχμάς. Volſius vertit, *ad navem.* male. Verte *oppignerata nave ter mille drachmas à nobis mutuatus eſſet ſub uſuris.* Infra, ἔλεγον ὅτι βούλονται δανείσασθαι ἐπὶ τῇ νηΐ. Sic Iſocrates in Trapezitico pag. 724, quod nec Volſius cepit. Artemidorus cap. 23 lib. 2. πολλὰ γὰρ περάσας τὰ χρέα ἀπέτισε τοῖς δανεισταῖς τοῖς ἔχουσιν ὑποθήκην τὴν ναῦν. Philoſtratus pag. 599. Demoſthenes adverſus Phormionem pag. 591. τοῖς δανεισταῖς οὐ παρασχόντα τὰς ὑποθήκας.

Pag. 95. Τὸν ἄρχοντα.] Demoſthenes in eadem contra Dionyſodorum pro eodem dixit in fine ter & amplius, παρασχεῖν τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα, & παρέχειν ἐμφανῆ τὴν ναῦν. Sed & in eum, apud quem quid depoſueris, hæc actio competit teſte Iſæo p. 54. quod not. ubi & Prætoris cognitionem fuiſſe ait: Sic & Iſæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. τριηραρχοῦντος γάρ μου ἐπὶ Κηφισοδώρου (infra δότου) ἄρχοντος καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς ἰδίους, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, μεταπεμψάμενος τοὺς οἰκείους τε καὶ φίλους τοὺς ἐμοὺς Εὐμαθὴς ἐνεφάνισεν τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ' αὐτῷ. Dionyſius in Iſæo. ὡς ἐν τῇ λύσει τῇ πρὸς Ἀρισταγείτονα καὶ Ἄρχιππον εὑρίσκεται πεποιηκώς, ἐν ᾗ κλήρου τις ἀμφισβητῶν ἀδελφὸς ὢν τοῦ τελευτήσαντος προσκαλεῖται τὸν ἔχοντα τ' ἀφανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῆ κατάστασιν. (Lego ἐν τῇ λήξει vel potius κλήσει.) ὁ δὲ τοῦ κλήρου κρατῶν παραγράφεται τὴν κλῆσιν δεδόσθαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα κατὰ διαθήκας. Tum videntur fuiſſe διαιτητῶν ἄρχοντες. Demoſth. in Midiam, καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας καὶ τὸν Στράτωνα διαιτητῶν ἀπιόντα. Et poſtea in teſtimonio teſtium. ἐπιστάμεθα Μειδίαν, πείθοντα πάντα Στράτωνα τὸν διαιτητὴν καὶ ὑμᾶς ὄντας ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἄρχοντας. &c. Poſſunt tamen eſſe ἐννέα ἄρχοντες.

Εἰσπόδιζον.] Lego ἐνεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ ὕφαινον τοὺς

χιόποδας τοῦ &c. Vide ſupra in γεῖσον. eſt autem γεῖσος *ſuggrunda*. Chryſoſt. homil. XI ad pop. Antioch. p. 148 ſupercilia oculorum comparat γείσῳ.

Ἥρωνος.] forte Κίρωνος. in ea enim oratione p. 64, 65 initio legitur εἰσελθὼν δὲ εἴσω (pro εἰς ἕω) κομίζειν οἷος ἦν. id eſt, *poſtridie diluculo*, (ſic enim lex jubebat) *efferre paratus eram.*

Εἰσφρήσειν.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῆς ἐν Χερρον. καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν, cui contrarium ἐκφρησθέντων, i. ἐκβληθέντων. Suidas.

Ἐκαλίστρουν.] Non legitur ea vox in vulgatis. Forte ubi legitur de ancillis ἐν τῷ πύργῳ γὰρ ἦσαν ὥσπερ διαιτῶνται, leg. ἐκαλίστρουν.

Ἑκάτης νῆσος.] Ζῆμος ἐν β' Δηλιάδος. Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους πλακοῦντας. ἔστι δὲ ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς, καὶ κάρυα τρία. Athenæus lib. 14. Aliæ ſunt αἱ ἑκατὸν νῆσοι in Aſia, de quibus Herodotus lib. 1 p. 63 & Strabo & Diodorus Siculus lib. 13 p. 198.

Τάχ' ἂν εἴη Δείναρχος.] γρ. τάχ' ἂν εἴη Δινάρχου. Supple ὁ λόγος κατ' Εὐέργου. Dinarchum peregrinis uſum eſſe vocabulis docet Libanius in Argumento orationis περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.

Ψαμμητίχην.] ψαμίτην Suidas in ψαμίτη, at in Ἑκάτης, ψαμμίτην.

Pag. 96. Ὁ τοῦ Ἀμφίονος.] Forte ὁ γοῦν Ἀπολλώνιος &c. Infra in πυανέψια. Vel ſane Λυσιμαχίδης ὁ τοῦ Ἀμφίονος. De quo in V. Μαιμακ.

Μέγεθος.] ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς. Etym.

Ἔνδεια.] Demoſth. contra Zenothemin in fine. ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἔνδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται. Et contra Apaturium. ἵνα εἴ τις ἔνδεια γίγνοιτο, τὰ ἐλλείποντα

ἐκ τῆς

ἐκ τῶν παίδων εἴη. Leg. ἔκδεια. Suidas ἔκδεια ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς· ἔκδεια γὰρ ἐστὶ τὸ μέρος καταβαλεῖν, ὧν ὀφείλει τις. ἔνδεια δὲ τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν Priſcanus lib. 18. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Thucydides lib. 1. ὅτι αἰτίαι ἄλλαι τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων τοῖς Ἀθηναίοις καὶ μέγισται αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. Sic legitur apud Conſtantinum in Excerptis περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Philo in legat. ad Cajum p. 796. εἰ γὰρ ἀφορία παντελὴς ἐπέσχε τὴν Ἰουδαίαν, οὐκ ἦσαν αἱ πλησιόχωροι τοσαῦται ἱκαναὶ χορηγεῖν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ τῆς μιᾶς ἔκδειαν ἀναπληρῶσαι.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] pag. 89.

Ἐκδικάσασθαι.] Lyſias p. 142.

Δικάσασθαι.] δικάζεσθαι Etymol.

Ἔκδοσις.] Dem. ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ τῷ Ἐλευσινίῳ. Mox: βουλόμενος τὴν ἔκδοσιν κομίσασθαι. Iſocrates in Areopagit. p. 289 eodem ſenſu. ἀλλ' ὁμοίως ἐθάῤῥουν περὶ τῶν ἔξω διδομένων ὥσπερ περὶ τῶν ἔνδον ἀποκειμένων. Sic ἔνδον uſurpat Iſæus pag. 79 & Lyſias pag. 146. 148.

Pag 97. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.] καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου 12 & 17. ἐν πόλει ἐκκλήτῳ. Et περὶ παραπρ. 38. Quid autem ſit πόλεις ἔκκλητος, notavi ad calcem Xenoph. p. 280. Etymolog. ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκαλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι δηλονότι τὴν πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἔχθραν κρίνασαν ἢ πρὸς χάριν. ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην. τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι. καὶ δικαστήριον ἔκκλητον λέγουσι. Heſychius ἔκκλητοι δίκαι, αἱ ἐπὶ ξένοις λεγόμεναι καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει.

Ἐκλογεῖς.] Suidas.

Ἐκλωζέτω. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] In ea oratione non legi illud verbum; forte in fine, ubi legitur ἐκρότειθ' ὅτε προὐβαλόμην αὐτὸν ἐν τῷ δήμῳ, Harpocr. legerat ἐκλώζει.

Eadem

Eadem habet Euſtath. in ὀδ. δ p. 1504, additque, καὶ ἔστιν ἕτερον συριγμοῦ ὁ κλωγμὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι.

Δημοσθένης τι ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] Et ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγρ. πρὸς τοῖς δὲ ἐξεμαρτύρησεν Εὐφίλητος. Volſius: *præter hos teſtati ſunt, ex aliis audiſſe ſe eadem Euphiletus* &c.

Ἐκ περιουσίας.] Julianus in Miſopogone. οἱ νόμοι φοβεροὶ διὰ τοὺς ἄρχοντας, ὥστε ὅστις ἄρχοντα ὑβρίζει, οὗτος ἐκ περιουσίας τοὺς νόμους καταπατήσει.

Pag. 98. Ἐκπολεμῶσαι.] Eo ſenſu uſurpat Dionyſius lib. 2 p. 89. καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τε καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων ἐκπεπολεμωμένων. id eſt, εἰς πόλεμον καθεστώτων. *bella moverent*. Et lib. 3 initio ἐκπολεμῶσαι τὰς πόλεις ἔγνω πρὸς ἀλλήλας.

Ἠμένων.] ἑδωμένων.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] In fine. εἶθ' ὃν ὁρᾶτε ἐκ περιουσίας γῆς· ὅνθ' ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα.

Ἐκφυλλοφορῆσαι.] Vid. Æſchines contra Timarchum p. 20. Etymol. εἴ ποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, ἐσκόπει περὶ αὐτοῦ ἡ βουλὴ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλασθῆναι τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ &c. ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ, καὶ ἐλέγετο ἀπὸ τούτου ἐκφυλλοφορῆσαι. μετὰ δὲ τὸ ἁλῶναι κακουργοῦντα Ξενότιμον τὸν ὑπηρέτην ἐν τοῖς κυάμοις, οὕτως ἡ τῶν φύλλων ἐπενοήθη. ἐξῆν μέν τοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Hujus Xenotimi meminit Iſocr. contra Callimach. 736.

Ἐλαιοῦς.] Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. Livius lib. 31 pag. 573. Eſt & Epiri oppidum *Elæus* teſte Ptolemæo.

Pag. 99. Ἐλάτρεια.] Stephan. Ἐλάτεια. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας,

τίας, ἣν καὶ Ἐλάτρειάν φασὶ διὰ τοῦ ρ. Strabo lib. 7 pag. 324.

Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.] pag. 472.

Ἐλεόθρεπτον.] Apium in paluſtribus provenit. Hinc Artemidor. lib. 5 cap. 8 *cum quidam*, ait, *Nemea viciſſe ſe & coronatum eſſe ſomniaſſet, liſque ei eſſet de agro, in quo palus erat ingens, cauſam obtinuit eo, quod apio Nemeonicæ coronentur.*

Pag. 100. Σωτήρ.] Διὸς σωτῆρος meminit Lyſias κατ' Εὐάνδρου δοκιμασίας pag. 165. De ara Jovis Eleutherii vide Plutarch. in Ariſtide. Erat autem in foro, teſte Xenoph. in Oeconom. p. 487. Strabo lib. 9 ædem Jovis Soteris cum porticibus in Piræeo fuiſſe ait.

Ἐδίδοτο ἆθλον.] Videri poteſt deeſſe hic quippiam. Nam quid præmii loco daretur, non dicit. Sed Ariſtides ἐν Ἐλευσινίῳ nos id docet. ἀγῶνα πρῶτον γενέσθαι γυμνικὸν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπίδοσιν. Idem in Panath. p. 6.

Λυσίας.] ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 118.

Ἕλιξος.] Meminit ejus ut proditoris una cum cæteris Græciæ proditoribus Demoſthenes pro corona. Ex ejus majoribus fuiſſe videtur is Helixus Megarenſis, cujus meminit Xenophon 1 Ἑλλην. p. 256.

Pag. 101. Ἐμβεβλημένα ---- Δημοσθένης ἐν τῷ --- ἐμβολάδας.] Euſtathius ὀδ. α pag. 1405. ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἀκροδρύων γενναῖα ἐμβεβλημένα, καὶ τὰς ἀναδενδράδας ἐξέκοψε, καὶ φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν οὕτω δεινῶς, ὡς οὐδ' ἂν οἱ πολέμιοι διαθεῖεν. Ubi male Volſius vertit: *& plantaria olearum obiens ita confregit.* περίστοιχοι ἐλαῖαι ſunt *in orbem digeſtæ oleæ*. Pollux pag. 62. πάντα τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα λέγεται. Apud

Athenæum lib. 14 ἐπιμβολάδας legitur, *quæ inoculato ſurculo ſatæ.*

Ἔμβιος.] Etymol. ἔμβιον τὸ στερρόν τι καὶ πρέμνον. ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος δικνούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι. Et paulo poſt. ἔμβιος καλεῖται ἡ σπιδὼν τοῦ ξύλου· ἡ δὲ σπιδὼν ἡ πιότης ἐστὶν ἐν αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκφύσαι αἰτία γίνεται, εἰ δὲ κακῶς, τοῦ κατασαπῆναι.

Μὴ δ' ἀποθάνοι.] Theophraſtus lib. 1 de cauſis cap. 2. καὶ ὅπου ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι; de virgis palmarum tenerrimis.

Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαί.] Demoſthenes ſeu potius Hegeſippus ἐν τῷ περὶ Ἀλοννήσου. καὶ ἐμπορικαὶ δίκαι οὐκ ἦσαν ὥσπερ νῦν ἀκριβεῖς αἱ κατὰ μῆνα ποιοῦσαι μηδὲν δεῖσθαι συμβόλων τοὺς τοσοῦτον ἀλλήλων ἀπέχοντας. Vide Pollucem. Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον. αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοι εἰσὶν ἀπὸ τοῦ Βοηδρομιῶνος μέχρι τοῦ μουνυχιῶνος, ἵνα παραχρῆμα τῶν δικαίων τυχόντες ἀνάγωνται. Male *ſemeſtres* Volfius vertit. Eſſet enim ἔκμηνον, quo utitur Polybius legat. 67. Suidas in ἐκμήνῳ. Idem Suidas recte ἔμμηνα κατὰ μῆνα.

Pag. 102. Ἔμπουσα.] Scholiaſtes Comici emendandus eſt, qui ad Ranas p. 225 ſic notat. ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσι (lege στιχοῦσι, id eſt, viantibus) ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Et mox: δοκεῖ δὲ τὸ μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς καθοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ αὐτὴν τὴν Ἑκάτην. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ταγηνισταῖς. χθονίας Ἑκάτης &c. εἶτα ἐπιφέρει. τί καλεῖς τὴν ἔμπουσαν. Idem error apud Suidam in ἔμπουσα & Etymologum. Philoſtrat. lib. 2 cap. 2. ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ, φάσμα δὲ αὐτοῖς ἐμπούσης ἐνέπεσε ποτὲ γινομένη καὶ ποτὲ αὖ καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ξυνῆκε. Idem lib. 4 cap. 8 has Empuſas ab aliis λαμίας & μορμολυκίας dici ait, & carnis humanæ appeten-

tes eſſe. Artemidorus lib. 2. Ἑκάτην ἰδεῖν τριπρόσωπον ἑστῶσαν ἐπὶ βάσεως, ἀποδημίας σημαίνει. ἐνοδία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. μονοπρόσωπον δὲ ἰδεῖν πονηρόν. κινουμένη δὲ ἡ θεὸς καὶ συναντῶσα, κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα, σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα· Mox de iis plura dicere ait nefas eſſe profanis.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος.] In I initio: τί πότ' ἐστι τὸ αἴτιον καὶ τὸ ποιοῦν τὴν βουλὴν συλλέγεσθαι; τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν; τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι; τὰς ἕνας ἀρχὰς τῇ νέαις ἐκούσας ὑπεξιέναι; *decedere.* Hinc ergo ἕνη καὶ νέα dicta eſt dies.

Ἔνδειξις.] Scholium ad illa Joſephi de Chriſto: καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων, ſic habet: ὅτι ἔνδειξίς ἐστι κατηγορίας ὄνομα κατὰ πλειόνων μὲν λαμβανομένη. μάλιστα δὲ κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ πολιτεύεσθαι μελλόντων. In MS. Peireſciano.

Ἐνδεκάζοντας ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.]. οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἑωράκατ' αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ βήματος ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις, ἰδίᾳ δὲ ταῦτα πράττοντας καὶ μετέχοντας τῶν λημμάτων· καί ποτε μὲν λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τὰ πόρρητα, μικρὸν δὲ διαλείποντας, τοῖς αὐτοῖς τούτοις συνενδεκατίζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας.

Pag. 103. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου.] Lyſias in orat. δημοσίων ἀδικημ. pag. 142. Locus vero Demoſthenis allegatus ſic habet: πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον εἶναι τῷ πατρὶ Δημοσθένους τὴν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον, εἴπερ Ἀντιμάχῳ ἐδάνεισεν. Et mox: καὶ μὴν ἐνεπισκηψάμενός γε οὔτ' ἂν παρακαταβολῆς ἠπόρησεν, οὔτ' ἂν ἠπιστήθη ὑφ' ὑμῶν. πάντες γὰρ ἴστε τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Volſius: *Enimvero ſi poſtulaſſet, non defuiſſet, unde ex ſponſo ageret.* Male. Vide in παρακαταβολή. Rectius Suidas ἐνεπισκήψασθαι καὶ ἐγγύην καταβαλεῖν. καταδικασθέν-

τῶν τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιεν τινὲς, ὡς εἴησαν δανειστοὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, ὅτι καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν. ὅπερ ἐλέγετο ἐνεπίσκηψ. εἰ μέντοι γε παρίστων ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος οἱ δανείσαντες, τοῦτο ἐγγύην καταβαλεῖν ἔλεγον. Eadem Etymol. niſi quod ἐνεπίσκημμα & ἐγγύης καταβολὴν habet, additque, ἐξὴν δὲ τῇ γυναικὶ πρῶτον τὴν ὀφειλομένην προῖκα ζητεῖν, καὶ τῷ δανειστῇ τὸ ὄφλημα ἀποδεικνυούσης, ὃ ἔλεγον, ἀπελάμβανον τὰ ὀφειλόμενα. ἐκαλεῖτο οὖν τοῦτο ἐνεπίσκημμα.

Ἐνεσκευασμένην ---- Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν.] Non legitur id verbum in ea oratione, ſed nimirum tranſpoſitio hic facta eſt, & ad ſequentem vocem hæc ſunt rejicienda.

Ἐνετιμᾶτο.] Adde poſt hanc vocem. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. Quæ ſuperiori voci perperam aſcripta ſunt. In ea enim ſic legitur: πῶς οὖν οὐδὲν ἔλαττον ἔχειν φήσει τις, εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἀπετιμᾶτο (MS. Aug. ἐτιμᾶτο recte) τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων. Ἐμοὶ δὲ αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο. Et mox in reſponſione. ὥστε εἰκότως ἐν ταῖς μ μναῖς ἀπετιμᾶτο (optime in MS. Aug. ἐνετιμᾶτο, ut ſupra legendum eſt) ταῦτ' ἅπερ ἀποτετίκει τῷ Λεωκράτει. In aliis MSS. legitur ἐναπετιμᾶτο peſſime. Ἐντιμᾶσθαι ergo dicuntur ſpecies, ut veſtis, aurea vaſa ſeu ornamenta, quæ æſtimantur, & pro dote traduntur viro, æſtimata tanti ac tanti, puta duûm talentûm. Præter Harpocr. Pollux lib. 3 cap. 12 initio, ἐντιμήσασθαί ἐστιν ὅταν τις προῖκα διδοὺς, τιμήσηταί τι ὁπόσου δεῖ. Nec aliud videtur eſſe ἐναπετίμησεν. Demoſthenes πρὸς Νικόστρατον. τὸν δὲ Μάνην δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ. ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τοὺς τόκους, οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. *Manem vero* famulum *mutua pecunia Archepolidi data, cum Archepolis nec ſortem neque uſuras reddere poſſet, in*

æſtima-

æſtimationem accepit Arethuſius, *a pris en payement.* Cum vero res æſtimatæ in dotem dantur, maritus earum periculum præſtare tenetur. Leg. x. de jure dotium, & toto titulo res dicuntur, quæ εἴδη Harpocratio vocat, id eſt *ſpecies*, & ſic recte dicuntur. Nam JCti ſpecies ſemper auro & argento ac pecuniæ plerumque opponunt. Priſcianus lib. 18. Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν περὶ προικός.

Ἀπετιμᾶτο.] ἐναπετιμᾶτο.

Ἀποτιμᾶσθαι.] ἐναποτιμᾶσθαι.

Pag. 104. Δημητριάδα.] Scholiaſtes Ariſtoph. in Nubes: ταύτην (τὴν τριακάδα) καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. Vulgo δημιτριάδας legitur.

Ἐνθρυπτά.] *Intrita.* Gloſſæ, ἐνθρύπτης *intritio.* Apud Corneliuum Celſum *Intrita ex vino, ex poſca, ex aqua,* eſt panis intritus in vinum, &c. Phædrus. *Intrito cibo plenam lagenam poſuit.* Gloſſæ *intritum* ἐμβροχή. Heſychius ἔντριτον ἔμβρεκτον, explicat. Hæc Salmaſius in Vopiſcum in Aureliano p. 394, ubi arguit Heſychium, qui à Gallis ἔμβρεκτον dici ait. Sed Γαλάται in Heſychio ſunt *Aſiani Galatæ.* Embractum Bajanum Apicio lib. IX. Terentius. *tute intriviſti, tibimet exedendum eſt.* Donatus ad moretum ſeu alliatum moretarium refert, male, ut ait Salmaſius. Imò recte. Apud Phædrum exiſtimo eſſe *Intritum cibum* quem conſummatum vocamus. Apud Heſychium ἔντριτον τὸ Διονυσίου ἔμβρωμα. forte ἔντριπτον τὸ Διονύσου βρῶμα. Baccho enim id intritum ex vino offerebant; *une ſouppe trempée en vin.* Ἔμβρωμα vox uſitata apud Euſtathium. Julianus in orat. contra imperitos canes p. 360. σάρκες γάρ εἰσιν οὐδὲν ἧττον, κἂν μυριάκις αὐτὰς ἑψήσῃ, κἂν ὑποτρίμμασι μυρίοις τις αὐτὰς καρυκεύσῃ. Idem in orat. ad Heraclium p. 420 ὑποτρίμματα pro *ſcitamentis* uſurpat. Heſychius ζαρ-

τὸς ζω-

τὸς ζωμὸς τριπτός. *Tucetum* Latini dicunt. Apulejus Mileſia ult. *inſuper fluctus libant intritum lacte confectum.* Athenæus lib. 7 ex Eraſiſtrato in Opſartytico ait ὑπόσφαγμα idem eſſe quod ὑπότριμμα, quod fit e carnibus coctis & ſanguine & caſeo & lacte & cumino & ſale & ſilphio. Dalechampius ὑπότριμμα *intritum* vertit, ut & Cornarius apud Artemidorum cap. 74 lib. 1. Hipponax σηπίας ὑπόσφαγμα. *Sepiæ intritum* explicat Athenæus. Idem lib. 9 initio refert verſus Antiphanis in Paraſito, θρυμματὶς περιεσαγμένη. Nicander in Alexipharmacis:

Ἄλλο τε ἢ σρυθίδα
Πολλάκι δὴ σφύρησιν ἄλις ἐναολλέα κόψας
Ὕδασιν ἐμβρέξαιο. Et mox:
Τῷ μὲν τ' εὐβρεχέος ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει
Εὔστυφον πόμα κεῖνο νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκει.

Scholiaſtes. κελεύει οὖν ἐν γλεύκει βρέχειν ἀψίνθιον. τοῦτ' ἐστι μετὰ γλεύκους τὸ τοῦ ἀψινθίου ζωμόν. Infra Nicander. ὄξει δὲ ἐμπίσαιο, Schol. τουτέστι βρέξον. Item πολῷ ἐγκνήθοιο ῥίζας. Schol. τουτέστι ἔντριπτε.

Ἰσαῖος περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 105. Ἐν παραβύστῳ.] Sic Demoſth. κατὰ Τιμοκράτους uſurpat non longe ab initio, pro quo proxime infra dicit λάθρα.

Ἐνσημαινόμενος --- Ἰσοκράτης.] Utitur Demoſthenes in 2 contra Aphobum. Iſocratis locus eſt in Philipp. initio 172. Utitur & in orat. contra Cochetem in fine. Sic Appianus lib. 2 Civilium in fine de Antonia, ἀνεγίνωσκε τῷ μὲν προσώπῳ σοβαρῷ καὶ σκυθρωπῷ. τῇ φωνῇ δὲ ἐνσημαινόμενος ἕκαστα καὶ ἐφιστάμενος, οἷς μάλιστα αὐτὴν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐξεθείαζον. Utitur & Xenoph. lib. 8 κυροπ. ſub initium.

Ἐν Φρεάττοι.] Photius in lexico habet: Ἐς Φρεάτου.

Pag. 106. χρυσάσπιδας.] Pag. 67. ὅτι τὰς χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθη-

ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεὼν πρὶν ἐξεργάσασθαι. Harpocrationem legiſſe apparet πρὶν ἐξαράσασθαι, rectius. Solebant autem Athenienſes aureos clypeos in Apollinis Delphici templo conſecrare. Plutarch. in Demetrio, & Pauſanias in Phocicis. ἐξαρᾶσθαι ergo eſt dedicare. πληρῶσαι dicit Athanaſius in Apologia p. 682. ἐπειδὰν δὲ καὶ περὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κατειρήκασιν, ὡς δὴ συνάξεως ἐκεῖ γενομένης, πρὶν αὐτὴν πληρωθῆναι. male Interpres *abſolvere*. quanquam non male. Sic enim pag. 684 & 685.

Ἐξεγγύησις.] Demoſth. περὶ παραπρ. de captivis Halenſibus, ἔνιοι δὲ τῶν ἑαλωκότων, οἵπερ ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἀπιστοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα πεῖσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι καὶ μηδεμίαν τούτου Φιλίππῳ χάριν ἔχειν. Ita Andocides p. 8.

Ἀριστοκράτους.] γρ. Τιμοκράτους. Demoſth. enim in ea oratione ἐξεγγύησιν uſurpat. κατὰ τὸν τούτου νόμον μὴ εἶναι διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα. Et paulo poſt: τηνικαῦτα ποιεῖν τὴν ἐξεγγύησιν. *per vades liberationem proponere*, Volfius. Iſæus alio ſenſu ἐξεγγύην dixit p. 46. Lyſias p 158.

Pag. 107. Ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] in fine, οὐδενὸς πώποτε ἐξητάσθης κατήγορος, οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης. quæ verba repetit in ea contra Timocratem Androtionis ſocium & συνθιασώτην, verſus finem. Sic Dionyſius Halic. lib. 2 p. 84. μετὰ τῶν ἐναντίων ἐξετάζεσθαι. *Inter inimicos cenſeri* vertit Gelenius recte, quem injuria Sylburgius reprehendit. Sic enim & lib. 9 p. 590. εἰ δὲ μετὰ πάντων τε ἐξηταζόμην. Et lib. 4 p. 239.

Σκίρωνος.] Lege Κίρωνος. Extat in ea oratione p. 66 in fine.

Ὀνομαζόμενα.] νομιζόμενα.

Ἐξορχησάμενος.] ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν (ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ.

Ibi

Ibi Ulpianus: κακῶς τῇ πομπῇ καὶ τῇ πανηγύρει χρησάμενος. ἔθους γὰρ ὄντος ἀνίεσθαι τότε διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πάλιν ἐμβάλλεσθαι, διὰ τὸν δρασμὸν ἐνύβρισε τοῖς Διονυσίοις. Plutarchus πρὸς Κολώτην. Livius lib. 5 p. 144, ubi de lectiſternio, quod primum Romæ factum eſt. *Vinctis quoque dempta per eos dies vincula. Religioni deinde fuiſſe, quibus eam opem dii tuliſſent, vinciri.* Ἐξορχήσασθαι autem fere pro inſultare & contemnere ac deridere: ſic Athanaſius in 2 contra Arianos ſæpe. Arrianus lib. 3 cap. 21. σὺ δὲ ἐξαγγέλλεις τὰ μυστήρια καὶ ἐξορχῇ παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον.

Ἐξούλης.] Etymol. ἐξούλης, ὄνομα δίκης. οἱ δίκην νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν χώραν ἢ οἰκίαν, ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι ἢ ἐμβατεύσαντες ἐξελαυνόμενοι δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν.

Pag. 108. Τῷ δημοσίῳ.] Andocides in oratione de myſteriis pag. 11.

Μόνος.] Μόνων.

Ἐξωμοσία --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] ubi Æſchinem, quem populus legatum creaverat, excuſaſſe ab eo munere ſe dicit, cum morbum in cauſa eſſe fingeret. Vide Æſchinem περὶ παραπρ. p. 41, ex quo loco diſcimus ejurare aliquod miniſterium licuiſſe per alterum, id eſt, per interpoſitam perſonam. Quod confirmat Scholiaſtes Comici ad illud ἐν ἐκκλησιαζ. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν. Notæ. Ἐξωμοσία ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη. εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν. Vide Pollucem.

Pag. 109. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου.] Et Demoſth. contra Andro-

Androtionem, ὅτι καὶ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐσθ' ὑμῖν ἐπαγγελία. Ubi & χιλίας δραχμὰς, ſiquis cauſa caderet, mulctam fuiſſe accuſatori propoſitam teſtis eſt.

Ἐπακτροκέλης.] Euſtath. in Ὀδ. ε pag. 1539.

Pag. 110. Ἐπαναφορά.] Hippodamus Pythagoræus in lib. de Rep. apud Stobæum ſerm. 141. τοῦ βουλευτικοῦ μέρεος τὸ μέν ἐστι πρόεδρον· τὸ δὲ ἀρχοντικόν· τὸ δὲ κοινοβουλευτικόν· πρόεδρον μὲν τὸ προσυνεδρεῦον καὶ τὸ προβουλευόμενον περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ ὕστερον ἐπαναφέρον ἐπὶ τὰν βουλάν. Utitur & Polybius pag. 808.

Ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ.] Πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν. οἶδα οὖν ὅτι πάντες ἂν ὁμολογήσαιτε τοὺς ψευδομαρτυροῦντας ἢ κέρδεσι δι' ἀπορίαν ἐπαιρομένους, ἢ καὶ δι' ἑταιρίαν ἢ καὶ δι' ἔχθραν τῶν ἀντιδίκων ἐθέλειν ἄν τι τοιοῦτον ποιῆσαι. Sic & Lyſias p. 154 ὑπὸ κέρδους ἐπαρθῆναι. Et Iſocrates in Paneg. p. 123, & Thucydides lib. 3 p. 195.

Προέκρινε.] Lege προσέκρινε, id eſt *addixit, adjudicavit.* Verba Demoſth. attuli in legibus Atticis. Προσδικάζειν dicit Dionyſius lib. xi pag. 729. At ἐπιδικάζεσθαι uſurpat Andocides p. 16. Idem error in Suida & Etym.

Προσαγορεύειν.] Pollux lib. 8 cap. 7. δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπεφέρετο. καὶ αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Ibidem quid ſit προαγόρευσις declarat, unde apud Harpocrationem lego προαγορεύειν. εἴργοντο δὲ, ait Pollux, ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνων ἄχρι κρίσεως, καὶ τοῦτο προαγόρευσιν ἐκάλειτο. Vide Harpocr. in ἐφορία, Iſocratem in Panegyr. p. 143. Idem error apud Suidam & Etymol.

Παρακαταθέμενον.] Lege παρακαθήμενον.

Pag. 111. Ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε.] Pollux lib. 8 cap. 6. ἐπίσκηψις δὲ, εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Demoſth.

contra Aphobum 3. οὐδ' ἤ τινι τούτων τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπισκήψαιτο.

Τὸ ϖράνιον.] Raro in eo ſignificatu legi hanc vocem ait Harpocration. Uſurpat tamen eo ſenſu Pollux lib. 8 cap. x initio. Φόνου δὲ ἐξῆν ἐπεξιέναι μέχρις ἀνεψιῶν, καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσεπερωτᾶν, τίς προσήκων ἐστὶ τῷ τεθνεῶτι, κἂν οἰκέτης ᾖ, ἐπισκήπτειν καὶ συγκεχώρηται. Antiphon hanc legem memorat ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. εἴπερ γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔξεστι δούλῳ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τὸν φόνον, καὶ τῷ δεσπότῃ, ἂν δοκῇ, ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου. Apud Antiph. vero nil frequentius occurrit hac voce ἐπισκήπτειν. Iſæus apud Pollucem lib. 8 cap. 6. Ἰσαῖος δὲ καὶ τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν εἰς ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι ἔφη. εἰς ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. Sic loquitur Plato lib. 9 de legibus p. 871, ubi peſſime vertit Interpres, & Lyſias ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ περὶ τραύματος ἐκ προνοίας p. 99. Etymol. poſt ἐνεπίλατο habet ἢ προεφασίσατο. ἔστι δὲ ἐπισκηψάμενον ἐπιβαρήσαντα, καὶ ἐπισκήψασθαι τὸ ἐπιβαρῆσαι καὶ ἐπιμεμψάσθαι. Cætera ut hic. Heliodorus lib. 2 Æthiop. ἀλλ' ὦ γλυκεῖα, προσφθέγξαι τὰ τελευταῖα καὶ εἰωθότα, ἐπίσκηψον εἴ τι καὶ κατὰ μικρὸν ἐμπνεῖς. id eſt *manda*, ut Latini dicunt. Suetonius in Veſpaſiano cap. 6. ibi Caſaubonus. Apollodorus lib. 2 pag. 85.

Ἐξορκίζω.] Sic Demoſth. κατ' Ἀφόβου δευτέρῳ. Æſchines κατὰ Κτησιφ. p. 72. *conjurer*.

Ἐπιβάτης.] Euſtathius Ὀδ. β 1447. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας καλοῦσι τοὺς μαχητάς. Eadem habet Scholiaſtes Anonymus.

Εὖγε ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.] Sic Lyſias pag. 106.

Ἐπιβλῆτας.] Euſtathius in Ἰλ. ω p. 1358. ἐπιβλὴς ἐστὶ ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

Pag. 112. Τῇ Πανδώρᾳ.] Pandora fuit Erechthei filia, cujus meminit Suidas in παρθένοι, & in προτόνιον, ubi ait ἱματίδιον ὁ ἱέρεια ἀμφιέννυται. ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῶν σφαγίων. προτόνιον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πρώτη Πανδώρα μετὰ τῶν ἀδελφῶν κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Ἐπιβολή.] Adde omnino Suidam in ἐπιβολή. Ubi poſt multa, quæ huc non pertinent, ait, ὅτι ἡ ὁριζομένη ζημία τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Scholia Comici in Veſpis p. 486. Ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον, ζημίαν παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ἄλλως, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς τὸ ἐμφανὲς καθιστᾶσι, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν.

Ἐπιγνώμονας.] Demoſthenes πρὸς Πανταίνετον. κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτῷ. ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα εἶναι τῆς τιμῆς τοῦ παιδός. *ut quæſitor Mneſicles æſtimaret, quanti eſſet ſervus, de quo quæſtio habita fuiſſet.* Sic & Plato de legibus 8 pag. 846, & lib. 9 pag. 867. Antiphon διαγνώμονας dicit pag. 110.

Ἐπίγυα.] ἐπίγεια mallem, ut ἀπόγεια. Subauditur utrobique σχοινία. Schol. Homeri Ἰλ. α παρὰ πρυμνήσια explicat παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία.

Pag. 113. Ἐπίπεμπτον.] Xenophon περὶ πόρων, pag. 538 & pag. 539 ἐπίτριτον de uſuris uſurpat, quibus convenit τὸ ἐπί. At in Muſica ἐπίτριτος dicitur numerus, qui alterum numerum continet totum, & præterea tertiam ejus partem, ut 4 ad 3. Nicomachus in theolog. Arith. cap. de enneade.

Ἐπὶ διετὲς ἡβῆσαι, Δημοσθένης.] Meminit Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφ. pag. 67. προελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε, Δελφῶν ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους ἥκειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντας ἅμας καὶ δικέλλας πρὸς τὸ θυτεῖον ἐκεῖ καλούμενον. Ridiculum eſſet capere hæc de pueris 16 annos natis. Ælius Dionyſius ait Atticos accentu gravi afficere hujuſmodi nomina διέτης, τριέτης, &c: prorſus ut εὐεργέτης teſte Euſtathio Ἰλ. β. Sic Heſiodus in 2 operum dixit. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώῃ, πέμπτῳ δὲ γαμεῖτο. id eſt, *mulier autem annos 4 poſt pubertatem tranſegerit: quinto demum nubat.* Pubertas autem in feminis anno XIV incipit, ut notat Proclus ibidem, & Pollux in lib. 1 p. 17, ubi lege προσαριθμουμένων τῶν δ'. Ab anno igitur 18 dicebantur Ephebi: uſque ad illum ætatis annum παῖδες, ut teſtatur Dio Chryſ. pag. 272.

Pag. 114. Ἀλλ' οἱ Ἔφηβοι.] Reprehendit Didymum; idem enim eſt, ac ſi diceret, ἀλλ' ὦ Δίδυμε, quomodo Græci loquuntur ſcriptores, cum aliquos reprehendunt. Harpocrationis ſententiam confirmat Pollux pag. 17. ἐπιδιετὴς δὲ ἡβάσκων ὁ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, *qui ante biennium exceſſit ex Ephebis.* Sic lego. At Cenſorinus cap. 14. de tertia autem ætate adoleſcentulorum tres gradus eſſe factos in Græcia, priuſquam ad viros perveniatur, quod vocent annorum 14 παῖδα, μελλέφηβον autem 15, dein 16 ἔφηβον, tum 17 ἐξέφηβον. Heſychius ἔξηβον. Vide Ammonium in γέρων.

Ὃς κελεύει.] Supple ἀπὸ κοινοῦ, νόμος.

Ἄπαιδας.] γρ. παῖδας, ex Iſæo in oratione περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου pag. 73.

Pag. 115. Ἐπίκληρον ἐπικληρῖτιν.] Pollux p. 136.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντάνιτον παραγραφῇ.] Imo in ea oratione Demoſthenis id non legitur; ſed in ea Æſchinis contra Timarchum p. 18. Sed & in Demoſth.

πρὸς

πρὸς Πανταίνετον id legitur in formula accuſationis Pantæneti. καταστήσας Ἀντιγένην τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐμὸν τὸ ἐπὶ Θρασύλλου, κύριον τῶν ἐμῶν. Volfius, *in officina mea quæ eſt ad Thraſyllum.* Intelligit officinam metallicam: nam argenti fodinas ibi fuiſſe docet Æſchines. Ibidem. Ἀμφιτροπῆσιν ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἓν μὲν ἐν αὐλῶνι, ἕτερον δ᾽ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Sic Philoſtratus in Herode Attico. ἀνέθηκε δ᾽ Ἡρώδης Ἀθηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον.

Ἐπιθέτους ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, τὰς μὴ πατρίους.] Heſychius ἐπιθέατα τὰ πάτρια ἱερὰ παρ᾽ Ἀθηναίοις. Lege τὰ μὴ π. Feſtus in *peregrina ſacra* docet, quæ ita dicantur à Romanis. Cicero 2 de legibus. *Novos vero deos & in his colendis nocturnas pervigilationes, ſic Ariſtophanes facetiſſimus Poëta veteris comœdiæ vexat, ut apud eum Sabazius & alii quidam Dii peregrini judicati e civitate ejiciantur.* Locus Iſocratis eſt pag. 288. Heſychius in θεοὶ & ἀγάλματα. Suidas in ὦ νῷν.

Pag. 116. Ἐπὶ κόρρης.] Euſtath. in Ἰλ. ν pag. 947. κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. κόρρην δέ φησι καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι· διὸ καὶ περιπλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόρρης καὶ μείζων τοῦ κονδύλου.

Pag. 117. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] ἀνήρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός.

Χαλκοῦν.] γρ. χαλκοῦς ἐστάθη, *ærea ſtatua donatus eſt.* Sic Græci loqui amant. Demoſth. περὶ τῆς συντάξεως. ἐκεῖνοι Θεμιστοκλέα τὸν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγήσαντα καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον ἐν Μαραθῶνι καὶ πολλοὺς ἄλλους, καὶ δι᾽ οὐ χαλκοῦς ἵστασαν οὐδ᾽ ὑπερηγάπων. Latinus poëta,

Aureus

Aureus eſto, dixit. Eadem porro verba leguntur etiam in oratione contra Ariſtocr. ſub finem. Suidas ταλάντων χ′ habet.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 60. Sic etiam Demoſthenes eſt locutus contra Theocrinem. καὶ τὴν μὲν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος ἄρχων ἐπλεύτησεν, ἱεροποιὸς ὤν, παρὰ τοὺς νόμους ἦρχεν οὔτε οὔτε λαβὼν οὔτ᾽ ἐπιλαχών. Xenophon 342.

Pag. 118. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων.] Alii erant ἐπιμεληταὶ in Panathenaicis ac Dionyſiis unus in unaquaque tribu, de quibus Demoſth. in Philipp. 1, & initio Midianæ. καὶ κατηγοροῦντος τοῦ μὲν ἄρχοντος τῶν ἐπιμελητῶν τῆς φυλῆς &c. Et poſt: ὑπώχλησεν Midias ὁ προβαλλόμενος (Volſius, *laceſſens*, male. Verte, *ſeſe ipſe ingerens & offerens*) καὶ κελεύων ἑαυτὸν εἰς τὰ Διονύσια χειροτονεῖν ἐπιμελητὴν (Regem autem curare myſteria docet Lyſias κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας p. 102.) De his ἐπιμελητοῦς loquitur Antiphon in orat. ὑπὲρ τοῦ χορευτοῦ p. 128, ubi cum συλλέγειν τὴν φυλὴν dicit, intelligo τὸν χορὸν, ut ſupra dixit idem Antipho. Hi curatores ludorum dici poſſunt. Ludos enim duntaxat curabant, nil præterea. Unde apparet error Sigonii lib. 4 de rep. Ath. cap. 2, qui omnem curam tribuum eos habuiſſe ſcribit. Suidas. ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. Pollux p. 396 de Archonte.

Ἐπιμελητὴς Ἐμπορίου.] Demoſthenes κατὰ Θεοκρίνου initio: ταύτην μὲν τὴν φάσιν ἔδωκε μὲν οὑτοσὶ προσκαλεσάμενος τὸν Μίκωνα, ἔλαβε δὲ ὁ γραμματεὺς ὁ τῶν τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητῶν Εὐθύφημος. ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις. Συνέδριον intellige τῶν ἀρχόντων ex ſequentibus. Et poſt: καλεῖ δὲ καὶ τοὺς τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητὰς καὶ αὐτὸν τὸν Μίκωνα, οὗ ἔφηνε τὸ πλοῖον, *cujus ratem indicavit*. Dinarchus contra Ἀριστογ. pag. 95. ὅτ᾽ ἐμπορίου ἐπιμελητὴς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη, ὑπὸ τῶν τότε δικαζόντων, ἀρχὴν τὴν

αὐτὴν

αὐτὴν ἀρχὴν. Inter ψευδεπιγράφους δημοσίους τοῦ Δεινάρχου λόγους ab Halic. Dionyſio recenſetur iſte, εἰ μία ἐμπορίου ἐπὶ μελέτη περὶ τῶν καληγορηθέντων ἀπολογία. Lege εἰ μία ἐμπορίου ἐπιμελητῆ. Adde Inſcriptionem 6 Marmorum Arundell.

Ἐπιμηνία.] De ἐπιμηνίοις Heſychius: ἐπίμηνοι οἱ ἱεροποιοί. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις ἐπιμηνία ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη. Athenæus lib. 6 δειπν. Ἐν Κυνοσάργει μὲν οὖν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ στήλη τίς ἐστιν, ἐν ᾗ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου. γραμματεὺς δὲ Στέφανος Θουκυδίδου. λέγεται δὲ ἐν αὐτῷ περὶ τῆς προσηγορίας τῶν παρασίτων οὕτως. τὰ δὲ ἐπιμηνία θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. οἱ δὲ παράσιτοι ἔνα τὸν ἐκ τῶν νόθων καὶ τῶν τούτων παίδων κατὰ πάτρια. ὃς δ᾽ ἂν μὴ θέλη παρασιτεῖν, εἰσαγέτω καὶ περὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον. De Paraſitorum Herculis collegio plura ibi Athenæus ex Philochoro in Tetrapoli. Diodorus Sinopenſis in Epiclero. τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις, ἐν ἅπασι τοῖς δήμοις θυσίας ποιουμένη εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ οὐ πώποτ᾽ ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ᾽ ἄνδρας ἐπιμελῶς ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυοῖν ἀστῶν γεγονότας, ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.

Pag. 119. Δημοφῶν.] Scholiaſtes vetus in Panathenaicum Ariſtidis: διϊπετὲς παλλάδιον λέγει τὸ ἀπὸ Τροίας. ὁ γὰρ Δημοφῶν (male Δημόφιλος vulgo) παρὰ Διομήδους ἁρπάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ.

Παρὰ τὸ ἀμφοτέρων.] Διὰ τὸ παρ᾽ ἀμφοῖν. ex Euſtathio Ὀδ. α p. 1419, & Suida ex Pauſania.

Τοὐπίπεμπτον.] Supple τῶν ψήφων. Etymologus τοὐπίπεμπτον. οἱ γὰρ μὴ καταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Pag. 120. Ἤτοι τοιοῦτον.] ἤ τι τοιοῦτ.

Δαιαπουδίου.] γρ. λαιποδίου. Ita Thucydides. Ariſtophanes

phanes in Avibus, Λαισποδίας εἰς τὴν φύσιν. (Lege λαισποδιάζει τὴν φύσιν. Sic enim Suidas λαισποδιάσαι τὴν φ. velandarum varicum gratia, Quintilianus lib. xi pag. 690.) Schol. ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο, καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διεβάλλοντο. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν δήμοις. τουδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας (hinc corrige locum Eunapii in Libanio, quem in Excerptis notavi) αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ η΄. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρύνιχος ἐν κωμασταῖς ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. Φιλύρεος (f. Φιλύλλιος) δὲ ἐν ταῖς πλινθηρίαις ὡς φιλοδίκου. ἔχει δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, ὥς φησι Στράτων (lege Στράττις) ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν πηγᾶσι. Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίονα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι (lego ἐξηγεῖται, & ſupra, ὃν πάντες Ἰξίονα λ. Fuit enim hic Demetrius cognominatus Ixion teſte Laërtio in Demetrio) ὅτι Λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κλίνην σποδεῖν. Sic derivabat hoc nomen Demetrius. Vide Heſychium in Λαισποδίας. Dixerat prius Ariſtoph. οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστερὰ οὕτως ἀμπέχῃ. οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον εἰς τὰ ἐπιδεξιά. Loquitur Neptunus Triballo Deo.

Pag. 121. Ἐπιστάτης.] Suidas ἐπιστάτης. τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχὼν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἐξῆν. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν (τὰ γράμματα addit Telephus) καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἐννέα (τῆς πόλεως Telephus addit) ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσι. αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον

πάντα

πάντα γνῶναι, καὶ μηδὲν παραλείφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς. Quæ omnia ſunt ex lexico Telephi Pergameni transſcripta teſte Euſtathio in lib. ρ Odyſſeæ, p. 1827. Γίνεται γάρ φησιν ἐπιστάτης Ἀθήνησιν ἐκ τῶν πρυτανέων εἷς, ὃς ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν· καὶ πλείω χρόνον οὐκ ἔξεστιν οὐδὲ δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Pag. 145. Sed & p. 128.

Ἐπιπλεοῦν &c.] Quæ ante ſacrificium offerebantur, dicebantur τὰ πρόπλεα, ut docent Grammatici. Athenæus lib. 9 ex Agathocle Cyziceno ait ſuem à Cretenſibus ſacram haberi, quod Jovi adhuc infanti mammam præbuiſſe credatur. Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὕτη προπλὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Latinis *præcidaneæ hoſtiæ* dicuntur. Ἐπιπλεώματα ergo ſunt ſuccidaneæ hoſtiæ. Vide Gellium lib. 4 cap. 6. In excerptis θεολογουμένων τῆς ἀριθμητικῆς, in capite de ternario. τρεῖς δὲ καὶ σπένδουσι καὶ τρὶς ἐπιθύουσιν οἱ πληρωθῆναι τὰς ἑαυτῶν εὐχὰς αἰτοῦντες.

Χωρίων.] Χωρίον.

Pag. 122. Ἐπιτροπή --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀφόβου πρώτῳ.] Et Dem. ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. ἐπιτρέψας δὲ τῷ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς πατρὶ καὶ τῷ συγκηδεστῇ τῷ ἑαυτοῦ &c. Et ſtatim, λάβε μοι τὴν γνῶσιν (τῶν διαιτητῶν ſcilicet) τὴν γενομένην ἐν ἀκροπόλει. Supra εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθὼν dixerat. Nam mos erat arbitros in templis Deorum fere arbitria pronunciare, ut notavi in oratione adverſus Neæram. Prima vetba non ſunt Harpocrationis, ſed ex Suida huc tranſlata. Apud Suidam προχειριζόμενος legitur. & hoc inter Polybiana fragmenta retulit Caſaubonus. Ἐπιτροπὴ eſt *deditio.* Polyb. 697 & alibi. Spectat ad hiſtoriam, quæ apud Livium p. 780.

Pag. 123. Ἐπιχάρης.] Alius eſt Epichares Athenienſis, cujus meminit idem contra Theocrinem in fine.

Alius item Athenienſis improbus civis, quem perſtringit Andocides περὶ μυστηρ. p. 13.

Ἐπιχειροτονία.] Iſæus pag. 54. In decreto Timocratis apud Demoſth. contra Timocr. εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, οὓς ἂν ὁ δῆμος χειροτονήσῃ, ἢ μὴν ἐκτίσειν τὸ ἀργύριον, ὃ ὦφλε. τοὺς δὲ προέδρους ἐπιχειροτονεῖν ἐπάναγκες, ὅταν τις καθιστάναι βούληται. Supple ἐγγυητάς. Et infra: ὁ δὲ (Τιμοκράτης) ἔγραψε τοῖς προέδροις ἐπάναγκες, ἐάν τις καθιστῇ, προσάγειν. (δέχεσθαι infra ait.) cui pag. 473 ἀποχειροτονεῖν opponit de populo loquens. Populus ergo ἐχειροτόνει aut ἀπεχειρ. τοὺς ἐγγυητάς. i. e. *probabat* aut *improbabat*. Timocrates vero legem tulerat, ut omnino admitterentur.

Ἐπιψηφίζων.] Nicias apud Thucyd. lib. 6. καὶ σὺ ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Ibi Schol. δευτέρας ψήφους τίθει. Male; hoc enim eſt ἀναψηφίζειν, quo utitur ibidem Nicias. εἰ ὀρρωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι. Ἐπιψηφίζειν eodem ſenſu Herodotus lib. 8 p. 482. Æſchines p. 38 & 40 & κατὰ Κτησιφῶντος initio, ubi προέδρων hoc munus fuiſſe innuit, & p. 62, & Dem. contra Androt. initio, οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. Διαχειροτονίαν *ſententiæ dicendæ jus dediſſe*, vertit Volfius. Vide quæ not. ad Xenoph. & Dem. contra Timocratem verſus finem. ἢ πρόεδρος τοῦτ' ἐπεψήφισεν ἢ πρύτανις. Suidas in ψηφίσματα citat ex veteri autore, ξυνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο. ἀντὶ τοῦ αἱρέσθη. Hippodamus de Rep. apud Stobæum 141. ἀρχοντικὸν δὲ τὸ ἤτοι ἄρχον ἢ γεγενημένον ἀρχόν. κοινοβουλευτικὸν δὲ τὸ ἄλλο, πλῆθος τὸ παραδεχόμενον τὸ προσσυνεδρευόμενον καὶ ἐπιψαφιζόμενον καὶ ἐπικυροῦν τὰ ἐπὶ κρίσει. Dionyſius Hal. lib. 4 p. 242. In decreto Deliorum, quod legitur inter marmora

Arun-

Arundelliana, ἐπιψήφισι. Male interpres, *ſententias collegit*. Porro ἐπιψηφίζειν & ἐπιχειροτονεῖν, διαψήφισις & διαχειροτονία, hoc tantum diſtant, quo diſtat χειροτονία & ψῆφος; hæc manuum extenſione fiebat, illa calculis. Hinc Teles de exilio apud Stobæum cap. 158. παραδοκιμεῖσθαι οὖν ὑπὸ τῶν τοιούτων (ἀνδρῶν) καὶ χειροτονίᾳ ἢ ψήφῳ, οὐκ ὄνειδος; οὐ σύν γε, ἀλλὰ τῶν τούτους χειροτονούντων καὶ ψηφοφορούντων. ἐπιτελεῖν dicit Dionyſius Halic. lib. 2 p. 87 & ψῆφον ἐπιφέρειν. Ultimus enim ſententiam dicebat Rex proedrus, quo facto ὅτι ἂν ἐδόκει τοῖς πλείοσι τοῦτο ἐνίκα, ut ibidem ait Dionyſius. Androcides p. 131. Laërtius in Zenone pag. 441.

Pag. 124. Οἱ ἐπράττοντο.] Æſchines κατὰ Τιμάρχου p. 26. Pollux p. 388.

Ὅτι καθ' ἑκάστην.] Ita Pollux p. 431. Suidas ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν. Eadem Etymol. qui addit, ἄλλως ἐπωβελία ἐστὶ ἐπιτίμιον τοῖς διώκουσί τινα χρηματικὴν δίκην. ἐλάμβανε δὲ τὴν ἐπωβελίαν ὁ φεύγων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην ἀπέφυγε, λέγεται δὲ καὶ ὁ τόκος παρὰ τῷ Πλάτωνι νόμων ια.

Προσαγορεύονται.] Προαγορεύονται. Aliter Plato in Republ. lib. 6 in fine.

Pag. 125. Δημοσθένης ἐν τῇ τοῦ Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ.] Scribe. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ aut ὑπὲρ τῶν τοῦ Λυκ. Extat hæc inter Demoſthenis epiſtolas tertia, in qua legitur, ἵνα οἷός τε ὦ, τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικεῖν. Notat ergo Harpocr. hanc inſolitam τοῦ ἐρανίζειν ſignificationem in Demoſth. nam ἐρανίζειν proprie eſt ἔρανον εἰσφέρειν. Antiphon in τε-

τραλ. ι orat. 2 p. 105. Laërtius in Arceſilao pag. 279 aliique. ἐρανίζεσθαι autem *accipere* vetus autor apud Suidam in Γάιος.

Ἐρανιστής.] Unde κοινὸν ἐρανιστῶν Polluci lib. 8 cap. 13. Qui autem non ſolvebat eranum, is ἐκλιπεῖν τὴν φορὰν dicebatur. Pollux ibid. Libanius declam. 38. οὐκ ἠυπόρησεν ἐρανιστῶν. Ariſtides in Panathen. pag. 6. b. de Herculis liberis, καὶ τὴν προστασίαν, ἣν ἁπάντων ἀνθρώπων Ἡρακλῆς εἶχε, ταύτην αὐτὴ τοῖς ἐκείνου παισὶν ὥσπερ τινὰ ἐράνου φορὰν διεσώσατο. Vide Salmaſium in lib. de uſuris cap. 3 pag. 43.

Πρὸς Ἀριστοκράτην.] Pollux p. 430.

Ἔργα νέων.] Euripides in Menaſippe apud Stob. 267. παλαιὸς αἶνος. ἔργα μὲν νεωτέρων, βουλαὶ δ' ἔχουσι τὴν γεραιτέρων κράτος. Strabo lib. 14 & Etymologus in Πυγέλα autor eſt Boëthium & ejus συστρατιώτας Tarſo ejectos ab Alexandro καταστιχογράψαι, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. At ille adſcribi juſſit renidens, βρονταὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη.] *Ergeſſum* vocat Livius lib. 31 pag 577 Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀλονήσου. Σέῤῥιον τεῖχος καὶ Ἐργίσκη καὶ ἱερὸν ὄρος ἑάλω, pacis tempore à Philippo. Demoſth. περὶ παραπρ. ἐν δὲ τούτῳ Δορίσκον, Θρᾴκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν, ἱερὸν ὄρος, πάντα τὰ πράγματα ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ᾕρει καὶ διῳκεῖτο ὁ Φίλιππος. Ubi nota hoc ἱερὸν ὄρος eſſe in Thracia, à quo diſtingue alterum, quod ad Euxinum pontum porrigitur, ut monet Schol. Apollonii p. 114.

Ἐργοκλῆς.] Demoſth. περὶ παραπρ. ubi multos ab Athenienſibus capite damnatos ait eſſe, qui longe minus quam Æſchines Reip. detrimenti attulerant: alios ὅτι χρήματα πάμπολλα ὠφλήκασιν, id eſt, *pecunia plurima eſſe multatos*, ut Ergophilum, Timomachum, Cephiſodotum,

dotum, & τὸ παλαιόν ποτε Ergoclem, Dionyſium, alioſque multos, qui longe levius quam Æſchines offenderant. De Cephiſodoto vide Harpocrat. Is videtur eſſe Ergocles, contra quem Lyſias orationem ſcripſit, quemque ob peculatum ab Athenienſibus damnatum eſſe dicit in oratione contra Philocratem.

Pag. 126. Ἐργόφιλος.] Demoſth. contra Ariſtocr. ejus meminit, itemque Ariſtoteles in Rhetoricis.

Ἑρκεῖος Ζεύς.] Philochorus lib. 9 apud Dionyſ. Halic. in Dinarcho: κύων εἰς τὸν τῆς Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκίου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πάτριον δέ ἐστι τοῖς Ἀθηναίοις κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν, quod refert etiam Plutarchus in quæſt. Rom. Plato Euthyd. p. 302. Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται. ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία. Leg. αὐλῇ ex Suida & Etymol.

Ἐν τῇ βουλῇ --- τῆς πολιτείας.] Hinc Euxitheus apud Demoſthenem contra Eubulidem pròbat ſe eſſe civem. εἶτα Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκίου γεννηταὶ, εἶτα οἷς ἠρία ταῦτα, εἶτα οἱ δημόται teſtimonium mihi perhibent. Ariſtoph. ἐν Δαναΐσι. μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύνθη ποτέ. Feſtus. *Herceus Jupiter intra conſeptum domus cujuſque colebatur, quem etiam deum penetralem appellabant.* Melius ergo in Harpocr. legetur ἐν τῇ αὐλῇ. Vide Pauſaniam p. 51. Cicero 2 de nat. deor. *Dii penates ſive à penu ducto nomine ſive ab eo quod penitus inſident, ex quo etiam penetrales à poëtis vocantur.* Athenæus lib. 5.

Τὴν ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίαν.] Τῆς ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίας.

Ἑρμάς.] Ἑρμᾶ.

Παρὰ Ἀνακρέοντι.] Locus Anacreontis legitur apud Heſychium, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Euſtath. in Ἰλ.

in Ι'λ. ξ. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα.

Ε'ρμαῖ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶντος.] P. 75. τρεῖς λιθίνους Ε'ρμᾶς στῆσαι ἐν τῇ στοᾷ τῇ τ Ε'ρμῶν.

Ποικίλης.] Erat hæc porticus ἐν τῇ ἀγορᾷ, ut innuit Æſchines p. 76. Unde ἑρμῆς ἀγοραῖος dicitur, qui erat ad Pœcilen teſte Luciano in Jove Tragœdo, Heſychio in ἀγοραῖος, Plutarcho in Demoſthene, Καλλιςράτου τοῦ Ε'μπέδου Α'φιδναίου ῥήτορος δοκίμου καὶ ἀναθέντος τ βωμὸν τῷ Ε'ρμῇ τῷ ἀγοραίῳ. Erat autem ex ære opus affabre factum, cujus formam ſtatuarii omnes fabrique ærarii quotidie cera ac pice exprimebant, ut docet Lucianus eo loco.

Pag. 127. Α'ντ' εὐεργεσίης &c.] Hujus proverbii meminit Diogenianus, & contra ingratos uſurpari ait. Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι. Meminit ejus adagii Libanius in orat. funebri in Juliam p. 285.

Ταῖς φυλαῖς.] Mendum eſt. Vide infra in Πρὸς τῇ πυλίδι.

Τρίπεραλος.] Euſtathius in Odyſſ. α pag. 1405.

Pag. 128. Ε'ροιάδαι.] Demoſthenes contra Neæram in teſtimonio Aëtæ Ciriadæ. καὶ ἐγγυητὰς τοῦ φιάλης ἐπόρας Στέφανον Εὐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Α'ριστοκράτην Φαληρέα. Scrib. Ε'ροιάδην. & infra, μάρτυρες Τιμόστρατος Κεφαλῆθεν Ξάνθιππος Εὐρεάδης. Lege Ε'ροιάδης. Sic enim Heſychius, & Stephanus, Laërtius in Platone p. 211.

Κέδρου.] Κόδρου.

Ε'πασαθᾶτο.] Demoſth. διὰ τοῦτ' ἐπασαθᾶτο τοῦτο, καὶ διὰ τοῦτ' ἐδημηγορεῖτο.

Ε'πασαθᾶτο ἤτοι ἐλέγετο.] Hæc & ſequentia ſpuria ſunt.

Pag.

Pag. 129. Ἐσχαλά.] Cicero pro Cæcina. *Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.* Aliud ἐσχαλὰ apud Æſchin. in Timarch. 18 & 19.

Ἐπηρεία --- Ἀνδοκίδης ἐν τῇ περὶ τ Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.] P. 13 pro muliebri morbo.

Ἐπιβουτάδαι.] Similiter Ἐπικρῆτες dicti. Strabo lib. x & Diodorus.

Βούτου.] Photius in lexico ἀπὸ τ Βούτου γεγονότες. ἐκ δὲ τούτων &c.

Τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς.] Photius habet: καθαρῶς δ' ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον. τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ.

Νομοθετήσας.] Non Zaleucus, licet & ipſe Locris leges tulerit & luſcus fuerit, teſte Æliano in lib. 13 ποικ. ἱστορ. cap. 24. & Heraclide in rep. Locrorum. Sed quidam Caſes apud Locros, qui cum alter ei oculus fuiſſet effoſſus, legis autor fuiſſe dicitur, prodiiſſeque ex more in concionem laqueo cervici circumpoſito. Sic enim lex Zaleuci jubebat, cujus ipſa verba refert Stobæus cap. 145.

Pag. 130. Εὐανδρία.] Artemidorus lib. 1 cap. 49 ἰσχὺν καὶ εὐανδρίαν conjungit, & alibi ſæpe. Pindarus Nem. ode 2. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον εὐάνορες. Herodianus lib. 2 in oratione Severi ad ſuos milites: ὧν καὶ πλήθει σύμπαντες καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον ἐν ἀνδρείᾳ προὔχετε. Lege εὐανδρίᾳ, ut & Schottus conjecerat. Athenæus lib. 13, ἐπαινῶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κάλλος. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Forte θαλλοφορεῖν. Certe & ſenes ipſi qui venuſtiſſimi erant judicati in Panathenæis, eligebantur, qui Minervæ thallophori eſſent. Xenophon in Sympoſio.

Ἀνδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου.] Pag. 32, ſed locus corruptus eſt. Meminit Heſychius. εὐανδρίας ἀγών.

εὐαν-

εὐανδρία πλῆθος νέων. Xenophon 3 ἀπομν. initio. οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται. Locum integrum aſcribe pag. 445. Plato p. 950.

Εὔβουλος.] Εὔβουλος Προβαλίσιος Dem. in Neæram. Εὔβουλος ὁ Σπινθάρου pago Προβαλίσιος dicitur à Plutarcho in Æſchine· is omnino qui advocatus in cauſa παραπρ. pro Æſchine ἀνέβη, ut ait Demoſth. in fine illius orationis, populum ſcilicet precaturus, qui autoritate ſua effecit, ne Æſchines cauſa caderet, teſte ibidem Plutarcho. Alter eodem tempore in Republ. verſatus eſt Eubulus Anaphlyſtius. Sed hic altero antiquior eſt paululum, cujus meminit hic Harpocr. & Plutarchus ἐν πολιτικοῖς παραγγ. qui hunc ait tantum περὶ τὰς διοικήσεις i. *pecuniæ publicæ adminiſtrationem* πολιτεύσασθαι, & nunquam aliis in rebus ſeſe immiſcuiſſe. (Hoc προαίρεσις dicitur, ſecta, Demoſtheni pro corona. εἶτα καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας, τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἱλόμην ἐγώ. τάξιν etiam vocat Demoſth. ib. & in περὶ παραπρ. initio. Alius etiam fuit eo tempore Εὔβουλος Μνησιθέου Κύπριος (Κυθήριος forte.) apud Demoſth. pro corona pag. 103, ubi pro ἄρχοντος Νεοκλέους alii libri Νικοκλ.) & cum Demoſthene eum Ἀναφλύστιον vocat, de quo vide locum Theopompi apud Athenæum 4 ex x Philipp. ὁ δὲ Θεόπομπος ἐν τῇ ι τῶν Φιλ. Εὔβουλόν φησι τὸν δημαγωγὸν Ἀθήνησι ἄσωτον γενέσθαι his verbis: ὁ δὲ τὸν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατετέλεκε. Et Ulpianus in primam Olynth. cujus verba attuli in V. θεωρικά. Eubuli Probaleſii filius fuit Spintharus avo cognominis. Σπίνθαρος ὁ Εὐβούλου Demoſth. κατὰ Κόνωνος. Libanius declam. 16. εἰσῆλθον εἰς τὴν πολιτείαν μετ' Εὔβουλον καὶ Ἀριστοφῶντα ait Demoſth.

Εὔδικος.] Μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου.

λίππυ, ἕως πϱὔδωκεν Ὀλυνθον, μέχρι τύτυ Τιμόλα𝈪, ἕως ἀπώλεσε Θήβας, μέχρι τύτυ Εὔδικ𝈪 ϗ Σίμ𝈪 οἱ Λαρισσαῖοι, ἕως Θετlαλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν.

Add. *Εὐημερία.*] Photius. *Εὐημερίαν, τὴν εὐδαιμονίαν. Ἄλεξις Ὀλυνθία. Εὐημερία δέσποιναι ϗ μῦσαι φίλαι. καὶ εὐημερήσων, Τ᾽ περίδης.*

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν.] Hujus operis meminit præter Euſebium in Chronico, Dionyſius Halic. lib. 1 p. 60. *ὁ δὲ χρόν𝈪 ὗτ𝈪 ἀναμετρηθεὶς τ̃ Ἐρατοσθένυς χρονογραφίαις κτ̃ τὸ πρῶτον ἔτ𝈪 πίπ̃ει τ̃ ἑβδόμης Ὀλυμπιάδ𝈪, ὅτι δέ εἰσιν οἱ κανόνες ὑγιεῖς, οἷς Ἐρατοσθένης κέχρηται, ϗ πῶς ἄν τις ἀπευθύνοι τὺς Ῥωμαίων χρόνυς πρὸς τὺς Ἑλληνικὺς, ἐν ἑτέρῳ δεδήλωταί μοι.* Affert Catonis Porcii ſententiam, qui 432 annis poſt Ilii excidium conditam eſſe Romam ſcripſerat, id ſecundum Eratoſthenis canones coincidit anno primo ſeptimæ Olymp. Ergo 408 annos ab Ilii excidio ad primam Olympiadem ponebat Eratoſthenes.

Pag. 131. *Πλάτων.*] In Phædro, & Euthyphrone & Apologia Socratis. Suidas in *φίλιςτ𝈪.*

Εὐλωιάζειν.] Cui opponitur *ἀφλωιάζειν.* Arrianus lib. 4 cap. 7. *πῶς τί κωλύει διαλαβόντα ζῆν κύφως καὶ εὐλωίως.*

Pag. 132. *Εὐνίδαι.*] Heſychius: *Εὐνεῖδαι γέν𝈪 ἀπὸ Εὐνῆυ κεκλημένον τ̃ Ἰάσον𝈪 ὑῦ. οἱ δὲ γέν𝈪 τι Ἀθήνησι κιθαριςῶν.* Id nomen varie corruptum legitur. Apud Pollucem lib. 8 p. 401. *οἱ δὲ περὶ τὰς πομπὰς ἐκ τῦ Εὐοινείδων γένυς.* Lege *Εὐνείδων.* Apud Athenæum lib. 15 *Κρατῖν𝈪 ἐν Εὐνοίδαις* laudatur. Sed apud Ptolemæum Hephæſtionis f. & Stobæum *λογ.* 170 rectius *Εὐνείδαις* legitur. Dicti enim ſunt ab Euneo Jaſonis & Hypſipyles filio, de quo Homerus *Ἰλ. κ* ad finem. & ita ſcribendum eſſe ait autor Etymol. cum ſit *ἀπὸ τῦ Εὐνέως.*

Euſtathius Ὀδυσ. λ pag. 1681. Νείλεως ὁ γνήσιος Νείλεω, ὡς Μενέλεω. τούτου δὲ Νηλεῖδαι οἱ ἀπόγονοι, ὡς Εὐνεῖδαί φησιν οἱ τοῦ Εὔνεω. Hæc ex Artigrapho ſeu τεχνικῷ citat Euſtathius. Chariſius lib. 1. *Græca nomina in us terminata, quæ aut creſcunt*, (l. *concreſcunt*) *aut per os efferuntur, hanc o literam in i mutant, ut Melampus, Melampodis; Eunus, Eunois; Euplus, Euplois.* Infra tamen ait, *quæ genitivo Græco aut creſcunt aut per us efferuntur.* Photius in lexico. Εὐνεῖδαι γένος Ἀθήνησι μουσικὸν ἀπὸ Εὔνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Ἱεραρχίας.] Ἱερουργίας. Suidas.

Ἀργειώτη.] De hac Suidas. Porphyrius eam Pythagoræ filiam à nonnullis dici memorat in lib. de vita Pythag.

Εὖ, ῥῆμα.] Εὕρημα.

Pag. 133. Παμφιλίας.] Παμφυλίας.

Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος.] Et Tecmeſſæ Teleutantis Phrygii filiæ, ut canit Sophocles in Ajace Maſtigoph. Ajax enim ex Lyſidice Coroni filia Philium ſuſcepit, ex Tecmeſſa autem captiva Euryſacem teſte Iſacio Tzetze in Lycophronem pag. 15. Philæus autem & Euryſaces Athenas venerunt, ſedemque ibi poſuerunt. Euryſaces quidem Melitæ, in quo pago eidem poſtea mortuo templum, quod Εὐρυσάκειον vocant, conſtitutum eſt. Phylæus autem Braurone vixit. A Phylæo Phylaidarum familia propagata eſt, teſte Plutarcho in Solonis vita.

Εὐσύμβολος &c. --- Ἀντιφῶν πολιτικῷ.] Apud Philoſtratum lib. 1 de vita Apollonii cap. xx. ὑπὲρ τοῦ ἀξυμβόλου ἴσως καὶ τοῦ μὴ ἀηδὴς δοκεῖν. Leg. ἀξυμβόλου. Sic lib. 2 cap. 14. χρηστόν τι καὶ ξύμβολον τοῖς ὑπηκόοις.

Εὐώνυμοι.] Sive εὐωνυμεῖς. Æſchines κατὰ Τιμάρχου p. 13. Demoſth. in Midiam, ſub finem: Διόπημον τὸν Εὐωνυμέα.

νυμέα. Stephanus tamen ipſum pagum Εὐώνυμον dici quoque ait: λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος ab Euonymo Cephiſi filio, ſeu Cœli & Terræ.

Pag. 134. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ χρυσίππου.] Ea oratio eſt, quæ πρὸς Φορμίωνα hodie inſcribitur. Dicta eſt autem pro Chryſippo Athenienſi, ut eſt in oratione & argumento, & in MS. inſcribitur ὑπὲρ χρυ. πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφὴν ὑπὲρ δανείου λόγος.

Ἐφέται.] Helladius: Ἀρεοπαγῖται μὲν ἐκαλοῦντο οἱ τὴν ἑκούσιον φόνον κρίνοντες. οἱ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις κοινῶς ἐφέται. Suidas & Etymol. ἐφέται ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ τὰς φονικὰς καὶ ἐφ' αἵματι δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δὲ αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

Ἐν Φρεάτοις.] Ἐν Φρεαττοῖ Photius.

Ἐφ' ἱερόν.] Dem. πρὸς Λεπτίνην. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἔστησαθ' ὑμεῖς τε κἀκεῖνος (Λεύκων) τὴν μὲν ἐν Βοσπόρῳ, τὴν δ' ἐν Πειραιεῖ, τὴν δ' ἐφ' ἱερῷ. Et iterum ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφήν. Locus Demoſthenis πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηρ. eſt. καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἅμα Τιμομάχου πλεῖν προστάξαντος ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ σίτου. Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Κατὰ τὸν Θράκιον Βόσπορον καὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῖς τῆς Ἀσίας μέρεσιν, ἅπερ ἐστὶ τοῦ Βιθυνῶν, κεῖται χωρίον λεγόμενον Ἱερὸν, ἐν ᾧ ναός ἐστι Διὸς οὐρίου. τοῦτο τὸ χωρίον ἀφετήριον τῶν εἰς τὸν πόντον πλεόντων. Polyb. lib. 4 pag. 307. Scholiaſtes Apollonii lib. 2 p. 114. Eſt & ἱερὸν ὄρος in Thracia, cujus meminit Xenophon lib. 7 Exped. Cyri pag. 402, & Demoſth in Philipp. 3 pag. 46, & in orat. de Haloneſo. pag. 33.

Ἐφορία.] Etymol. magnum. ἀγορὰ ἐφορία. ἡ συνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Ariſtides alio ſenſu in en-

in encomio Romæ, ἐνταῦθα τείχη τι περιβάλλεσθε καὶ πόλις ἐφορείας.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Olynth. 3. ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐχῖνος.] Schol. Comici in Veſpis p. 533 ad illum verſum, ὁ ἐχῖνος οὐκ ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρει, notat, ἄγγος τι χαλκοῦν ἢ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινες ἐπεμαρτύρησαν καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δὲ ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. Porro ἐμπήκτης dicebatur miniſter publicus, qui tabellas à theſmophoro (f. theſmotheta) acceptas inculcabat, inducebatque in orificium cadi. Sic enim interpretor illud πήσσει εἰς τὴν κανωνίδα, Heſychii in ἐμπήκτη. Etymolog. ἐμπήκτης ὁ θεσμοθέτης. Idem, Ἐχῖνος ἢ καδίσκος. ἀγγεῖά τινα τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς ἃ αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ κατεσημαίνοντο, ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ τὰ ἐμβαλλόμενα. κανονίδα in Heſychio peſſime explicuit Salmaſius in Vopiſcum p. 445.

Pag. 135. Πέμπτῃ Φιλιππικῶν.] γρ. ἐννάτῳ. Sic enim ibi de Philipp. οὐχὶ Θηβαίων Ἐχῖνον ἀφῄρηται. De qua multa Polybius lib. 9. Ulpianus. Ἐχῖνος πόλις Θηβαίων μὲν ἄποικος, πλησίον δὲ Θετταλίας, ἀπὸ Ἐχίνου ἑνὸς τῶν Σπαρτῶν. Marcianus Heracl. Ἐχῖνος οὗ πόλις ἐστὶ τοῦ Σπαρτοῦ κτίσις Ἐχίονος. Vide quæ ibi notavi. Scylax in Malienſibus ponit.

Αὐτοῦ.] Ἑαυτοῦ δὲ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας.

Κατέχει.] γρ. καταχεῖ, ſeu καταχέει. Ulpianus ibidem, ἕωλα pro obſoletis uſurpat Demoſth. in Midiam. καὶ τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται. Vide Etymol.

Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ.] γρ. ἑβδόμῃ. Locus eſt pag. 239. Heſychius

ſychius ζιραὶ χιτῶνες ἀνάκωλοι. Gloſſæ; *Replica*, ἀνάκωλα. Euſtathius Ι'λ. λ pag. 837.

Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, Ἀρισοτέλης τὸ καθ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων.] Photius: Ἀρισοτέλης κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφον.

Pag. 136. Ἀδικοῦντας.] Suidas & Etymol. habet καθιςαμένη, πρὸς τὴν ἐπιλωνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει, καὶ μὴ ἀποδεδωκότες, præcipue peculatores, ut Demoſth. ibi indicat. Sed & cæteri qui Remp. aliquo pacto violaſſent. Andocides περὶ τῶν μυςηρίων ſæpe, quæ ipſa oratio eſt, quam Harpocratio hic περὶ ἐνδείξεως appellat. Delatus enim erat Andocides à Cephiſio quodam, ὁ ἐνδείξας ἐμὲ Κηφίσιος οὑτοσὶ pag. 6 & per totam orationem. Sed alia eſt περὶ τῆς ἐνδείξεως ab ea, quam habemus περὶ τῶν μυςηρίων. Teſtis Plutarchus Andocide. Δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις, οἷς συγγέγραφεν. οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ μυςηρίων εἰσὶν, οἱ δὲ καθόλου δεομένου (lege καθόδου, ut ipſe indicat Plutarchus eo loco.) σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ περὶ τῆς εἰρήνης. De his ζητητέον Lyſias p. 154.

Δημοσίᾳ.] Δημόσια Photius.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 54. & 56.

Αὐτόν.] Αὐτῶν.

Ἡγουμένη.] Sententias judicum numerabant. Iſæus pag. 48.

Ὀρφανῶν.] Æſchines contra Timarchum pag. 26. Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφῇ in fine. ἀλλὰ οὐ χρὴ δίκην λαβεῖν, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, περὶ τῶν ἐμπορικῶν συμβολαίων: παρὰ ποίᾳ ἀρχῇ; ἢ ἐν τίνι χρόνῳ; παρὰ τοῖς ἕνδεκα; ἀλλὰ τοιχωρύχους καὶ κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς ἐπὶ θανάτῳ οὗτοι εἰσάγουσιν. ἀλλὰ παρὰ τῷ ἄρχοντι; οὐκοῦν ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν καὶ τῶν τοκέων προςτέτακται τῷ ἄρχοντι ἐπιμελεῖσθαι; ἀλλὰ νὴ δία παρὰ τῷ βασιλεῖ; ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν

γυμνασίαρχοι, ὐδὲ ἀσεβείας ὐδένα γραφόμεθα. ἀλλὰ ὁ πολέμαρχος εἰσάξει; ἀποστασίυ γε καὶ ἀπροστασίυ. τῶν δ' ἄλλων ὑπόλοιπόν ἐστιν οἱ στρατηγοί. ἀλλὰ τοὺς τριηράρχους καθιστᾶσιν ὔπω, εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμπορικὴν δὲ δίκην ὐδεμίαν ἂν εἰσάγουσι. Ulpianus ad illa in exordio Midianæ. καὶ κατηγορήσων, ἐπειδή τις εἰσάγει, πάρειμι ὡς ὁρᾶτε. μετὰ γὰρ, inquit, τὸ ἀποκληρωθῆναι τὸ δικαστήριον, ἐδίδοντο τοῖς θεσμοθέταις αἱ γραφαί. κἀκεῖνοι ἠρώτων λοιπὸν, βούλει κατηγορεῖν, ἢ μάρτυρας ἔχεις εἰς τὰς ἀποδείξεις ἑτοίμους, καὶ εἰ συνέφησεν, οὕτως ἤδη λοιπὸν εἰσήγετο. ἄρχοντες δὲ ἦσαν οἱ ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ τὰς κρίσεις εἰσάγοντες. Supra dixerat εἰσαγωγὴ γάρ ἐστιν Ἀθήνησιν ἀρχὴ τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. Idem longe poſt: ἔδει τὸν μέλλοντα κατηγορεῖν, εἰ πάντα ἕτοιμα ἔχει πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐρωτᾶσθαι, εἰ δὲ συνέφησεν ἐκεῖνος, ὅρκον ἀπῃτεῖτο λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ ἐπεξελθεῖν, ὁ μὲν οὖν ὀμόσας εἰσήγετο. εἰ δὲ ᾔτησέ τινα χρόνον ὑπὲρ τοῦ ἐπισκέψασθαι, ἔμενεν ἡ γραφή. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπωμοσία, qua ſe excuſabat, & advocationem petebat. Lyſias p. 166 βασιλέα ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν κύριον vocat.

Pag. 137. Ὕβρεως.] Ariſtoph. in Veſpis pag. 533. προσκαλοῦμαί σε, ὦ γέρων, ὕβρεως. Et mox: ὕβρεις ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

Ἡγεμὼν Συμμορίας.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως. καὶ πρότερον μὲν κατὰ συμμορίας εἰσεφέρετε. νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμὼν (ſupple συμμορ.) καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ. καὶ οἱ βοηθησόμενοι μεθ' ἑκατέρων τριακόσιοι, οἱ δ' ἄλλοι προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δ' ὡς ἐκείνους. Quæ verba etiam in Olynth. 2 in fine leguntur. Verba Demoſth. in orat. pro corona p. 112. πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴεσθέ μοι διδόναι. Demoſth. contra Midiam, ἡγεμὼν συμμορίας ὑμῖν ἐγενόμην ἐγὼ ἔτη δέκα. Tunc autem erat Demoſthenes 32 natus annos, ut ibi ait. Eſt etiam ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ apud Demoſth. in Midiam p. 393.

Δημοσθένους.] Περὶ Ἁλοννήσου. Vide argumentum Libanii.

Pag. 138. Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.] Thucyd. lib. 8. χεὶλη γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιωνία καὶ παρ' αὐτὴν ὁ ἔσπλους ἐστίν. Meminit & Demoſth. contra Theocrinem in fine, ubi eandem narrat hiſtoriam, quam Thucydides, apud quem lege χηλὴ ex Polluce lib. 1, & Suida, apud quem χηλαὶ οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός. Mox χηλαὶ λιμένων αἱ ἐξοχαί.

Οἱ δὲ χίλιοι.] Dinarch. p. 92. Maximus Tyr. ſerm. 39. οὐ γὰρ τῷ κυάμῳ λαχόντες δικασταὶ χίλιοι ταῦτα ἐξετάζουσι. Mox. τοιαῦτα ἐν Ἡλιαίᾳ διαιτᾶται. Stephanus, Ἡλιαία. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον τὸ ἐκ τῶν δ ἡλισμένον δικαστηρίων, ἐκ πεντακοσίων καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων καὶ ἑκατόν.

Pag. 139. Ἡμιολιασμός.] Iſocrat. in Trapezit. pag. 715. Latini *ſeſcuplum* aut *ſeſquiplum* dicunt. Concilio Laodicenſi can. 4. περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἱερατικοὺς δανείζειν καὶ τόκους καὶ τὰς λεγομένας ἡμιολίας λαμβάνειν. *Seſcupla* vertit Fernandus in Breviatione Canonum. In Cod. Moguntin. *ſeſcupla*, i. ſummam capitis & dimidium ſummæ. Marius Victorinus: *Hemiolia ſubſiſtit quæ eſt ſeſquipli ratio.* Hemiolium dicunt numerum qui tantundem habeat quantum alius & dimidium amplius, ut ſi compares tres & duo.

Ἤπειρον.] Et ita ſumitur ἤπειρος apud Herodotum lib. 4 pag. 254 in inſcriptione, quam Darius ad Tearum amnem poſuit. Et apud Xenoph. lib. 3 initio. Et Demoſth. πρὸς Πολυκλέα περὶ ἐπιτριηρ. initio. ᾤχοντο ἀπολιπόντες τὰς ναῦς οἱ μὲν εἰς τὴν ἤπειρον στρατευσόμενοι, οἱ δ' εἰς τὰς τῶν Θασίων καὶ Μαρωνειτῶν ναῦς. Antiphon p. 124 & Iſocrates Panegyr. p. 93 continens Aſiæ, & p. 123. ἠπειρώτας vocat Aſiaticos regi Perſarum obnoxios, & in ea oratione

tione paſſim, & Lyſias in orat. pro Ariſtophane, pag. 146.

Pag. 140. Ταύτας.] γρ. ταῦτα. Ἡράκλειον enim templum eſt Herculis. Duo in Attica fuere, alterum Marathone, alterum in Cynoſargi, ut ſcribit Herodotus lib. 6 p. 372. meminit Cteſias. Livius pag. 576. Laërtius p. 211. Sed hoc loco Ἡράκλεια ſunt Herculis feſti dies, de quibus Demoſth. pro corona, & κατ' Αἰσχίνου περὶ παραπρ. Itaque ταύτας, quod ſequitur, ferri poteſt ſupplendo ἑορτάς. Ariſtoph. in Ranis, ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰ ἐν Διομείοις γίνεται.

Ἡραῖον τεῖχος.] Herodotus lib. 4 p. 253. Ἡραίου πόλιος τῆς παρὰ Περίνθῳ. Demoſth. Olynth. 3.

Ἠρία.] Iſæus περὶ Ἀστυφίλου κλήρου in fine, τοὺς ἐχθίστους Ἀστυφίλου ἐπί τε τὰ μνήματα ἰέναι, καὶ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνου ποιήσετε. leg. ἠρία. Dinarchus contra Ariſtogit. εἰ τὰ ἱερὰ πατρῷά ἐστιν. Lege ἠρία, quod ex ſequentibus manifeſtò probatur: τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥστ' οὐδ' ἐν Ἐρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ. Demoſth. contra Eubulidem. Dio Chryſ. orat. 44 p. 509. ἢ ἡμεῖς ἱδρύσασθε καὶ ἄγαλμα, καὶ ἱερόν. Scribo ἠρίον.

Δημοσθένης.] Verba Dem. ſunt: ἔπειτα λαμβάνει παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἀλλοτρίαν ᾐτημένην πολλοῦ ἀξίαν: *commodato acceptam.* Utitur & Theophr. in charactere τῆς ἀπιστίας, & Lyſias p. 174 initio, & 159 in fine. Sic enim lego.

Ἀπῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.] Αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Pag. 141. Μυῤῥινά.] Galenus lib. 9 de facult. ſimplic. Medic. Stephanus in Λῆμνος habet Μύριναν, & in Μύρινα.

Ἠιών.] Thucyd. Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι. Ibi. Schol.

Thucyd. lib. 1 p. 65 ſcribit, ὅτι δύο Ἠϊόνες εἰσὶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἡ μὲν λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως, περὶ ἧς νῦν λέγει (ſed & lib. 4 Ἠϊόνα ait Thucydides eſſe emporium 25 ſtad. diſtans ab Amphipoli.) ἡ δ' ἄλλη πόλις. Λυκόφρων. τὴν μὲν γὰρ Ἠϊὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

Θουκυδίδης.] Lib. 4 initio.

Θέμενος. --- Δημοσθένης.] Et Lycurgus κατὰ Λεωκράτους pag. 137. Æneas in Poliorcet. pag. 9. πολλοὶ δὲ τῶν Χαλκιδέων δι' ἀγνοίας ἀπόλλυνται. οἱ γὰρ ἐκφοβηθέντες ἐτίθεντο φέροντες τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους ὡς πρὸς φίλους. Plato eo ſenſu ὅπλων θέσις dixit. Lyſias κατὰ Φίλωνος p. 175 in fine. Leopardus lib. XI cap. 20. θέμενος τὰ ὅπλα, contrario ſenſu Xenophon lib. 2 Ἑλλην. p. 276 pro ἀποθέμενος & ſic p. 277 & 783. Sic & Thucydides non ſemel. Ut lib. 4 interpres ἀποθέμενος explicat, eodemque libro p. 314 ἔθεντο τὰ ὅπλα pro περιέθεντο, ut ſchol. explicat. Et ſic Herodotus p. 315. Sic Ariſtophanes Lyſiſtrate p. 846. Θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα, ubi *colloca* ſignificat *humi*. Libanius in Baſilico. οὕτω θαρρῶντι τὰ ὅπλα ἐτίθετο, *arma induebat*, καὶ τὸ τῆς ἐλπίσι τέλος σύμφωνον ἐκομίζετο. Diodorus lib. 20 p. 770. θεμένους τὰ ὅπλα παραδοῦναι σφᾶς αὐτούς. θέσθαι τὰ ὅπλα pro *caſtra metari* uſurpat Dionyſ. Halic. ſicut & Xenophon.

Pag. 143. Θερμάν.] Θέρμην urbem Macedoniæ commemorat Thucyd. lib. 1, ubi Scholiaſtes notat, ὅτι ἡ νῦν Θεσσαλονίκη πόλις πάλαι Θέρμη ἐκαλεῖτο.

Θερμοπύλαι.] Scylax in Melienſibus. ἐνταῦθα Θερμοπύλαι, Τραχίς, Οἴτη, Ἡράκλεια.

Pag. 144. Θέσθαι.] Sic θέσις pro *hypotheca* & *oppignoratione* ſumitur apud Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον initio, παραθέσης τῆς νεὼς μ μνῶν, ὥσπερ ἡ θέσις ἦν. Etymol. θέμενος ὁ λαβών τι σκεῦος εἰς ὑποθήκην. Tamen & θέμενος

 dicitur,

dicitur, *qui pecuniam apud argentarium depoſuit*: & θέμα *depoſitum* apud Cebetem in Tabula.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελειῶν.] i. πρὸς Λεπτίνην. Utitur autem ſic etiam in ea contra Timocratem. ἔπειτα τοὺς μὲν τοῦ Σόλωνος νόμους τοὺς πάλαι δεδοκιμασμένους, οὓς οἱ πρόγονοι ἔθεντο, λύουσιν.

Pag. 145. Θέτης.] Utitur Iſæus in oratione ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου. Heſychius, θέτης ὁ προθέμενός τι. Ut autem Iſæus eo loco πρατῆρα ἢ θέτην jungit, ita ex adverſo in orat. περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου. p. 48 πριάμενον ἢ θέμενον bis conjungit. Eſt autem θέμενος *creditor qui pignori accipit*, ὑποθέμενος *debitor qui obligat*, teſte Ammonio & Harpocrat. in θέσθαι. De hac voce πρατὴρ vide Pollucem.

Ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελειῶν.] Videtur eſſe oratio πρὸς Λεπτίνην, in qua περὶ ἀτελειῶν controverſia eſt. Ibi autem a Leucone Boſpori κυρίῳ, (non enim tyrannum vocat, quia hoſpes erat Athenienſium & civitate atque immunitate donatus) Theudoſiam emporium conditum eſſe ſcribit nihilo inferius Boſporo ipſo. Leucon autem immunitate donarat Athenienſes καὶ πρώτους γεμίζεσθαι, *primum frumentum auferre eis licere* pronunciaverat immunes a triceſima. Ait vero Demoſthenes quotannis Athenis advehi e Boſporo, quod erat eorum horreum, 40 σίτου μυριάδας. Supple eleganter μεδίμνων. μόδιον uſurpat Dinarchus.

Θεωρικά.] Libanius in Olynthiacam 1 argum. & Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως δύο ὀβολοὺς ſingulis diſtribui conſueſſe memorant; & Demoſth. etiam pro corona non longe ab initio. Verba Libanii ſunt. οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τὸν τόπον σπευδόντων πληγαί τε ἐγίνοντο, καί που καὶ τραύματα. τοῦτο κωλῦσαι βουληθέντες

θέντες οἱ προεστῶτες τῶν Ἀθηναίων ὠνητοὺς ἐποιήσαντο τοὺς τόπους, καὶ ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολούς. ( ) ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες τῷ ἀναλώματι λυπεῖσθαι, ἐκ τοῦ δημοσίου λαμβάνειν ἕκαστον ἐτάχθη. Sequitur. τοὺς δύο ὀβολούς. ἐντεῦθεν μὲν οὖν τὸ ἔθος ἤρξατο. προῆλθε δὲ εἰς τοσοῦτον, ὥστε οὐκ εἰς τοῦτο μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἁπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διενέμοντο. Ulpianus in Olynth. I. πολλῶν θεωμένων καὶ στασιαζόντων διὰ τὸν τόπον καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν πλουσίων ἀγοραζόντων τοὺς τόπους, βουλόμενος (ὁ Περικλῆς) ἀρέσαι τῷ δήμῳ καὶ τοῖς πένησιν, ἵνα ἔχωσι καὶ αὐτοὶ πόθεν ὠνεῖσθαι τόπους, ἔγραψε τὰ προσοδευόμενα χρήματα τῇ πόλει γίνεσθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολίταις. εἶτα ἐπιχειρήσαντος Ἀπολλοδώρου τινὸς (cujus meminit Demoſth. contra Neæram initio) πάλιν αὐτὰ ποιῆσαι στρατιωτικά, βουλόμενος Εὔβουλος ὁ πολιτευόμενος, δημαγωγὸς ὢν πλείονα εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτόν, ἔγραψε νόμον τὸν κελεύοντα θανάτῳ ζημιοῦσθαι, εἴ τις ἐπιχειροίη μεταποιεῖν τὰ θεωρικὰ στρατιωτικά. Iſocrates de pace 347.

Ἀγύῤῥιος.] Hujus meminit Plato comicus apud Plutarchum ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμ. & Iſocrates.

Pag. 146. Δραχμή.] Drachma Athenis lucar initio fuit, unde adagium, δραχμὴ χαλάζωσα. Notandum hic Philini nomen, quod ni fallor leges apud Heſychium.

Εὔβουλος. Eubuli hujus meminit Æſchines contra Cteſiphontem initio. Theophilus in Philaulo de quadam meretrice, ὣ ἥδιόν ἐστιν ἰδεῖν, ἢ τὸ θεωρικὸν ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

Ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ.] Pollux p. 400 initio, ubi male interpres. Et Demoſth. pro corona p. 115. Porro Demades hanc pecuniam reip. gluten eſſe dicebat. Plutarch. ἐν Πλατωνικ. ζητήμ. ὡς ἔλεγε Δημάδης, κόλλαν ὀνομάζων τὰ θεωρικὰ τῆς δημοκρατίας.

θεωροί.] Qui his præerat, ἀρχιθέωρος dicebatur. Andocides περὶ μυστηρίων p. 17. ἀρχιθέωρον εἰς Ἴσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε. Meminit & Dinarchus. Autor Etymolog. Ἀρχιθέωρος ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. θεωροὶ γὰρ εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑπὲρ τῶν πόλεων θύοντες. Apud Heliodorum lib. 2 & 3 ἀρχιθέωρος τῶν Αἰνιάνων dicitur Theagenes. Latinis *legati* dicuntur. Sic Livius lib. 45 de ludis ab Æmilio indictis: *& legationes cum victimis*. In Græco erat θεωρίαι. Curtius lib. 4. Carthaginienſium *legati tunc venerant* &c. id eſt, θεωροί. Polybius leg. 71. In Indice fabularum Æſchyli recenſetur una hoc titulo, θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί. Male in vulgatis editionibus Θεόδωροι ἢ Ἰσθμιασταὶ legitur. Nam Heſychius in Ἴαμβις ſic citat, ut dixi. Ἰσθμιασταὶ, dicitur ut Δηλιασταὶ & Πυθιασταί. In libro 2 Maccabæorum cap. 4 & 5 de certamine quinquennali in urbe Tyro, ἀπέστειλεν Ἰάσων θεωρούς. Vetus interpres vertit *ſpectatores*, minus recte. Fuit & Nicias ἀρχιθέωρος miſſus in Delum ab Athenienſibus cum choro & victimis ad ſacrum ſolemne. Plutarchus in Nicia. Idem in Demetrio ait decretum fuiſſe ab Athenienſibus, ut Antigonus & Demetrius Dii Servatores appellarentur, utque legati ad eos mittendi θεωροὶ dicerentur.

Pag. 147. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.] In prima ſub finem. ἀλλ' ἐφ' οἷς ὑμεῖς τὴν μιαρὰν Θεωρίδα τὴν Λημνίαν, τὴν φαρμακίδα, καὶ αὐτὴν καὶ τὸ γένος ἅπαν ἀπεκτείνατε. ταῦτα λαβὼν τὰ φάρμακα (ſupple Ariſtogitonis frater) καὶ τὰς ἐπῳδὰς παρὰ τῆς θεραπαίνης αὐτῆς, ἣ κατ' ἐκείνης (Θεωρίδος ſupple) τότ' ἐμήνυσεν, ἐξ ἧσπερ ὁ βάσκανος οὗτοσὶ πεπαιδοποίηται (in præmium enim delationis civitate donata erat, ut puto) μαγγανεύει καὶ φενακίζει καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ.

Ἀνδα-

Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων.] Pag. 5.

Θησεῖον.] De quo Ariſtoph. ἐν ὥραις. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, ἐκεῖ δ᾽, ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν, μένειν. Laudat Pollux lib. 7 cap. 2, & hæc à ſervis dici teſtis eſt. Vide ergo Heſychium in Θησεῖον. Ariſtoph. in Equitibus in fine, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεύσαις ἢ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. Schol. ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον. Plutarchus in Theſeo in fine. καὶ κεῖται μὲν ἐν μέσῃ τῇ πόλει παρὰ τὸ νῦν γυμνάσιον. ἔστι δὲ φύξιον οἰκέταις καὶ πᾶσι τοῖς ταπεινοτέροις καὶ δεδιόσι κρείττονας. Andocides p. 8 videtur locare juxta Pyræeum, certe longe à foro. Lege ἱκετῶν ex Suida in Θησεῖον. Etymol. Θησεῖον τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ. ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν. ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα. Φιλόχορος δὲ οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιόν φησι καταφεύγειν εἰς τὸ Θησεῖον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἱκετεύοντας. Plutarchus in Theſeo, καὶ ὅσα ὑπῆρχε τεμένη αὐτῷ τῆς πόλεως ἐξελούσης, ἅπαντα καθιέρωσε Ἡρακλεῖ, καὶ προσηγόρευσε ἀντὶ Θησείων Ἡράκλεια, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Idem ante Philochorum Euripides in Hercule Furente.

Pag 148. Πενιχρὰν κόρην ἣν Θῆσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί.] Schol. Apollonii lib. 1 Argon. p. x. καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἐπάναγκες.] Demoſthenes πρὸς Λεωχάρην in fine. Terentius Phormione actu 1, ſcena 2 & 5. Harpocr. ſupra in V. Ἐπίδικος. Diodorus lib. XII p. 83, qui pro illo πέντε μνᾶς habet πεντακοσίας δραχμὰς, eandemque legem à Charonda latam eſſe ſcribit.

Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου.] Pag. 70.

Θίμβρων.] Hujus meminit Plutarchus in Artoxerxis vita. Ariſtot. Polit. lib. 7 cap. 14. Xenophon lib. 3.

Pag. 149. Θόρικος.] Thucydides lib. 8. μεταξὺ Θορίκου καὶ Πρασιῶν. Herodotus lib. 4 p. 256. ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου. Corrupte apud Demoſth. con-

tra Midiam. Καλλισθένης Σφήττιος, Διόγνητος Θεώρικος, Μνησίθεος Ἀλωπεκῆθεν. Scribe Θορίκιος. Thoricios fuiſſe ex tribu Acamantide docet Dem. περὶ τοῦ ὀνόματος.

Καλεδηδομένων.] Καλεδηδεσμένων.

Θυμοιτάδαι.] Stephanus Θυματάδαι habet.

Μετέθησαν.] Μετέστησαν.

Αἰσαντίδος.] Αἰαντίδος.

Ἀφυιδαῖοι.] Forte legendum eſt Ἀφιδναῖοι. Plutarchus in vitis Rhetorum, in vita Demoſthenis initio, Calliſtratum illum oratorem Ἀφιδναῖον fuiſſe ait. Ἀφίδναι δῆμος Heſychio. Plutarcho in Theſeo vicus, quem Caſtor & Pollux cepere. Vide Heſych. in ἀσανέων. Ἀφιδναῖος dicitur Callimachus polemarchus ab Herodoto. Decretum apud Demoſthenem pro corona initio p. 34.

Pag. 150. Τύπον.] Vide ſupra ad ἐπιδίκεις.

Ζωόβιον.] Ζωόθεμιν.

Ἱέραξ.] Hujus & Stratoclis Amphipolit. qui Athenienſibus ab Eubœenſium defenſione redeuntibus legati Amphipolim tradere polliciti ſunt, ſi eo Athenienſes navigare vellent, meminit Demoſth. Olynth. 1 initio, ubi ait Athenienſes id recuſaſſe, & Libanius declam. 16.

Pag. 151. Ἐπόντα.] Ἐπανιόντα.

Pag. 152. Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης.] Quem Iſocratis fuiſſe diſcipulum ibi Ulpianus annotat. Vide de hoc Hieronymo locum Demoſthenis, quem adduxi ad vocem μύελοι.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος.] Οἱ παίζοντες οἷα ἄνθρωποι νέοι σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίαν πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτοληκύθους. ἐρῶσι δ᾽ ἐκ τούτων ἑταιρῶν τινες: quorum nonnulli puellas adamant. Infra: ἰθύφαλλοί τινές ἐσμεν ἡμεῖς, συνηγμένοι καὶ ἐρῶντες. Et in fine: ἀκούω

ἀκϑω δὲ, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, Κάκχιόν τι τινὰ, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Α'ρισοκράτιω τὸν τὰς ὀφθαλμὰς διεφθαρμένον, καὶ τοιϑτϑς ἑτέρϑς καὶ Κόνωνα τϑτονὶ ἑταίρϑς εἶναι μειράκια ὄντας καὶ τριβαλλϑς ἐπωνυμίαν ἔχειν. Vide omnino Heſychium in τριβαλλοί. Sequitur in Dem. τϑτϑς τοί τι Ε'καταῖα κατεϑίειν, καὶ τὰς ὄρχεις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρϑσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάςοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Etymolog. τριβαλλοὶ οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι, οἱ δὲ τὰς εἰκαίως τὰς βίϑς διατρίβοντας.

Ι'καριδὸς.] Demoſthenes κατὰ Κόνωνος.

Σλέμματι ἐςεμμένος.] Ε'ρίῳ πεπλεγμένος. Scholiaſtes Comici in Plutum p. 43. Ælianus lib. 4 de animal. cap. x.

Pag. 153. οὕτως.] Scylax. τὸ δὲ αὐτὸ Α'δρίας ἐςὶ καὶ Ι'όνιος.

Ι'ππαρχος.] Plutarch. in Nicia. καὶ τὸ πέρας ϑδεὶς ἔτι τὸ παράπαν ἐξωςρακίσθη μετὰ τὸν Υ'πέρβολον, ἀλλ' ἔσχατος ἐκεῖνος. πρῶτος δὲ Ι'ππαρχος ὁ Χολαργεὺς συγγενὴς ὢν τϑ τυράννϑ.

Ι'ππαρχος ὁ Χάρμϑ.] De quo Plutarchus in Nicia idem ſcribit, quod hic Androtion. Meminit & Zenobius in Ι'ππάρχϑ πίναξ. Niſi alter is eſt Hipparchus, quod non puto. Sed manifeſte Suidas in eodem adagio explicando, Ι'ππαρχος, ait, ὁ Πεισιςράτϑ. Lycurgi verba ſic hodie leguntur p. 147. Ι'ππαρχον γὰρ τὸν Τιμάρχϑ &c. quæ ſunt recondita, & huc maxime faciunt. Scribe τὸν Χάρμϑ ex Harp. Hic opinor ipſe Charmus eſt, cujus meminit Plat. in Solone initio. λέγεται δὲ καὶ Πεισίςρατος ἐραςὴς Χάρμϑ γενέσθαι, καὶ τὸ ἄγαλμα τϑ ἔρωτος ἐν Α'καδημίᾳ καθιερῶσαι. Lactantius lib. 3 cap. 20. *Magnum Cicero audaxque conſilium ſuſcepiſſe Græciam dicit, quod Cupidinum & Amorum ſimulacra in Gymnaſiis conſecraſſet.* Athenæus lib. 13 ſcribit non Piſiſtratum

Charmi

Charmi amatorem,ſed Charmum ipſum polemarchum, qui Hippiam Piſiſtrati filium amabat, Amoris ſimulacrum in Academia dedicaviſſe. Verba hic omnino aſcribe: ſimulque Pauſaniam Atticis p. 23. Clemens Protreptico. τὸν ἔρωτα ἐτίμα πρότερον οὐδὲ εἷς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἐλεῖν. Leg. ἐλεεῖν, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ. Scaliger in Animadverſ. Euſebianis pag. 13 hic χαρῖνον legendum eſſe ait apud Clementem. Idem ad numerum Euſeb. 789, ubi hunc Harpocrationis locum adducit, χαρῖνον legit. Peſſime. Quaſi Χαρμὸς Græcum nomen non eſſet, à quo Χαρμίδης & Ἐπίχαρμος derivantur. Athenæus lib. 13. καὶ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος θυγατέρα ἔλαβεν Ἱππίας περικαλλεστάτην οὖσαν. συνέβη δ' ὥς φησι τὸν Χαρμὸν ἐραστὴν Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἐπιγέγραπται.

Ποικιλομήχαν' ἔρως, σοὶ τὸν δ' ἱδρύσατο βωμὸν
Χαρμὸς ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

Charmus quoque tibicen laudatur ab Athenæo lib. 8. & in Anthol. lib.

Ἐτυράννησεν.] Ἐτυραννίησεν. Sic Heraclides, ubi de oſtraciſmo.

Pag. 154. Ἴσαιος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου.] Pag. 61.

Ζευγήτας.] Ζευγίτας. Vide Plutarchum in Solone. Ariſtotelem. Scholiaſtes Thucydidis lib. 3 pag. 183 ζυγίτας vocat. Adde Plutarchum in comparatione Ariſtidis & Catonis.

Πολύφης.] Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege Κορυφῆς. Cicero 3 de Nat. Deorum. *Quarta Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coryphaſiam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt.* Arnobius lib. 4. *Deſiſtetne & illa Minervam ſe dicere, cui Coryphaſiæ nomen vel ex Coryphæ matris ſigno, vel quod ex vertice ſummo Jovis parmam ferens emicuit.* Etymologus

logus in ἱππίᾳ, Κορυφῆς habet. Stephanus in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν à Neptuno, aurigandi artem à Minerva didiciſſe. Certè Neptunus ἵππιος dictus eſt, ut notat Euſtathius in Odyſſ. α pag. 1392.

Ἀπὸ Ἱπποδάμου.] De Hippodamo vide Heſychium omnino & Ariſtotelem libro ſecundo polit. cap. 6. Schol. Comici in Equitibus 306. ad iſtud, ὁ δ᾽ Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος, notat. οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥνπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνῴκισεν. ἦν δὲ Ἀθηναῖος τίμιος, καὶ οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον εἶναι. Apud Heſychium lege εἰς Θουριακοὺς, i. Θουρίους, ut loquitur Theophraſtus apud Stobæum aliique. Apud Stobæum diſerte λόγῳ περὶ εὐδαιμονίας 249 Hippodami Thurii ex libro de felicitate elegantiſſimum fragmentum affertur. Διελεῖν apud Heſychium eſt diſtinguere ac deſignare. Geometra apud Ariſtoph. in Avibus p. 589. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα ὑμῖν διελεῖν τε κατ᾽ ἀγυιάς. nam urbem in aëre nephelococcygiam condere volebant.

Pag. 155. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ.] Pythocles forte intelligendus eſt ille adoleſcens præclariſſimæ indolis, laudatiſſimus apud Epicureos. Plutarchus contra Epicureum Colotem. Laërtius. Sed nihil affirmo. Videtur obſtare ratio temporis. De eo Pythocle, qui Epicureo antiquior videtur, multa Demoſt. περὶ παραπρ.

Ἐβάδιζε.] Addit Demoſth. ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ, ei ſe ſubmittens adulatoris in morem. Sic & infra uſurpat, τοὺς τοῖς ἐθέλουσιν ὑποπίπτειν.

Αἰσχίνης κατὰ Κλησιφῶντος. Ἕτερος &c.] In fine, ubi hic locus paulo aliter legitur, Intelligit autem Æſchines Leocratem, quem Lycurgus rhetor accuſavit, ut patet ex oratione Lycurgi.

Εὔελπος.] Ἕρμιππος. Dionyſius Halic. in Iſæo.

οὐδὲ γὰρ ὁ τοῦ Ἰσοκράτους μαθητὴς ἀναγράψας Ἕρμιππος, ἀκριβὴς ἐν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ῥήτορος οὐδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τούτων, ὅτι διήκουσε μὲν Ἰσοκράτους, καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους, συνεγένετο δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν φιλοσόφων. Laudatur hic Hermippus ab Athenæo & Diogene Laërtio. Hieronymus in prologo de Scriptor. Eccleſ. Hermippum Peripateticum de viris illuſtribus ſcripſiſſe dicit. Suidas in ἴστρος. Ἕρμιππος ἐν τῷ β τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. At vero autor Etymol. in Ἀπάμεια. Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων.

Μαθημάτων.] Μαθητῶν.

Παρ' Ἀθηναίοις.] Ἴσως, παρὰ Θηβαίοις. Proclivis lapſus eſt ab Θηβαίοις in Ἀθηναίοις, ut exemplis oſtendit Scaliger ad numerum Euſebii 90, ubi bellum Amazonum contra Athenas anno ante Theſei exilium ponitur, male. Quibus adde locum Iſacii Tzetzis in Lycophronem pag. 8. ἐπέμψαν οἱ Ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς Πυθώ. Lege οἱ Θηβαῖοι. Loquitur enim de Athamante Thebarum rege.

Pag. 156. Ἰσοδαίτης.] Bacchi ἐπώνυμον ait eſſe Plutarchus in tract. de litera εἰ.

Ἰσοτελής.] Xenophon lib. 2 rerum Græc. p. 475, & in libro de Vectigalibus p. 540.

Καλύπτῳ.] Scrib. Κολυττῷ.

Ἰστιαῖος.] Demoſth. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν, πρὸς τοῖσδε ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχιάδης Μνησωνίδου Ἀχαρνεὺς, Σώστρατος Φιλίππου Ἰσπαιόθεν, Φιλλιάδης Κτησίου Ξυπεταιὼν, Διονύσιος Δημοκρατίδου Χολλίδης. Lego Ἱστιαιόθεν. Iterum in eadem oratione Ἰσπαιόθεν male legitur. Androtion Ἑστιαῖος dixit τρισυλλάβως, teſte Stephano.

Pag. 157. Ἴων.] Suidas in Διθυραμβοδιδ.

Πλέον ἐλάσσων τούτων τριῶν ἑνὸς, ἑκάστου.] Forte, ἢ ἔλασσον οὐ τῶν τριῶν ἑνός. Ἑκάστου &c.

Ἄνδροκλος.) F. Ἄνδρος, quæ una ex Cycladibus, quam occupavit colonis Neleus. Vellejus lib. 1. Certe Ἄνδροκλος nomen proprium eſt, quem cum Neleo jungit Plutarchus tract. de gloria Athenienſium, ac neſcio an cum ipſo Neleo ſit profectus Athenis. Vide Pauſaniam Achaicis initio. Strabo lib. 14 initio γνήσιον Κόδρου υἱὸν vocat κτίστην Ἐφέσου Androclum. Ælianus lib. 8 cap. 5 ποικ. ἱστορ. pro Androclo numerat Χῖον.

Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις --- διεκίνουν Ἰωνικῶς.] Horatius, *motus doceri gaudet Ionicos matura virgo.* Plautus Pœnulo. *Quippe ego qui probe Ionica perdidici, ſed palliolatim amictus ſic huic inceſſi ludibundus.* In Ariſtophane lego διεκινοῦντ' ἰωνικῶς. Suidas in ἱμιτρωσάμενοι locum Ariſtophanis affert, & explicat ζώναις διαζωσάμενοι ἁβρῶς περιεπάτουν.

Pag. 158. Καδίσκος, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου.] Demoſth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου hanc vocem ſæpe uſurpat, καδίσκων τεττάρων τεθέντων κατὰ τὸν νόμον. Nota, tot cadiſcos poſitos fuiſſe, quot eſſent, qui diſceptarent & hæreditatem vindicarent. Erant autem quatuor in ea cauſa. Porro in ea oratione δίσκος ſemper ſcribitur, male. MS. Aug. ſemel habet καδίσκος. Verba Iſæi pag. 77 leguntur. Vide & Lycurgum contra Leucrat. in fine.

Καθάρσιον.] Plutarchus in Phocione de prodigiis: μόνην δὲ λέγουσι χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι (lege καθάρου λιμένι, ut docet Ariſtophanes in εἰρήνῃ, ejuſque Scholiaſtes ac Suidas) κῆτος συνέλαβε. Heſychius in ἀφροδίσια ἄγρα.

Pag. 159. Ἑνδεκάτη.] γρ. δεκάτη. Locus aliter hodie legitur, hoc modo. καὶ οὐδείς ἐστι τῶν τριηραρχεῖν δυναμένων, οὐδὲ τῶν εἰσφέρειν, ὅστις οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἀφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν. Leg. ἐφ' ἑαυτοῦ, id eſt, *quantum in ſe eſt.* Sic Græci loquun-

quuntur. Julianus in orat. ad Heracl. πῶς κυνιστέον, initio, δεῦρο περαθῶμεν αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν διδάξαι.

Κάθετ☉.] Puto genus fuiſſe ſacrificii. Sic apud Illyrios quaternos equos Neptuno jaciebant in mare nono quoque anno, teſte Feſto in *Hippius*: & Rhodii quotannis quadrigas Soli conſecratas in mare jaciunt, quod is tali curriculo fertur circumvehi mundum, ut ait Feſtus in *October equus*: & Syracuſis calicem floribus & favis ac thure & omni aromatum genere plenum jactabant in mare, ut ſcribit Polemo apud Athenæum initio lib. XI. Apud Indos Rex aureum modium in flumen Indum demergere ait Philoſtrat. lib. 2 cap. 9. Cæſareæ Philippi victima quotannis jaciebatur in fontem, ex quo Jordanis oriri creditur. Euſebius lib. 7 hiſt. Legi apud Schol. Ariſtoph. arietem aut agnum in tempeſtatibus immolari ſuetum, ut venti ceſſent. Virg. p. 305 apud Macrobium. Virgilius. *Cædebant ventis & tempeſtatibus agnam.* Vide ibi Servium. Apud Appianum in Mithridat. Ποσειδῶνι λευκῶν ἵππων αἷμα καθεὶς εἰς τὸ πέλαγ☉.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι, περὶ Λακεδαιμονίων.] Plato in Protagora de Lacedæmoniis loquens. καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι. ὥσπερ οὐδὲ Κρῆτες, ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσι, ἃ αὐτοὶ διδάσκουσι. Plutarchus in Lycurgi vita ſub finem, hanc legem Lycurgo attribuit autori. Nicolaus Damaſc. de moribus gentium: ξένοις δὲ ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ, οὔτε Σπαρτιάταις ξενιτεύειν. Xenoph. de rep. Laced. Suidas in διάφωνοξενοι, καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις. Porro Iſocratis locus extat in Buſiride pag. 444. Philoſtrat. lib. 6 cap. x.

Pag. 160. Νόμους.] Μόνους.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Initio p. 83.

Κακο-

Κακοτεχνιῶν --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου τίσεως.] Dem. ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυρ. παραδοῦναι παῖδα ἤθελον αὐτῷ γράμματ' ἐπιστάμενον βασανίζειν, ὃς παρῆν, ὅθ' ὡμολόγει ταῦτ' οὗτος, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἔγραφεν οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν κελευσθεὶς κακοτεχνεῖν. Et πρὸς Ἀπατούριον in fine: εἴπερ μὴ κοινῇ μετὰ τούτου ἐκακοτέχνει. *Mendacium una ambo commenti eſſent.* Sic κακοτεχνεῖν adverſus Lacritum uſurpat in fine orationis, pro *mala fide agere*, & alibi. Locus autem Demoſthenis, quem intelligit Harpocr. legitur ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους, in fine. φοβούμενος μὴ ἐξελέγξαις τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότα Αἰσχρίωνα (libertum Timothei) ἐπὶ αὐτὸν δὲ (Timotheum, qui eum produceret) τῶν κακοτεχνιῶν ἔλθοιμι κατὰ τὸν νόμον.

Κακώσεως.] Demoſth. Philipp. x. οὐδὲ γὰρ ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις ὁρῶ τὸν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους οὕτω διακείμενον, οὐδ' οὕτως ἀγνώμονα, οὐδ' ἄτοπον τῶν ὄντων οὐδένα, ὥστε εἰ μὴ ποιήσουσιν ἅπαντες, ὅσ' ἂν αὐτὸς, οὐ φάσκοντα ποιήσειν οὐδὲν οὐδ' αὐτόν. καὶ γὰρ ἂν τοῖς τῆς κακώσεως εἴη νόμοις οὕτως τότε ἔνοχος. δεῖ γὰρ οἶμαι τοῖς γονεῦσι τὸν ὡρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν καὶ ἑκόντα ὑποτελεῖν. Et in oratione contra Timocratem: πολὺ γὰρ δήπου μᾶλλον οἱ προδιδόντες τι τῶν κοινῶν, ἢ οἱ τοὺς γονέας κακοῦντες ἢ οἱ μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας ἔχοντες. εἰσιόντες δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀδικοῦσιν, οἷς ἅπασιν οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι. Pro pupillis etiam licebat intendere hanc actionem Iſæo teſte p. 79 initio. Vide & p. 78. Erat enim judicium publicum, ut & tutelæ. Pollux p. 385.

Ἐπικλήροις.] Iſæus p. 39.

Pag. 161. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ.] Sic eam laudat & Priſcianus libro XVIII. Scholiaſtes Apoll. lib. 3 p. 168. ἡ Καλαυρεία δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος, καὶ ἀντήμειψαν ἥρωες κατήλλαξαν. Plutarchus

tarchus quæſt. 19 rerum Græcarum Εἰρήνην prius dictam eſſe autor eſt; quo refero verba Heſychii in πόσπορος. Fallitur porro Schol. Apoll. & pro Pytho Delum debuit dicere teſte Strabone lib. 8 & Pauſania in Corinth. p. 58. Conſentit cum Schol. Apollonii Scholiaſtes Æſchyli initio Eumenidum. τὴν Πυθὼ τὸ πρῶτον Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαυρείαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος. μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν. Unde & Ἀμοιβαῖος Ποσειδῶν Delphis colebatur ob eam permutationem, ut ſcribit Schol. Lycophronis pag. 102.

Κανηφόροι --- φέρειν τὰ κανᾶ.] Ovidius 2 faſtorum de ſacro terminali: *Stat puer & manibus lata caniſtra tenet.* Hinc ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ. Æſchines contra Cteſiph. p. 67. Volfius. *jam initiata ſunt caniſtra.* Lambinus, *Caniſtrorum dies feſtus agi jam cœptus eſt.* Sed videtur mihi legendum ἐνῆρται aut ἐπῆρται. Sic αἴρειν κανᾶ in ſacrificiis dixit Ariſtoph. ἐν ὄρνισι. Locum vide apud Harpocrat. in χερνίβων. Et Sophocles in Electra. ἔπαιρε δή μοι σὺ παροῦσα θύματ' ὦ παροῦσά μοι πάγκαρπα. Euripides in Hercule Furente, ἐν κύκλῳ γὰρ ἤδη κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ.

Καρκῖνος.] Theophraſtus lib. 1 de cauſis cap. 13. σημεῖον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ σίτου συμβαῖνον. ὃς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πλυνόμενος ῥιζοῦται μᾶλλον· ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι.

Νῆψον.] Νίψον, *irriga.*

Pag. 162. Τῆς.] Τοῦ.

Τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ --- Συντίθεται γὰρ τοῦτοις καὶ Καρκῖνος.] Carcinus tragicus filium habuit Xenoclem tragicum poëtam, qui nomen avi retulit, ut videtur. Meminit Schol. Comici in Nubes ad illum verſum τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. Et in Veſpis ſub finem, ubi Carcinum ipſum Thorycii filium dicit, καὶ Καρκῖνος μέν τις ἦν ὁ Θορυκίου υἱός. Et in Εἰρήνῃ. Forte per jocum & de-

& deridiculum. Sic enim Æſchinem Selli filium facit. Ceterum hæc Σωπήσεται &c. verba ſunt Lyſiæ, qui verſus Carcini in illa oratione citabat.

> Νοῦ (ita lege pro οὐ) κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους
> Ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας . . . . . Οὐδεὶς &c.
> καιρὸς, non καιρόν.

Καρκῖνος ille tragicus poëta, quem perſtringit Ariſtophanes, Ἀερόπην fabulam docuit. Plutarchus in libello, utrum Athenienſes armis an literis præſtantiores fuerint. Ubi & Aſtydamantem poëtam tragicum memorat, qui Hectorem fabulam dederat. Male eo loco interpres Gallicus. Carcinum tragicum memorat Diodorus lib. 5, eumque Syracuſis diu moratum eſſe ait. Carcini comici meminit Laërtius in Æſchine. Carcini meminit Ariſtoteles de poëtica & Ἀλόπης fabulæ, & ita forte leg. in Plutarcho.

Καρποῦ δίκη -- ἀμφισβητοῖς.] Vide omnino Iſæum περὶ Ἀρισάρχου κλήρου pag. 74. Porro corrige Dionyſ. Halic. in Indice ἰδιωτικῶν λόγων γνησίων Dinarchi. πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου. Lege περὶ χωρίου, καρποῦ. Suidas auctius. καρποῦ δίκη. οἱ ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσι. εἶτα ἑλόντες λαγχάνουσι τὴν ἐπικαρπίας. τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται. καὶ Λυσίας &c. ut hic. Iſocrates contra Callimachum pag. 751.

Pag. 163. Καταδεδέσθαι.] *Obligamentum magicum* Oroſius lib. 4 cap. 13. καταδέσεις Plato uſurpat eo ſenſu lib. XI de Legib. 933. Auguſtinus tract. 7 in Joannem; *uſque adeo fratres mei, ut illi ipſi, qui ſeducunt per ligaturas, per percantationes, per machinamenta inimici, miſceant percantationibus ſuis nomen Chriſti.* Artemidorus lib. 1 cap. 79 φαρμακείας καὶ καταδεσμοὺς. Juſtinus in dialogo cum Tryphone pag. 311. Iſidorus lib. 8 Originum.

Κατὰ δήμους δικαστὰς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους &c.] Non reperi in ea oratione, ſed vide omnino, quæ p. 16 legum Atticarum notavi. De his Pollux lib. 8 cap. 5 & 8 ſectione 17. Idem Pollux lib. 9 cap. 7 de his loquitur. ἐπὶ μὲν τοῖς τεσσαράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προεστῶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης. Unde factum ait, ut ſi in jactu talorum 40 colligerent, eum numerum Euripidem vocarent. Eadem habet Euſtath. in Ἰλ. ψ pag. 1289. ἑτέρα δὲ ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης ἡ σημαίνουσα τὰ μ. ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης γενέσθαι εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις μ προεστώτων μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν λ. Idem Pollux eorum quoque meminit lib. 8. Demoſth. πρὸς Παντάινετον. ἡ μὲν αἰκία καὶ τὰ τῶν βιαίων πρὸς τοὺς τετταράκοντα λαγχάνεται. Pollucis locus de his μ corruptiſſimus eſt lib. 8. Lege, μετὰ τὴν τῶν λ' ὀλιγαρχίαν, μίσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λ', μ' ἐγένοντο, deinde ſcribe à capite χίλιοι καὶ ς'.

Καταδικασάμενος.] Sic Demoſth. in 2 contra Onetorem in fine, & in orat. κατ' Εὐέργου initio, οὐ μόνον ἐμοῦ ἀδίκως καταδικάσαιτο. Et in ea πρὸς Νικόστρατον. ὁ Ἀρεθούσιος ἀπρόσκλητόν μου δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος. Corrigendus Iſæus p. 74.

Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν --- Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.] Ἐν τῷ περὶ εἰρήνης in fine. καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα. Supple παρακεχωρήκαμεν. Et in oratione περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, quam hic deſignat Harpocrat. καὶ Διοπείθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. item ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Sic Dionyſius lib. 7 pág. 446. ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀντιάτῃ πειρατήριον στείλαντες κατήγαγον. Livius in ſimili dixit *devehere* p. 153. Locus Lycurgi eſt initio orationis. καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polybius pag. 84. τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις κατάγοντων ὡς αὐτούς. Et p. 275. Et Polyænus lib. 1 de Polycrate.

Πολυ-

Πολυκράτει Σαμίῳ καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν ἔδοξεν εἶναι στρατηγικὸν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων. Lege, καὶ τά. Polyb. lib. 5 p. 434. καὶ πλεύσαντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἤλπιζον τὸ κατάγειν τοὺς ἐμπόρους. Caſaub. *mercatores ad terram deducunt*, & p. 690 τὰ κατηγμένα πλοῖα, in quibus erant commeatus Romanorum quibus potiti erant Carthag. ut dicit p. 689. Hyginus in Poëtico Aſtronomico cap. de Delphino, *Navicularii ſpe prædæ inducti navem avertere voluerunt.* Strabo lib. 4. πραττόμενοι τοὺς ἀναπλεόντας καὶ τοὺς καταγομένους. *vectigal ab adſcendentibus & deſcendentibus exigentes.* Ἀνάγειν etiam Strabo ſæpe. Sic lib. 5. εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τῆς Ῥώμης, *ſubvehitur.* Et lib. 17. πλωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, *quæ importantur & exportantur.* εἰσαγωγοὺς & ἐξαγωγοὺς eodem libro. ἀνάγειν Thucyd. ſæpe lib. 2.

Pag. 164. Λυσίας.] Ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μαντιθέου p. 139, ex quo hunc locum corrige. Dicitur autem proprie καταστῆσαι ἱππέας, ut loquitur Andocides περὶ εἰρήνης p. 23. Æſchines pag. 51. Sic Iſocrat. in Areop. in fine, τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω καταμεμελήκαμεν, ὥστε οὐδ᾽ εἰς ἐξετάσεις ἰέναι τολμῶμεν, ἐὰν μὴ λαμβάνωμεν ἀργύριον. Xenophon in Hipparchico initio & in fine creberrime.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν.] Deeſt hîc locus Demoſthenis in orat. contra Leptinem initio. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν νόμον γεγράφθαι. Ad quem locum hæc notabat Harpocratio.

Pag. 165. Νενηκικὼς τὸ πρότερον ἐπ.] Νενικηκὼς τῷ προτέρον ἔτει.

Ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας.] Pag. 106.

Εἰλήθυια.] Εἰληθυῖα Photius.

Θεωρίας δὲ τῶν Νυμφίων.] Photius θεωρίας ἐλθόντων· κατέχειν δὲ τῶν νυμφίων.

Καταχειροτονία.] Eleganter Suidas in κατεχειροτόνησεν

αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσατο αὐτοῦ. καταχειροτονία δὲ ἀποχειροτονίας διαφέρει. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγίνετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κῆρυξ· ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, αἰρέτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία· ἀποχειροτονία δὲ οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, αἰρέτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας, καὶ ἑώρα ὁ κῆρυξ, ποῖαι πλείους εἰσί. πότερον τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μή. καὶ ὅσαι ἂν ὦσιν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκρατεῖτο. Sequitur exemplum: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο οὔτε κατεχειροτόνει καίπερ ἐπιστάτης ὤν. Hæc ſunt inprimis bonæ notæ: non tamen ideo vera. Ritus enim ille proprie διαχειροτονία dicebatur, ut notavi ad vocem διαχειρ. Suidas in ἐπίτακτοι.

Pag. 166. Δημοσθένει.] Demoſth. περὶ παραπρ. καὶ τοῦτ', ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς πώποτέ φησι παθεῖν οὐδένας πρεσβεῖς, οὐδὲ Τιμαγόραν, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀλλ' οὗτοι πεπόνθασι. Nempe quod βουλὴ οὔτ' ἐπῄνεσε τούτους, οὔτ' εἰς πρυτανεῖον ἠξίωσε καλέσαι. Utitur etiam Æſchines pag. 59 contra Cteſiph. ubi de Midiæ colapho loquitur.

Καταψευδομαρτυρησάμενος.] Καταψευδομαρτυρηθεὶς, *falſo teſtimonio oppreſſus* dicitur à Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον in fine, & κατὰ Στεφάνου initio.

Κατῳκοδόμησεν &c.] Item περὶ Κίρωνος κλήρου p. 66 in fine, *compegit in carcerem*. Æſchines contra Timarchum p. 29. Thucyd. lib. 3 de Corcyræorum ſeditione. οἱ δέ τινες καὶ περιῳκοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Apollodorus lib. 2 p. 87. τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον de ſpecu ἀμφιστόμου. Suidas in Ἀνάγυρος, ἐγκατῳκοδόμησε dixit. Latini, *parietibus ſtruxit*, ut notat Salmaſius ad Capitolinum in Macrino, qui ſcribit de Macrino: *Vivos etiam homines parietibus incluſit & ſtruxit*. Interpres Juvenalis ad illum verſum: *Sanguine adhuc vivo*

terram ſubitura ſacerdos. Hæc virginibus Veſtæ pœna fuit decreta, ſi vitiatæ fuiſſent, vivæ parietibus ſtruebantur. Suidas in ἐπιλινθώσασθαι.

Κέβρηνα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Ubi ait Charidemum Oritam ære dirutum à Timotheo tranſiſſe in Aſiam, ubi conductus eſt à Memnone & Mentore, Artabazi generis, κηδεστοῦς, fideque iis data & accepta, per fraudem καταλαμβάνει Σκῆψιν καὶ Κέβρηνα καὶ Ἴλιον αὐτῶν, dum Artabazus ab Autophradate captus in vinculis teneretur, ſed dimiſſus poſtmodum Artabazus collectis viribus Charidemum obſedit, quod etiam narrat Ariſtoteles in lib. de re familiari. Charidemus Athenienſium opera, qui Cephiſodotum ducem cum navalibus copiis in ejus auxilium miſerant, liberatus Cherroneſum rediit, & per ſummam perfidiam Cotyi regi ſe tradidit, & Crithotem atque Eleunta, quæ Athenienſium erant, vi cepit. Quo aſtu Charidemus Ilium ceperit per fraudem equi, refert Polyænus lib. 3 in fine, additque, ὥστε εἰ χρή τι καὶ παῖξαι, δεύτερον ἑάλω τὸ Ἴλιον πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον. Plutarchus in Sertorio. Sed omnium diligentiſſime Ilii hanc ἅλωσιν narrat Æneas Poliorcet. cap. 24. Memnon ille gener Artabazi is eſt, qui pro Dario adverſus Magnum Alexandrum ſtetit, de quo Plutarchus in Alexandro id ipſum teſtatur, & præterea Artabazum regis Perſarum ex filia nepotem fuiſſe ait.

Pag. 167. Κειριάδης.] Apud Demoſth. contra Neæram Ἀρήτης Κειριάδης μαρτυρεῖ. Et ſupra καί μοι κάλει Ἀρήτην Κειριάδην.

Ἰνόποδες.] Ἰσόποδες.

Κεραμεῖς.] Demoſth. πρὸς Λεπτίνην. Κηφισόδοτος ἐκ Κεραμέων & Δεινίας Ἐρχιεύς, & contra Neæram Κτήσων ἐκ Κεραμέων.

Pag. 168. Κεραμεικὸς --- ὅτι δύο εἰσὶ &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur in Schol. Comici ad Equites, & additur amplius. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἱ στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἧσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι. In Avibus ad illa. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ. δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν φήσομεν &c. οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος, ἐν τοῖς περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασι. βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ε΄ εἰσὶ στῆλαι ε. τ. δ. τ. εἰσὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες, οἷον ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι. ἔχουσι δὲ καὶ αἱ στῆλαι ἐ. π. ἕ. ἀπέθανεν.

Κερκίδας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 164. Κερκιδᾶς legitur male. Tamen & Κερκιδᾶς ſcribitur apud Ælianum lib. 13 cap. 20, & Polybius lib. 2 Κερκιδᾶν Megalopolitam vocat Arati hoſpitem, p. 135. at p. 134 Κερκίδα ſcribitur. P. 150 Κερκίδας.

Κέρκουρος.] Naves erant modicæ. Memnon lib. 15. Μιθριδάτης δὲ ἄλλον τε στρατὸν συχνὸν παρεσκεύαζε, καὶ τριήρεις μὲν υ΄. τῶν δὲ μικροτέρων νηῶν καὶ πεντηκοντόρων καὶ κερκούρων ἀριθμὸς ἦν οὐκ ὀλίγος. Vide quæ ad calcem Gellii notavi. Livius lib. 33 p. 609 cercuros inter leviora ponit navigia. Etymol. κερκ. εἶδος πλοίου βραχέως. Et mox: τὸ μακρὰν ἔχον πρύμναν σκάφος. Athenæus lib. 5 de nave illa ingenti regis Hieronis. ἐφόλκια δ᾽ ἦσαν αὐτῇ τὸ μὲν πρῶτον κέρκουρος τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενος. πᾶς δ᾽ ἦν οὗτος ἐπίκωπος, μεθ᾽ ὃν χίλια πεντακ. βαστάζουσαι ἁλιάδες καὶ σκάφαι πλείους.

Pag. 169. Ἐ΄ς.] Photius εἰς.

Πιθηκούστας.] Photius Πιθηκούσας.

Ἀνδοῦλον.] Photius Ἄνδουλον.

Ἐπὶ τὸν ἀνδρά.] Περί.

Ἐπὶ Χερρονήσου.] Ὑπὲρ ex Iſocrate p. 524.

Κέφαλος.] Cujus meminit Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag.

pag. 77. Dinarchus contra Demoſth. p. 89. Suidas Κέφαλος Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, ὃς πρῶτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους συντέθεικε. γέγονε δὲ πρὸ τῆς ἀναρχίας οέ. Κέφαλος δὲ οὗτος ἔσχε θυγατέρα τὴν Οἴλω. Quæ falſa ſunt. Antiphon enim in procœmiis laudatur. Ex Cephali rhetoris orationibus fragmentum refert Suidas in ἐπιλημία.

Pag. 170. Βαφλώ.] Etymolog. addit κλινῶν. Scrib. λινῶν.

Κῆπος.] γρ. κῆποι. Plinio *Cepoe* & Straboni 11. Diodoro 20 lib. In Tabula Peutingerorum ſupra Pontum Euxinum, *Phanagorium. Stratoclis Cepos, Hermonaſſa.*

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 74.

Κῆπος.] Κῆποι.

Κηρυκεία.] Pollux p. 195. κηρυκεία τέλους τινὸς ὄνομα.

Κήρυκες.] Æſchines contra Cteſiph. Heſychius in κήρυκες. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ γένος ἰθαγενῶν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ. (adde καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος ex Ptolemæo apud Schol. Homeri Ἰλ. α) Φανίας. Is eſt Phanias Lesbius hiſtoricus, de quo Plutarchius Solone & Them.

Κηττοί.] Πυθοδώρῳ ἐκ Κηδῶν, ait Dem. κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβ. initio. Suidas Εὔβουλος Κήττιος Ἀθηναῖος υἱὸς Εὐφράνορος κωμικός.

Κηφησιεύς.] Κηφισιεύς.

Pag. 171. Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] P. 59. Is videtur eſſe Cephiſodotus, qui Iphicrati & Cotyi regi adverſus fuit, teſte Demoſth. κατ' Ἀριστοκρ. verſus finem, ubi Charidemi geſta omnia accurate deſcribit. μετὰ ταῦτα δὲ (i. poſt mortem Cotyis) πλευσάντων ὑμῶν οὐκ ἐπὶ τὸν Θράκης τόπον οὐδένα, οὐδὲ χωρίον ( ) ἀλλ' ἐπ' Ἀλωπεκόννησον, ἣ Χεῤῥονήσου μέν ἐστι καὶ ἦν ἡμετέρα, ἀκρωτήριον δ' ἀνέχον πρὸς τὴν Ἴμβρον ἀπωτάτω τῆς Θράκης, λῃστῶν δ' ἦν μεστὴ καὶ καταποντιστῶν, ἐνταῦθα ἐλθόντων ἡμῶν καὶ πολιορ-

κινδύνων τούτους, προσθεὶς (Χαρίδημος) διὰ Χεῤῥονήσου πάσης τῆς ὑμετέρας, ἡμῖν μὲν προσέβαλλεν, ἐβοήθει δὲ τοῖς λῃσταῖς καὶ καταποντισταῖς, καὶ πρότερον προσκαθήμενος, τὸν ὑμέτερον στρατηγὸν ἔπεισε καὶ ἠνάγκασε, μὴ τὰ βέλτισθ' ὑπὲρ ὑμῶν πράττειν, ἢ (ſupple πρότερον ἢ) αὐτὸς ὑπὸ τούτου ἐπείσθη, ὧν ὡμολογήκει καὶ ὑπέσχετό τι πράξειν. καὶ γράφει δὴ τὰς συνθήκας πρὸς Κηφισόδοτον, ἐφ' αἷς ὑμεῖς οὕτως ἠγανακτήσατε καὶ χαλεπῶς ἠνέγκατε, ὥστε ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν, πέντε ταλάντοις δ' ἐζημιώσατε, τρεῖς δὲ μόνοι ψῆφοι διενέγκαντο μὴ θανάτου τιμῆσαι.

Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν.] Harum orationum fragmentum perquam elegans refert Athenæus p. 551. Meminit hujus Cineſiæ & Lyſias in Apologia δωροδοκίας.

Pag. 172. Κέῤῥα.] γρ. Κίῤῥα ex Suida & Photio. Scylax, μετὰ δὲ Λοκρούς εἰσι Φωκεῖς κατὰ τὸ Κυῤῥαῖον πεδίον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Δελφοὶ πόλις. Lege Κιῤῥαῖον.

Κισθλώνη.] Stephan. in Πισσάνδα.

Δύο σσ.] γρ. δύο ς.

Κίσσας.] γρ. κίστας ex cod. Fed. Morelli, & Suida, & Photio.

Συνηγορία, Αἰσχίνης.] Συνηγορία Αἰσχίνου leg. Sic enim inſcribitur ea oratio Dinarchi, teſte Harpocr. in πινάκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege ex Dionyſio Halicarn. ſic inſcriptæ ejuſdem rhetoris orationes à Dionyſio ibidem memorantur plures, ut συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου βλάβης, & συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ Ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι συνηγορία.. ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀγάθων, quæ verba ſunt ex initio orationis. Suidas in κλιμάζει eadem habet, quæ Harpocr. Sed in κλιμακίζειν ait, μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ (leg. συνηγορίᾳ) λέγων. οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει. ἴσως ἀπὸ τοῦ κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος,

ἥτις

ἥτις ὄσα ὄργανον βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, καὶ Ἀριστοφάνης βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας &c. Poſſet etiam deduci ἀπὸ τοῦ κλίμακος & κλιμακισμοῦ, quod eſt genus *palæſmatis* teſte Suida in κλίμαξ & Polluce. Hæ συνηγορίαι dicebantur à συνηγόροις, i. *advocatis*, quos ſibi amicos & magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare ſolebant. Sic apud Iſocratem contra Lochitem in fine. εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοὶ συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æſchines περὶ παραπρεσβ. in fine, & contra Cteſiph. initio. Iſæus initio orat. Photius in lexico eadem habet, quæ Suidas ad verbum.

Κληροῦχοι.] Strabo lib. 14 de Samo. Ἀθηναῖοι δὲ πρότερον πέμψαντες στρατηγὸν Περικλέα καὶ σὺν αὐτῷ Σοφοκλέα τὸν ποιητὴν πολιορκίᾳ κακῶς διέθηκαν ἀπειθοῦντας τοὺς Σαμίους, ὕστερον δὲ καὶ κληρούχους ἔπεμψαν δισχιλίους ἐξ ἑαυτῶν, ὧν ἦν καὶ Νεοκλῆς ὁ Ἐπικούρου πατήρ. Idem ait Heraclides in rep. Samiorum. Diodorus lib. 18 ait Samios exules poſtliminio reductos eſſe a Perdicca anno 2 Olymp. 114, 43 poſt exilium annis & amplius. Meminit Æſchines contra Timarchum p. 13. Zenobius in Ἀττικὸς πάροικος. Porro de hoc more ita ſcribit Libanius in argumento ad orationem Demoſthenis περὶ τῶν ἐν Χερσονήσῳ. Ἔθος δὲ ἦν τοῦτο παλαιὸν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτήμονες οἴκοι, τούτους πέμπειν ἐποίκους (ſupra κληρούχους dixit) εἰς τὰς ἔξω πόλεις τὰς ἑαυτῶν, καὶ ἐλάμβανον οἱ πεμπόμενοι ὅπλα τε τὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἐφόδιον. Dionyſius in Dinarchi ἰδιωτικοῖς ψευδεπιγράφοις. οὗτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀριστοδήμου ἄρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Ariſtoteles 2 Rhetor. cap. 6. ὥσπερ Κυδίας περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν & cæt.

Pag. 173. Τὰς Κληρουχίας.] Libanius Declam. 19. τὰς

κληρου-

κληρουχίας ἀφίημι, τὰ τ̃ ϛρατηγῶν ἴδια κέρδη, οἷς ἄλλοι δέδονται φόροι: quæ ſunt disjungenda, i. καὶ τὰ τ̃ ϛρ. &c. adde Diodorum Siculum lib. 15 pag. 344, 348.

Κληρουχικά.] Κληρουχικὰ cum dicit, dubium eſt, cum infra in κοινωνικῶν κοινωνικοὺς vocat. Locus Demoſthenis ſic habet. ἐὰν γὰρ τοῦτο ἀποδείξητε τὸ πλῆθος (ex 1200 ſi 2000 faciatis) ἡγοῦμαι τ̃ ἐπικλήρων καὶ τ̃ ὀρφανῶν καὶ τ̃ κληρουχικῶν καὶ τ̃ κοινωνικῶν (ſupple σωμάτων) καὶ εἴ τις ἀδύνατος, ἀφαιρεθέντων, ἔσεσθαι χίλια καὶ διακόσια ταῦτα ὑμῖν σώματα. ἐκ τοίνυν τούτων οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσίν.

Κλητῆρες.] Vide Demoſth. pro corona pag. 320. Demoſth. in Midiam, de Strabone, πείσας τ̃ πρυτανεύοντα δοῦναι τ̃ ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ' ὁντινοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τ̃ διαιτητήν. Ibi Ulpianus, ὁ γὰρ διδοὺς τ̃ γραφὴν, ait, προσέγραφεν, ὅτι κατηγορῶ τοῦδε, καὶ προσκαλοῦμαι τοῦτον διὰ τοῦ δεῖνος εἰς τὸ βουλευτήριον. Hinc ἀπρόσκλητος δίκη dicebatur *in qua nulli* κλητῆρες *adeſſent nec aſcripti fuiſſent*, teſte Heſychio. Vide quæ ad Pollucem notavi. Etymologus poſt τὸ προσκλήσεως addit, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαςήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλείπῃ τ̃ δίκην ὁ κατηγορούμενος. In accuſatione Æſchinis contra Demoſth. ſcriptum erat, τίμημα τάλαντα ν'. κλητῆρες Κηφισοφῶν ( ) Κλέων. Demoſth. p. 99.

Pag. 174. κλητεύεσθαι.] Latine *teſtimonium denunciare*. Sic loquitur Val. Max. lib. 8 cap. 1, ubi de Æmilio Scauro. Cicero in Verrem & Paulus ff. de teſtibus, *ne invito denuncietur*. Suidas in ἐκκλητεύεσθαι τ̃ ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαςηρίῳ ἐκηρύσσοντο, ὅπερ ἐλέγοντο ἐκκλητευθῆναι καὶ ἐκκλητεύειν. Valerius Probus de notis, quanti ea res erit. *Hæ pecuniæ judicium recuperatorium dabo, teſtibuſque duntaxat* x *denunciandi poteſtatem dabo.*

Πρό-

Πρεσποιητή.] Προσποιητός.

Οὐ γάρ.] γρ. οὐ γὰρ ex Scholiaſte Ariſtoph. in Equitibus p. 312, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur, niſi quod abeſt τὸ γλυέως, (quod in autore noſtro ſequitur,) rectius, ut puto. Ab hoc vocabulo compoſuit Ariſtoph. κοβαλικεύειν & κοβαλικεύματα, in Equitibus.

Κόβαλοι.] Hæc item ad verbum leguntur in ſcholiis ad Plutum p. 31 ad illa verba, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόλαβος.

Pag. 175. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.] p. 59. Iſocrates de pace p. 349.

Κοινωνικῶν.] Pollux pag 409.

Φιλίνου.] Philino tribuit Athenæus.

Φιλιεῖς.] Suidas Φυλιεῖς habet in voce Κυρωνίδαι: unde conjiciebam Φλυεῖς.

Pag. 176. Κολωναίτας.] Κολωνιάτας. Schol. Sophoclis in Oedip. Colonæo.

Μισθοπούς.] Μισθωτούς.

Ἡφαίστιον.] Hujus meminit Iſocrates in Trapezit. ubi Ἡφαιστήιον ſcribitur. Porro Hippius Colonus à templo Neptuni Hippii dictus eſſe perhibetur à Schol. Sophoclis. Is in argumento ad Oedip. Coloneum. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται. Etymol. in ἱππεία. Thucyd. lib. 8. ἐς τὸν Κολωνόν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα. Ariſtoph. νεφέλαις. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. ubi, quæ Schol. & Heſychius notant, aliena ſunt. Nobiſcum ſentit Pauſanias Atticis p. 23.

Δημοσθένης ἐν τοῖς.] Deeſt nomen aliquod, nempe titulus orationis. an forte ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Ibi enim legitur, πάλιν Φιλόστρατον ἅπαντες ἴσμεν τὸν Κολωνῆθεν Χαβρίου καλη-

κατηγοροῦντα, ὅτ' ἐκεῖνος τὴν περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου, καὶ πάντων τῶν κατηγόρων πικρότατον γιγνόμενον. In Pherecratis verſu (quem autor paulo ante allegat, pro ἐς Κολωνὸν, ἤμην) leg. εἰς κολ. ἠίμην, ut verſus conſtet; id eſt ἐπορευόμην: unde ἤισαν. i. ἐπορεύοντο apud Etym. ſeu potius ἤιμεν. Heſych. Porro ἵππιος dictus eſt Ποσειδῶν, quod cum aliquando circa ſcopulos Coloni Attici obdormiſſet, & per ſomnum ſemen effudiſſet, equus repente Scyphius (alias Scaphius) extitit, qui & Scironites dictus eſt, ut ait Schol. Lycophronis pag. 123.

Τύραννοι.] Τυῤῥηνοὶ p. 251.

Pag. 177. Κοροπλάθος.] Hujuſmodi fictores intelligit Demoſthenes in Philippica 1 pag. 17.

Κοτύλαιον ὄρος.] Nonnus lib. 13. καὶ Κοτυλαῖον ἕδος.

Ἀρχέμαχος.] Hujus meminit Strabo lib. x.

Pag. 178. Κότυς.] Is primum amicus fuit Athenienſium, & ſe eis amicum maxime finxit, tunc, cum Miltocythes ab eo defecit; ſed poſtquam eum ſuperavit & omnes Thraciæ urbes cepit, tum vero, ait Demoſthenes, ἠδίκει μεθύων, ἐπαρῴνει μάλιστα μὲν εἰς ἑαυτὸν, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ὑμᾶς. Hic eſt Cotys, qui ab Athenienſibus civitate donatus. *Et ego*, inquit, *illis civitatis meæ jus dabo.* Valerius lib. 3 cap. 7.

Κραυαλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Hodie apud Æſchinem legitur ἀκραγαλλίδαι. Heſychius Κρακαλίδαι τῶν Κρισαίων τύραννοι. Sic leg. non κρίσεων, ut vulgo. Libanius in fine orationis in Æſchinem. πάλιν Κιῤῥαῖοι, πάλιν Ἀκραγαλλίδαι.

Κριθωτή.] Scylax, Thracia. ἐντὸς δὲ (ſupple τῆς χεῤῥονήσου) Αἰγὸς ποταμὸς, Κρῆσσα, Κρηθωτὴ, Πακτύη.

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.] Μετὰ Πολυεύκτου τοῦ Κριωέως, & alibi. Vide Heſych. Κριῶθεν, qui locum Ariſtoph. intelligit in Avibus Εὐελπίδης Θριῆθεν. Schol. al-

teram

teram lectionem Κειῶθεν agnoſcit. Stephanus κειῶνα habet male.

Pag. 179. Κλησίου Διός.] Et Demoſth. in oraculis Dodonæi Jovis.

Pag. 180. Ἱππέως.] Ἱππίας. Vide infra p. 232.

Κυδαθηναίων.] Κυδαθηναί.

Pag 181. Κυνίδαι.] Ex hoc genere eligebantur ſacerdotes Cynii Apollinis teſte Heſychio in κυνίδ. Suidas Κυνήειος Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύνις Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθείας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν ιβ, θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι. τοῦ κυνζηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους κυνὰς καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί. ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει. τὸ δὲ Κυνήειόν ἐστιν Ἀπόλλωνος Κυνείου τὸ ἐκ τοῦ Θυνείου γινόμενον. τοῦτο δέ ἐστι τὸ Θυνεῖον ἀλήσιον, καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη, ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν κατεχώριζε Ἀπόλλωνι τῷ Κυνείῳ. ἀλήσιον δημήτριον ὁ βασιλεύς.

Ἱππώναξ τε καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.] In his libris non ſolum terrarum ſitus, ſed etiam gentium mores & inſtituta tradebantur. Ariſtot. 1 Rhetor. πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι. ἐντεῦθεν γὰρ λαβεῖν ἐστι τοὺς τῶν ἐθνῶν νόμους. Talis fuit Eudoxi liber γῆς περίοδος, teſte Plutarcho in tractatu ὅτι οὐδὲ ζῆν ἐστιν ἡδ. κατ' Ἐπίκ. Locus autem Hipponactis, quem Harpocratio intelligit, hic eſt:

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ Κυλλήνιε
Ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.
Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασίσκον
Καὶ συμβάλικα κἀσκέρικα καὶ χρυσοῦ
Στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

apud Schol. Lycophronis.

Pag. 182. Ὡς ἀπό.] γρ. οὓς ἀπό. Sic enim apud Schol.

 Ari-

Ariſtoph. in Nubes p. 152. Ἀπολλόδωρος δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὰ δόξαν ἀναγράφοντες, οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως ἐκάλουν, ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. Quibus ſimilia habet Schol. Apollonii lib. 4. Ælianus lib. 15 de animal. cap. IX.

Κυρεῖον.] Xenophon p. 287.

Δημοῦς.] Δημέου. Sic Libanius in legatione ad Julianum, Δημάδη τὸν Δημέου vocat.

Καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλήν.] Ἢ τὸν δῆμον, καὶ τὴν βουλήν.

Προσγράφουσι.] Προγράφουσι, ex Polluce lib. 8, ubi hæc fere ad verbum leguntur ex Ariſtotele. Demoſth. περὶ παραπρ. ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ. καὶ τοῦθ' ὅταν ᾖ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον (lege προγεγρ.) οὐκ ἀεί. (Et προγεγρ. legit Ulpianus, qui ad eum locum notat πρόγραμμά ἐστι τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας, ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ &c. ἢ περὶ τοῦ &c.) εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, εἶτα κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ( ) ἀντιλεγόντων. Æſchines περὶ παραπρ. pag. 37 bis προγράψαι ἐκκλησίαν uſurpat. Ulpianus ad 1 Philipp. initio, προὐτίθετο, ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ προεγράφετο. ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις. καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. Iſocrates de pace pag. 321. πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασι.

Οἱ.] Αἱ Suidas.

Pag. 183. Κωδία.] Κώδυα Photius.

Pag. 184. Προμηθίοις.] Hyginus in Poëtico Aſtronomico cap. de Sagitta. *Prometheus autem conſuetus inſidiari venit ad Jovis ignem, quo deminuto & in ferulam conjecto, lætus, ut volare, non currere videretur, ferulam jactans,*

jactans, ne ſpiritus interclusſus vaporibus extingueret in anguſtia lumen. Itaque homines adhuc plerumque, qui lætitiæ fiunt nuncii, celerrime veniunt. Præterea totum à (f. *votiva*) *certatione ludorum curſoribus inſtituerunt ex Promethei conſuetudine, ut currerent lampadem jactantes.*

Θύοντες.] Θέοντες.

Καταvοήσαντος.] Καταvοήσαντας αὐτούς.

Λαμπτρεῖς.] Σαβρίας Λαμπτρεὺς in oratione contra Neæram, & in oratione πρὸς Τιμόθεον initio παρὰ Ἀντιφάνους Λαμπτρέως & in ea πρὸς Κάλλιππον, quam laudat Harpocratio hoc loco, legitur ξένος μὲν ὢν Ἀρισόνῳ τῷ Δεκελεῖ καὶ Ἀρχεβιάδῃ τῷ Λαμπτρεῖ. Suidas etiam, Λαμπτραὶ, ait, δῆμος τῆς Ἐρεχθ. &c. Heſychius, Λαμπτραὶ καθύπερθεν καὶ Λαμπτραὶ ὑπένερθεν &c. Hoc eſt, *Lampræ infernates & ſupernates.* Sic apud Plin. *Carentini ſupernates & infernates.*

Pag. 185. Λεμβάδεια.] γρ. Λεβάδεια, ut Photius: ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον Τροφωνίου κατασκευάσαντος, ut idem.

Ἀπλικῆς.] γρ. ἀκτῆς. Strabo lib. x. Homerus ἀκτὴν ἠπείροιο vocat Ὀδ. ω.

Pag. 186. Φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι.] Pauſanias Heliac. 152. Etymologus in Ἀχερωΐς.

Ὁμήρῳ.] Ἰλ. ν.

Λευκονοιεύς.] Δημοχάρης τε ὁ Λευκονοεὺς ὁ τὴν τηθίδα τὴν ἐμὴν ἔχων. Et rurſus in oratione adverſus Lacritam ita perſcriptum eſt, & in ea adverſus Polyclem. Apud Plutarchum in x Rhetor, Δημοχάρης Λάχητος Λευκονοιεύς, & in Demetrio, Δημοχάρης ὁ Λακωνεύς, corrupte.

Λέχαιον.] Iſæus p. 50. Andocides περὶ εἰρήνης pag. 24. Plato in Menexeno p. 245.

Pag. 187. Τελεσθέντες.] Τελεωθέντες Suidas. Sic Plutarch. in Demoſth. initio, & Apollodorus lib. 3 biblioth.

Καὶ Ἡγελόχου.] Dionyſius Ἡγελόχῳ.

Λιτή.] Λητή. Stephanus, Λητὴ πόλις Μακεδ. ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ· ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Λητᾶιος. οὕτω γὰρ ἱστορεῖται Νίκαρχος Λητᾶιος τῶν Ἀλεξάνδρῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος. Scribe Νέαρχος, quem tamen Arrianus in Indicis Cretem ait fuiſſe. Ptolemæo Λητὴ in Mygdonide. In Arriani Indicis, ἐκ δὲ Ἀμφιπόλεως ἦγον οἵδε, ἐκ Κρήτης μὲν Νέαρχος Ἀνδροτίμου, ὃς τὰ ἀμφὶ τῷ περίπλῳ ἀνέγραψε. Leg. Λήτης. Non enim Creta in Macedonia aut Amphipoli. Lete Macedoniæ oppidum à Plinio quoque memoratur.

Μαρσύας ὁ νεώτερος.] Hujus quoque mentio eſt in voce Γαληψός. Duo Marſyæ fuere, alter Periandri filius Pellæus, frater Antigoni regis, una cum Alexandro rege educatus, teſte Suida. Hic Μακεδονικὰ ſcripſit libris x, quorum quintus citatur ab Harpocr. in vocibus Ἀγισίων & Μαργίτης, ſeptimus ab Athenæo & Stephano. Scripſit etiam res Atticas & vitam Alexandri. Laudatur a Diodoro Siculo Marſyas dux Demetrii ὁ τὰς Μακεδονικὰς πράξεις συντaξάμενος. Alter fuit Marſyas Marſi filius, de quo Suidas. Μαρσύας Μάρσου Ταβηνός. Lege Ταβιηνός. i. natus Tabiis in Galatia. Scripſit Antiquitatum libros & mythica & de patria ſua. Laudatur ab Heſychio in σκόπος, Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι, niſi Mnaſeas ibi ſcribendum eſt. quod non aſſero. Mnaſeæ ambo hiſtorici noti ſunt. fuit & Mnaſeas quidam Berytius, qui de arte Rhetorica ſcripſit, itemque de Atticis nominibus teſte Suida. Alius Mnaſeas curſor Libys dictus, de quo Pauſanias Heliac. 2.

Pag. 188. Δείναρχος Τυραννικῷ.] Ἴσως. Τυῤῥηνικῷ, ut p. 242. Πιρηνικὸς dicitur a Dionyſio Halicarn. inter δημοσίους Dinarchi λόγους. Frequenter τυραννικὸν occurrit pro Τυῤῥη-

Τυῤῥηνικῷ, ut apud Ariſtoph. Scholiaſten, ubi de Coliade promontorio Atticæ. Apud Etymologum in Σιντηΐδα Λῆμνον.

Α'ρχή.] Eſt autem ἀρχὴ κληρωτὴ Etymol. Æſchines contra Timarchum pag. 20. Suidas in εὐθύνη. κυρίως ἣν εἰσάγουσι λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς, καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσι.

Α'νδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων.] pag. 11. Lyſias p. 150. qui rationem non reddiderat, tenebatur ἀλογίου judicio. Suidas, ἀλογίου δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων. quæ iiſdem verbis leguntur in Etymolog.

Pag. 189. Λόγου τυχεῖν.] Λόγου τυχεῖν Demoſth. ἐν προοιμίοις δημηγορικοῖς 22, & κατ' Α'ριστοκράτους bis initio, dixit pro eo, quod Gallice dicimus, *avoir audience*. νυνὶ δ' ὑπὸ τῆς ἐνίων ἀσελγείας οὔτε παρελθεῖν, οὔτε εἰπεῖν, οὔτε λόγου τυχεῖν ἐστίν. Sic & in prooemio 27 uſurpat, & 38, & ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio, ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους. Et longe poſt, τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Α'ριστόδημος τὴν ἀρχὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ. Sic & Æſchines περὶ παραπρ. initio. Demoſthenis locus ex oratione pro corona initio ſic habet: οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. i. *neque vero eſt negandus cuiquam acceſſus ad populum & dicendi poteſtas*. Errat ergo Harpocratio.

Ε'πάγνυ.] F. εἰπεῖν.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 45. ubi Λυδίαν ſcribitur vulgo, quomodo & apud Ptolemæum, ſed in Strabone lib. 7 in fine Λυδίας. Herodot. 7 Λυδίας p. 422. Plinio *Rhedias* male pro *Lœdias*. Scylaci Λυδίας.

Ε'φί-

Ἐφίστασθαι --- ὑδρίαν ἔχων --- λουτρά.] Euſtathius Ἰλ. ψ pag. 1293 & Didymus. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην. ἠῤῥώστησεν Ἀρχιάδης καὶ τελευτᾷ τὸν βίον ἀπόνηλος τοῦ Μειδυλίδου, ἄγαμος ὤν. τί τούτου σημεῖον; λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου τάφῳ, Pollux 391. Thucyd. lib. 2. καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν τῶν τυράννων τοῦτο κελευσάντων Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς (τῆς ἀκροπόλεως ſcil.) οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. Vitruvius lib. 8 p. 314. Statius 12 Thebaid. in fine: *Et quos Callirhoe novies errantibus undis Implicat*. Unicus porro in tota urbe erat hic fons teſte Pauſ. in Attic. p. 10. Schol. Æſchyli ad illa ex Perſis p. 135. καὶ χεροῖν Καλλιῤῥόου ἔψαυσα πηγῆς, notat, πηγή τις ἱερὰ, ἀφ᾽ ἧς ἀνιμᾶτο νᾶμα ταῖς θυσίαις ἐπιχέεσθαι. Etymolog. ἐννεάκρουνος κρήνη Ἀθήνησι παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἡ πρότερον Καλλιρόη ἔσχεν. ἀφ᾽ ἧς τὰ λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις μετιᾶσι. Πολύζηλος δημοτυνδάρεω. ἴσθι δὲ ἐννεάκρουνον ἔνυδρον τόπον. Pollux pag. 138. Heſychius in λιβύας. Porphyrius de antro Nympharum, ὅθεν καὶ τὰς γαμουμένας ἔτος ὡς ἂν εἰς γένεσιν συνεζευγμένας νύμφας τε καλεῖν καὶ λουτροῖς καταχεῖν ἐκ πηγῶν ἢ ναμάτων ἢ κρηνῶν ἀενάων εἰλημμένης. Porro ſiticuloſam fuiſſe Atticam, adeo ut æſtate fontes deficere ſolerent, teſtatur Dio orat. 6. Valerius Flaccus 8 Argon. de conjugio Jaſonis & Medeæ:

Inde ubi ſacrificas cum conjuge venit ad aras
Æſonides, unaque adeunt pariterque precari
Incipiunt, ignem Pollux undamque jugalem
Prætulit, ut dextrum pariter vertantur in orbem.

Nonnus lib. 3 Dionyſiac. p. 88 & lib. 2 p. 60.

Λουσιεύς.] Et Demoſth. in Midiam. Stephanus, Λουσία τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων μία, ἀφ᾽ ἧς ὁ δημότης Λουσιεύς.

Pag. 190. Φιλόχορος.] Et Pauſanias Atticis p. 22.

Μή τι

Μή ποτ' οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, ἀντὶ τοῦ περιβόλους δύο λυκοεργέας.] Athenæus lib. XI habet. μήποτ' οὖν καὶ παρὰ Δημοσθένει (malim Ἡροδότῳ) γραπτέον λυκιοεργέας, ἵν' ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Ex his ſupple hunc Harpocrationis locum. Athenæus autem pro λυκοεργέας habet λυκιεργέας. Hodie in Herodoti exemplaribus λυκιοεργ. extat.

Οὐ πάππος.] Hæc falſa ſunt.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν.] i. ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. Λυσιμάχῳ δωρεὰν ἑνὶ τῶν τότε χρησίμων ἑκατὸν μὲν ἐν Εὐβοίᾳ πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, (majores noſtri) ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, ἔτι δὲ ἀργυρίου μνᾶς ἑκατὸν καὶ τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμάς, καὶ τούτων ψήφισμά ἐστιν Ἀλκιβιάδου, ἐν ᾧ ταῦτα γέγραπται. Meminit etiam Plutarchus in Ariſtide ſub finem, qui idem dicit. Sed aliter Suidas in πλέθρον. ἐξέδωκεν ἡ πόλις Ἀθηναίων τὰς θυγατέρας Ἀριστείδου, καὶ Λυσιμάχῳ τῷ παιδὶ δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας ἐδίδου, καὶ γῆς πεφυτευμένης ἐδωρήσατο ὀκτὼ πλέθρα, ἀροσίμης ἑκατὸν, *horti 8 jugera, arvi centum.*

Pag. 191. Μαιμακτηριὼν --- ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί.] Ulpianus in Olynth. 3. χειμέριος οὗτος ὁ μήν.

Μαλακίζομεν.] Theo in Arati Phænomena ad illum Ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον, explicat ναρκῶντι. μάλκη δὲ ἐστιν ἡ ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπανάστασις, ἃ καὶ χίμετλα λέγονται.

Μαλακίομεν.] Μαλκίομεν. Suidas diſerte ſic ait, μαλκίομεν, Δημοσθένης ἐν θ Φιλιππικῶν φησί. Heſychius μαλκίετον. Hinc ἀμαλκιεῖν μὴ ῥιγοῦν, Etymol. Scholiaſtes in Nicandri Theriaca ait μάλκην à Nicandro ſumi interdum pro *frigore*, interdum pro *torpore*: & exemplum affert ex Nicandro, ποδ᾽ἄμαλος ἀργαλέοιο τίνοιό τι μαλκείοντα, cum ſc. pedes ac manus præ frigore rigeſcunt.

μάλκαι igitur dicuntur *αἱ μαλακίαι καὶ δυσκινησίαι διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν*, ut idem ſcribit. Hinc Amalcium mare Hecatæus Oceanum ſeptentrion. vocari dixerat, quod eſt congelatum mare, teſte Solino cap. 22, & Plinio lib. 4 cap. 13. quorum tamen alter barbarum id nomen, alter gentis ejus lingua dictum putavit, cum ſit Græcum. *ἀμάλκιον*, ut *ἄξυλος ὕλη* & *ἄκνησις*, pro *ὑπερμάλκιον*.

Αἰσχύλος Ἐλαδίῳ &c.] Scribendum exiſtimo *Αἰσχύλος, ἐλαδίῳ κέκμηκε μαλακῶν ποδὶ* aut *πόδε*. *ἐλάδιον* diminutivum eſt *ἀπὸ τοῦ ἐλαίου*. Sic utitur Teles apud Stobæum p. 237. An autem *μαλκίων* legendum in Æſchylo? Sic enim Heſychius in *μαλκίετον*. Forte ergo etiam ſupra *μαλκίομεν*. nihil certius.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] In 2 oratione, ubi ait: *λελάκημένον τι γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον. καίτοι τοὺς μὲν τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας προσήκει οἴκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρτυρεῖν. τοὺς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προστάντας. καὶ ἐν μάλθῃ γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν, ἵν᾽, εἴ τι προσγράψαι καὶ ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥάδιον ᾖ.* Nota. Feſtus in Maltha.

Pag. 192. Τρόπην.] Τρόπιν.

Μαντινέων διῳκισμός.] Polybius lib. 4 p. 297. *Λακεδαιμόνιοι Μαντινεῖς φίλους ὄντας καὶ συμμάχους ἀναστάτους ποιήσαντες οὐκ ἔφασαν ἀδικεῖν ἐκ μιᾶς πόλεως εἰς πλείους αὐτοὺς διοικίσαντες.* Vide quæ not. ad Diodorum.

Γραφῇ.] Scribe *παραγραφῇ*. Locus ſic habet. *ἐπ᾽ ἐργαστηρίῳ τι ἐν τοῖς ἔργοις ἐν Μαρωνείᾳ.* Autor argumenti. *Παντάινετος παρὰ Τηλεμάρχου τινὸς ἐργαστήριον ἐν Μαρωνείᾳ μεταλλικὸν, τόπος δὲ οὗτος τῆς Ἀττικῆς.* Maronia autem Thraciæ dicta eſt à Marone Euanthis filio, de quo Philoſtratus junior in Heroicis, Homerus Odyſſ. *ἰῶτα* initio, ubi anonymus interpres. *Ἴσμαρος*, ait, *πόλις τῆς Κικονίας*,

κονίας, ἥτις νῦν Μαραθὼν λέγεται. Scribe Μαρώνεια. Vide Herodotum & Stephanum & Marcianum Heracl.

Pag. 193. Τί γὰρ ἂν ἄλλο τίς εἴποι.] Vulgati codices habent, τί γὰρ ἄλλο τις ἂν εἴποι.

Ἐν Πελλώῃ μάστροι.] At Rhodiorum magiſtratum eſſe ſcribit Heſychius.

Πελλωίων.] Πελλωέων.

Ματρυλεῖον.] Μαστρυλεῖον Photius.

Ἡρακλείων.] Ἡρακλέων.

Διαλέγουσι.] Photius, μαστροπὸ διαλέγουσιν ἑταίρας ἔχουσι, καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους. ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μάστρυας δυσφήμως.

Καταφθαρεῖσαι.] Suidas habet καταφθαρείς. Sic enim Æ. Portus emendavit, cum prius eſſet ſcriptum κατὰ τρεῖς.

Pag. 194. Μεθώνη.] De conditu Methonæ, quæ eſt in Thracia, vide Plutarchum in quæſt. 11 rerum Græcarum. Porro Suidas ſic habet. Μεθώνη πόλις μία τῶν Ἀλκυονίδων & cæt. ut hic. Idem Suidas. Παλλώνη μία τῶν Ἀλκυωνίδων. Alcyonides dicuntur filiæ Alcyonei gigantis. Earum nomina refert Suidas in Ἀλκυονίδες ex Hegeſandro.

Μεῖον καὶ Μειαγωγός.] Ariſtoph. in Ranis μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Schol. μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν ὑῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἷς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μεῖον, μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης δεδήλωκε ἐν δράμασι. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν, καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀποδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης, ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγε ἑλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, ἵνα μή με προσπεράσωσι χαίω οἱ φράτορες. Notandum quod ſcribit hanc ovem dictam eſſe κουρεῖον, unde explicandus eſt Iſæi locus περὶ Φιλοκλήμονος κλήρου.

 ἐπειδὴ

ἐπειδὴ ὑπ' αὐτῆς τὸν πρεσβύτερον τοῖν παίδοιν εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτερας ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ οὔθ' οὗτος οὔθ' οἱ φράτορες συνεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον. &c. Pollux lib. 8 περὶ φρατόρων. εἰς τούτους τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κόρειον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Interpres vertit, *coriandrum offerebant.* Sed lege κούρειον, vel potius κουρεῖον, ut Suidas in μειαγωγήσουσι. Quod autem in Harpocratione corrigo παρέστησε μεῖον, id non abſque judicio facio. Exiſtimavi enim ipſa eſſe verba Iſæi. nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit teſte Schol. Ariſtoph. ad locum ſupra cit. ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσφερομένων. μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ἔδει γὰρ αὐτὸ (μὴ adde) ἔλαττον ἄγειν σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν οὐκ ἐῶντες ἱστάναι διὰ τὸ μεῖον εἶναι. Ἄλλως. ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτερας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γινόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παραγαγεῖν. ὅτι δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων, μεῖον, μεῖον τοῦτο. Duplex igitur ſententia eſt, cur dictum ſit μεῖον: prima & vulgatior, quam refert Eratoſthenes: ſecunda eſt, dictum eſſe ex eo, quod vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui uter grandiorem afferret contendebant. Id ſibi vult Pollux lib. 3 pag. 141. Apud Suidam leges Iſæi verba, uti diſtinxi, niſi quod παρέστη habet. Etymolog. κούρειον καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐνέγραφον οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτερας. τοῦτο δὲ καὶ μεῖον ἐλέγετο, καὶ μειαγωγὸς ὁ τοῦτο εἰσάγων. ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐπιξῦντο, ἐλέγετο κουρεῶτις. Supra dixerat προπαροξύνεται.

Παρέ-

Παρέστησε, Μεῖον.] Παρέστησε Μεῖον.

Ἐπισκώπτοντα.] Ἐπισκώπτοντες.

Pag. 195. Μελανωπὸς, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίονος.] Et κατὰ Τιμοκράτους eundem Melanopum Androtionis συμπρεσβευτὴν, Lachetis viri probi filium peſſimum vocat. Melanopi vero filius fuit Laches ab avi nomine ſic dictus, qui à judicibus condemnatus eſt, ſed in Alexandri Macedonis gratiam, qui id petiverat literis, debitum ei condonatum eſt omne, ut narrat Demoſth. Ep. 3, ubi & Mneſibulum Acharnenſem pariter abſolutum ait, quod bonus vir eſſet. Laches etiam is qui in auxilinm miſſus eſt Leontinis una cum Chæreade, Melanopi f. dicitur à Thucydide lib. 3. Male apud Suidam μελανώπος.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. ὑπὲρ δὲ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρακίοις σιρροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Vide Harpocrat. in βάραθρον. Eadem verba repetit Demoſthenes Philipp. X. Leg. σιροῖς ex Heſychio & Etymologo in σιροὶ, Varrone de re ruſt. lib. 1 cap. 57, Juliano in epiſt. 53. ὦ Ζεῦ πῶς μὲν καλῶς ἔχει, ἡμᾶς μὲν ἐν Θράκῃ διάγειν καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. Dio orat. 1 Tarſica, Μακεδόνας οἳ τέως μὲν τὰ ῥάκη περιῃρημένοι (leg. περιερραμμένοι) καὶ ποιμένες ἀκούοντες, περὶ τῶν μελινῶν μαχόμενοι τοῖς Θρᾳξὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκράτησαν. Et Artemidorus lib. 2 cap. 24. σιροὶ δὲ καὶ κάπηλοι καὶ καλεοὶ καὶ πάντα τὰ, ἐν οἷς θησαυρίζεται καὶ ἀποτίθεται τὰ σπέρματα. Sed in lib. 4 cap. 34. ὡς πίθοι οἶνον καὶ ἔλαιον, καὶ σωροὶ πυροὺς ἢ κριθάς. forte σιροί.

Pag. 196. Μελίνη.] Μελίνας. Pag. 224 μελίνους Photius.

Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν.] In libro 8 hiſtoriæ, ubi περὶ σιτώδων agit ex profeſſo, in cap. 1 diſtinguit κέγχρον & μέλινον & σήσαμον. Item in cap. 3, ubi inter

θερινὰ χέδροπα, id eſt, *æſtiva legumina* ponit κέγχρον, μέλινον, σήσαμον & ἐρύσιμον.

Μελίτη.] De Melite Scholiaſtes Apollonii lib. 4 pag. 195 & 196. Melitem hanc Ægei fluvii in Corcyra filiam eſſe dicit, quam Hercules in Scheria inſula Phæacum uxorem duxit, ex qua Hyllum filium habuit. Apollonius. Τὸν Ὕλλον ὃν Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ. Ab hac dictus eſt Athenis pagus Μελίτη. Heſychius ἐν Μελίτης Ἡρακλῆς. Vide & Schol. Apollonii p. 217. Pro Δίυ forte Διόμυ, Schol. Ariſtoph. in Ranis. Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ τὸ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου. Lege, Ἀλεξικάκου, ex Heſychio in ἐκ Μελίτης. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου τοῦ Ἀργείου τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμὸν, *peſtem*, ὅθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων.

Μένδη.] Thucyd. lib. 4. πόλις ἐν τῇ Παλλήνῃ Ἐρετριέων ἀποικία. Eretrienſes intellige Eubœæ Pauſan. Heliacis 1 in fine.

Μενέλαος.] Demoſthenes Philipp. 1. Οὐ γὰρ ἐχρῆν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταξιάρχους παρ' ὑμῶν, ἱππάρχους παρ' ὑμῶν, ἄρχοντας οἰκείους εἶναι, ἵν' ἦν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις, ἀλλ' εἰς μὲν Λῆμνον τὸν παρ' ὑμῶν ἵππαρχον δεῖ πλεῖν. τῶν δ' ὑπὲρ τῆς πόλεως κλημάτων ἀγωνιζομένων (an ἐχθρῶν intelligit?) Μενέλαον ἱππαρχεῖν. καὶ οὐ τὸν ἄνδρα μεμφόμενος ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν ἔδει κεχειροτονημένον εἶναι τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ. Ejuſdem Menelai Hipparchi Athenienſium meminit Libanius declam. 16, & Juſtinus lib. 7. Videtur ſtetiſſe à partibus Athenienſium, & equitatui eorum præfuiſſe. Demoſth. Philipp. 1 pag. 17.

Μεσογ-

Μεσεγγύημα &c.] Sic uſurpat Demoſth. πρὸς Βοίωτον περὶ τοῦ ὀνόματος initio, καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον: *certam ſtipulata pecuniam.* Volfius. Antiphon περὶ χορευτοῦ in fine p. 132. ubi μετεγγύησ. legitur. Μεσεγγύημα dixit Iſocrat. Παναθηναϊκῷ p. 466. Lyſias κατὰ Φιλοκράτους p. 170. Gloſſæ Nomicæ σεκυέστρ μεσεγγυητής. Plura Suidas in μεσεγγύημα, ubi in malam partem ſumi dicit de pecunia depoſita apud ſequeſtrem pœnæ nomine, quoties inter duos quidpiam contra bonos mores aut adverſus remp. convenit. Idem μεσεγγυοῦνται, ἐγγυηταὶ γίνονται ἢ ἐγγυηταῖς πιστοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν. Locum intelligit, quem ſupra not. ubi pro μεσεγγύημ. lege μεσεγγυηθέντων. Sed non hunc locum intelligit Suidas, verum alterum, qui initio orationis contra Sophiſtas legitur pag. 574. παρὰ τούτοις τὰ περὶ τῶν μαθητῶν μεσεγγυῶνται, id eſt, *ab iis ſtipulantur.* Apud eos tanquam ſequeſtres pecuniam deponi volunt. μεσεγγύημα ταλάντων ὀκτακοσίων dicit Appianus lib. 2 Civ.

Pag. 197. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου.] Vide ſupra in V. ἰσοτελεῖς, & infra in V. πωλῆται.

Καὶ Δημοφάνους.] Vide ſupra in ἐπωνία, ubi indicat inquilinos ſolviſſe vectigal quintæ eorum, quæ vendebantur, quam legem reprobat Plato lib. 8 in fine.

Ο' δέ.] Η' δέ.

Pag. 198. Πολίτας.] Leg. πωλήτας ex Polluce.

Μετρονόμοι.] Pollux p. 213.

Pag. 199. Μέταυλος, Λυσίας &c.] *Baſſe cour.* differt μέσαυλος Schol. Apollonii lib. 3 p. 134. μέσαυλον ἢ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἰς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. Locus Lyſiæ: ἀναμιμνησκόμενος ὅτι ὅτε ἐν σκότει τῇ νυκτὶ ἐψόφει ὁ μέταυλος θύρα καὶ ἡ αὐλείος. Lego, ὁ μέτ. καὶ ἡ αὐλ. θύρα. Heliodorus lib. 3 ad calcem. ἐψόφει τε ἡ μέταυλος: *perſtrepebat oſtium atrii.* Interpr. Euſtath. Ἰλ. λ pag. 862.

Ἀττικοὶ

Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι. μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· ἣν καὶ μέταυλον αὐτός φησι.

Λημνείαις.] Λημνίαις.

Μητρῷον, Λυκοῦργος &c.] Κοινὰ γράμματα τοῦ δήμου in eo recondita fuiſſe ait Demoſthenes, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται, quorum miniſter publicus curam gerit; pro Cteſiph. Idem in orat. 1 contra Ariſtogit. in fine, ait judices in μητρῷον ſe contuliſſe aliquando, ut leges inſpicerent, ſi ita opus eſſet. Porro Lycurgi oratio contra Ariſtogitonem ejuſdem eſt argumenti cum ea Demoſth. in Ariſtogit. Unus enim idemque Ariſtogiton ab utroque accuſatus eſt. Lycurgus prior peroravit, ut teſtatur ipſe Demoſth. ibidem. Dinarchus pag. 90. γράψας τὸ ψήφισμα καθ' ἑαυτοῦ παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἣ πάντων τῶν ἐν τοῖς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ πόλει καθέστηκε. Alexis Comicus apud Stobæum ſerm. 198.

Οὐκ ἠξίωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα,
Πρώτην δὲ σώζειν. τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσι
Τὰ θεῖα μείζω μητρὸς οὐκ ἔστιν ποτέ.
Ὅθεν ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχων
Ἱδρύσαθ' ἱερὸν μητρὸς οὐ δείξας σαφῶς
Ποίας. ἐάσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα.

Erat autem τὸ μητρῷον παρὰ τὸ βουλευτήριον teſte Æſchine contra Cteſiph. p. 59 & Pauſania Atticis pag. 2 fine.

Ἕως τοὺς τριάκοντα, μνᾶς.] Αὐτοὺς τριάκοντα μνᾶς.

Pag. 200. Μόθων &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur apud Scholiaſtem Comici in Plutum p. 31.

Περιστῆσαι.] Παραστῆσαι Sch.

Αἰσχρὰ πιστοῦντος.] Αἰσχροπιστοῦντος. Schol. Ariſt.

Μόθωνας δὲ καλ. Λ. τ. π. τ. ἐλευθέροις παῖδας.] Incluſit parentheſi.

Ἀνοη-

Ἀνοήτους.] Ἀνόητος. Sch.

Μοιροκλῆς.] Hujus meminit Ariſtot. 3 rhetor. καὶ Μοιροκλῆς οὐδὲν ἔφη πονηρότερον εἶναι, ὀνομάσας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἐπιτρίτον τόκον πονηρεύεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπιδέκατον. De metaphora loquitur ibi Ariſt. ejuſque exemplum id affert. Myroclem oratorem cum Polyeucto & Hyperide memorat Plutarchus in Demoſth. Plura Meurſius in Lect. Attic. Myrocles Mediolan. Epiſcopus Ambroſio dicitur orat. in Auxentium. Corruptum id nomen apud Athenæum lib. 8. Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ διηγούμενος τοὺς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσαντας γράφει οὕτως. Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει, καὶ Μητροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ. Lege. Μοιροκλῆς. Εἴληφε καὶ Δήμων τι καὶ Καλλισθένης ὅτ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερίδης ἔχει.

Μοιροδικῆσαι.] Suidas μοιροδοκῆσαι. Forte μοιρολοχῆσαι. Pollux p. 409.

Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδεὶς πώποτε ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη. Ulpianus, Μουνύχιον τόπος περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἔνθα ἐστὶν ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, κἀκεῖ ἔφυγον, οἵτινες τῶν τριηράρχων ἠδικοῦντο, ἢ ναῦται, ἤ τινες τῶν ἐξεταζομένων ἐν Πειραιεῖ. ἐκλήθη δὲ Μουνύχιον, ὥς φησιν ὁ Διόδωρος (Siculus) παραφέρων τὰ Ἑλλανίκου, λέγων, ὡς ὅτι Θρᾶκες ποτὲ στρατεύσαντες κατὰ τῶν οἰκούντων Ὀρχομενὸν τὸν Μινυαῖον τῆς Βοιωτίας ἐξέβαλον αὐτοὺς ἐκεῖθεν. οἱ δὲ ἐξαναστάντες ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως, ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς οἰκῆσαι τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Μουνυχίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη παρ' αὐτῶν εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. Lyſias p. 127. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν Μουνυχιάσι Etymolog. habet Παντακλέους non Πανταλέοντος κλέους, ut hic ſequitur.

Pag. 201. Πραξιδαμαντίοις.] F: Πραξιδίοις. Sic Timæus Hiſtoricus Ὀλυμπιονίκας ἢ χρονικὰ πραξίδια ſcripſerat

pſerat teſte Suida. An potes a Praxidamante? Is fuit vetus auctor, qui de Muſica ſcripſit. Itaque Ariſtoxenus Muſicus ſic librum inſcripſerat. Suidas in *χιάζειν*. *Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εὐδοξον.*

Γλαῦκος.] Glaucus Rheginus, qui de Poëtis volumen inſigne compoſuit, de quo Stephanus & Plutarchus in Antiphonte. Glaucus Tejus dicitur ab Ariſtot. lib. 3 rhetor. initio, quod e Teo Rhegium profectus erat.

Μόρων.] Non puto in XI Philippicis eam vocem legiſſe me. Sed *ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως* dicit orator increpans Athenienſes. *νυνὶ δὲ οἱ πολλοὶ τοῦτο λέγουσι, ὡς Κερκύραν εἷλε Τιμόθεος, καὶ τὴν μόραν κατέκοψεν Ἰφικράτης.* quæ verba leguntur in oratione contra Ariſtocratem ſub finem. Demoſthenes poſtea in orationem *περὶ συντάξεως* retulit. Apud Dinarchum p. 89 *μοίραν* dicit, male.

Πεντηκοστύας.] *Πεντηκοστῆρας* Xenoph. p. 399.

Pag. 202. *Μυρίοι ἐν μεγάλῃ πόλει.*] Anno poſt bellum Leuctricum inſtituti à Lycomede Tegeate, ut ſcribit Diodorus lib. 15. Horum meminit Xenophon non ſemel, ut lib. 7 p. 374 *τοὺς μυρίους τοὺς προστάτας Ἀρκάδων* vocat.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Demoſthenis locus eſt initio orationis *περὶ τῆς παραπρεσβείας. καὶ παραγγέλλων* (*ἀπαγγέλλων*) *μετὰ ταῦθ' ἥκων ἐξ Ἀρκαδίας τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ μακροὺς λόγους, οὓς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν μεγάλῃ πόλει πρὸς Ἱερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι.*

Μύρτανον, Δημοσθένης &c.] *Ἵν' ἐχόντων τῶν Θρακῶν τῶν ὑμετέρων συμμάχων τὰ χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε* (Æſchines ſcil.) *τὸ Σέῤῥιον καὶ τὸ Μύρτιον καὶ τὴν Ἐργίσκην.* In MSS. legitur

legitur Μυρτῳὸν & Μυρτηνὸν accentu in ultima. Suidas habet Μυρτώνιον. Libanius declam. 16. Σέῤῥιον καὶ Μυρτίνον καὶ Γάνος καὶ Γανίδα χώραν. Eſt & Μύρκινον in Thracia teſte Herodoto lib. 5 initio. Stephanus Μύρκιννος.

Μύρτις --- Ἀργεῖος.] Myrtis quidam Argivus μύστης dicitur ab Athenæo.

Μυσῶν λείαν.] Vide Pauſaniam Atticis p. 3.

Pag. 203. Ποιμέσιν.] Hujus fabulæ meminit Suidas in ξάνω, & in Ἀμφήμερον. In ea narrabat Sophocles Proteſilaum ab Hectore occiſum teſte Iſacio in Lycophronem.

Pag. 204. Ναύκληρος --- ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ.] Sic Iſæus p. 53.

Pag. 205. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην.] Imo in oratione, quæ inſcribitur δημοσίων ἀδικημάτων p. 142, ubi mercatorum judices fuiſſe innuit. Suidas ναυτοδίκαι ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες, καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντές τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς. An ergo apud Harpocr. legendum πρὸς Ἀρχιβιάδην, quæ oratio Lyſiæ laudatur à Dionyſio in Iſæo?

Γενοῖν.] Ξένοιν Photius, abſque μὴ, quod præcedit. Supple autem poſt hanc vocem ἀστὸς vel Ἀθηναῖος. Craterus (apud Schol. Comici in Avibus) in fabula quam inſcripſerat χείρονας. καὶ πρῶτα μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλα ἀναιδῆ, πισίαν, ὀσφρύωνα, διιτρεφῆ. Porro hæc de peregrinis judicia tantum Munychione menſe fiebant. Schol. Comici in Avibus p. 609, ad illa, τοῦτο μὲν ἦρος αἰεὶ βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ, ſic notat: τῷ γὰρ μουνυχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος αἱ πρὸς τοὺς ξένους δικάζονται δίκαι. Item ὕβρεως γραφαὶ eo menſe introducebantur. Ariſtoph. p. 591. καλοῦμαι Πισθέταιρον ὕβρεως εἰς τὸν μουνυχιῶνα μῆνα. Ubi Schol. notat: ἐς τὸν μαιμακτηριῶνα γάρ εἰσιν αἱ

κείσας. Suidas in *βάψας* Ariſtoph. locum aliter refert: *βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας.*

Νεάλης --- ἀπὸ τῶν ἰχθύων.] Aliter uſurpat Dio orat. XI Iliaca. *μέχρι μὲν ἤκμαζεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ νεαλὴς ὢν ἐμάχετο.* id eſt integer, *frais*, & Plato in Politic[illegible]p. 265.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 155.

Pag. 206. Νεώρια.] Demoſth. contra Androt. *Σάτυρος γὰρ ὁ τῶν νεωρίων ἐπιμελητής.* Æſchines contra Cteſiph. *ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ καὶ τῶν νεωρίων.* Dem. *ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ* Μνησιβ. initio. *οἱ δὲ τῶν νεωρίων ἐπιμεληταὶ (παρέδωκαν τοὺς τὰ σκεύη ὀφείλοντας) ὀθόνια* ſcilicet, *στυππεῖα* & *σχοινία*, *οἷς κατασκευάζεται τριήρης*, ut ibi dicit, *τοῖς τριηράρχοις τοῖς ἐκπλέουσι τότε καὶ τοῖς ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐν ταῖς συμμορίαις.* Nota hos curatores claſſium, de quibus ibidem Dem. *ἔτυχον δὲ ἐγὼ μὲν τριηραρχῶν καὶ ἐπιμελητὴς ὢν τῆς συμμορίας.* Et iterum non ſemel... Νεώσοικοι mille talentis ædificati ſunt. Iſocrates in Areopagit. 302.

Pag. 207. Νεώνη.] γρ. νέωσι. Suidas νεῶσι. Demoſth. ait de Phocenſibus. *εἶχον γὰρ Ὀρχόμενον καὶ Κορώνειαν καὶ τὸ Τιλφωσσαῖον καὶ τοὺς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφεσαν αὐτῶν* (ſup. *Θηβαίων*) *καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ Ἡδυλείῳ.* In MSS. *νεωσίναις.* Forte quod librarius duplicem *γραφὴν* invenerat, *νέωσιν* ſcilicet & *νεώναις.* Itaque in Harpocr. nil muto, niſi forte *νεώναις* in Demoſth. legas. Polybius leg. 63. *παρεγένοντο πρέσβεις παρὰ μὲν Θεσπιέων οἱ περὶ Λασων καὶ Καλλίαν, παρὰ δὲ Νέωνος Ἰσμηνίας.* Videtur tamen nomen eſſe proprium principis Thebanorum, de quo eadem pag. 884 dicit, *τοὺς περὶ τὸν Νέωνα καὶ Ἱππίαν ἐξέβαλον*: & p. 885. *κατηγορίαν ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰσμηνίαν καὶ Νέωνα καὶ Δικέταν.* Stephanus: *Νέων πόλις Φωκίδος. Ἡρόδοτος η. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος. καὶ Νεωνία καὶ Νεωναῖος*: à Neonæ fit *Νεωναῖος.* Vide Pauſaniam Phocicis p. 252. 276. qui contrarium

narrat

narrat Demoſth. Nam Dem. ait καὶ κακῶν Ἰλιὰς περιέςηκε Θηβαίους. In Dem. Volfius ἀπηλῆφ. *receperant.* Pugnabant autem Phocenſes & Thebani διὰ τὴν περὶ ταμίαν γῆν, ut ait Ulpianus in eam περὶ παραπρ.

Νίκαια.] Demoſth. Philipp XI, quæ eſt reſponſio ad Philippi epiſtolam: ἀποςερεῖται δὲ ὑπὸ τῶν Θηβαίων Νίκαιαν μὲν φρουρᾷ κατέχων. Æſchines κατὰ Κτησιφ. p. 70. ἐπειδὴ Φίλιππος αὐτῶν (Θηβαίων) ἀφελόμενος Νίκαιαν, Θετταλοῖς παρέδωκε. Addit Suidas Βοιωτιαίων ἄποικος & cætera.

Νικάνωρ.] Ariſtoteles 2 Rhet. οἷον ἡ περὶ Δημοσθένους δίκη, καὶ τῶν ἀποκτεινάντων Νικάνορα, ἐπειδὴ γὰρ δικαίως ἐκρίθησαν ἀποθανεῖν. Meminit Dinarchus contra Demoſth. pag. 90 & 92. Balacrus Nicanoris f. memoratur ab Arriano lib. 2.

Ὑπερίδης.] Pro Ὑπερίδης forte Δείναρχος. Nam in Dinarchi contra Demoſthenem oratione Nicanoris fit mentio non ſemel p. 90. An is vero ſit Nicanor, qui Athenis præſidium Munychiæ habuit, de quo Plutarchus Phocione, & Diodorus Siculus? Sed & Hyperides contra Demoſth. cum Dinarcho peroravit. Plutarchus Hyperide, ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης ὡς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προεχειρίσθεις ἐξ ἁπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ.

Νίκη Ἀθηνᾶ.] Arrianus lib. 2 Diſſertat. Epict. cap. 8. ἡ Ἀθηνᾶ Φειδίου ἅπαξ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα καὶ τὴν νίκην ἐπ' αὐτῆς δεξαμένη ἕστηκε. Pauſanias Atticis p. 15. Sophocles in Philoctete: Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῶιν, νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιάς, ἣ σώζει μ' ἀεί. Schol. ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ. Euripides Ione in fine: πολιοῦχος, i. præſes arcis, ut vocat Livius, lib. 45 p. 882. & lib. 31 pag. 579. & 581. πόλις enim olim dicta, quæ poſt acropolis, teſte Thucydide in 2, Pauſania Atticis. Philo de

lo de mundi fabrica p. 17, ubi de numero ſepten. diſſerit: οἱ μὲν ἄλλοι φιλόσοφοι τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐξομοιοῦσι τῇ ἀμήτορι νίκῃ καὶ παρθένῳ. Cauſam affert Euſtathius in Ἰλ. φ. ὁ Ζεὺς ἅμα γεννήσας αὐτὴν, νίκην ἐποίησε κατὰ Τιτάνων. διὸ καὶ Ἀθηνᾶ νίκη ἐπωνομάσθη. Sic Euripides. Pauſanias Eliacis lib. 1 in fine.

Νοθεῖα.] Νόθια Photius. Demoſth. contra Eubulidem, nothis hæreditatem cernere non licuiſſe ait, ſed eorum bona ad proximos agnatos devolvi: ἐξῆν δὲ δήπου, εἰ νόθος ἢ ξένος ἦν ἐγὼ, κληρονόμους εἶναι τῶν ἐμῶν ἁπάντων, ſupple τοὺς συγγενεῖς.

Pag. 208. Καὶ τί.] Καὶ εἰς τί.

Νομοφύλακες --- διαφέρουσι τῶν θεσμοθετῶν.] Xenophon in Oeconom. p. 349. Suidas: οἱ νομοφύλακες τίνες; ἔδοξέ τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις· ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως. οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφανωμένοι ἐπὶ τὸν Ἄρειον ἀνέβαινον πάγον. οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίοις λευκοῖς ἐχρῶντο, καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐπὶ θρόνων ἐκάθηντο κατ' ἀντικρὺ τῶν θ' ἀρχόντων, καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμουν, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. ἠνάγκαζον δὲ τὰς ἀρχὰς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δόξειε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει. De his Pollux lib. 8. νομοφύλακες μὲν ἐστεφάνωντο στροφίῳ λευκῷ· τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῷ θεῷ. (Lege τῇ θεῷ) τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἔνια διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν, ὅσα μὴ συμφέρει.

Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.] Et Thucyd. lib. 3. Livius p. 699. De Mantia autem rhetore Ariſtot. lib. 2. rhetor. cap. 24. & Diodorus Siculus.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι.] Pag. 74. Schol. Apollonii lib. 2 Argon. p. 75. Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος παριστορῶν, ὅτι Ἀμυκὸς μὲν καλεῖται τὸ χωρίον· ἔχει δὲ ἐπίνικια καὶ νεών· διέστηκε δὲ τοῦ

Χαλκη-

χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίους έ. Scylaci inter Scythas Θεοδοσία, Κύταια, Νύμφαια.

Pag. 209. Τἆλλα.] Τάχα.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 1 pag. 17.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.] Pag. 18.

Αὐτῷ.] Αὐτό.

Καλλίου.] Καλλικλέους Photius.

Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ.] Pag. 204.

Ξηραλοιφεῖν.] Veteres poſt lavacrum ungebant ſe oleo. Schol. Lycophronis pag. 59. χύτλος ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ' οὗ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὥσπερ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο. Maximus Tyr. ſerm. 37. οὐδεὶς ἂν δέξαιτο εἷς εἶναι τῶν ἐν μέσῳ τῷ σταδίῳ κεκονιομένων. Et ſerm. 35. Euſtathius Ἰλιάδ. γ pag. 382. *Aridam unctionem* poſſis vertere, exemplo Tertulliani, qui *aridam ſaginationem* dicit lib. de Pallio. *Studia palæſtræ male ſeneſcentia & caſſum laborantia & lutea unctio & pulverea volutatio & arida ſaginatio.* In libro de jejunio *Xerophagias* vocat, quas ab athletis mutuati ſunt Chriſtiani. Sed & ξηραλοιφεῖν proprium fuit athletarum, qui antequam luctarentur ungi ſolebant, ut notum eſt, quod ξηραλοιφεῖν dicitur, ut notavi in legibus Atticis, ad diſtinctionem unctionum balnearium & convivalium. Martialis,

Qui non cœnat & ungitur, Fabulle,
Is vero mihi mortuus videtur.

κονίζεσθαι autem & κυλίζεσθαι ad volutationem pulveream & luteam unctionem ſpectant, de quibus ad Suetonium notavi: quibus adde Plutarchi locum ex lib. 2 Sympoſ. quæſt. 4 apud Fabrum Agoniſt. lib. 2 pag. 229, & autorem Etymologici in ἀκονιτί. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν διμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴ κονίσασθαι, τουτέστι κόνιν ἐπιπάσασθαι. τοῖς γὰρ παλαίουσι λέγεται ἐκ τῆς βίας ἱδρῶτα γίνεσθαι, εἶτα κόνιν ταῖς χερσὶν ἀναλαμβάνειν. Et in ἀκόνιτον: κονιοῦσθαι γὰρ τὸ παλαίειν.

παλαίειν. Idem in ξηραλοιφεῖν τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμνάζόμενον κόνεως χωρὶς ἀλείφεσθαι. Xenoph. in Convivio, ubi Antiſthenes *ſe ob divitias gloriari* cum dixiſſet, Hermogenes interrogat, *an dives ſit nummis.* Cui Antiſth. *ne obolum quidem ſibi eſſe* fatetur. quid ergo? γῆν πολλὴν κέκτησαι; Cui Antiſth. ἴσως Αὐτολύκῳ ἱκανὴ ἐγκονίσασθαι. Athenæus lib. 12 ex Timæo de Sybaritarum deliciis: ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλητῶν κόνιν ἐπιστάντες τινὲς Συβαριτῶν ἐθαύμαζον, λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν οἰκέτας οὐ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Euſtath. Ἰλ. π 764. ξηραλοιφεῖν καὶ ξηραλοιφία τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι· ἐπεὶ καὶ ξηρὸς ἱδρώς, ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος.

Φιάλαις.] γρ. νεφέλαις. Locus ſic habet: ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν ὥσπερ Μεγακλέης ξύστιδ' ἔχων. Ubi interpres, ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι (ſupra ἀθληταὶ alter ſcholiaſtes dicit) φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.

Pag. 211. Τὸ Ὁμηρικόν φασιν. Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι.] Ἰλιάδ. α.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου.] Pollux lib. x. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς.

Οἴηθεν.] Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον. Ἀριστοκλέα Οἴηθεν. Lyſias ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ p. 87. Ἐρατοσθένης Οἴηθεν. Suidas Οἴηθεν. Plutarchus in Pericle. τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομὴν συμβουλεύσαντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ἴηθεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε. Leg. Οἴηθεν. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 306. πελῶσι Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ. Ubi Schol. Οἴα, inquit, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν. Quam tamen interpretationem damnat Heſychius in Οἰάτιδος. Οἴα δῆμος Ἀττικὸς Etymolog. in Ὄα. & Stephanus: Ὄα δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δέ, ὁ τοῦ Τρύφωνός φησι τὸ πληθυντικὸν Ὄας λέγεσθαι. ὁ δημότης Ὄαθεν. Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν.

Χάρο-

χάροπος.] Χαροποῦ Photius.

Pag. 212. οἴκημα, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον.] Demoſth. contra Timocratem bis uſurpat pro carcere: itemque κατὰ Διονυσοδώρου initio: καὶ καταθησόμενος εἰς τὸ οἴκημα.

Τυραννικῶ.] Τυῤῥηνικῶ.

Οἰνῆς.] Demoſth. ibidem. οὐκ ἐλάνθανεν Οἰνείδας, ὅτι Κάδμου μὲν Σεμέλη, τῆς δ' υἱὸν ὄντα, ὃν οὐ πρέπον ἐστὶν ἐπὶ τοῦδε τοῦ τάφου ὀνομάζειν, τοῦ δ' Οἰνεὺς γέγονεν, ὃς ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐκαλεῖτο.

Pag. 213. Καλοῦνται δέ.] Hæc deleantur.

Διόδωρος, οἱ.] Διόδωρος. Οἱ.

Ἐκαθέρωθεν.] Ἑκατέρωθεν.

Ἐξ Οἴου. Demoſth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, initio: γενομένη οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ ἐξοίου ἐπεδικάσατο τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου. Ubi Volſius errorem eſſe putavit: nam Hagnias erat Buſeli filius. Et mox: Γλαῦκός τε ὁ ἐξοίου vertit *Glaucus Exœi filius*. infeliciter. Scribe utrobique ἐξ Οἴου. Et iterum poſt: Βούσελος γὰρ ἦν ἐξοίου. *Exœi filius*, vertit male Volſius. Hujus Buſeli filius erat Hagnias major. uterque ex eodem pago Oeo. Hagnias autem minor, cujus de hæreditate agitur, erat Polemonis fil. Hagniæ nepos. Stephanus in ἀβρότονον: δύναται δὲ καὶ ἐξ ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴου δημότης καὶ ἐκ Κηδῶν.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Initio: καίτοι ταῦτα πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμος. Volſius. *Atqui hæc omnia vetuit aperte & evidenter ſubſcripta lex.*

Βουστροφηδόν.] Marius Victorinus lib. 1 cap. de verſu. *Apud nos autem verſus dictus eſt à verſuris. i. à repetita ſcriptura ea ex parte, in quam deſinit. Primis enim temporibus, ſicut quidam aſſerunt, ſic ſoliti erant ſcribere, ut cum à ſiniſtra parte initium facere cœpiſſent, & duxiſ-*

ſent ad dextram, ſequentem verſum à dextra parte inchoantes ad ſiniſtram perducerent, quem morem ferunt cuſtodire adhuc in ſuis literis (leg. *liris*) *ruſticos. Hoc genus ſcripturæ dicebant buſtrophon* (leg. βουστροφηδόν) *à boum verſatione, unde adhuc in arando ubi deſinit ſulcus, & unde alter inchoatur, verſura proprio vocabulo nuncupatur.*

Ἢ τὸν ἀπό.] Vocula ἢ deleatur.

Pag. 214. Ἄνωθεν τῆς.] Lege ἄνωθεν ἐκ τῆς. Pollux lib. 8 cap. x.

Ἢ ὀλίγον &c.] Ἰλ. ε.

Ἐν τετάρτῃ περὶ φυτῶν.] Cap. 13, ex quo ſcribe εἶναι, φησὶν τρίτος τῷ μεγέθει καὶ τῇ παχύτητι καὶ σαρκίᾳ διαφέρων ὁ καλούμενος ὁλόσχοινος. Gaza *Mariſcum* vertit. Laërtius in Ariſtippo. Photius habet φησίν.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 69.

Ὁμήρους.] Deeſt in Photio.

Κλήταρχος.] Κλείταρχος. Is res Alexandri ſcripſerat, de quo Quintiliani judicium eſt. Laudatur à Curtio. Plinius non multum abfuiſſe ſcribit ab Theopompi ætate. (Videtur autem hæc vox ὅμηροι primum uſurpari cœpiſſe ſub ea tempora, ut Harpocration innuit. nam vix eo ſenſu apud vetuſtiores uſurpatam inveneris.) Æneas in Poliorcetico, (vixit autem Æneas regnante Alexandro,) cap. x. πόλεως γὰρ ὁμηρευομένης, ὅταν ἐπ' αὐτὴν στρατιὰ γένηται, τοὺς γονεῖς τῶν ὁμηρευόντων καὶ τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη, μεθίστασθαι ἐκ τῆς πόλεως, ἄχρις ἂν ἡ πολιορκία παρέλθῃ. Dicuntur & ἔμμηροι teſte Heſychio, ſed & ἔμπηροι. Demetrius Phalereus: μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ πληγήν, Λακεδαιμόνιοι τὰ ἡμῶν τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους. Quæ apud Heſychium corrupta leguntur in ἔμπηροι, & ſic explicantur: ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο οἱ Ἀθηναῖοι. (ſic lege, non Πελοπον.) ἔμπηροι οὖν οἱ ἐν ὁμηρείᾳ ὄντες.

ὄντες. τοὺς γὰρ ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων ἔνθεν ὁμήρους λέγεσθαι. At Etymol. ἔμμηροι οἱ ἐπὶ ἐνέχυρα διδόμενοι φιλίας. Δημήτριος ἐν Σικελοῖς. Λακεδαιμόνιοι δ' ἡμῶν τά τε τείχη κατέβαλον καὶ οὓς ἔλαβον ἐμμήρους. Lege καὶ ναῦς ἔλ.

Pag. 215. Ὅμηρος. Ὡμήρησε.] Ὀδυσσείας π.

Ὁμηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένη.] Ita Strabo lib. 14. ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Ὁμήρου Χῖοι μαρτύριον καὶ τοὺς Ὁμηρίδας καλουμένους, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκείνου γένους προχειριζόμενοι.

Ἀκουσίλαος.] De Acuſilao hiſtorico loquitur Dionyſius in Ep. ad Tuberonem περὶ Θουκυδ. ἰδιωμ. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν οἷς ἐστιν Εὐγαίων τε ὁ Σάμιος καὶ Δηίοχος ὁ Προικοννήσιος καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεύς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος ὅ τε Λαμψακηνὸς Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας. (Μελησαγόρας dicitur Heſychio in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Hippocrates in Epiſtolis Ἀμέλησα.) Verum eos libros, qui Acuſilai nomine ferebantur, Acuſilai non eſſe plurimi crediderunt. Sic enim Suidas in συγγράφω ſcribit ex autore veteri: Ἑκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. Quod confirmat etiam Dionyſius in eodem libro: οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται, ἐν αἷς εἰσὶν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προικοννησίου καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις. Acuſilai Argivi meminit Strabo lib. x, ubi de Cabiris. Cicero 2 de Oratore. Joſephus. Optime Suidas in Ἀκουσίλαος.

Ἀγλαυκιάδι.] γρ. Ἀτλαντιάδι. Sic Deucalioneίαν ſcripſerat & Φορωνίδα, teſte Schol. Apollonii lib. 3, & Dionyſio Halic. lib. 1. In eo libro Hellanicus de Atlante ejuſque filiabus ſeptem, quæ Pleiades dictæ ſunt, nar-

 rabat.

rabat. Una ex iis Electra ex Jove Iaſium habuit & Dardanum, &c. Iaſum vocat Dionyſius lib. 1 p. 49. Jam Atlas Promethei & Monœtii frater fuit, filius Japeti & Clymenes Oceani filiæ, ut ait ſchol. Æſchyli in Prometheo vincto p. 25. Iſocratis locus eſt in fine illius orationis. Hujus operis Hellanici meminit ſchol. Euripid. in Phœniſſis p. 312. Ἑλλάνικος δὲ ἐν ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος. Celæno Atlantis filia ex Prometheo Lycum & Chimæreum ſuſcepit. Electra ex Jove Eetionem & Dardanum. Steropa ex Hyperocho Oenomaum. Taygeta ex Jove Lacedæmonem. Maja ex eodem Jove Mercurium, ut ſcribit Iſacius Tzetzes in Lycophronem 46. Aligone ex Neptuno Hyrieum. Merope ex Siſypho mortali Glaucum, quæ proinde obſcura eſt. Didymus in Iliad. σ. φησὶ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιάδων τὰς μὲν ἐξ θεοῖς συνελθεῖν. Ταϋγέτην Διῒ &c. ut ſupra.

Ἱεροποιΐαις.] Intelligo ſacrificia quædam, quæ ab hac familia in urbe Chio publice peragebantur.

Pag. 216. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους.] Vide Dionyſium Longinum περὶ ὕψους pag. 53, ubi Demoſthenis & Hyperidis virtutes inter ſe comparat. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος &c. ὅταν δὲ ἐργάζειν θέλῃ τῷ ἐπιχαρὴς εἶναι τότε πλέον ἀφίσταται· τό γε τοι ὥσπερ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησε.

Εἰσὶν ὁμοῦ.] Antiphanes in Philothebæo, ὁμοῦ τι πρὸς τίλος δρόμου περῶν ἤξει κεκραγὼς apud Athenæum lib. ult. Scholiaſtes Homeri in Ἰλ. ε p. 116 ἐγγὺς explicat, locumque Demoſth. citat. Male ergo Volfius, *ſunt omnino.* Verte, *præter propter*, *à peu pres.* Vide Scholiaſtem Apollonii. Is lib. 3 pag. 73 verſum Menandri ſic refert, ὁμοῦ δὲ τοῦ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. Plura habet Suidas in ὁμοῦ, quæ ſunt bonæ notæ. Dionyſius Halic. lib. 1 de Rhea

Rhea Sylvia. καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τὴν κόρην εἶναι τίκτειν. Porro Athenæ hunc fere civium numerum habuere, ut notavi ad Herodotum pag 327. quibus adde Athenæum lib. 6 in fine, qui ait. Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ χρονικῶν τῇ ι' πρὸς τῆς ρ' φησὶν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικήν. καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας μ'.

Ὀνομάζων.] Dem. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. κείμενος δὲ αὐτῶν ἤκουον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων. καὶ τὰ μὲν ἄλλα βλασφημίαν ἔχει τινὰ καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια.

Pag. 217. Ἡμετέροις ἱεροῖς.] Forte ἠρίοις. Sic ſæpiſſime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras: Dicta videntur Oxythymia à thymo arbore infelici. Tzetzes Chil. v hiſt. 23 περὶ καθάρματος. ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος σκίλλαις, συκαῖς, ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. Mox Hipponactis verſus refert: λιμῷ γένηται ξηρόν. ἐν δὲ τῷ θυμῷ ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Scholiaſtes quoque Sophoclis in Oedipode Colonæo. ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι. καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι.

Ἑκαταῖός τις, τά.] Ἴσ. Ἑκαταῖα, ὅπου τά.

Πρὸς τὸ τρόπαιον.] Προστρόπαιον. Et duo ſunt verſus ſic ſcribendi,

> Χρεῶ ὂν ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
> Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι ἐπιτελεῖται.

Ὀπισθόδομος.] Demoſth. contra Timocratem verſus finem: καὶ οἱ ταμίαι, ἐφ' ὧν ὁ ὀπισθόδομος ἐνεπρήσθη, καὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ καὶ οἱ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ ἦσαν, ἕως ἡ κρίσις αὐτοῖς ἐγένετο. An intelligit conflagrationem

templi antiqui Minervæ, de qua Xenophon α' Ἑλλην. p. 259. Ita cenſeo. Ob hanc conflagrationem comprehenſi ſunt & capite damnati Hellenotamiæ, de quo vide Antiphontem περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 123. Sed de alia hiſtoria loquitur Antiphon. Varro lib. 4 de ling. lat. '*Domus Græcum eſt, & ideo in ædibus ſacris ante cellam, ubi ſedes Dei ſunt, Græci dicunt* πρόδομον; *quod poſt* ὀπισθόδομον. Pollux lib. 1 initio. τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ σηκοῦ, πρόδομος, καὶ τὸ κατόπιν ὀπισθόδομος. Schol. Comici in Plutum, ὄπισω τοῦ νεὼ τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. μέσον δὲ ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως.] Verba Demoſth. οἷον ἃ πρὸς τοὺς καταράτους Μεγαρέας ἐψηφίσασθε, ἀποτεμνομένους τὴν ὀργάδα, ἐξιέναι, κωλύειν, μὴ ἐπιτρέπειν.

Pag. 218. Ἐπολέμησεν Ἀθηνᾶ.] Ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι.

Ὁρᾶν.] Δρᾶν.

Ταῖς ἄλσεσι.] Τοῖς ἄλσεσι.

Ὀργεῶνας.] Ὀργεῶνας non legitur in Theoph. teſtamento apud Laërtium.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Xenophon 7 ἀναβ. ζεύγη ἡμιονικὰ καὶ βοεικὰ dicit.

Pag. 219. Ὅμηρος.] Ἰλ. α. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. Ariſtoph. autem in Ranis. παντοδαπὸν γ' οὖν γίνεται. τότε μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς.

Ὅμηρος. Αἱμασιάς.] Ὀδ. ω.

Κεραυνῶνι.] Ἴσ. Κερκύονι. Vide Pollucem p. 361. Et ita Mauſſacus reſtituit in appendice ad notas ſuas in Harpocr. monitus à Salmaſio. Etymol. ὅρος καὶ γεωργικὸν σκεῦος ὅ φασί τινες σχοινίον.

Pag. 220. Ὀρροδεῖν.] Ὀρρωδεῖν. Cæterũ non legi hanc vocem in prooemiis. Videtur intelligere locum prooemii 62 in fine.

in fine. καὶ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀῤῥωςίας (Harpocr. ſorte legerat ὀῤῥωδίας) ἀπηλλάγετε, ταύτῃ τούτους οὐδ' ὁρῶντες ἀνέξεσθε. νῦν δὲ δραχμὴ καὶ χόη καὶ τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσιν, ὁμοιότατα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόντες ὑμῖν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Initio: ὥστε τίθησι τουτονὶ τὸν νόμον Timocrates, δι' οὗ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. Et longe poſt p. 472. ἐνταυθοῖ πάλιν τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται (Timocrates) τῶν δὲ ὁσίων, ὁπόσων ἐν τῷ νόμῳ, διπλασιάζεται τὸ ἥμισυ. Nota hoc τίμημα ex lege fuiſſe contra peculatores, qui pecuniam ſacram aut publicam intervertiſſent, contra hos decuplum, contra illos duplum. Et in eadem: τὰ μὲν ἱερὰ τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότες. Ὅσιον autem pro ἰδιωτικὸν & βέβηλον ſumit Ariſtophanes Λυσιστράτῃ. ὦ πότνι' Εἰλείθυια, ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον. Suidas in ὅσιον. Idem in ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσι ἐπὶ θανάτῳ τινὸς, οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. Et ſupra, ὁσία ἡ ἐπὶ θανάτῳ ἡμέρα.

Σεσυληκότας.] γρ. σεσυληκότες.

Ἐγήγερ.] γρ. ἐγίγνετο.

Pag. 221. Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, &c.] Πλαταιεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνοι τῶν Ἑλλήνων ὑμῖν ἐβοήθησαν Μαραθῶνάδε, ὅτε Δᾶτις ὁ βασιλέως Δαρείου στρατηγὸς ἀναχωρῶν ἐξ Ἐρετρίας, Εὔβοιαν ἐφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος ἀπέβη εἰς τὴν χώραν πολλῇ δυνάμει καὶ ἐπόρθει. καὶ ἔτι καὶ νῦν τῆς ἀνδραγαθίας αὐτῶν ὑπομνήματα ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ γραφὴ δεδήλωκεν. ὡς ἕκαστος γὰρ τάχους εἶχεν, εὐθὺς προσβοηθῶν γέγραπται, οἱ τὰς κυνέας τὰς Βοιωτίας ἔχοντες. Volfius, *Canes illi Bœotias habentes*, vertit. Scribe κυνᾶς *Galeas*. Vide Heſychium in κυνῆ Βοιωτία, & quæ ibi notavi.

notavi. Suidas in κυνέας τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνῶν δερμάτων γινομένας ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρῶτον. Μέμνηται Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτω, οἱ τὰς σιωπὰς ἔχοντες. Lege Βοιωτίας ἔχ. Theophraſtus lib. 3 Hiſtor. Plant. cap. x de abiete, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι κυκλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Demoſthenis locum ex Suida & Heſychio correxit Leopardus lib. 16 cap. 12. Pollux lib. 1 cap. 10. κράνος βοιωτουργές.

Πλαταιαίας.] Πλαταιέας.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν.] Locus Demoſthenis ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν aliter legitur. ἐπειδὴ τὸ τίμημά ἐστι τὸ τῆς χώρας ἑξακισχιλίων ταλάντων. Et rurſus. Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχον ἀφορμὴν ἑξακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. Quem locum intellexit Harpocratio. At mirum eſt eum in ſuis libris ἑπτακισχ. legiſſe, cum bis hodie in noſtris ἑξακισχ. legamus, & ab Ulpiano ita lectum eſſe palam ſit ex ejus ſcholiis.

Λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου.] Nam 250 talentis minus erat, teſte Polybio libro 2 in fine, quod notandum. Vide omnino Plutarchum in Ariſtide ſub finem. Neceſſe autem erat cenſum profiteri Athenis, quod declarat Iſæus p. 61. Pollux in πωλητα. Sed Plutarchus non de cenſu, ſed de tributo loquitur, quod ad 1200 talenta pervenit teſte Andocide p. 23, & 28, ubi ab Alcibiade duplicatum ait eſſe. Polybii locus ſic habet pag. 148. Τίς γὰρ ὑπὲρ Ἀθηναίων οὐχ ἱστόρηκε, διότι καθ' οὓς καιροὺς μετὰ Θηβαίων εἰς τὸν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνέβαινον πόλεμον, καὶ μυρίους μὲν ἐξέπεμπον στρατιώτας, ἑκατὸν δὲ ἐπλήρουν τριήρεις, ὅτι τότε κρίναντες ἀπὸ τῆς ἀξίας ποιεῖσθαι τὰς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορὰς, ἐτιμήσαντο τήν τε χώραν καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν καὶ τὰς οἰκίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν λοιπὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅμως τὸ σύμπαν τίμημα τῆς ἀξίας ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάν-

ταλάντοις. Hoc autem loco συναρπάζει verbum elegans. Sic apud Schol. Hermogenis p. 402. συναρπάζεται τῷ δοκεῖν ἐκ τῆς διακοπῆς ὁ ποιητικὸς ῥυθμός. i. *abſconditur rhythmus poëticus*, cum interſcinditur ita ut non appareat. Mox: ὅταν τοῖς ὀνόμασι συναρπασθῇ τὰ κῶλα. Baſilius Epiſt. 401 de Sophiſtis, τῇ ἐρωτήσει τοῦ καθόλου τὸ πᾶν συναρπάζουσι. Lucianus in Jove Tragœdo p. 265. Origenes contra Celſum lib. 7 p. 387. Sextus Empiricus paſſim.

Pag. 222. Ὅτι ξένους &c.] Suidas in Φωκίων. Libanius declam. 14. ἀκούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαί τι παραπλήσιον. ἀφεῖναι γὰρ αὐτὰς Σατύρῳ τῷ τῆς κωμῳδίας ὑποκριτῇ τοῦ πατρὸς τῶν κορῶν ἀπεκτονότος αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν. De clementia Philippi loquitur. At idem declam. 16. τί μέγα Ἀριστοδήμῳ τὰς Ἀπολλοφάνους δοῦναι θυγατέρας. Memoria labitur. Vide Diodorum lib. 16 p. 451.

Ὅτι οἱ ἁλόντες &c.] Tria verba dicere damnati poterant in carceris limine, priuſquam ad ſupplicium ducerentur. Græci parœmiog. Zenobius & Suidas in εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν, ἃ βούλονται, μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ δὲ νῦν δεσμωτήριον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο. Cujus rei illuſtre exemplum eſt in oratione Lyſiæ κατ' Ἀγοράτου p. 128.

Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.] Iſæus pag 73.

Pag 223. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα.] Dio in Euboica ad finem. ἐκεῖ οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν, ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας, ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους. Philoſtrat. cap. 17 lib. 6. εἰ μὴ ἐπὶ τραπεζῶν ἐκτεθείη τὸ ἀργύριον. Mos fuit in Græcia per præconem edicere, ei qui hominem proſcriptum occidiſſet, certam pecuniam præmio fore. Hæc proprie dicebantur Ἐπικηρυ-

κηρυχθόμενα χρήματα. Vide ſupra in Ἐπικεκηρυχέναι. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. pag. 204. Καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτῷ ἐπικεκηρυχέναι, ſupple Philippo. Et p. 216. ὡς ἐπικεκήρυκται χρήματα αὐτῷ ἐν Θήβαις. Eam pecuniam aut in foro aut in templis ſuper ara deponebant, quo libentius ad id præſtandum plures accenderentur, ubi cædes gratuita non eſſet, & interfector præmium propoſitum auferre illico poterat. Æneas Poliorcet. cap. x. καὶ ὃς ἂν καταμηνύσῃ τινὰ ἐπιβουλεύσαντα, ἢ ὅ τι τῶν προγεγραμμένων τις πρασσόμενος ἐξαγγείλῃ, ἀναγγέλθαι τι αὐτῷ ἀργύριον, καὶ τὸ ἀγγελθὲν προκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, ἢ ἐπὶ βωμοῦ, ἢ ἐν ἱερῷ, ἵνα προχειρότερόν τις τολμήσῃ μηνύειν τι τῶν προγεγραμμένων. ἐπὶ δὲ μονάρχῳ ἢ στρατηγῷ ἢ φυγάδι δυναστεύοντι χρὴ καὶ τάδε προκηρύττεσθαι. ἐὰν δέ τι ἐξ αὐτῆς πάθῃ ὁ ἀποκτείνας, τοῖς τέκνοις αὐτοῦ ἀποδιδόσθαι τὸ ἀγγελθὲν ἀργύριον. ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γινομένῳ, καὶ ἐάν τις τῶν συνόντων τῷ φυγ. ἢ μον. ἢ στρατ. πράξῃ τι τῶν προκειμένων, ἀποδιδόσθαι καὶ κάθοδον αὐτῷ εἶναι.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ &c. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου κλήρου.] Dio Chryſoſt. λόγῳ οδ περὶ ἀπιστίας. οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάσσειν, πλὴν ἄχρι μεδίμνου κριθῶν ἔξεστι. Sed verba Iſæi leguntur in oratione περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου p. 73. Ejus legis meminit Schol. Ariſt. in ἐκκλησ. Suidas in ὅτι, apud quem ἐμβάλλειν legitur male. Volfius συμβάλλειν legit, ſed male vertit *conferre*.

Φιλιππίδου.] Philippidis comici. Hic enim Athenienſis fuit, & in rep. verſatus eſt, teſte Athenæo & Suida. Contra hunc Philippidem comicum extabat oratio Hyperidis. Ælian. lib. x var. hiſt. cap. 6. Athenæus lib. 12. Hic eſt Philippides, quem Lyſimachus adamavit. Plutarch. in Demetrio.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 160.

Pag. 224. Ἔλουσι.] Volfius legit ἀλοῦσι male. nam

ἐλοῦσι

ἰλῶσι ſupple τ̃ τρίτην ἐξούλης. Suidas Harpocrationem exſcripſit ad verbum. ſed præterea habet: *οὐσίας δίκη. οὐσίας εἰσαγοῦσι δίκην πρὸς τοὺς ἑαλωκότας ἐν προτέρᾳ δίκῃ χρέους ἢ καρποῦ, ὥστε ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἃ καταδεδίκασιν.*

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον.] Οἰκοῦντος γὰρ αὐτοῦ (Παρμένοντος) ἐν Ὀφρυνίῳ διὰ τὸ οἴκοθεν φυγὴν, ὅτε ὁ σεισμὸς ἐγένετο ὁ περὶ Χερρόνησον, συμπεσούσης αὐτῷ τῆς οἰκίας, ἀπώλοντο ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες. Dionyſius. Halic. lib. 1 Ὀφρύνιον vocat & Xenoph. p. 249.

Pag. 225. Φερέων.] Φεραίων.

Ὡς Διόδωρος.] Οὓς Διόδ.

Παιανιέαν.] Παιανιέων, bis.

Ἵστρος ἐν ἀτάκτῳ.] Miſcellaneorum libri ſic dicuntur. Sic Philetas ἐν ἀτάκτοις γλώσσαις laudatur a Scholiaſte Apollonii lib. 4 p. 211 & Athenæo. Item Ariſtoteles teſte Laertio ἄτακτα ſcripſerat. Ἵστρος ἐν τρίτῳ ἀτάκτων laudatur a Suida in πωροπῶλαι. Ἐν πρώτῃ ἀτάκτων laudatur a ſchol. Sophoclis in Oedip. Coloneo pag. 306. Euphorion Chalcidenſis ἄτακτα ſcripſerat, ἔχει γὰρ παμμιγεῖς ἱστορίας Suida teſte.

Pag. 226. Τὴν ἀρχήν.] Suidas ἀρχήν τινα ἀρχεῖν.

Pag. 227. Πρὸς τοῖχον &c.] Theophraſtus cap. 2 lib. 8 hiſt. plant. καὶ ἐκ χειμερινῶν καὶ παλινσκίων τόπων ἢ ἐκ τῶν ἐνηλίων καὶ εὐδιεινῶν.

Παλίμβολον.] Euſtathius in Ὀδ. α pag. 1405.

Πολλάκις ἐμπλῆ.] Πολλάκις ἐπ' ἐμπλῆ Photius.

Παμβωτάδαι.] Παμβῶται Suidas.

Pag. 228. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.] Ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον εἰς Πάνακτον φρουρᾶς ἡμῖν προγραφείσης.

Ψηφώδεσιν.] An ψοφοδεεῖ? Sic Suidas in ὄνος λύρας, Μένανδρος ψοφοδεεῖ. ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς. Eſt autem ψοφοδεὴς, teſte Heſychio, *is qui ad quemvis*

 ſtrepi-

ſtrepitum contremiſcit, qua voce utitur Plutarchus περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τοὺς φιλοσόφους διαλέγεσθαι. Quintilianus lib. x cap. 1 inter Menandri fabulas *Pſophodea* recenſet. *Niſi forte aut illa mala judicia, quæ Epitrepontes, epicleros, lochos habent, aut meditationes in Pſophoda, & nomothete hypobolimæo non omnibus oratoriis numeris ſunt abſolutæ.* Suidas. παιδαισία ἐστὶν, ὅταν δεῖπνον ἕκαστος αὑτῷ κομίζων καταλυθῆται, καὶ πάντες πάντων μετέχωσι. Vetus editio Rom. ſic habebat: niſi quod *Sophode enomothete.* An ψωφιδεῖ?

Πάνδεια.] Πάνδια Demoſth. contra Midiam.

Pag. 229. Τὸν παλαιόν.] Τὸ παλαιόν.

Παραγραφή.] Dem. contra Midiam. οὑτοσὶ διαιτῶν ὑμῖν ὁ Στράτων, ἐπειδή ποθ' ἧκεν ἡ κυρία, πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπωμοσίαι καὶ παραγραφαὶ καὶ οὐδὲν ἔθ' ὑπόλοιπον ( ) καταδιῄτησεν, *Midiam condemnavit.* Et poſt: ἤδη τὸν Στράτωνα καταλαμβάνει ἀπιόντα καὶ τὴν ἔρημον δεδωκότα. An δεδιῃτηκότα? Et ſtatim: τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός ἦν πείθειν αὐτὸν, τὴν δίκην, ἣν καταδεδιῄτηκε, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν. Et in teſtimonio Dionyſii apud eundem ibidem: ἔπειθεν ὑμᾶς διδοὺς χέρματα, τὸν μὲν Ἀρίσταρχον ἀθῷον ἀφεῖναι, Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι. De παραγραφῇ optime Suidas, qui notat exceptionem opponi conſueſſe, ſi res jam prius judicata eſſet, vel ſi nullus eſſet magiſtratus, qui eam introduceret cauſam, vel ſi de ea re nulla lex eſſet, ἐστὶ παραγραφὴ καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ, περὶ ἧς οὐδὲν ἀνέγραπται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἐστὶν αὐτὴν ὁ εἰσάξων ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας.

Pag. 230. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως.] Pag. 634.

Παρέγραψα.] Sic παραγράφειν uſurpat Julianus ad Themiſtium Ep. Sic videtur ſumpſiſſe Demoſth. κατὰ Ἀνδροτ. καὶ περὶ μὲν τῶν νόμων, οὓς παρεγραψάμεθα. i. *quas in medium attulimus.* Et contra Ariſtocratem. ὁ μὲν νόμος

ἐστὶν

ἐστὶν οὗτος Δράκοντος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσους ἐκ τῶν φονικῶν νόμων παρεγραψάμην. Et poſt: οὐ τοίνυν μόνον τούτους τοὺς νόμους, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλούς, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος. Sumitur & pro expungere, delere. Polybius lib. 9 p. 564. Caſaub. ad Athenæum. Ibi ego not.

Παραγεγραμμένους, ὅ ἐστι περιγεγραμμένους.] Suidas παραγεγραμμένον ὅπερ ἐστὶν ὡρισμένον. Porro Dionyſius περιγράφειν pro *terminare* crebro uſurpat, ut περὶ Δημοσθ. λέξεως. ἐγὼ δὲ τῇδέ πῃ περιγράψας τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον ἐπὶ τὸ παραλειπόμενον ἐλεύσομαι μέρος.

Παραγγελία.] Add. Δημοσθένης περὶ παραπρ. in quo imitatur Andocidem περὶ μυστ. initio, & Lyſiam. Vide Clementem 6 Stromat. Demoſth. in prooemio 64. οἱ τὰ χρηστὰ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ᾽ οἷοί τ᾽ ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπολαύουσι τῶν τιμῶν. Et ipſo initio orationis περὶ τῆς παραπρ. ὅση μὲν, inquit, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ὑμᾶς ᾐσθῆσθαι. quem locum intelligit Harpocr. Idem contra Midiam initio. Ὅσῳ γὰρ πλείοσιν οὗτος ἐνώχληκε καὶ παρήγγελλεν παράταξιν. Sic uſurpat Demoſth. πρὸς Λεοχάρην initio Plutarch. in Cimone fine. καὶ μὴ περιιδεῖν πένητας ἀνθρώπους καὶ ἀσθενεῖς καὶ καταστασιασθέντας ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ τῇ ἀληθείᾳ πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν καὶ ἀγαπῶντες, ἄν τις ὑμῶν ἐᾷ τῶν νόμων τυγχάνειν. οὗτοι δὲ ταῖς παρασκευαῖς καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι διατετελέκασι. Sic & Dionyſius uſurpat lib. 7 pag. 463, & alibi non ſemel. Idem lib. xi in fine, παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν dicit, quod eſt *ambire magiſtratum*, εἰς τὴν ἀρχὴν diceret Appianus.

Παράκλησις --- ἀντὶ τῆς δεήσεως.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio: αἱ δὲ τῶν παρακλήτων (advocatorum) αὗται δεήσεις καὶ σπουδαὶ τῶν ἰδίων πλεονεξιῶν ἕνεκα γίγνονται. Sed pro

corona p. 124. οἱ μὲν οὖν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι οὐκ ἐῶσιν με λέγειν. Dionyſius lib. x pag. 681 συμπαραγγέλλοντας vocat *competitores*. At lib. xi pag. 717. τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, *advocati in juſta cauſa*.

Pag. 231. Πάραλοι.] Scrib. πάραλιοι. Æſchines contra Cteſiph. Heſychius in πάραλιοι, & παραλίτης. Tamen Thucydides lib. 8 παράλους vocat, niſi mendoſus codex eſt, & Plutarchus Lyſandro; quare recte hic ſcriptum eſt. Demoſth. πρὸς Τιμόθεον, μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰς τὸ Παράλιον. Schol. Comici in Avibus ad illa, κλητῆρ' ἄγουσ' ἔσωθεν ἡ Σαλαμινία, notat, δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρετίδες παρ' Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία. ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίας πεμπόμενα. Sed & τῇ Παράλῳ ad abducendos reos utebantur. Vide in πινάκιον. Parali Herois meminit Euripides ἐν ἱκέτισι.

Pag. 232. Κατὰ μεταφοράν.] Similiter Ulpianus ad illa Demoſth. in Timocratem, ἐν παραβύστῳ, ait, ἀντὶ τοῦ λάθρα, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις βύουσι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων. Quibus verbis indicat locum Ariſtoph. in Pluto p. 41. τὸ στόμ' ἐπιβύσαις κέρμασι τῶν ῥητόρων. Quod vero ait Ulp. ἐν ταῖς οἰκοδομίαις, ſatis clarum eſt. Plato de Legibus x p. 902. οὐδὲ γὰρ ἄνευ τῶν σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι. Ariſt. εἰρήνῃ p. 670. χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. Schol. ἐπλήρουν, ἔφραττον. Suidas πλήρωμα ὁ τῶν νηῶν φορτίς. Unde παραπλήρωμα eſt onus, quod adjicitur onerandæ navi, quando ſcilicet merces omnes in navem illatæ non efficiunt totum pondus, quantum navis ipſa requirit. Aliter Apollonius Dyſcolus περὶ παραπληρωματικῶν συνθέσεων. ἀπείκασε δὲ καὶ τινὰς αὐτῶν ὁ Τρύφων ταῖς καλουμέναις στοίβαις· ὃν γὰρ τρόπον φησὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων (Heſychius ἀμφορέων, φορτίων) ἐκχρῆσθ

ἡ τῶν

ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορέας (Gallis *eſtouppe*) τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι, ἤδε ἡ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται. Servius in Virg. *Metaphora,* inquit, *à navibus, in quibus ſtuppa interponitur vaſis, quam ſtipam dicunt,* en στοιβήν; Heſychius, στοιβὴ σύνθεσις & ἐστοιβασμένη συγκειμένη σύνθεσις.

Ῥήτορες δὲ Ὑπερείδης &c.] Vide Pollucem lib. 8 p. 384, quæ omnino illuſtria ſunt. Et Demoſthenes πρὸς Μακάρτατον initio, περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, καὶ ἐπιδημῶν, ait, τότε Θεόπομπος ὁ τουτουὶ πατὴρ Μακαρτάτου, καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτῷ ἐδίκασεν, ὅτι οὐδαμόθεν αὐτῷ προσῆκεν οὐδὲν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου. *Sacramento contendere* vertit Volfius. Melius, *ſponſione ac depoſitione pignoris.* Dicitur autem παρακαταβάλλειν τοῦ κλήρου πρὸς τῷ ἄρχοντι Demoſth. πρὸς Λεωχάρη non ſemel. Iſæus περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου p. 43 & p. 76 & 52. In omnibus autem cauſis ſacramento contendebant, præterquam in actione ὕβρεως & αἰκίας, ut ait Iſocrates initio orationis contra Lochitem, quo loco παρακαταβολὴν late ſumit pro omni pecunia quæ à litigantibus deponitur, & τὰ πρυτανεῖα comprehendit.

Pag. 233. Μέν.] In vulg. με. Suidas μέν με.

Πολλάς.] Dele. abeſt enim ab vulg. & à Suida, apud quem legitur ἐπειδὴ θᾶττον ἂν εἵλετο τὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλλοιτο.] Περιβάλλειν uſurpat p. 67 initio.

Λαμβάνουσι &c.] Eadem verba habet Heſychius in ἀθῷαι, ex quo ſcrib. δύο ἑκάτερος, pro ἑκατέρους, quod mox ſequitur.

Παρεῖαι.] Oratio Hyperidis contra Demadem laudatur in ὀξυθύμια. Erat autem plena maledictorum ac

convi-

conviciorum teſte Plutarcho ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμασι. αἱ δὲ λοιδορίαι τοῖς πολιτικοῖς ἥκιστα πρέπουσι. ὅρα δὲ τὰ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημένα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτον ὑπ᾽ Αἰσχίνου, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραφεν Ὑπερίδης.

Pag. 234 Λοιδωρίας.] Λοιδορίας.

Παρασκήνια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Initio, τὰ παρασκήνια φάττων, προσηλῶν. Ulpianus: τουτέστιν ἀποφράττων τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους, ἵνα ὁ χορὸς ἀναγκάζηται περιιέναι διὰ τῆς ἔξωθεν εἰσόδου, καὶ οὕτω βραδυνόντος ἐκείνου συμβαίνῃ καταγελᾶσθαι τὸν Δημοσθένην. Suidas. Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου. παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας. Etymol. παρασκῆναι εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι. σκηνὴ δέ ἐστι ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη· Idem in σκηνή.

Παράσημα.] Ariſt. in Acharn. ἀλλ᾽ ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα. Opponitur ἀργύριον δόκιμον, quod uſurpat Demoſth. adverſus Lacritum.

Pag. 235. Ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] Imo κατὰ Τιμοκράτους in fine. δεῖν δὴ τοὺς δικαστὰς πολλῷ μᾶλλον, εἴ τις, ὃ τῆς πόλεώς ἐστι νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει καὶ παράσημον εἰσφέρει, μισεῖν καὶ κολάζειν ἢ εἴ τις ἐκεῖνο, ὃ τῶν ἰδιωτῶν ἐστι.

Παράστασις.] Διάστασιν vocat Pollux p. 408. Sed legendum ibi eſt παράστασιν ex eodem pag. 385 & 386. Iſæus p. 39. Andocides p. 16 initio. Suidas, παραστησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν. Πλάτων πολιτ. ὀγδόῳ, ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται. ὁ δὲ εἰσκαλῶν, γράψας εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον, μεθ᾽ ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσι. Hoc eſt, *edere libellum actionis*. Porro δίθυρον γρ. quid ſit not. ad Heſychium. Sunt & τὰ δίθυρα *valvæ* apud Polybium 884, ubi Caſaubonus *tribunalia* vertit. Suidas in ἀντωμοσία, παράστασις δὲ, ait, ἡ διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ, ἐν ᾧ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα.

μαῖα. Etymologus: παρακατάστασις ἀργύριόν ἐστι παρακαταβαλλόμενον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑπὸ τῶν δικαζομένων. λέγεται καὶ παρακαταβολὴ, καὶ παρακαταβάλλειν τὸ πρᾶγμα.

Παραφρυκτωρεῖν.] Utitur & Lyſias κατ' Ἀγοράτου pag. 130 in fine, quem locum laudat etiam Suidas in παραφρυκτωρ. & in φρυκτός. Etymolog. παραφυλακτωρούμενοι περὶ τὰς φυλακάς. φρυκτοὺς ἀναπτίνοντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων.

Pag. 236. Παρελθεῖν --- Δημοσθένης.] Initio. ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν. *Evitare* rectius vertit Volfius. Recte Ulpianus. μεταφορικῶς εἶπε τὸ παρελθεῖν, ὡς ἐπὶ δρομέων λαβών. οὐ γὰρ ὁ προδραμὼν καὶ φθάσας νικήσει δίκαιος, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἐπελθὼν καὶ παρελθεῖν δυνάμενος. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ φεύγων. Ariſtoph. in Equitibus. ἰὼ δ' ἀναιδεία παρέλθῃς (i. νικᾷς) ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Dionyſius Halic. in proœmio hiſtoriæ ſuæ, οὔτι παρελθεῖν τὸν ὑπὲρ αὐτῶν λόγον ἐβουλήθην, ubi *præterire* ſignificat.

Παρουσία.] Add. ἤτοι Suid. & Photius.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως.] Semel in ea oratione legitur παρουσία. χωρὶς δὲ τούτων πολλὰ τῶν πραγμάτων τῆς ὑμετέρας δεῖται παρουσίας. Ubi tamen recte Volfius vertit. *Præterea multæ res veſtram præſentiam deſiderant*, quod confirmat τὸ δεῖται. In proœmio autem ejuſdem orationis legitur, ἀλλ' ὡς ἑκάτεροι χρείας καὶ παρουσίας ἔχουσι. Num ergo hunc locum intellexit Harpocratio? Dinarchi oratio in indice Dionyſii Hal.

Εὐπαθῆ.] Ἀπαθῆ Photius.

Pag. 237. Τραπεζίτου.] Δημοσθ. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ, & ὑπὲρ Φορμίωνος, de eo multa habet, & Iſocrates.

Παταικίων.] Æſchines p. 76. μὴ οὖν ἡμῖν ὡς Παταικίωνος ἄμεινον πεπολίτευται, δείξειε. Suidas. Παταικίων, ἀνὴρ

ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος, καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν νέων. διεβάλλετο δὲ καὶ ὡς κλέπτης ἢ τοιχώρυχος. Dio Chryſoſt. orat. 52. καὶ οἱ λόγοι οὐ μόνον ἀσχημονέστερον ἥρωϊ πρέποντες, ἀλλ' οὐδ' Εὐρυβάτου ἢ Παταικίωνος. Plutarch. in lib. de legendis poëtis: κρείττονα μοῖραν ἕξει Παταικίων ὁ κλέπτης ἀποθανὼν ἢ Ἐπαμινώνδας.

Πεδάριτος.] Παιδάρετος vocatur ab Iſocrate & Plutarcho in Apophthegm. Lacedæmoniarum, ubi & mater ejus Telcutia nominatur. Suidas παιδάρετος. Cætera ut Harpocr. Thucyd. lib. 8 Πεδάριτος. Plutarch. in Lycurgo Παιδάρετον vocat.

Φιλιππικοῖς.] Olynth. 2. Ibi Ulpianus. Sed in reſponſione ad Philippi epiſtolam, ubi fere eadem repetit, habet: τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας εὑρήσετε δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Corruptum id nomen apud Arrianum lib. 6 pag. 137. καὶ τῶν Ἀσεταίρων τὰς τάξεις. Lege πεζεταίρων.

Pag. 238. Ἀφαιρεθέντος.] Ἀφερηθέντος Photius.

Παιπάλης.] Πετάλης Photius.

Ὅμηρος.] Ἰλιάδ. κ. Et alibi. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, quem verſum citat Etymologus in ἄλφιτα.

Pag. 239. Πεπάρηθος.] Vide epiſtolam Philippi ad populum Athen. Ulpianus in orationem pro corona. νῆσός ἐστι πρὸς τῷ Αἰγαίῳ πελάγει περὶ τὴν Θετταλίας. ταύτην ἐπόρθησεν Ἄλκιμος ναύαρχος τοῦ Φιλίππου.

Οἴπερ.] Παρά.

Περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος.] Εὐκτήμονα τὸν πεντηκόνταρχον. Volſius ubique vertit *Semicenturionem* peſſime. Nam & Pollux ſic explicat, ut Harpocr. Xenophon etiam in lib. de Rep. Ath. initio.

Pag. 240. Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι.] Demoſth. πρὸς Φορμίωνα initio. λάβε δὲ καὶ τὴν τῶν πεντηκοστο-

λόγων

λόγων ἀπογραφήν. Lyſias p. 148. Demoſth. contra Neæram de Xenoclide Poëta: *ἐωνημένος τὴν πεντηκοστὴν τοῦ σίτου ἐν εἰρήνῃ, καὶ δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον.* Apud Harpocr. lego *πεντηκοστεύεσθαι* ex Etymol.

Περγασαί.] Forte Περγασεῦ. nam Ariſtoph. in Equit. *πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν τῇ ἐμβάσι, natabam in calceis.*

Ὄνου σκιᾶς.] Apulejus lib. 9 ad calcem. Ariſtophanes, & Photius, ubi de Demoſthene.

Pag. 241. Περιθοῖδαι.] Apoſtolius ex Suida in Περιθοῖδαι, ut exiſtimo, ſcribit in proverbio *Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενία. νόμος ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων. Θεσσαλοὺς δὲ ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν. τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοῖδα ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος, ὅθεν καὶ Περιθοῖδαι δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ἔφορος ἱστορεῖ ἐν τρίτῃ.*

Περίλλος.] Περίλαος Megarenſis ſcribitur ſemper apud Demoſth. *περὶ παραπρ.* & pro corona.

Ἡ καταβολή.] χ. ἡ. Extant hæc verba in orat. 9 Philipp. Chryſoſtomus homil. 26 in 2 ad Corinth. p. 738.

Τῷ δήμῳ περί.] Παρὰ τοῦ δήμου.

Pag. 242. Τοῦ Δάμωνος.] Deeſt ἐπῦροι, aut quid ſimile.

Ποιήσουσιν.] Ποιοῦσιν. Theophraſtus in charactere *τῆς λογοποιίας. πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις περιστάσεις ποιούμενοι τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασιν.*

Τὸ περίστατον μετεποίησαν.] *Τῷ, περιστατόν με ἐποίησαν.* Sic Mauſſacus reſtituit in Appendice.

Περιστοιχίζεται.] Himerius in declamatione contra Philippum. *πανταχόθεν ἡμᾶς περιστοιχιζόμενος κατὰ τοὺς δεινοὺς τῶν θηρατῶν, οἱ τοσοῦτον φείδονται τῶν θηρίων χρόνον, ὅσον*

ἐπιπαραστάδάζονται. Demoſth. locus eſt in Philipp. 4. Etymolog. στῖχοι δὲ εἰσὶ αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται.

Pag. 243. Μή πῃ.] Diſſentit dubitabundus à Didymo. Confirmat Harpocrationis conjecturam locus Ariſtoph. in Acharn. p. 418. καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλάιδας ἐν κύκλῳ, ὥστ' ἀλείφεσθαι σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ τῆς νεμηνίας: quæ ſunt στιχάδες ἐλαῖαι. Vide Pollucem p. 234. Theophraſtus in lib. 3 cap. 6 ait, in omnibus quidem arboribus germinationes eſſe manifeſtas, maxime autem in abiete piceaque διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν: *quoniam genicula in verſus rectos porriguntur*, Gaza vertit.

Περιφορμῶσαι.] Πεφορμῶσαι, bis.

Ἀπεκεκλιμένου.] Ἀνακεκλιμένου Photius.

Pag. 244. Πηγαί.] Meminit Thucydides lib. 1. Plinio aliiſque *Pagæ*.

Πήληξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Et περὶ παραπρ. p. 42. Stephan. in Εὐπυρίδαι δῆμος τῆς Λεοντ. φυλῆς. τριкώμους ἢ τούτους ἐκάλουν Εὐπυρίδος, Κεκροπίδος, Πήληκος.

Κληρονόμων.] γρ. κληρουμένων. Demoſthenis verba retuli inter leges Atticas. Idem error apud Suidam. Videndus Heſychius in χαλκουῦ. Plato 6 de legibus pag. 753.

Τὰ ἐν ταῦθα.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ χερρονήσου: ταῦτα πάντα κωλύουσι δύναιντ' ἄν, καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν. Et paulo poſt: ἐπὶ δ' ἡμᾶς αὐτοὺς ψήφισμα, εἰσαγγελία, πάραλος. ταῦτ' ἐστὶν ἱκανά. Sic Paralum Ath. miſere, ut Alcibiadem arceſſerent ad cauſam Athenis dicendam. Thucyd. & Suidas in πάραλος. Iſocrates in Panegyr. pag. 125.

Πιτθεύς.] Demoſth. κατὰ Κόνωνος. Χαιρήτιος Χαιρημένους Πιτ-

νυς Πιτθεύς. Proclus in Heſiodi lib. 2 operum & dierum p. 101 ex Plutarcho ſcribit: τὸν δὲ τῶν Πιθέων δῆμον διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσαι, διότι τῶν πίθων ἐπενοήσατο τὴν πλάσιν.

Pag. 245. Λυσίας.] Vide omnino Pollucem p. 328, ubi Ἰσαῖος ſcribitur locuſque adducitur. ὑπερβαλέσθαι autem uſurpat Andocides p. 17 περὶ μυστηρ. Etymolog. πλεῖστηρηλάσαντες ait τὸ πλεῖον ἀπωλῆσαι τιμῆς, ὅ τις ὠνήσαιτο. Sic & Heſychius.

Λαχοῦσιν.] Vide in ἄλογοι.

Μέδιν.] Ἔρανον, ὃν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίγνονταί τινες. Et in prima contra Ariſtogitonem. Lyſias κατ' Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ apud Athen. lib. 13. ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἅπαντας τοὺς αὐτῷ κεχρημένους. ὅσους δὲ ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Quæ ultima peſſime Caſaubonus explicat de caupone vicino, cui multas προπόσεις debebat Æſchines. At τοῦτον τὸν κάπηλον ipſummet Æſchinem appellat, id eſt, veteratorem.

Πλινθεῖον.] Pollux p. 502.

Ἀγλαυραίοις.] Varinus in lexico addit, ἢ ἐπὶ Ἀγλαύρῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ ἄγουσι.

Πλωθεῖς.] Iſæus περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου p. 48 Πλωθεύς.

Pag. 246. Ἰσοκράτης τι ἐν τῷ πανηγυρικῷ.] Pag. 130.

Πολέμαρχος.] De Polemarcho vide Herodotum lib. 6 p. 370, 371. Notat Scholiaſtes Ariſtophanis & ex eo Suidas, Polemarchum Ætolorum claves penes ſe habuiſſe, & portas urbis clauſiſſe, atque ad portas ἐπὶ τῶν πυλώνων habitaſſe. Sed fallitur, inductus ex loco Polybii lib. 4 pag. 287, ubi de Cynæthenſium Arcadum Polemarcho loquitur Polybius, non vero de Ætolorum. Mirum eſt in eundem errorem incidiſſe Caſaubonum ad cap. 18 Æneæ poliorcet.

Pag. 247. Ὁ Πολέμαρχος. εἰκότως.] Sic & Demoſth. contra Zenothemin in fine. εἰ μὴ γὰρ δι' ὑμῶν ἔρημος ἐγίγνετο ἡ δίκη, ἅμα ἂν αὐτὸν προσεκάλει καὶ κατηγγύας πρὸς τὸν πολέμαρχον. Erat enim Zenothemis Maſſylienſis. Item in 2 contra Stephanum in fine: οὐκοῦν εἴπερ ἐβούλετο ὀρθῶς διαπράττεσθαι, αὐτὸν λαχεῖν ἔδει τοῦ ἐπικλήρου, εἴτε κατὰ δόσιν αὐτῷ προσῆκε, εἴτε κατὰ γένος, εἰ μὲν ὡς ὑπὲρ ἀστῆς πρὸς τὸν ἄρχοντα, εἰ δὲ ὡς ὑπὲρ ξένης πρὸς τὸν πολέμαρχον, καὶ τότε εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας (ſupp. δικαστὰς) κατὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι. Iſocrates Trapezit. 712.

Ἀνδροτίων, ἄλλα.] Ἀνδροτίων ἄλλα. Hic Androtion in concione pro populo, qui pecunia carebat, trium rerum optionem eſſe dixit, ἢ τὰ πομπεῖα κατακόπτειν, ἢ πάλιν εἰσφέρειν, ἢ τοὺς ὀφείλοντας εἰσπράττειν. Tertium populus elegit, ut narrat Demoſthenes contra Timocratem verſus finem: ubi & ab Androtione vaſa ſacra confecta eſſe dicit, ſeu phialas, quibus nomen ſuum inſcripſit, Ἀνδροτίωνος ἐπιμελουμένου ἐποιήθησαν, conflatis coronis aureis, in quibus magnifici erant tituli, ut, *Conon ex manubiis Lacedæmoniorum*. τὰ πομπεῖα ὡς ἐπεσκεύακασι, καὶ τὴν τῶν στεφάνων καθαίρεσιν. Demoſth. ib. illud ſibi objici prævidens Androtionem virum eſſe clarum, & de rep. bene meritum, ait: ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; reſpondet: ὦ γῆ καὶ θεοί: πομπεῖα etiam vocat ejuſmodi vaſa Andocides κατ' Ἀλκιβιάδου, ubi inter ea χέρνιβας & θυμιατήρια recenſet.

Pag. 248: Καὶ πῦρ, πέρας, --- &c. uſque ad ὕδατος πῦρ.] Hæc incluſa ſunt parentheſi, & adſcriptum: Dele his notis ( ) incluſa.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 92.

Pag. 249. Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.] Philipp. prima p. 17.

Pag. 250. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντ☉.] Pag. 111. δεῖ ᾗ τὰς ἀγαθὰς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τ ἀγαθὴν πρoβαλλομένας ἐλπίδα, φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῶ, γενναίως.

Ἄπιςον.] Πρὸς τ Φίλιππον. in oratione περὶ παραπρ. non longe ab initio.

Φυλάγορ☉· ὅτω.] γρ. πυλαγόρας. Sic ſcribitur ſemper apud Æſch. Demoſth. Harpocr. πυλαγόρας ὅτ☉, ſic legitur p. 125 & ſimiliter p. 161.

Ἐν ᾗ τῷ κτ̔ Μειδίυ.] Initio.

Δὴ βλέπειν.] γρ. ᾗ, ἢ βλέπειν &c. Locus Demoſthenis eſt in Philipp. 1, ubi Athenienſes bellum cum Philippo gerere ait, prorſus ut barbari & imperiti pugiles pugnant. Heſychio προσβολαὶ dicuntur. Eadem metaphora dixit Polyb. lib. 2 p. 150. ὥςε παραπλήσιον εἶναι τὸ σύμπαν σχῆμα τ ςρατοπεδείας τ τ ἀγαθῶν ὁπλομάχων προβολῆς. Caſaub. *ut caſtrametationis ejus univerſa forma ſimilis eſſet peritorum campidoctorum poſitioni*. Male. verto, ***gladiatorum***, *ſcuto ſe tegentium*. Schol. Hermogenis περὶ ἰδεῶν cap. περὶ σεμνότητ☉ pag. 391 notat προβαλλομένας ἐλπίδας. τῦτο ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τ τ ἀσπίδα προβαλλομένων ᾗ ἐπίμων μάχεσθαι, ἢ τ προτεινόντων τὰς χεῖρας ὑπὸ τῷ πλῆξαι. Heliodorus lib. x de Theagene ad luctam deſcendente, καὶ ἅμα κόνιν ἀνελόμεν☉ &c. προβάλλει τι ἐκτάδίω τὼ χεῖρε, κ̓ τοῖν ποδοῖν τ βάσιν εἰς τὸ ἑδραῖον διερεισάμεν☉. Vetus Scholiaſtes in arg. ad od. 7. Olymp. Pindari ſcribit Damagetum pancratiaſtem & Dorieum pugilem Diagoræ fil. ἵςαθαι προβεβλημένας in ſtatuis à Diagora dedicatis. Hinc illa Chryſippi προβολή. Cicero lib. 13 ad Atticum, ep. xx. Heſychius in προὐβάλλεται. Herodianus lib. 7 in fine, τότε ᾗ οἱ ςρατιῶται πληγῶντες, κ̓ πῶς ἀπροσδοκήτως προβαλεῖν ὐ δυνηθέντες. Gellius lib. 13 cap. 26.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ͂ πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.] Hodie legitur προσβολάς. ἕως γὰρ ἂν ἐξῇ τ͂ κατὰ θάλατταν καὶ μόνων ἀναμφισβητήτως εἶναι κυρίοις, τοῖς γε κατὰ γῆν πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἔστι προσβολὰς ἑτέρας εὑρέσθαι. Æſchines κατὰ Κτησιφ. p. 79. τί προβαλλόμενος ὑπὲρ τ͂ δήμου πεπολίτευσαι; *quæ dum remp. gereres, munimenta urbi comparaſti*, Volſius. Et Demoſth. pro corona p. 166. Iſocrates Philipp. p. 210.

Pag. 251. Παρὰ δ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ περὶ τ͂ παραπρεσβείας.] Τῶν δὲ συκοφαντῶν ὡς κακούργων δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα. Vide Pollucem.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Non longe ab initio, ubi & ἡ βουλὴ ταῦτα προβεβούλευκε, & hujuſmodi προβουλεύματα interdum in concione pro populo recitari conſueſſe dicit. Senatusconſultum, quo patres autores fiebant, ſic vocat Dionyſius Halic. paſſim.

Τυρρηνῶν.] Τελήρων, ut ſupra p. 176.

Τροπικῶν.] Τροπικῶς. Sic Suidas in ἠμπόληκα & καλῶς.

Πρόβολοι.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρον. & in x Philipp. in fine: ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις ὥσπερ προβόλοις προσπλαίοντας ὑστερίζειν ἐκείνων. Et in 1 contra Ariſtogit. in fine: μὴ δὴ πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους προσορμίζου. Προβολὰς appellat Polybius lib. 1 pag. 55. καθώρμησαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τ͂ γῆς εὐφυεῖς. *Promontoria* Caſaub. In epiſtola Plinii ad Lupercum. Legitur προσβολὴ in ſupra allato Demoſth. loco. Utitur Ariſtides in Panath. pag. 7, & Libanius in Baſilico. Heliodorus lib. 8 in fine: τῷ προβόλῳ τ͂ ὄχθης ἀποκρύψαντες. Procopius lib. 4 de fabricis Juſtiniani: πρὸς δὲ θάλασσαν προβόλους πεπηγνάμενοι βραχεῖς, οὕσπερ καλεῖν νενομίκασι μώλους. id eſt, *moles*. Et iterum infra. Homerus Ἰλ. β. προβλῆτι σκοπέλῳ.

Β'κλη-

Ἐκληρουῦτο τῶν.] Ὑπὸ inſerendum.

Πρόεδροι.] Ulpianus in Midianam, οἱ γὰρ πρόεδροι, ait, ἦσαν οἱ διὰ τοῦ κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. δοκεῖ ὑμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι, καὶ χωρὶς ἐκείνων περὶ οὐδενὸς ὁ δῆμος ἐσκέπτετο. Itaque dicebantur προθεῖναι τὴν σκέψιν, ut proxime dixerat Ulpianus: at Xenophon προθεῖναι τὴν διαψήφισιν.

Pag. 252. Προηροσία.] Libanius declam. 19. καὶ τὴν προηροσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θύετε. Ariſtides in fine Panath.

Προθεσμίας νόμος.] Æſchines in Timarch. p. 11. καὶ ἔσω ταῦτα ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἔτη τῆς τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸ Εὐκλείδου, ἢ εἴ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη ἐγένετο προθεσμία. Volſius, *ſi quid aliud hujuſmodi præfinitum tempus exſtitit*. Utitur eodem verbo Demoſth. pro corona p. 119.

Πρόκλησις.] Æſchines περὶ παραπρ. p. 47. Dem. contra Neæram in fine exemplum ac formulam προκλήσεως refert, additque in fine formulæ. καὶ εἴπη ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι ἀποτίνειν ὅ, τι βλαβείησαν. προσομόσαι id ipſum vocat Demoſth. in 3 contra Aphobum in fine. Solebant autem Juriſperitum adire litigantes, qui hos libellos componeret, ut indicat Dio in Euboica p. 123.

Pag. 253. Κάγχρυς.] γρ. κάχρυς. Sic enim ſcribit Heſychius. Pollux tamen & Schol. Ariſtoph. in Equitibus ad κυρηβίων, ἔνθα, ait, αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. Sunt autem κάχρυς καλπεργμέναι nil aliud quam λελεπισμέναι *decorticatæ*. Heſychius in ἱερκλὰ & καλπερκλά: *orge monde* vocamus. Aliter Galenus in gloſſis Hippocratis, quid ſint ἀλφίτου προκώνια explicat. Eundem vide in ἱερκίδες.

Προμετρητὴς &c.] Pollux p. 213.

Πρόνοια.] Dem. contra Ariſtogit. 1. καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ καὶ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελ-

φοῖς κάλλιςος καὶ μέγιςος νεὼς ὁ τοῖς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερὸν, ὃς ὢν θεὸς καὶ μάντις, κατ' ἀμφότερα εἶδε τὸ βέλτιςον· ἀλλ' οὐκ Ἀπονοίας καὶ Ἀναιδείας, ſupple *εἰσὶ βωμοί*. Æſchylus initio Eumenid. *Παλλὰς προναία*. Callimachus χ' ἡ *Παλλὰς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίαν*. Citat eo loco Scholiaſtes Æſchinem.

Pag. 254. *Προπεπωκότες*.] Demoſthenes in ea *περὶ παραπρεσβ*. p. 218. *μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ καὶ δείπνῳ τινὶ πίνων καὶ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς* (*Θηβαίους* ſcil. qui ejus munera reſpuerant) *ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ πλουτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς*. Sic in ſuo codice legi Opſopæus notat, non *προὔπεμπεν*. Optime. & hunc locum illuſtrat. nam Græci ſic ſolebant inter bibendum propinare hujuſmodi munera, interdum coronare etiam tot talentis, ut ex Athenæo patet aliiſque. Vide Harpocrationem in *ςεφανοῦν*. Quin & Diodorus Siculus id explicat, cujus verba habet Faber 2. Agoniſt. p. 315. Et omnino ſic legit Ulpianus, qui ad eum locum notat. *πολλάκις δέ φασι ταῦτα τὰ ποτήρια χαρίζεσθαι τὸν βασιλέα, οἷς προπίνοι. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ προπίνειν*. Exemplum inſigne apud Plutarchum in Alexandro, ubi de Ariſtone Pœonienſi. Hæc verba porro de Pruſia non videntur eſſe Harpocrationis, ſed Suidæ, qui locos ex auctoribus affert innominatis. Sic & in *ἐπιτροπὴ* prima verba non ſunt Harpocrat.

Λέγεται προπεπωκέναι.] *Λέγεται, προπεπωκέναι δὲ* quod addit Suidas.

Μελιτοῦττα.] *γρ. μὲν λοῦσαι*.

Προπύλαια, ταῦτα.] *Προπύλαια ταῦτα*. Scholiaſtes Hermogenis p. 402 ad cap. *περὶ ἐπιμελείας καὶ κάλλους* ait, *ἐνάργειαν* fieri *κατ' ἔννοιαν, καὶ κατὰ λέξιν*, ex doctrina Tiberii Grammatici. *κατὰ δὲ λέξιν ποιεῖ ἐνάργειαν τὰ πληκτικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ σημαντικά. οἷον, ὁρᾶτε ὦ ἄνδρες. κατὰ ἄλλους δὲ*

λυς δε καὶ τὰ δεικτικὰ σχήματα ἐναργῆ. οἷον. προπύλαια ταῦτα.

Pag. 255. Τῶν προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως.] Plutarchus in Pericle.

Πρόσκλησις.] Xenophon pag. 442. καὶ προσκαλέσαιτο εἰς δίκην δημοσίαν, ἐν ᾗ αὐτὸν ἔδει κριθῆναι, ὅτι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. Suidas: προσκλήσεις, πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον ἢ βουλὴν κλητῆρας ἔχων. πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητήν. Thucydides libro primo pag. 25 & 28.

Προστάτης.] Iſocrates συμμαχικῷ p. 337. Dem. in 1 contra Ariſtog.

Pag. 256. Ὁμολογουμένη προστασία.] Poſſit explicari ex iis, quæ in eadem oratione dixit ſupra Demoſth. πῶς οὐ φανερὸν, ὅτι προστάτης τοῦ πράγματος τὰ γνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἀποστερῆσαί με ζητοῦσι. Sed προστασία omnino eſt *colluſio*, ut recte vertit Volfius. Colludebant enim Aphobus una atque Onetor, & conſpirabant adverſus Demoſth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου.] Προσελθὼν αὐτῷ, πρῶτον μὲν ἀπῄτουν τὰ σκεύη, ὡς δὲ οὐκ ἀπεδίδου, ὕστερον αὐτῷ περιτυχὼν περὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν πρὸς τῇ πυλίδι, προσεκαλεσάμην πρός τι τοὺς ἀποστολέας καὶ τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμελητάς. οὗτοι γὰρ εἰσῆγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν. Quin & Iſæus p. 53. τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα. Erat hæc portula non procul ab acta, teſte Lycurgo p. 138.

Ἀρξάμενοι --- &c. uſque ad πειθόμενοι. incl.] Integrum diſtichum.

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν. οἵ δ' ἀνέθηκαν,
Βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Nam & οἵδ' legendum, non οἱ δ'. Id eſt, hi, quorum nomina infra ſcripta ſunt.

Προςιμήματα.] Herodianus in libello περὶ ἀριθμῶν. ἀλλὰ ἐ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς Ἀθηναίων νόμους γράψαντι τὰ ἐπ᾽ ἀργυρίου προςιμήματα τύποις ὁρῶ γράμμασι σεσημασμένα.

Pag. 257. Ὅσα τι οὖν αὐτὸς τὸ ταιοῦτον προςρόπαιον.] γρ. ἑάσατε οὖν αὐτὸν τοιοῦτον προςρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ὥστε ἐν ὑμῖν ἀναςρέφεσθαι. Volſius addidit ἐμοῦ προςροπ. male. Potius ἑαυτοῦ. Sic φονεὺς, τοῦ ἀποθανόντος προςρόπαιον dicitur apud Antiph. p. 114 & 116 initio, & p. 112 in fine. Plato 9 de legibus p. 866. τοῦ παθόντος προςρεπομένου τῷ πάθει. Valerius 1 Argon. *Et noſtras nequeat præcurrere diras:* ἐμὸν προςρόπαιον. Credebant enim veteres, ut idem canit lib. 3, *quiſque ſuos ſontes inimicaque pectora pœnis Implicat, & varia meritos formidine pulſant.* Polybius in excerptis p. 117. Xenophon lib. 8 Cyrop. p. 236.

Προτέλεια.] Sic προτέλεια γάμων Plato 6 legum, pag. 774. Plato Comicus in Phaone: εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ᾽ ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί. πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης &c. quo loco κουροτρόφος eſt Tellus, quæ eo cognomine culta eſt Athenis teſte Suida, ſeu potius Veſta, teſte auctore Etymologici.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] Pag. 11. Sophocles tamen in Oedip. Coloneo προφέρτατον pro filio natu maximo uſurpavit pag. 320. ὅταν εἰς πόλιν τὴν ζῶν ἀφίκῃ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε. Et ita ſumit Plato in Euthydemo initio. Sic πρόπολιος qui ante ætatem præmature caneſcit, teſte Ælio Dionyſio apud Euſtathium Ι΄λ. ψ pag. 1330.

Προχειροτονία, &c.] Dem. contra Timocratem initio. μετὰ ταῦτα ἐμήνυσεν Εὐκτήμων, ἔχειν Ἀρχέβιον καὶ Λυσιθείδην τριηραρχήσαντας χρήματα Ναυκρατικὰ, τίμημα πάλαι τὰ ἐννέα

ἐννέα καὶ τριάκοντα μνᾶς. προσῆλθε τῇ βουλῇ. προβούλευμα ἐγράφη. μετὰ ταῦτα γινομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀναστὰς Εὐκτήμων ἔλεγε ἄλλα τε πολλὰ &c.

Pag. 258. Προχαιρητήρια.] Dicitur etiam προχαιριστήρια. Suidas. προχαιριστήρια, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντων ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ. τῇ δὲ θυσίᾳ ὄνομα προχαιριστήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης. τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ προχαιριστήρια διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων. Heſychius in ἄνοδος.

Ἀπιέναι.] Ἀνιέναι.

Πρυτανεῖα.] Dem. κατ' Εὐέργου: ἐξέπινον πολλῶν παρόντων μαρτύρων χιλίας μὲν καὶ ἑκατὸν δραχμὰς καὶ τρεῖς καὶ δύο ὀβολὼ τὴν ἐπωβελίαν, τριάκοντα δὲ τὰ πρυτανεῖα. Infra tamen ſemper habet χιλίας τριακοσίας δεκατρεῖς δύο ὀβολώ: ter & amplius ſic vocat. Porro hæc verba Harpocrationis αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis Ariſtophanis ad Nubes p. 188. Vide omnino Pollucem p. 385, qui eum locum Demoſth. optime explicat. Ait enim eos, qui litigarent de re, cujus precium intra mille drachmas ſtaret, tres duntaxat drachmas depoſuiſſe; quod ſi lis mille drachmas ſuperaret, 30. Sic intellige Iſocrat. in orat. contra Callimachum: δεινὸν οὖν ἡγησάμην, εἰ τῶν νόμων οὕτως ἐχόντων ἐγὼ περιόψομαι τὸν μὲν συκοφαντὴν ἐν λ' δραχμαῖς κινδυνεύοντα. Idem infra, πάλιν τὴν αὐτὴν δίκην ἐγράψατο, ὡς ἐν τοῖς πρυτανείοις μόνον κινδυνεύσων, pro eodem dixit. Πρυτανεῖα dicit Xenoph. de rep. Ath. 404. In levibus autem cauſis ſacramentum non deponebant, eæque cauſæ ἄνευ πρυτανειῶν dicebantur, teſte Heſychio.

Δευτέρῳ.] Forte ἐνάτῳ. In 9 enim legitur ſub finem, ubi de Oritis: χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου. Sic Iſocrates in Panegyr. pag. 128.

Pag. 259. Πεντακοσίων.] Ita obtinuit, cum x tribus eſ-

 ſent,

ſent, ſed poſtquam duæ tribus acceſſere, Antigonis & Demetrias, tum primum Senatus non quingentorum hominum, ut prius, ſed ſexcentorum factus eſt, cum ſingulæ tribus quinquaginta homines conferrent, ut refert Plutarchus in Demetrio, & Stephanus in Βερενικίδαι, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος, δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι προσέθεσαν δύο Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλοῦντες, ὕστερον δὲ Πτολεμαΐδα καὶ Ἀτταλίδα, ὅθεν καὶ τὴν βουλὴν 𐅅 οὖσαν 𐅅Η ἐποίησαν, ἑκάστη γὰρ φυλὴ ν' εἶχεν, οἳ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον: tumque demum prytania unius menſis fuit ſpacium, ut Ammonius dicit, & diſerte Pollux p. 405. Hic autem Senatus initio 400 duntaxat viros habuit. Nam Solon, qui primus eum conſtituit, ex ſingulis tribubus (erant autem tum temporis tantum quatuor) centum homines elegit. Plutarchus in Solone: συστησάμενος δὲ τὴν ἐν Ἀρεοπάγῳ βουλὴν ἐκ τῶν καθ' ἐνιαυτὸν ἀρχόντων, ἧς διὰ τὸ ἄρξαι καὶ αὐτὸς μετεῖχεν, ἔτι δ' ὁρῶν τὸν δῆμον οἰδοῦντα καὶ θρασυνόμενον τῇ τῶν χρεῶν ἀφέσει, δευτέραν προσκατένειμε βουλὴν ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τεττάρων οὐσῶν ρ' ἄνδρας ἐπιλεξάμενος, οὓς προβουλεύειν ἔταξε τοῦ δήμου, καὶ μηδὲν ἐᾶν ἀπροβούλευτον εἰς ἐκκλησίαν εἰσφέρεσθαι. τὴν δ' ἄνω βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων καὶ φύλακα τῶν νόμων ἐκάθισεν, Areopagum ſcilicet, οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ βουλαῖς ὥσπερ ἀγκύραις ὁρμοῦσαν ἧττον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεσθαι, καὶ μᾶλλον ἀτρεμοῦντα τὸν δῆμον παρέξειν. Nota Areopagum dici τὴν ἄνω βουλήν. Sic etiam Heliodorus lib. 1 Æthiop. Ἀρίστιππος τὸ μὲν γένος Ἀθηναῖος, βουλῆς δὲ τῆς ἄνω. Idem Plutarchus in Cimone: Ἐφιάλτου προεστῶτος ἀφείλοντο τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὰς κρίσεις πλὴν ὀλίγων ἁπάσας. Mox: τοῦ Κίμωνος πειρωμένου πάλιν ἄνω τὰς δίκας ἀνακαλεῖσθαι. Dio in orat. 50. καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὐδεὶς πώποτε ἐγένετο οὕτω θρασὺς δημαγωγός, ὥστε τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους ἀτιμότερον τοῦ δήμου νομίζειν. Sextus adverſ. Mathem. cap. x. ἡ βουλὴ οἱ ἑξακόσιοι.

Διαπι-

Διαπιςουμῶπς --- &c. uſque ad ἐιναι.] Hæc ſunt inſititia & aliena. Locus autem Æſchinis, quem Harpocr. intelligit, ſic habet.

Οἱ Πρυτάνεις.] Rhodiorum, ut puto. Nam fragmentum videtur ex hiſtoria Polybii, & quidem ex libro ejus 13, in cujus excerptis legitur. ὁ δὲ Φίλιππος Ἡρακλείδη μὲν καθάπερ ὑπόθεσιν δοὺς ἐπέταξε φροντίζειν, πῶς ἂν κακοποιήσῃ καὶ διαφθείρῃ τὰς τῶν Ῥοδίων νῆας. εἰς δὲ τὴν Κρήτην πρεσβευτὰς ἐξαπέςελλε τοὺς ἐρεθιοῦντας καὶ παρορμήσοντας ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν Ῥοδίων πόλεμον. Tum deinde multa de Heraclide, ut patriam ſuam Tarentum prodiderit Rom. & alia de ejus audacia ſubjicit. A quibus non longe aberant hæc, quæ apud Harpocr. hoc loco leguntur, itemque ea, quæ refert Suidas in ἀναδέξασθαι. Πάνυ γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι καὶ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἣ καὶ τὴν Ἡρακλείδου ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. Ex hoc Polybiano lib. 13 fragmento patet recte à nobis in Harp. emendatum Κρητικά. Philippus enim ſocietatem cum Cretenſibus fecerat, ut diſcimus ex prologo lib. 29 Trogi Pompeji, ex Plutarcho in Arato verſus finem, & Polybio lib. 4. De hoc Heraclide Livius lib. 30, 31, maxime 32 pag. 590.

Κρητικά.] ἴσ. Κρητικά: is vero eſt Heraclides architectus, qui Philippo Perſei patri pollicitus erat navale Rhodiorum ſe incenſurum, de quo multa Polyænus lib. 5.

Πύγελα.] Ita Strabo lib. 14. Suidas. Πύγελα πόλις ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος Φύγελλα, ὅθεν ἐςὶ περαιώσασθαι τὸν πρὸς Κρήτην κατάγοντα πορθμόν. Sed Mela *Phygela* facit. *Pygela* Livius 692.

Pag. 260. Πτώματα ἐλαιῶν.] *Caducam oleam* Latini dicunt. Plinius lib. 17 initio *caducos fructus*, quos pendentibus opponit.

Ὑπερί-

Ὑπερείδης πρὸς Α'πελλαῖον.] Ejus orationis meminit Pollux lib. 3. καὶ παρ' Ὑπερίδῃ. ἐξέδωκε τὴν πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ πρὸς Α'πελλαῖον περὶ θησαυροῦ.

Πυκνί.] Suidas habet πυκνί. τῶν Α'θηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. Κλείδημος δέ φησι πύκνα ὀνομασθῆναι διὰ τὸ &c. Idem πνὺξ, inquit, ἔδει, ἀλλὰ μετατίθεσι στοιχεῖα Α'ριστοφάνης πυκνὸς λέγει τὴν θηλυκήν. Mox. πνὺξ πυκνὸς πυκνὶ καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πυκνί. Sic ergo legendum in Harpocr. At Mauſſacus, qui hoc non vidit, ut ordinem alphab. ſervet, πυκνὶ poſt πλωθεὺς collocandum eſſe cenſuit in appendice. Etymolog. in πνὺξ, ἡ θηλυκὴ πυκνός. διὰ τὴν συμφωνίαν πυκνός. Eadem habet Stephanus Byzantius in πνύξ.

Πνύκα.] Videtur ex ſerie literarum legendum eſſe Πύκνα, & ſic Heſychius appellat in πυκνάπετρα. ubi tamen alluſio Comici potius eſſe videtur, qui πυκνὰ πέτρα in concione videre ſe dicebat. Thucyd. lib. 8 ſub finem. οἱ Α'θηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, καὶ ἐκκλησίαν συνέλεγον μίαν μὲν εὐθὺς πρῶτον ἐς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὗπερ καὶ ἄλλοτε εἰώθεσαν. Sed vide omnino Stephanum de Urbibus, cujus verba ſunt corrupta & mutila, & in MSS. Demoſth. Πυκνὶ legitur argumento orationis pro corona. Utitur & Æſchines contra Cteſiph. p.80, ὁ Πυκνὰ προσιὼν ἀπήνεγκα τὴν γραφήν. Nota ἀπήνεγκα. Ariſtoph. in Equitibus initio. δῆμος Πυκνίτης. & iterum. καὶ τῆς Πυκνός. Ubi Schol. μετάθεσις, inquit, ἐστὶ τῶν στοιχείων. ἡ γὰρ Πνύξ ἐστιν, ἔδει Πνυκὸς, ἔτι δὲ Πνυκί. Et in ἐκκλησιαζ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησα ἐν Πυκνί. Et mox 732. ἐς τὴν Πύκνα ἧξεν ἄντικρυς bis ait.

Pag. 261. Πύῤῥα.] Thucyd. lib. 3. Πύῤῥαν καὶ Ε'ρεσον καὶ Α'ντισσαν urbes in Lesbo memorat, quibus adde Methymnam & Mitylenem. Erat enim Lesbos Pentapolis. Schol. Lycophronis pag. 170.

Πωλῆται

Πωλῆται καὶ πωλητήριον.] An vero diverſi ſint ab his πωλῆται & πωλητήριον τ̃ μετοίκων, ubi inquilini, qui penſionem τὸ μετοίκιον non ſolverant, publice vendebantur, de quibus Dem. in 1 contra Ariſtog. cujus verba citat Suidas in μέτοικοι non laudato autore. Ζωβίαν ὑποδεξαμένην Α᾽ρισογείτονα φυγόντα καὶ ἀξιοῦσαν δὲ παθεῖν, ὅτι ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τ̃ ἀδελφὴν ἐπ᾽ ἐξαγωγῇ πέπρακε. καὶ αὖθις. τοῦτον δ᾽ ἐπίπρασκον τὸ μετοίκιον ἀπολονοῦντα θεῖναι, quæ ultima ſunt ex Laërtio in Xenocrate, ubi ἀπονοῦντα. Lege ἀπνοοῦντα. Sic Origenes lib. v contra Celſum 271. Suidas in πωλητού. οὗτοι τ̃ ὀφλόντων τῷ δημοσίῳ κ᾽ προθεσμίαν, καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας. ὑπέκειντο δ᾽ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον. ἔτι δὲ οἱ ξενίας ἁλόντες καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς. τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλλον εἰς τὸ δημόσιον.

Pag. 262. Πῶλας.] Suidas πωλάς.

Τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν δὲ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι.] F. τὸ περνάναι, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ παρέχειν, &c. (Sic in margine. Sed in primis paginis ſcripſit.) Lego ὅπερ ἐστὶ περνάναι ὅθεν κ᾽ τὸ πορνεύειν. Sic enim deducit τὸ πορν. ἀπὸ τοῦ περνάναι, quod eſt πωλεῖν ſeu πιπράσκειν, ut uſurpat Ariſtoph. in Equit. Scholiaſtes Lycophronis pag. 54. Suidas πέρναται πιπράσκεται. ἔνθεν καὶ πόρνη ἡ πωλοῦσα τ̃ μίξιν. Hipponax. καὶ μὴν καλυπτεῖ μῶν χαράδριον περνᾶς apud Suidam in χαράδριος. Ita Etymologus in πορνή.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου.] Καὶ ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλοῦσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν᾽ ἐξέλθητε. πώμαλα. Ulpianus. ὄνομα δέ ἐστιν ὑφὲν ἀναγινωσκόμενον. ὡς μέν τινές φασι Σικελῶν κομισάντων τ̃ ἐκεῖθεν φυγάδων. ἰσοδυναμεῖ δ᾽ τῷ κατ᾽ οὐδένα τρόπον. οὐδ᾽ ὅλως. Ariſtoph. ἐν πλούτῳ

ſcena 2. ait Plutus, ὦ πᾶν ἀπαλλάχθητόν ἀπ' ἐμοῦ. Chremylus reſp. πώμαλα. Ubi Scholiaſtes, οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν καὶ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

Pag. 263. Ῥᾳθύμως --- Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Non memini legere apud Demoſth. Imo in prima Olynth. ubi hiſtoriam ὡς ἐν σωτήμῳ Philippi ſcribit. ἠσθένησε πάλιν, ῥαΐσας οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε, ἀλλ' εὐθὺς τοῖς Ὀλυνθίοις ἐπεχείρησε. Ulpianus notat. οὐ τὸ ὑγιάνας σημαίνει, ἀλλὰ κουφότερον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματος. Euſtathius Ὀδυσσ. δ pag. 1509. λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγιής· καὶ ῥαΐζειν τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν.

Ῥάως.] Ῥᾶον Suidas.

Pag. 264. Ῥοδογούνη.] De qua Dio Chryſoſt. orat. 64 & Philoſtratus in imaginibus lib. I.

Ῥόθιον.] Suidas in ῥόθιον. Ὑπερείδης τῷ ῥοθίῳ ἐπὶ τῆς εἰρεσίας χρῆται σαφέστατα. φησὶ οὖν. τὸ μὲν οὖν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.

Ῥυτά.] Ulpianus: ῥυτὰ δὲ ἐπιμήκη ποτήρια κεραῖοειδῆ. ἄνω μὲν εὐρυνόμενα, εἰς ὀξὺ δὲ λήγοντα. Eorum formam ex vett. nummis proponit Salmaſius tomo 2 in Solinum. Athenæus illud poculum ſolis heroibus competere ſcribit ob capacitatem lib. XI.

Pag. 266. Σεσημασμένω.] Suidas in συσσημήναντος.

Σηκός.] Σηκὸς plura ſignificat, ut *ſtabulum:* hinc σηκοκόρος apud Pollucem p. 361 ὁ τὰς μάνδρας καθαίρων. Significat & *adytum templi.* Sed hoc loco apud Lyſiam pro *ſtipite ſacræ olivæ* ſumitur. Suidas in μορίαι. τῆς δὲ μορίας ἐκείνης ὁ στέλεχος σηκὸς ἐκαλεῖτο. Ante dixerat: μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια. ἦσαν δὲ πρῶτον ιβ' τὸν ἀριθμὸν αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν.

Τῆς ἀσεβείας.] Τῆς ἀσεβ.

Στεράγγιον.] Ἐν τῷ στεραγγίῳ apud Iſæum p. 54. unde corrige Heſychium in στεράγγων βαλανεῖον.

Σημεῖα.] Xenophon lib. de Vectigalib. p. 540.

Pag. 267. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et contra Neæram: Σιμὸς ὁ Θετταλός. Et in fine rurſus: Σιμὸς ὁ Λαρισσαῖος.

Σίμων.] Demoſth. Simonem & Bianorem memorat Thracas: eſt & Simon quidam, quem perſtringit Ariſtoph.

Σίμυλος.] Σιμύλος. Suidas in πετύλος.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Imo καὶ Ἀνδροτίωνος & κατὰ Νεαίρας in fine.

Καταχημενῆσαι.] Κατασχημονῆσαι.

Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.] Et in Pluto, ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων. Scholiaſtes, σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη.

Pag. 268. Σῖτος.] Dicitur & σίτησις. Demoſth. contra Theocrinem, ubi ait eum accuſaſſe patrem ſuum παρανόμων, quod decretum tuliſſet, ἐν ᾧ τὴν σίτησιν ἔγραψε Χαριδήμῳ πατὴρ τῷ Ἰσομάχου υἱῷ. Dicebat enim Theocrines puero inſidias ſtrui hoc decreto: λέγων ὡς ἐὰν ἐπανέλθῃ εἰς πατρῷον οἶκον ὁ παῖς, ἀπολωλεκὼς ἔσται τὴν οὐσίαν ἅπασαν, ἣν Αἰσχύλος ὁ ποιησάμενος αὐτὸν υἱὸν, ἔδωκε αὐτῷ, ψευδόμενος. οὐδενὶ γὰρ πώποτε τούτων τῶν εἰσποιηθέντων συνέβη. Vide ſupra in ὅτι οἱ ποιητοί. Patrem ſuum, intellige omnino patrem Epicharis accuſatoris, cui Demoſthenes hanc orationem ſcripſit. Iſæus p. 36 δίκην σίτου ἢ τὸ προικὸς &c. Porro ἓν ἀνθ' ἑνὸς dicunt Grammatici, i. ſimpliciter & abſolute. Euſtathius Ὀδ. α 1393. Sic Suidas in κάπηλος. ἓν ἀνθ' ἑνός τινες οἴονται εἶναι οἰνοπώλην &c. Athenæus lib. ult. Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας οἱ Ῥόδιοι ἀποδιδόασιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς Ἴσθμιον στέφανον. Dalech. *uno ore.*

Ἐν τῷ ἐκ τοῦ Σόλωνος.] Dele ἐν τῷ.

Καλὰ τῷ.] Καὶ δεκάτῳ. Suidas legit: ἐν τῷ τῷ Σόλωνος πρώτῳ κύρβει τῷ ἄξ.

Σιτοφύλακες.] Demoſth. περὶ Λεπτίνου. αἱ τοίνυν παρ' ἐκείνου (Leuconis Boſpori domini) δεῦρ' ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες, ſupple μεδίμνων, περὶ πετταράκοντά εἰσι. καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Et Lyſias ἐν τῷ κατὰ σιτοπωλῶν p. 156 in fine. Lego autem in Harpocr. πεντεκαίδεκα. δέκα μὲν &c.

Σκαμβωνίδαι.] Κοινὸν Σκαμβωνιδῶν. Nummus Hadriani teſte Goltzio in Theſ.

Σκαφηφόροι.] Pollux lib. 3 cap. 4 Ælianus lib. 6 Var. hiſt. cap. 1. Ammonius in ἰσοτελής. Suidas in ἀσκοφορεῖν. ἐν τῇ Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προστέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφος ἔφερον, ὅθεν σκαφοφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶχον ἣν ἐβούλοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον, ὅθεν ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. Vide quæ notavi ad Caſtellanum in κανηφόρια de Sciadophoris & Diphroforis. Eadem quæ Suidas, habet Etymologus in ἀσκοφορεῖν, niſi quod τὰς σκάφας rectius legit, non σκάφος. Athenæus lib. 8 pag. 335. ταύτῃ οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν. Μέτοικοι ſervorum & ancillarum loco erant. Nam ſervis non licebat in pompa adeſſe &c. Iſæus p. 55. Suidas in Συστομύτρος.

Σκαφηφόρων ἔφηβοι.] Σκαφηφόρων, ἔφηβοι.

Pag. 269. Αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν.] Xenophon περὶ προσόδων pag. 538.

Ὑδρεῖα.] Quod proprium ancillarum, Homero teſte Ἰλ. ζ. Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. Et Herodoto in 3 p. 166. Catullus in carmine de nuptiis Pelei p. 47. *Quæ tibi jucundo famularer ſerva labore, Candida permulcens liquidis veſtigia lymphis.*

Σκα-

Σκαφίον.] Meminit & Ariſt.in Avibus. *σὺ κοψύχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.* Supple *ἔοικας.* Schol. *δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ. ὁ δὲ κῆπος τὸ περὶ μετώπου κεκοσμῆσθαι.* Hinc chorus mulierum in *Θεσμοφ.* pag. 811 ait ei mulieri, quæ bonum Imperatorem aut gubernatorem navis genuiſſet, primas ſedes in Theſeorum & Scirorum feſtis dari oportere, contra illam quæ malum Imp. *ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην.*

Ὡς εἰς.] Ὡσεί.

Ἐν Σκηναῖς.] In caſis. Juvenalis ſat. 6. *Menſe quidem brumæ, quo jam mercator Jaſon Clauſus & armatis obſtat caſa candida nautis.* Vetus Schol. *Romæ in porticu Trajanarum thermarum tempore Saturnaliorum ſigillaria ſunt, tunc mercatores caſas de linteis faciunt* &c. Plura Caſaubonus ad Theophraſti characteres p. 349. Juven. ſat. 7. *Inſtitor hibernæ tegetis niveique Cadurci.* Schol. *Cadurcum quidam cucullum dicunt* &c. *alii tabernaculum aut tentorium, quibus merces ſuas protegere conſueverunt.* Etymol. in *σκηνή. οἱ δὲ εἶδος κόσμου γυναικείου. οἱ δὲ σκεῦός τι οὕτω καλούμενον. οἱ δὲ τὴν νῦν δελφικὴν καλουμένην.* Sic Theodorus Mopſueſt. patrem Aëtii hæretici ait aurificem fuiſſe papilionarium, qui vile tabernaculum ex pilis confectum circumferret. Nicetas lib. 5 orthodoxæ fidei c. 30.

Pag. 271. Σκιράφια.] Iſocrates Areop. pag. 195.

Σκίρωνι.] Ἐν Σκίρῳ.

Σμικυθίων.] A quo Miltocythem Thracem, qui longe antea à Coty rege deſciverat, proditum eſſe ac traditum Charidemo Oritæ poſt Cotyis mortem narrat Demoſth. ad calcem ejus orat. Charidemus Miltocythem tradidit Cardianis. (nam ſe invicem occidere Thraces nefas habent.) Cardiani in

Athenienſium odium Miltocythem cum filio trucidarunt.

Σπαρ]ωλὸς, Α'ντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτες.] Meminit Xenophon ἑλλην. lib. 5 pag. 328. Iſæus. p. 50.

Pag. 272. *Περὶ τῆς μεταςάσεως.*] i. de mutatione ſtatus reip. cum à populari ſtatu in oligarchiam 400 virorum mutata eſt Ath. reſp. quam mutationem adjuvit ac perſuaſit maxime Antiphon, ut teſtis eſt Thucyd. lib. ult. Poſtea vero pulſis 400 ipſe in jus vocatus ob eam cauſam una cum Archept. capite damnatus eſt, ut refert Plutarch. in ejus vita. Tunc ergo videtur Antiphon cauſam dixiſſe *περὶ τῆς μεταςάσεως ἀπολογίαν*. Errat autem Harpocr. Aliud enim ſunt *σασιῶται*. nempe *earundem partium homines in civilibus diſcidiis*. Sic apud Herodotum in 1. Heſychium. Inter Antiphontis vero & Archeptelemi accuſatores fuit Theramenes teſte Lyſia *κατ' Ἐρατοσθ.* pag. 122. Idem Lyſias contra Nicomachum *μετάςασιν* eo ſenſu, quem diximus, uſurpat. & Iſocrates contra Callimach. 745. Ariſtides in Panath. p. 17.

Ὁ σασιώτης.] *ὦ* vel *ὁ σασιώτης.*

Θυέςυ.] *Θεςίυ*, ex Suida & Photio.

Pag. 273. *Στίριδος.*] *Στειριδος* Photius. Lyſias p. 140. *τοῦ σεμνοῦ Στειριέως*, id eſt Thraſybuli, de quo adde, quæ not. ad Diodorum.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 50. Dem. in Midiam de Stratone quodam, *οὗτος μέντοι πολίτης ὢν ἐςρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ ςρατείας*. Libanius declam. 16 p. 447. *ςρατευσάμενός τις τὰς ἐφ' ἡλικίαν ςρατείας ἀφεῖται τοῦ λοιποῦ τῶν καταλόγων.*

Pag. 274. *Προσγράφυσι.*] *Προγράφυσι.*

Ἐπωνύμυ.] Vide in *ἐπώνυμοι.*

Στρατη-

Στρατηγοί.] Horum munus deſcribit Demoſth. ἐν τῷ περὶ ὀνόματος πρὸς Βοιωτόν. τίνα δ' οἱ στρατηγοὶ τρόπον ἐγγράψουσιν, ἐὰν εἰς συμμορίαν ἐγγράφωσιν, ἢ ἐὰν τριήραρχον καθιστῶσι, ἢ ἂν στρατιά τις ᾖ, τῷ δῆλον ἔσται, πότερος ἐστ' ὁ κατειλεγμένος. τί δ' ἂν ἄλλη τις ἀρχὴ καθιστῇ λειτουργεῖν, οἷον ἄρχων, βασιλεὺς, ἀθλοθέτης; τί σημεῖον ἔσται, πότερον καθιστᾶσι. Sed & permutationes facultatum iidem curabant, teſte Dem. πρὸς Φαίνιππον initio, ἐποίουν οἱ στρατηγοὶ τοῖς τριακοσίοις τὰς ἀντιδόσεις. Creabantur autem στρατηγοὶ ex cenſu πεντακοσιομεδ. Eupolis apud Stob. ſerm. 141.

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τι λέξω.
Οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν, ὦ γέροντες,
Ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
Ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι
Οἷς ὥσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα. καὶ γὰρ ἦσαν.
Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
Στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Erant autem χειροτονητοὶ, ex Iſocrate de pace, & ſexcentis aliis. Optime Tzetzes Chiliad. Plato 6 legum 755.

Στράβαξ.] Demoſth. adverſus Leptinem.

Στρομβιχίδης.] Στρομβιχίδης Διοτίμου ναύαρχος Ἀθηναίων. Thucyd. 8. Alter Strombichides apud Lyſiam in orat. in Nicomachum p. 172.

Pag. 275. Στρεύθης.] Hujus meminit Xenophon lib 4 ἑλλην. ad calcem.

Στρομφίδες.] γρ. στροφάδες.

Τυραννικῷ.] Τυῤῥηνικῷ.

Στρύμη.] De Stryma eadem ait Herodotus lib. 7 pag. 417.

Τριηραρχήματος.] Ἐπιτριηραρχήματος. Locus ſic habet. ὁ δὲ στρατηγὸς Τιμόμαχος ἀφικομένων ὡς αὐτὸν πρέσβεων Μαρωνιτῶν, καὶ δεομένων, αὐτοῖς τὰ πλοῖα παραπέμψαι

(con-

(*conduire*) τὰ σιτηγὰ, προσέταξεν ἡμῖν τοῖς τριηράρχοις, ἀναδεισαμένοις τὰ πλοῖα (τὰ σιτηγὰ) ἕλκειν εἰς Μαρώνειαν. Et mox: παρέπεμπε πάλιν ὁ Τιμόμαχος μετὰ τῶν Θασίων εἰς τὴν Στρύμην σῖτον καὶ πελταστὰς ὡς παραληψόμενος αὐτὸς τὸ χωρίον. παραταξαμένων δὲ τῶν Μαρωνειτῶν ἡμῖν τῶν ναυσὶν, ὑπὲρ τοῦ χωρίου τούτου καὶ μελλόντων ναυμαχεῖν.

Τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνήτας.] Philippus in epiſt. ad ſen. pop. que Athen. καὶ λογίζεσθ' ὡς ἄλογόν ἐστιν Ἀθηναίους, Θασίους μὲν καὶ Μαρωνείτας ἀναγκάσαι περὶ Στρύμης διακριθῆναι λόγοις. Satis indicat Demoſth. in ſuprad. oratione, Strymen tunc obſeſſam fuiſſe à Maronitis. Addit enim. καὶ περικαθημένων κύκλῳ τὸ τεῖχος καὶ ξένων μισθοφόρων καὶ βαρβάρων προσοίκων.

Μαρωνήτας.] Scr. Μαρωνείτας. Sic enim ſcribitur id nomen in oratione περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, quam Hyperidis eſſe putat Libanius: Ulpianus Hegeſippi Crobyli, ejus, qui Timarcho familiaris fuit, cujus & VII Philippicam eſſe habitam ſcribit. Μαρωνίτας vocat Polybius ſemper in Excerptis legationum.

Ἀκοντίῳ.] Ἀκοντίου. Schol. στεγάκιον. ὁ καλούμενος στρωτὴρ τῶν δοράτων.

Στρωτὴρ &c.] Gallice *ſolives*, quaſi *ſublicæ*. Pro δουροδόκων Etymolog. δορόκων. Lege δοροδόκων, non δουροδόκων. Suidas habet tantum δοκῶν. Polybius lib. 5 pag. 430 inter munera Rhodiis data ab Antigono recenſet στρωτῆρας. Apud Suidam in Λυκοῦργος, πρὸς Ἰσχυρίαν dicitur hæc oratio: an is eſt improbus calumniator tempore 30 tyrannorum, qui Æſchylides Lyſiæ dicitur, κατ' Ἐρατοσθ. p. 121? *Aſſeres* apud Polybium vertit Caſaub. Etymolog. præterea addit ἢ τὰ εἰς ὀροφὰς πεποιημένα, ἄλλοι δὲ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὄροφον πεποιημένον. Legendum autem puto δουροδόχων aut δοροδόχων. Suidas δοροδόκος τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον. leg. δοροδόχος.

Gloſſæ,

Gloſſæ, *lacunar*, ὀρόφωμα ὑροδόχιον, leg. δυροδόχον. *Aſſerculi* ϛρωτῆρες in Gloſſis cap. de habitatione. Feſtus, *Aſſeres dicti, quod aſſideant parieti trabibuſque*. Arrianus rerum Indicarum p. 189 in fine. Libanius in ep. ad Baſilium: ϛρωτήρων δέομαι. χάμακας δ' ἂν ἢ χάρακας ἄλλος εἴποι σοφιϛής.

Pag. 276. Σύλας --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας.] Dem. περὶ ἐπιτριηράρχ. πάλιν κατάγουσι τὰ πλοῖα καὶ ἀναγκάζουσι τὸν σῖτον ἐξαιρεῖσθαι. Pollux pag. 425. Etymol. ἐξαίρεσις τόπος τις Ἀθήνησι, ἔνθα ὑπεξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο. Locus autem ille ex oratione περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχ. ſic habet: καὶ μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἐϛιν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας. De trierarchis loquitur, de quibus dixerat: ἐπειδὰν γάρ τις μισθωσάμενος τριηραρχίαν ἐκπλεύσῃ, πάντας ἀνθρώπους ἄγει καὶ φέρει.

Ἐξελόμενος ὁπόταν μὴ συλαιῶσιν Ἀθηναίοις.] Lege, ut in vulgatis eſt, ἐξελόμενοι ὅπου ἂν μὴ σύλα ὦσιν Ἀθηναίοις. Verba ſunt ſyngraphæ, quæ Volfius vertit: *ſi exoneraverint, ubi Athenienſibus pignora capere non licet*. Forte melius ſic: *ſi à prædonibus ſpolientur* &c. Sed tamen optime Volfius. Nam Demoſth. in eadem infra, pro *exonerare* uſurpat bis: ἐπισκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιρουῦται ποτε ἐκ τοῦ πλοίου ἢ πεντηκοϛεύονται. Et mox, οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν, οὔτε ἐξῃρημένον, οὔτε πεντηκοϛευόμενον.

Σύλας.] Sic συλᾶσθαι Demoſthenes περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ. ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς παρ' αὐτὸν ἐμπλέοντας ἐμπόρους μηδὲν συλᾶσθαι· παραπέμπεσθαι δὲ τὰ πλοῖα τὰ ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα. φασὶ δ' εὔνοιαν διδόναι. Chii & Erythræi ducibus Athenienſium pecuniam dabant, ut tuto commeare ad ſe navigia mercatorum ſinerent. καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα. Sic Polybius ut notavi pag. 746 τὰ ῥύσια διδόναι κατὰ τῶν Αἰτωλῶν dixit. Vide quæ notavi in Excerptis

cerptis Gallici Polybii p. 746. Idem legat. 123. ἦτ' οὖν τὰ ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Livius pag. 733, *ſi quæ pecuniæ debentur, earum exactio eſto* & cæt. eleganter. Contra in Latino fœdere apud Feſtum in nanciſcor. *pecuniam qui nactus eſt habeto*]. τὰ σῦλα διδόναι *lettres en priſe.* Etymologus ῥύσια ἐνέχυρα τὰ ἀντί τινων ἑλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζονται. Sic συλωμένους dicit Iſocrates in Nicocle pag. 65. Ariſtoteles 2 Rhetor. συλῶντες Καρχηδονίους. Quod & Olynthiac. 2 in fine dicit. τὰ δὲ λήμματα τῶν ἐφεστηκότων καὶ τῶν στρατιωτῶν Λάμψακος, Σίγειον πλοῖα ἃ συλῶσι. Et pro Cteſiphonte p. 123. In argumento in orationem contra Timocratem. πολέμου τυγχάνοντος Ἀθηναίοις πρὸς βασιλέα κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐγράφη ψήφισμα πλοῖα σῦλα πολεμίων εἶναι, καὶ γίνεσθαι τὰ τιμήματα τῶν ἁλόντων δημόσια. *eſtre de bonne priſe.* Corrige Lyſiam pag. 173 σκῦλα ποιουμένους. Lege σῦλα. Apud Suidam in Σύλας pro συλλήψεις lege συλήσεις. Tamen nil temere. Sed & Servius in 2 Æneidos ſcribit in Fuldenſibus membranis. *σύλαι enim Græce aut furta aut ſpolia dicuntur.* In Etymologico σύλαι ſcribitur.

Ὑπὸ φασηλιτῶν ὥσπερ.] Ὑπὸ τούτων φασηλιτῶν ὄντων ὥσπερ.

Θέλωσιν.] Ἐθέλωσιν.

Τις ἔχοι ἄλλο.] Ἄλλο τις ἔχοι.

Τῷ τοιούτῳ.] Τοῖς τοιούτοις.

Ἀναιροῦνταί τι.] Ἀφαιροῦνται βίᾳ τι.

Σύμβολα.] Antiphon περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου pag. 124. Dionyſius in excerptis legationum initio, σύμβολα πεποιημένους πρὸς ἀλλήλους. Mox: ἀξιώσαντες μήτε σύμβολα ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Quæ Sylburgius non intellexit, qui συμβόλαια rectius dici annotat. Sed fallitur. Nam σύμβολα eo loci ſunt pacta & leges, quibus populi

amici

amici ac fœderati controverſias, ſi quæ orirentur, dirimere ſanxerunt, quod declarat locus integer: ἡ δὲ βουλὴ ( ) ἀπέστελλε τοὺς ἀξιώσοντας αὐτοὺς μηδὲν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας παραγινομένους, ἀλλὰ καὶ διδόναι τὰ δίκαια καὶ λαμβάνειν. [καὶ] εἴ γε διαφέρονται πρὸς ἀλλήλους, μὴ δι' ὅπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων, σύμβολα ποιησαμένους πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὸ λοιπὸν εἰρήνην ἄγειν. Dele [καὶ,] ſenſum enim turbat. Polybius legatione 46. τοῦ γὰρ Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὸ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας. Caſaubonus, *ex formulâ fœderis*, peſſime. ſequitur enim: οἱ μὲν περὶ χώρας, οἱ δὲ περὶ σωμάτων, οἱ δὲ περὶ θρεμμάτων ἦχον ἀμφισβητοῦντες. ἔνιοι δὲ περὶ συμβολαίων καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων. τινὲς μὲν οὖν φάσκοντες μὴ δύνασθαι τυχεῖν τοῦ δικαίου κατὰ τὸ σύμβολον (*ſecundum pacta* Caſaubonus) διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγκόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ. τινὲς δ' ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραβεβραβευμένοι διαφθείραντος τοῦ Φιλίππου τοὺς δικαστάς. Sic legatione 123. Livius p. 755 *formulam juris exequendi* vertit, Feſtus *Reciperationem*, quem vide.

Συμμορία.] Porro hoc munus perſonale non erat, ſed indictum poſſeſſionibus, neque pupilli ab eo liberi nec immunes erant, ut teſtis eſt Demoſth. in 1 contra Aphobum: εἰς γὰρ τὴν συμμορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ συνετάξαντο (ſupple οἱ ἐμοὶ ἐπίτροποι) κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς, πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν, ὅσονπερ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα, εἰσέφερον. Unde & ἡγεμὼν συμμορίας factus eſt Demoſth. tum adhuc pupillus, ut ipſe teſtatur 2 contra Aphobum. Contra Lyſias pag. 295.

Pag. 277. Χιλίων καὶ διακοσίων.] Dem. in Midiam. ἡλικαῦτα δὲ τοῦ πράγματος (τοῦ λειτουργεῖν) ἧπται, ὅτι πρῶτον μὲν διακοσίους χιλίους πεποίηκατε συντελεῖς ὑμεῖς. Hanc orationem Demoſth. 32 natus annos recitaſſe ſe ipſe ibi dicit.

Συμμορίας ὥσπερ εἴκοσι ναῦς εἰσὶ σώματα ἑξήκοντα ἑκάστην ἔχουσαν.] Scribe *συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νυνὶ εἰσιν. ἑξήκ. σώμ. ἔχ. ἑκάστην*, ut legitur in Demoſth. oratione. Erant enim xx claſſes Athenienſium, ut ex Hyperidis loco patet, etiam poſt illam Dem. legem, qua cautum eſt, ut viri 300 triremes inſtruerent. Ea lex Demoſth. refertur in oratione pro corona 113. Vide Dinarchum contra Demoſth. p. 85. Iſæum pag. 61 & 56. Claſſes Romanas Dionyſius Hal. vocat *συμμορίας* p. 222 lib. 4.

Οἱ *δημοποίητοι.*] Ulpianus ad 2 Dem. Olynth. *δέκα οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ εἰς ι ὥσπερ μεμερισμένης τῆς πόλεως, ἀνάγκην εἶχεν, ὥσπερ ἑκάστη φυλὴ ἀπὸ πάσης προβάλλεσθαι τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῆς ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρας τοὺς λειτουργοῦντας, εἶτα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι οὗτοι ἐμερίζοντο ἑαυτοὺς εἰς β μερίδας, ἵνα ἑξήκοντα αὐτῶν ἄνδρες ἔσων) οἱ πάνυ πλούσιοι, οἱ δ᾽ ἄλλοι ἑξήκοντα ἧττον πλούσιοι. ἐποίουν δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ, ἐὰν ἐξαίφνης πόλεμος αὐτοὺς ἐπείξῃ, καὶ τύχῃ πρὸς τὸ παρὸν μὴ ἔχειν χρήματα τοὺς ἧττον πλουσίους. εἰσέφερον γὰρ οἱ πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ προετέλουν, καὶ ἐδέχοντο* (*recipiebant*) *ταῦτα ὕστερον κατὰ σχολήν.* Et mox: *ἐμέριζον οὖν αὐτοὺς ἀπὸ ἑξακοσίων ἀνδρῶν, ὅ ἐστιν ἀπὸ ι συμμοριῶν. πάλιν δὲ ἑκατέραν τῶν δύο μερίδων τούτων ἔτεμνον εἰς δύο, ἅ ἐστιν εἰς τριακοσίους μὲν ἄνδρας, κατὰ ε δὲ συμμορίας. οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τριακόσιοι οἱ πάνυ πλούσιοι, οἵτινες προεισέφερόν τε τῶν ἄλλων, καὶ εἶχον αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα, ὥστε συμβαίνειν εἰς β* (lego *δ*). *μερίδας εἶναι τοὺς πάντας. εἴγε οἱ τῶν ἑκατέρωθεν ἦσαν ὥσπερ ἑνωμένοι τοῖς ἑκατέρωθεν τριακοσίοις τοῖς πλουσιωτάτοις. εἶχε δὲ ἑκάστη μερὶς τῶν τεσσάρων, καὶ ἴδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον ῥήτορα. ὅμως δὲ πάλιν τῶν δευτέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρατηγοὶ ὑπεῖκον τοῖς προτέραις.* Hæc falſa eſſe exiſtimo. Sunt enim deſumpta ex Demoſthenis loco male intellecto, ut ad *ἡγεμὼν* notavi. Porro quod ait Harpocr. *οἱ δημοποίητοι* &c. etiam Pollux lib. 8 cap. 13. *καὶ τὸ παρ᾽ Ὑπερίδῃ μετοικικῆς συμμορίας.*

Xenoph.

Xenoph. de rep. Ath. καὶ τριήραρχοι καθίςανται τετρακόσιοι ἑκάςου ἐνιαυτοῦ.

Pag. 278. Ναυσινίκου.] Meminit Demoſth. κατὰ Ἀνδροτ. ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου παρ᾽ ἴσως τάλαντα τριακόσια ἢ μικρῷ πλείω ἐλλείμματα τέτταρα καὶ δέκα ἐςὶ τάλαντα. εἰσφορὰι enim proprie ſunt ἐν τοῖς τριακοσίοις, ut ait Iſæus p. 56.

Καταςάσεως τῶν υ.] τετρ. υ. id eſt, *quadringentorum*. Locus Iſocratis eſt pag. 299. Porro ante oligarchiam 400 conſtituti ſunt decemviri cum ſumma poteſtate legibus ſcribendis, ut ait Thucyd. qui πρόβουλοι ſunt dicti, quibus poſtea additi ſunt viginti viri. Sic 30 omnes fuerunt συγγραφεῖς, ut ſcripſit Philochorus & Androtio in Atticis. At Thucyd. horum xx virorum non meminit, ſed x virorum duntaxat. Rem vero ita actam eſſe Suidas docet: πρόβουλοι. πρὸς τοῖς οὖσι ι᾽ ᾑρέθησαν ἄλλοι κ᾽ εἰσηγησόμενοι τὰ δοκοῦντα τῇ πολιτείᾳ συνοίσειν, μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ συμφοράν. Sic legendus locus ille ſane illuſtris, quum vulgo habeatur οὖσι διῃρέθησαν. Ex his κ προβούλοις unus fuit Agno pater Theramenis teſte Lyſia in orat. contra Eratoſthen. p. 122. πείσας ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τῶν υ πολιτείαν ἑλέσθαι, καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ τῶν προβούλων ὢν ταῦτ᾽ ἔπραττε &c. Alter Sophocles teſte Ariſtotele 3 Rhetor. cap. 18. Sed vide, num Thucyd. eos nominet. Etymol. addit συγγραφεῖς. ἄνδρας ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μετέχοντας τῆς τῶν υ ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν λ᾽. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς. Quod falſum eſt: alii enim ſunt καταλογεῖς, de quibus Suidas in καταλογεῖς.

Προβούλων.] Confundit Harpocration decem ξυγγραφεῖς, quorum meminit Thucydides, qui priores ante quadringentos electi ſunt, cum 30 illis ξυγγραφεῦσι, quorum meminiſſe Androtionem dicit alioſque. nam 30 illi ξυγγραφεῖς ii ſunt, qui poſtea 30 tyranni evaſe-

runt, & cum ξυγγραφεῖς τ᾽ νόμων electi eſſent, nullam tamen legem tulerunt, teſte Xenophonte lib. 2.

Σιωύδικοι.] Dem. κατ᾽ Ἀριστοκράτους in fine, ὑμεῖς δ᾽, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τὰ μέγιστα ἀδικοῦντας καὶ φανερῶς ἐξελεγχομένους, ἂν ἓν ἢ δύο ἀστεῖα εἴπωσι, καὶ παρὰ τῶν φυλετῶν τινες ᾑρημένοι σιώδικοι δεηθῶσιν, ἀφίετε. Nil aliud hic ſunt quam σιωήγοροι, *advocati*. De his σιωδίκοις loquitur & Lyſias ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μαντιθέου p. 139, & in orat. ὑπὲρ Ἀριστοφ. χρημ. p. 147, & περὶ δημοσίως τοῦ Νικίου ἀδελφιδοῦ in fine p. 144. & δημοσίων ἀδικ. p. 142, in quibus de deſcriptis & publicatis bonis agit.

Θεσμοθέτης, γραφάς.] Θεσμοθέτης γραφάς.

Γραφὰς γραφόμενος --- ἀπογραφὰς ἀπογράφων.] Sic & Lyſias κατ᾽ Ἀγοράτου p. 130. περὶ δὲ συκοφαντίας, ὅσας οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο, ἢ ἀπογραφὰς ἀπέγραφεν: & tota oratione ἀπογράφειν dicit de delatore, qui nomen alicujus defert.

Σιωήγοροι.] Demoſth. κατὰ Τιμοκράτους initio. ἤδη γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης) ὅτι τοὺς ἄλλους, οὓς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακὰς ἐστι πολλαχοῦ διακρούσασθαι, τοὺς σιωηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, δυνατ᾽ ἄν τινι ποιῆσαί τις σιωπᾶν. Et tandem poſt: τίς οὖν μόνη φυλακὴ καὶ δικαία καὶ βέβαιος τ῀ νόμων, ὑμεῖς οἱ πολλοί. δικασταὶ ſcilicet. Et Ariſtoph. in Equit. Sic & κατήγοροι ſortito eligebantur teſte Dinarcho κατὰ Δημοσθ. p. 86 & 87 & 93 in fine. Vide quæ not. ad Ariſtotelem in rep. Athen.

Οἴκησις.] Forte διοίκησις.

Καὶ μίαν σιώταξιν &c.] Hæc Demoſthenis verba leguntur in Olynthiaca 1 initio. Iſocrat. in Panath. pag. 507. σιωτάξεις καὶ φόρους ὑποτελεῖν. Quinto quoque anno fiebant ut plurimum hæ τάξεις τοῦ φόρου teſte Xenoph. de rep. Ath. in fine.

Pag. 280. Σιωτελεῖς.] Latinis *contributi*. Græcis etiam

etiam ὁμοπλεῖς. Imo *contributi* προσνεμόμενοι & συμπολιτευόμενοι. συμπλεῖν ait Iſocrates in Platæico initio pag. 587, quod πλωτείας κοινωνεῖν pag. ſeq. dicit. Etymol. in συμπλῆς. ὅτι οἱ τριηραρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπιμελοῦντο, συμπλεῖς ἐλέγοντο.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 113 & 130 & contra Leptinen initio.

Σφιττός.] Σφηττος, ex Suida, bis.

Ταυρέας.] Demoſth. in epiſt. 3 ad ſenat. populumque Ath. pro Lycurgi liberis, qui vincti in carcere fuerant ob patris factum: quod iniquum eſſe probat Demoſth. primo patris Lycurgi in remp. merita recenſens, deinde quod ob delictum patris iniquum ſit plecti liberos, πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων ὅρος ἐστὶ πλευτή. Secundo, quod ipſi accuſatori Mœrocli, cum in cuſtodia eſſet cum Taurea, Pataco & Ariſtogitone, hanc gratiam populus fecit, non modo ut vinctus non eſſet, ſed & δημηγορεῖν *orationem habere* permiſit. Alius eſt Taureas, de quo Demoſth. in Midiam de Alcibiade, Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόρρης. ἀλλὰ χορηγῶν γε χορηγοῦντα τοῦτ' ἐποίησεν. εἶρξεν Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα, λαβών γέ τι πλημμελοῦντα ὥς φασι.

Καὶ τὰς νίκας.] Demoſth. in oratione contra Androtionem in fine. τὴν μὲν γὰρ θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι. Hi in Parthenone erant, cujus ibi meminit Demoſth. & in ea contra Timocratem, ἵν' ὥσπερ οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς νίκης περικόψαντες ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν. Ubi Ulpianus, οἱονεὶ τὰ πτερά. οὕτω γὰρ γράφεται ἡ νίκη. τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται νίκης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα εἶναι ἐν τῇ ἀκροπόλει. ταύτης τὰς πτέρυγας χρυσᾶς οὔσας ἐπεχείρησάν τινες κακοῦργοι ἀφελέσθαι. Vide Harpocr. in νίκη: & nota incogitantiam. Dem. contra Timocratem de Glauceta: ἔπειτα ταμιεύσας, ἐν ἀκροπόλει τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρη-

ὑφῃρημένος ἐξ ἀκροπόλεως τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Ad quæ Ulpianus: ἐπὶ τούτου ἐκαθέζετο ὁ Ξέρξης ἐν αἰγαλέῳ (lege Αἰγαλέῳ) ὄρει τῆς Ἀττικῆς θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Νῖκαι vero ſunt, quas Cicero *Victoriolas* vocat 3 de nat. Deorum. Schol. Ariſtoph. in Ranas actu 2 in fine, τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους, ἀλλὰ νικᾶ φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν νικῶν. Et mox, ἐπὶ γὰρ Καλλίου, inquit, χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. De victoriolis autem illis ad Ammianum notavi multa. Meminit Plutarchus in Lycurgo rhetore, qui fuit ταμίας τῶν δημοσίων χρημάτων, *quæſtor ærarii*. Magna dignitas Athenis hæc fuit, penes quam erat annulus publicus, unde apud Ariſtoph. in Equit. populus iratus Cleoni, καὶ νῦν, ait, ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι ἐμοὶ ταμιεύσεις. Porro videtur fuiſſe decretum ab Athen. ut æreo numiſmate uterentur: id decretum propoſuerat Dionyſius, qui Chalcus ideo dictus eſt, teſte Athenæo lib. 15, cujus Dionyſii Chalci meminit Plutarchus in Nicia. Quod decretum paulo poſt abrogarunt, ut objicit Ariſtoph. in ἐκκλησιαζ. p. 748. Andocides περὶ μυστηρ. p. 17 ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων fuiſſe ſe dicit. Sic penes στρατηγὸν Achæorum erat δημοσία σφραγὶς teſte Polybio lib. 4 p. 277. Plutarcho in Arato. Meminit & Demoſth. contra Androt. in fine, quem ταμίαν & ἀντιγραφέα fuiſſe ait, & habuiſſe curam τῶν παλαιῶν στεφάνων χρυσῶν καὶ ἀναθημάτων τῇ θεῷ. & exegiſſe publicas functiones: ubi ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων dicitur. Is Androtion populo perſuaſit conflandas eſſe eas ſacras coronas, quippe quæ ob vetuſtatem defluerent, & loco nobilium illarum inſcriptionum Κόνων ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους & Εὐβοεῖς ἐλευθερωθέντες ἐστεφάνωσαν τὸν δῆμον, is inſcribi recenter conflatis phialis juſſit nomen ſuum,

ſuum, Ἀνδροτίων· ἐπιμελουμένου ἐποιήθησαν. Pollux lib. 8 de his loquitur, additque, εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Quod teſtatur & Lyſias p. 113. Suidas: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις. ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄμμωνος. Nam alteri erant κληρωτοὶ, ut idem dicit ſupra, & Pollux.

Pag. 281. Σίμων.] Σιμωνίδης.

Πλείω.] Πλοίῳ Photius.

Τετρακόσιοι.] Quatuor menſes duntaxat imperium tenuiſſe ait Ariſtoteles teſte Harpocratione. Conſtituti ſunt anno 1 Olympiadis 92, pulſi anno 2 teſte Diodoro Siculo lib. 13, cæſi ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος teſte Plutarcho in Antiphonte, quod conſentit plane cum Diodoro Siculo. Olympiadis autem 93 anno 3 prætore Callia conſtituti ſunt 30 tyranni teſte Diodoro. Ergo vera Mauſſaci emendatio ſeu potius Suidæ lectio.

Πρὸς ἑπτὰ κατέστησαν τῶν.] Ἑπτὰ ἐτῶν, aut potius ἑπτὰ ἔτη κατεστήσαντο πρὸ τῶν &c. πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν Photius.

Pag. 282. Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 2 de Theſſalis: προσδοκᾶν τὴν καθεστῶσαν νῦν δεκαδαρχίαν ἔσεσθαι παρ' αὐτοῖς. Vide ſupra in δεκαδαρχία. At in Philipp. 9, ut quidem vocaret Harpocratio: καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύωσι.

Ἀλευάτου Πύῤῥου.] Sic diſerte Suidas. γρ. Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου. *poſt Aleuam Pyrrhi filium.* Hic Aleuas Theſſalorum Rex fuit, de quo Plutarchus περὶ φιλαδελφίας ad calcem, ubi oraculum refertur quoddam hujuſmodi: τὸν φάσκω τὸν πυῤῥὸν ὃν Ἀρχεδίκη τίκε παῖδα. Vertendum eſt, *ſub Aleua qui rufus dictus eſt.* Rationem hujus cognomenti pete ex Plut. cit. De Aleua Theocritus eidyll. 16. Vid. Ulpianum in Demoſthenis Philippicas, in

cas, in Olynth. I. Α᾿λδύας ἀπόγονός τις τ᾿ Ἡρακλέος Θεσσαλὸς ἐτυράννησε Θετταλῶν, εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες. μὴ φέροντες οὖν τὴν τυραννίδα οἱ Θετταλοὶ, καὶ ἀπορουντες τί δεῖ ποιεῖν, μετεπέμψαντο εἰς συμμαχίαν τὸν Φίλιππον. εἶτα ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐξέβαλε τοὺς Α᾿λδύαδας ἐκ τῆς τυραννίδος. Mauſſac. in Append. Α᾿λδύου τοῦ Πύῤῥας. De hac Archedice, cujus mentio fit in oraculo, vetus eſt epigramma, quod refert Iſidorus Peluſiota lib. 3 ep. 224. Α᾿ρχεδίκη πατρὸς, ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ᾿ οὖσα τυράννων, Παίδων τ᾿ οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην. Vide Thucydidem lib. 6, ubi integrum epigramma legitur. Simonidis eſſe dicit Ariſtoteles lib. 1 Rhetor. cap. 9, ut docet Caſaubonus epiſtola ad Rittershuſium. Sed fallor. Thucydides enim de Archedice loquitur Hippiæ filia, ut didici ex ipſo Thucydide. Aleuas etiam dictus eſt Argi τοῦ πανόπτου filius, teſte Schol. Æſchyli p. 37 in Prometh. vincto. Aleuadarum familia diu ſtetit uſque ad tempora Philippi Macedonis; at Scopadarum cito extincta eſt. Phavorinus apud Stobæum ſerm. 103. ἄνθρωπος ἐὼν μηδέποτε φῇς, ὅ, τι γίνεται αὔριον, μηδ᾿ ἄνδρ᾿ ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσεται, ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἐν μέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. Simonidem melicum intelligit, cujus verſus à Stobæo ibidem relati ſunt. Athenæus lib. x ex Phania, Σκόπαν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ παλαιοῦ υἱωνόν. De vetere Scopa vide Herodotum. De Aleua Suidas: Α᾿λδύαδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας διαφανέστατοι ἀπὸ Α᾿λδύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες. Horum hiſtoriam ſcripſerat Ephorus junior, qui ſub Galieno vixit, teſte Suida: Ε῎φορος Κυμαῖος ἱστορικὸς ὁ νεώτερος ἔγραψε τὰς Γαλλιηνοῦ (lege Γαλιηνοῦ) ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ. Κορινθιακὰ, περὶ τῶν Α᾿λδυάδων. Reges Theſſalorum ταγοὶ proprie dicebantur, & ab iis tempora numerabant. ἐπὶ Α᾿λδύα Ariſt. Sic ἐπὶ Σκόπα Xenophon 6 ἑλλην. initio. Clemens 1 Stro-

Stromat. Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων. Lege Ἀλευάδων. Ælianus lib. 8 animalium cap. xi.

Τετρυπημένοι.] Pag. 16. πετρυπημένη. Idem error in Suida.

Τιμάρχου.] Ulpianus in Timocratem: αἱ ψῆφοι δὲ ποτὲ μὲν τετρημέναι καὶ ἄτρητοι, ποτὲ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί. αἱ μὲν τετρημέναι καὶ μέλαιναι ἦσαν καταψηφιζόμεναι. φασὶ δέ τινες τῶν ἐξηγησαμένων, ὅτι ἀπὸ χοιρείων ὀστῶν αὗται ἐγίνοντο. αἱ δὲ λευκαὶ καὶ ἄτρητοι ἦσαν αἱ σώζουσαι. Mox infra, τετρυπημέναι καὶ ἄτρυτοι ſcribitur apud eundem. Schol. Comici in Veſpis.

Pag. 283. Ἐλέγεται.] Ἐλέγχεται. Photius ἐκδελέγετο.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et Philipp. 9. ἂν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ. Et περὶ παραπρ. ἐγὼ δὲ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νυνὶ κατηγορῶν αὐτοῦ, & alibi ſæpe. Quin & contra Ariſtocratem p. 448 abſolute uſurpat & adverbialiter, ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως. Polybius lib. 3 p. 232. ἀγνοεῖ καὶ τετύφωται.

Τηλεφάνης, αὐλητής.] De quo fuſe Leopardus lib. 12 cap. ix.

Πρὸς Πυθόδημον.] Ὑπὲρ ἀποστασίου inſcripta erat hæc oratio teſte Polluce p. 329.

Καταστήσεως.] Καταστήσεως Suidas.

Pag. 284. Οἷον κεφάλαιον.] Ἴσ. ἐπικεφάλ. Sic Iſæus p. 61.

Περὶ τῶν δήμων δηλοῖ.] Addit Etymolog. τὸ δὲ Τιταχίδαι καὶ Θυργωνίδαι φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα. εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδοῦντο, οὐχὶ δὲ δῆμοι ὥς τινες οἴονται).

Τὰ χοινία.] Pollux p. 361.

Pag. 285. Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας.] Χωρὶς οἰκεῖν dicuntur etiam, qui judicio familiæ herciſcundæ cum fratribus experti ſunt, & diviſa hæreditate ſeorſum habitant. Sic Dem. κατὰ Εὐέργου. ἐρόμην αὐτὸν, πότερα μεμερισμένος εἴη

πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς; ἀποκριναμένου δέ μοι Εὐέργου ὅτι νενεμημένος εἴη καὶ χωρὶς οἰκοίη ὁ Θεόφημος, αὐτὸς δὲ παρὰ τῷ πατρί. Huic opponitur ἀνέμητος οὐσία. Æſchines contra Timarch. p. 18. Lyſias κατὰ Διογείτονος. ἀδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικασταί, Διόδοτος καὶ Διογείτων, καὶ τὴν μὲν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνείμαντο, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνουν. Tamen aliquando fratres, qui patrimonium non diviſerant, ſeorſum habitabant. Sic Demoſth πρὸς Λεωχάρην initio, καὶ γίγνεται αὐτῷ (Μειδυλίδῃ Archiadæ fratri) θυγάτηρ, ᾗ ὄνομα Κλειτομάχη, ἣν ἠβουλήθη μὲν ἐκεῖνος ἀγάμῳ τῷ Ἀρχιάδῃ τῷ ἀδελφῷ ὄντι τῷ ἑαυτοῦ ἐκδοῦναι, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀρχιάδης οὐκ ἔφη προαιρεῖσθαι γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν οὐσίαν ἀνέμητον διὰ ταῦτα συγχωρήσας εἶναι, ᾤκει καθ' αὑτὸν ἐν τῇ Σαλαμῖνι. Aliquando fratres τὴν ἀφανῆ οὐσίαν inter ſe dividebant, φανερὰν indiviſam relinquebant, quod memini me legere apud Lyſiam. Diviſa hæreditate jurabat uterque ſe diviſionem eam ratam habiturum, teſte Iſæo περὶ Δικαιογένους κλήρου initio: de fratribus qui patrimonium non dividunt, Dio orat. 38 ad Nicomed. p. 481. Alii ſunt χωρὶς οἰκοῦντες, de quibus Demoſthenes Philip. 1. καὶ τριηράρχους καθίσταμεν, καὶ τούτοις ἀντιδόσεις ποιούμεθα, καὶ περὶ χρημάτων πόρου σκοποῦμεν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας. εἶτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. Volfius *libertinos* vertit, qui ſuam ipſi rem familiarem adminiſtrant. An potius ſunt ruſtici, qui rure habitant, χωρῖται, Heſychio, Dionyſio lib. 1 pag. 68. an potius ξένοι, qui οἰκοῦντες Ἀθήνησιν, de quibus Demoſthenes contra Leptinem, qui ſcripſerat legem μηδένα ξένον εἶναι ἀτελῆ, μὴ διορίζων τοὺς οἰκοῦντας Ἀθήνησι, quod reprehendit eo loco.

Προσκεῖσθαι.] Supple τῶν δεσποτῶν, id eſt, ſed etiamſi abeſſent ea verba τῶν δεσποτῶν in loco Demoſthenis. Certe hodie in Philipp. 1 Dem. ubi hæc habentur, τῶν δε-

τῶν δεσποτῶν abeſt, & recte quidem. Sic ἐν τῷ κατ' Εὐέργου in fine: ἀφεῖτο γὰρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐλευθέρα καὶ χωρὶς ᾤκει καὶ ἄνδρα εἶχε.

Pag. 286. Τετριηραρχηκώς.] Ἐπιτριηραρχ. quæ oratio etiam πρὸς Πολυκλέα inſcribitur. In ea ſic legitur, ὅτι γὰρ τῷ τετριηραρχηκότι, ὅτι τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσεται, verſus finem. Pollux lib. 1 p. 34.

Ἐν τῷ.] Add. ὑπὲρ τ. νυνὶ γάρ φασιν ἐκεῖνοι δεῖν Ἠλείους μὲν τῆς Τριφυλίας τινὰ κομίσασθαι, Φλιασίους δὲ τὸ Τρικάρανον.

Προκλείδης.] Etymolog. πατροκλείδης habet, quod eſt πατροκλείδης.

Τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ.] Heſychius in Ἑρμῆς τρικέφαλος, & Lycophron in Caſſandra p. 99. τρικέφαλος φαιδρὸς θεὸς, ubi Tzetzes rationem cognomenti affert. Euſtathius Ἰλ. ω ex veteri ſcriptore ſic refert. Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον, ᾧ ἐπιγέγραπτο. Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον Πάνθ' ὁράας· καὶ ἡ τετρὰς φασὶν ἱερὰ τοῦ Θεοῦ. Idem in Ὀδ. δ p. 1504 τρικέφαλον Ἑρμῆν memorat.

Pag. 287. Τριπτῆρα. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.] Vide Pollucem p. 361. Theon Sophiſta, τὰ Ἰσαίου ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Πιθάκνη.] Demoſth. in 1 adverſus Onetorem: καὶ τὰ σκεύη γεωργικὰ πάντα (ſupple ᾤχετο λαβὼν) πλὴν πιθακνῶν. Gloſſæ: *tolus*, τριπτήρ. τριπτῆρα pro *prælo* ſumit Nicander in Alexipharm: ὥσπερ νοτιδοῦσιν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην. Scholiaſt. τριπτ. κατασκεύασμά τι ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι.

Τριημιόβολον.] Suidas poſt verba autoris noſtri hæc amplius habet. θαυμάζω μὲν οὖν ἔγωγε, πῶς τεταρτημόριον εἰσὶ δύο χαλκοῖ, τριημιόβολον δὲ ἕξ. εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο μὲν κυρίως ὠνομάσθη τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ. τὸ δὲ τριημιόβολον, ὡς ἀπὸ τοῦ

ἀπὸ δ' μερῶν ὄντων, ἀνὰ δύο χαλκοῦς τρία ἔχων μέρη ς' χαλκοῦς συνάγει. Vide Pollucem p. 432.

Γενέσθαι.] Γεννηθῆναι.

Τριττύς.] Plato Polit. lib. 5 p. 475. καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγ' ὦμαι, καθορᾷς, ὅτι, ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. Melius forte dixiſſet φυλαρχῆσαι.

Pag. 288. Ὑακινθίδαις.] γρ. ὑακινθίδες. Diodorus lib. 17, Φωκίων μὲν χρηστὸς ἔφη δεῖν τοὺς ἐξαιτουμένους μιμήσασθαι τὰς Λέω κόρας καὶ τὰς Ὑακινθίδας, καὶ τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπομεῖναι ἕνεκα τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον παθεῖν τὴν πατρίδα. Demoſthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ, ᾔδεσαν ἅπαντες Ἐρεχθεῖδαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθέα ἕνεκα τοῦ σῶσαι τὴν χώραν τὰς αὐτοῦ παῖδας, ἃς Ὑακινθίδας καλοῦσιν, εἰς πρόδηλον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Male ergo Harpocration. Hæ καὶ ἐξοχὴν παρθένοι dicebantur ab Athenienſibus. Autor Suidas in παρθένιοι. ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων Ἐρεχθέως θυγατέρες. Mox: παρθένοι. τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων. ἦσαν δὲ ἀριθμὸν ἕξ. ὧν δὲ πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, β δὲ Πανδώρα, γ Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, ε Ὠρείθυια, ἕκτη Χθονία. τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας. ἐσφαγίσθησαν δὲ ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων. διὸ καὶ οὕτω καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρύνιχος μονοτρόπῳ. Idem Suidas in Ὑακινθίδες (ſic enim ſcribit) eadem habet quæ Harp. Cicero pro Sextio p. 657. *mortem, quam etiam virgines Athenis regis, opinor, Erechthei filiæ pro patria contemſiſſe dicuntur. Ego vir Conſ.* &c. Euripides in Erechtheo vocat ζεῦγος τριπάρθενον teſte Heſychio. Hyginus fab. 46. *Erechtheus Pandionis f. habuit filias IV, quæ inter ſe conjurarunt*, &c. ubi *Otioniam* vocat, quæ ſe ſponte immolandam obtulit: qua immolata cæteræ ſe inter-

interfecere. Sed in fabula 238 *Colophoniam* eam vocat, ubi & id legitur: *Hyacinthus Spariantidem filiam ex reſponſo occidit pro Athenienſibus.* Sed legendum eſt *Chthoniam.* Procridis porro Erechthei filiæ meminit Hyginus fab. 253. *Procris cum Erechtheo patre, ex quo natus eſt Aglaurus.* Theon in Arati Phœnomena. Εὐριπίδης οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶν γενέσθαι τρεῖς οὔσας.

Ἐργάνη.] Artemidor. lib. 2.

Ὑπερήμεροι.] Demoſth. contra Midiam: δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον καὶ ἔχων, οὐδενὸς ἡψάμην πώποτε τῶν τούτου. ἀλλὰ λαχὼν ἐξούλης πάλιν, οὐδέπω καὶ τήμερον εἰσελθεῖν δεδύνημαι.

Pag. 289. Ὑπερημερία.] Sic utitur Demoſth. πρὸς Ὀνήτορα I, & πρὸς Ἀπατούριον initio, & in oratione κατ' Εὐέργου. μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. Et mox: ἐδεόμην δ' αὐτοῦ ἀναβαλέσθαι τὴν ὑπερημερίαν. Etym. ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες, καὶ μὴ διαλυσάμενοι.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.] Nil aliud ſunt, quam Antipodes. Cleomedes libro 1. Τρωγλοδύται quidem Straboni lib. 2 dicuntur ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὰ ψύχη. Sed Philoſtr. lib. 3 cap. 14 Pygmæos ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας memorat.

Καλουδέους.] Καλουδαίους ex Suida ſcrib. Homerus hymno in Mercurium καλυδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ, *in ſubterraneo ſpecu.* Diomedes lib. 3. *Exegetici poëmatis ſpecies ſunt tres. * Hiſtorice, qua narrationes & genealogiæ componuntur, ut eſt Heſiodi* γυναικῶν κατάλογος. Scripſit & virorum catalogum. Unde Heſiodus ἐν καταλόγοις citatur ab Schol. Homeri Ἰλ. β de Neſtore & Periclymeno.

Ἐν λό-

Ἐν λόγῳ.] Hinc ὑπολογίζεσθαι pro *rationem habere* apud Dionyſ. Hal. lib. xi pag. 669. τὸν δὲ τῶν γεωργῶν ὄλεθρον οὐχ ὑπολογούμεθα. Et Demoſth. pro corona p. 111.

Βουλή.] Βουλῇ Suidas.

Pag. 290. Ὑποφόνια.] Nota. meminit Pollux. Xiphilinus in Caracallo. οὐ καθ' ἐκεῖνο μόνον, ὅτι ἐπὶ μεγίστῳ τῶν ἀνθρώπων κακῷ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὑποφόνια τοῖς στρατιώταις ἐδεδώκει. Philoſtratus quoque junior lib. 1 Imaginum, in Pyrrho ſeu Myſis. καταθεὶς δὲ τὰ ὑποφόνια καθαρὸς ἥκειν. Euſtathius Ἰλ. σ pag. 1158. ἐλέγετο τὰ τοιαῦτα χρήματα ὑποφόνια διδόμενα τοῖς φόνου κατηγοροῦσι, ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. ἦν γὰρ παλαιὸν ἔθος καὶ τὸ ποινὴν δίδοσθαι ὑπὲρ φόνου, καὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι φεύγειν ἀεὶ τὴν πατρίδα τὸν πεφονευκότα. Ita & Didymus in Ἰλ. σ. ποινῆς τῆς καλουμένης παρ' Ἀττικοῖς ὑποφόνια. Et Il. 1 pag. 779.

Ὑπωμοσία.] Vide Demoſth. pro corona p. 112, ubi *prævaricari* vertit Volfius. Et contra Theocrinem: τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα, τὸν περιιόντα καὶ λοιδορούμενον Αἰσχίνη. τοῦτον δ' οὔτος τὸν ἐχθρὸν εἴασε, καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Ariſtoph. Pluto p. 75. ἵν' ἐπωμνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσι ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς δικαστήριον πολλάκις, (quæ ὑπωμοσία dicitur à Polluce p. 389 & Xenoph. in fine lib. 1 Ἑλλην.] ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης. καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀῤῥωστίας καὶ ὑπομωσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοτικὴν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα μὴ συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. At hoc eſt ἐξωμοσία, non ἐπωμοσία.

Φαλάγ-

φαλάγγια.] Demoſth. in 1 contra Ariſtogit. in fine. ὡσὶ γὰρ ὁρᾶτε. οὐδένα ὑμῶν ἴσως ἔχεις ἔδακεν, οὔτε φαλάγγιον, μήτε δάκοι ποτέ. ἀλλ' ὅμως πάντα τὰ τοιαῦτα, ἐπὰν ἴδητε, εὐθὺς ἀποκτενεῖτε. Sic igitur & ſycophantis ac delatoribus facere oportet, non expectare, ut ab eis mordeantur. De phalangiis vide Scholiaſtem in Nicandri Theriaca. Nicander multa phalangiorum genera recenſet: 1 ῥάξ. 2 ἀστέριον. 3 κυάνεον. 4 ἀγρώστης. 5 δύσδηρι. 6 μύρμηκα ſeu μυρμήκιον. 7 quod inter legumina reperiri ait. Plato Comicus. ἐοίκασιν ἡμῖν ὁ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. citat Ælius Dionyſius apud Euſtathium Ιλ. ν pag. 924.

Pag. 291. φαρμακὸς, &c.] Ariſtoph. in Ranis actu 2 in fine.

> Καὶ ξένοις καὶ Πυῤῥίαις
> Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα
> Ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
> Οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῆ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

Peſſime interpres: *quibus antehac civitas ne quidem uſa fuiſſet temere ac facile pro unguentariis.* Scholiaſtes Græcus: φαρμακοῖσι δὲ τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. Ariſtoph. in Equitibus de his ſic loquitur. Chorus: εἰ τοὺς δ' ἐπίτηδες ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ πνυκί. καθ' ὅταν μή σοι τύχῃ ὄψον ὂν, τούτων, ὃς ἂν ᾖ παχὺς, θύσας ἐπιδειπνεῖς. Schol. δημοσίους δὲ τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς &c. Verba Lyſiæ in orat. κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. leguntur p. 106 in fine. Latini *piaculum* dicunt. Sic Livius ſæpe, nominatim lib. x ſub finem de Decio. Idem p. 530 *ſacrum piaculare fieri*, & 531. Servius ad illud 3 Æneid. *Auri ſacra fames*, inſigne exemplum hujuſmodi φαρμάκων apud Maſſilienſes refert. Hinc *piacularis porta* Feſto.

Ἀπολυμήματα.] Ἀπομιμήματα ex Etym.

Pag. 292. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Στεφάνου.] Ariſtoph. Θεσμοφ. p. 795. ἀλλ᾽ ἢ πεφάρμαχθε, ἢ κακόν τι μέγα πέπονθατ᾽ ἄλλο. *Incantatæ eſtis*. Plutarchus πρὸς Κολώτην. εἰ γὰρ οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες.

Φασκώλιον, ἱμάτιον, φορεῖον.] Scribendum exiſtimo φάσκωλον ἱματιοφορεῖον, vel ἱματίων φορεῖον. Thomas magiſter. φάσκαλος ὁ ἐκ δέρματος ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς τζαμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν. Ammonius. φάσκαλος φασκωλίου διαφέρει. φάσκαλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορία. Melius φάσκωλος ex Polluce, Heſychio, Etymologo, qui & φάσκωλον in neutro genere dici notat. Deinde ſcribo φασκώλιον ἢ πήρα τις. φάσκαλος tamen dici poteſt & Doricè φάσκωλος. Sic θῶκος θᾶκος, ſedes: φειδαλὸς φειδωλὸς, ut memini notari à Schol. Ariſtoph. φασκώλιον vero Latine *paſceolus*, id eſt *ſacculus ex aluta*, teſte Nonio Marcello. Pollux pag. 344.

Φαῦλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] γρ. Φάϋλλος. Strabo lib. 9, & Pauſanias in Phocicis. Diodorus lib. 16 Onomarchi meminit Demoſth. περὶ παραπρ. in fine. Verba Demoſth. κατ᾽ Ἀριστοκράτους ſunt: φέρ᾽ ἐὰν δὴ καὶ Μενέστρατος ἡμᾶς ὁ Ἐρετριεὺς ἀξιοῖ ταῦτα καὶ αὐτῷ ψηφίσασθαι, ἢ Φάϋλος ὁ Φωκεὺς, ἤ τις ἄλλος δυνάστης. Melius ſcribitur Φάϋλος quam Φάϋλλος. Sic apud Polybium lib. 5 p. 415. Φαῦλον ἐπὶ πάντων καταστήσας. Sic Θρασύλος ſcrib. apud Xenoph. lib. 1 rerum Græc. qui aliis Θράσυλλος. Euſebius Φάϋλλον vocat lib. 18 de Euang. præp. & Theopompus apud Athenæum.

Ἴσαιος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κήρωνος κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 293. Φελλέτας.] Φελλεάτας habet Scholiaſt. Ariſtoph. Vid. Plato in Critia pag. 111.

Φυγαγεῦσι.] Φηγαγεῦσι. Heſychius.

Φιγούσιον.] Φηγούσιον Photius.

Περὶ

Περὶ τ͂ Βατράχων φόνυ.] Lego ὑπὲρ τ͂ Βατράχυ φόνυ. Sic Lyſias ὑπὲρ τ͂ Ἐρατοσθένυς φόνυ orationem ſcripſit. Batrachus & Æſchylides delatores & calumniatores improbiſſimi, qui multos cives ſub 30 tyrannis interemerant, memorantur à Lyſia ἐν τῷ κατ᾽ Ἐρατοσθένυς p. 121, & ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδοκίδυ ἀσεβείας.

Φίλω.] Exſtat hodie is locus in 3 Epiſt. Demoſth. quæ eſt pro Lycurgi liberis. In ea ſic de Pythea oratore loquitur. καὶ μὴν ἐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω τὸν μέχρι τ͂ παρόδυ δημοτικόν. μετὰ ταῦτα δ᾽ ἕτοιμον εἰς τὰ καθ᾽ ὑμῶν πάντα. τίς γὰρ ἐκ οἶδε τῦτον, ὅτι μὲν τ͂ ὑπὲρ ὑμῶν τάξιν ἔχων εἰς τὸ πολίτευμα παρῆλθ ὡς δῦλον ἐλαυνόμενον καὶ γραφὴν ξενίας φεύγοντα. (Dinarchus eum accuſavit: ejus oratio κατ᾽ Πυθέυ ξενίας laudatur ab Athenæo & Harpocr. pag. 92 & Dionyſio inter δημοσίυς. Ab Harp. dicitur εἰσαγγελία p. 40 & ſic Dionyſius ib. κατὰ Πυσικλέυς εἰσαγγελία ξενίας) καὶ μικρῦ πραθέντα ὑπὸ τύτων, οἷς νυῦ ὑπηρετῶν τὺς κατ᾽ ἐμῦ λόγυς ἔγραφεν. ἐπειδὴ δ᾽ ἃ κατηγόρει ποτὲ τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, ἐντρυφῶντα μὲν ὕτως ὥστε δύ᾽ ἔχειν ἑταίρας αἳ μέχρι φθόης (Dionyſius in Iſæo citat Pythiam ἐν τῇ Δημοσθένυς κατηγορίᾳ) καλῶς ποιῦσαι προπεπόμφασιν αὐτόν. Ex his patet has Demoſthenis epiſtolas non eſſe ſpurias ac ſuppoſititias. Sed & Plutarchus in Lycurgi Rhetoris vita hujus Demoſthenis Epiſtolarum meminit, & Æſchines Ep. 12, ubi teſtatur etiam Athenienſes abſolviſſe hujus Lycurgi liberos, quod & Plutarchus ſcribit. At in Καλαύρεια Harpocr. citat epiſtolam Demoſthenis περὶ τ͂ ἑαυτῦ καθόδυ. ea eſt ſecunda, in qua ad finem Calaureæ etiam meminit. Utriuſque epiſtolæ meminit Hermogenes p. 354.

Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ.] Pag. 762.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] In fine. Æſchines pag. 76.

φιλοσοφεῖν.] Dem. κατ' Ὀλυμπιοδώρου ſub finem: ἀλλ' οὕτω πεφιλοσόφηκεν. *Sed operam dedit & ſtuduit maxime, ut* &c. Iſocrates panegyr. initio.

Ἐνεβάλλοντο.] Adde ἀστράγαλοι ex Etymol. Deeſt etiam in Suida hæc vox. Sed apud eum Diphili verſus integrior legitur ſic: Δίφιλος δέ φησιν, ἕλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. *Phimus* igitur turricula eſt ſeu pyrgus, crebris intus gradibus exciſus, ex quibus fundebantur tali. Horatius: *Mitteret in phimum talos.* Ea turricula ſtatuebatur in media parte alveoli. Vetus Epigramma, quod profert Salmaſius ad Vopiſcum in Proculo, de Tabula.

In parte alveoli pyrgus velut urna reſedit,
Qui vomit internis teſſerulas gradibus.

Urnam judicialem intelligit. Κημὸς igitur hic pro urna ponitur, cum tamen proprie ſit infundibulum urnæ, teſte Heſychio & Polluce, ut in truncis, quos vocant, in eccleſiis videmus. Orificium eſt patens in ſuperiori parte & in anguſtias deſinens paulatim ac rimam, qua ſtipes tranſmittuntur. Tale colum vel infundibulum erat in urnis judicum Athenis, qui σχοινικὸς ἠθμὸς dicebatur, quod ex virgis textum eſſet, teſte Heſychio, de quo Caſaubonus ad Athenæum. Tale etiam fuit in pyrgo aleatorum. A quo diſtinguendum eſt ψηφόβολον, de quo præter Suidam & Joannem Antiochenum à Salmaſio ibi citatos loquitur Cedrenus p. 103. id eſt *fritillus*, ſeu *pyxis cornea*. Male Salmaſius pag. 469 ait ψηφόβολον eſſe κημὸν ſeu φιμὸν pyrgi. Male item fritillum & cornetum cum pyrgo confudit. E fritillo enim talos in pyrgum jaciebant, ut apparet in Calendario veteri apud D. Peirez. ad menſem Januarium pictus eſt aleator è fritillo talos mittens in pyrgum. Pyrgus ipſe eſt in margine tabulæ, turris formam referens, ut notavit

tavit narravitque mihi teſtis oculatus J. Sirmondus. Seneca in ludo.

Nam quoties miſſurus erat reſonante fritillo,
Utraque ſubducto fugiebat teſſera fundo.

Claudii ineptiam & ſtuporem ridet, qui ex fritillo volens conjicere talos in pyrgum à pyrgo aberrabat. Fundus enim de fritillo ſeu cornu dicitur. Vetus cento de alea Salmaſii: *Terna tibi hæc primum fundo volvuntur in imo.*

φλυεῖα.] Demoſth. pro corona, Δημοκράτης Φλυεύς.

Φορβαντεῖον.] Andocides pag. x initio: περικόψειν τὸν Ἑρμῆν τὸν παρὰ τὸ Φορβάντειον. lege: τὸ Φορβαντεῖον. Hic Phorbas Rex fuit Curetum, qui Eubœam habitabant. Eubœam enim initio habuere Curetes, ut Archemachus Eubœenſis ſcribit apud Strabonem. Cum ergo inter Athenienſes & Eubœos motum eſſet bellum, Xuthus Erechtheo ſuppetias tulit, cumque præcipuus autor fuiſſet victoriæ, Creuſam Erechthei filiam in præmium accepit, ut ait Euripides in Ione ſub initium, ὧν τ' Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πόλεμος κλύδων, ὃν συμπονήσας καὶ συνεξελὼν δορὶ, γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο. Hujus Phorbantis, qui ex Acarnania in Eleuſinam irrupit, meminit Euſtathius Ἰλ. σ pag. 1156.

Φρατρίζειν.] Φρατριάζειν Euſtathius Ἰλ. ι pag. 735. Φρατριάζειν dicit Demoſth. πρὸς Μακάρτατον initio: ubi & Διὸς Φρατρίου meminit, & alia memorat, quæ operæ pretium eſt legere. Sed in MS. Aug. optimæ notæ legitur ἐφράτεριζεν, non vero ἐφρατρίαζεν. Dionyſius Halic. lib. 2 pag. 93. καθωσιωτό τις, ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν. Stephanus tamen φρατριάζειν Atticum eſſe ait.

Φρατρίαρχος.] Περὶ τῶν φρατόρων ὡς εἵλοντό με φρα-

τείαρχον. Demoſth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Et infra. ἀλλὰ μὴν ὁ πατὴρ αὐτὸς ζῶν, ὀμόσας τὸν νόμιμον τοῖς φράτορσιν ὅρκον, εἰσήγαγέ με ἀστὸν ἐξ ἀστῆς ἐγγυητῆς αὐτῷ γεγενημένον εἰδώς. Nota hoc ſacramentum. Supra dixerat ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας. Simile jusjurandum apud γεννητὰς aliquando præſtitum eſſe teſtatur Demoſth. contra Neæram. Locum not. ad Pollucem. Porro & notum eſt ex Polluce, prius induci in curiales oportebat, quam inſcribi inter tribules. Unde Demoſth. πρὸς Λεωχάρην, graviter reprehendit Leocharem, ὁ νῦν διαμεμαρτυρηκὼς πρότερον εἰς τοὺς δημότας ἢ εἰς τοὺς φράτορας ἐνεγράφη. Utrumque enim dicitur & εἰσάγειν & ἐγγράφειν εἰς τοὺς φράτορας. Demoſth. πρὸς Λεωχάρην ſupra. τηλικαῦτα πείσας ἕνα τῶν φρατόρων, ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον. Suidas. ἐγγράφοντο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ. Mox: τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σημεῖον εἶχον τῆς συγγενείας.

Pag. 295. Ὑπάρχω.] Scribe ἱππαρχῶ ex Etymol.

Φυλή.] Æſchines contra Cteſiphontem. Heſychius. φυλὴ τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω λεγόμενος. Demoſth. περὶ στεφ. Etym. Φυλάσιοι ἐκ τοῦ δήμου τῆς Φυλῆς.

Νομίζει εἶναι τόπον τῆς Φυλῆς.] Leg. νομίζεται εἶναι τὸν τόπον Φυλήν. Ita Schol. Ariſtoph. in Acharnenſ. Φυλὴ ὄνομα δήμου, καὶ Μένανδρος δυσκόλῳ νομίζεται εἶναι τὸν τόπον Φυλήν. Hos autem *vicos* & *pagos* & *caſtella* Livius vocat pag. 579 lib. 31.

Pag. 296. Ἀθηνᾶ.] Euſtath. p. 1437.

Χαρικλῆς.] Is ut videtur, cujus meminit Iſocrates ἐν τῷ περὶ ζεύγους, & Andocides περὶ μυστηρίων. p. 14.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδροτίωνος.] In fine.

Καὶ χερνίβων καὶ κανῶν &c.] Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χ. καὶ κ. ἁψόμενον, καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένων ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν

ἁγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι. Quæ repetit rurſus ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Nonius Marcellus. *Polubrum quod Græci χέρνιβα, nos trullum vocamus.* Dicitur & χερνίβια. Nam in Lyſia & Andocide legi p. 31.

Pag. 297. χίλια ὀφλόντα.] Lege, χιλίας ὀφείλοντα, *qui mille drachmis multatus eſt.* Confirmat Heſychius, apud quem χιλιωθῆναι ſeu potius χιλιωθῆναι, χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι.

Κεχιλιῶσθαι.] Κεχιλιῶσθαι. Sic enim Pollux lib. 8 cap. 5 in fine & Heſychius. Autor Etymol. ἐχιλιώθη. χίλια ἐζημιώθη. Leopardus Emend. lib. 16 cap. xx ὄφλοντα in Suida corrigit.

Χλῆδον.] Χλῖδον hodie ſcribitur hic & infra. ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν χλῖδον ἐμβεβλήκασι, καὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι. Sed in MS. Aug. legitur χλῆδον. Sequitur paulo poſt. Αὐτοὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον. Notat Suidas χιλιῶν δραχμῶν. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ προπαροξύνουσι. Porro Suidas, qui ab Harpocr. habet, χλῖδος tamen legit. At Etymolog. χλῆδος & Heſych.

Pag. 298. Χολαργία.] Scribe χόλαργοι ex Dionyſio Tryphonis filio, aut χόλαργος ex Didymo & Diodoro, ut ait Stephanus.

Pag. 299. Χολεῖδαι.] Μίκωνα Χολλίδην Demoſth. κατὰ Θεοκρίνου initio, & in ea κατὰ Κόνωνος Εὐξίθεον τουτονὶ τὸν Χολλίδην perſcriptum eſt. Sic apud Ariſt. in Acharn. Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης ἐγώ. Ubi ſcholia δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Stephanus. Χολλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, Διογένης δ' ὁ Λαέρτιος ἐν β' φιλοσόφου ἱστορίας Χολλιδεύς φησι. Locus Laërtii eſt in Platone p. 211.

Ἠπατημένοι.] Ἐξηπατημένοι.

Ἑαυτοῦς.] Ἑαυτοῖς.

Ἄλλο δ᾽ οὐδέν.] In vulgatis: ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐλπίδα ἔχοντες ὑπὸ τούτου. Sed in MS. legitur ἄλλο δ᾽ οὐδὲν ἐλπίδας. Forte. ἄλλο δ᾽ οὐδὲν οὐδ᾽ ἐλπίδας, abſque τῷ ἔχοντες ὑπὸ τούτου, quæ abſunt à MS.

Χρυσὶς --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδροτίωνος.] Οὐκ ἀμφορίσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες. in fine.

Παρ᾽ Αἰσχίνη, Ἀποφοιτήσας.] Forte παρ᾽ Αἰσχίνη ἀποφοιτήσας, &c. verba ſunt Dinarchi.

Χρυσοχοεῖν.] Χρυσοχοεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ, *aurificina. boutique d'orfevre.* Demoſth. contra Midiam initio.

Pag. 300. Τί δαί.] γρ. τί δέ; ἤδη δ᾽ ὅς ὁ Θρασύμαχος.

Χρυσοχοεῖ, εἰς τούσδε.] Χρυσοχοήσαντας οἷς τούσδε &c.

Ἀναλαμβάνοντες.] γρ. ἀναλαβόντες ex Suida.

Καὶ σύ.] γρ. καὶ σιτῶν recte legit Eraſmus. ſic ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ. Philippus in Epiſt. apud Demoſthenem pro corona. Poteſt legi καὶ σιτί᾽ ἐπὶ. Sic Ariſtoph. εἰρήνῃ 843. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἤδειν σιτί᾽ ἡμερῶν τριῶν.

Pag. 301. Ψευδεγγραφή.] De ψευδεγγραφῇ Pollux p 386, ubi addit, κατὰ δὲ τούτου ἦν καὶ ἐπιβουλεύσεως γραφή. Lege βουλεύσεως γραφὴ, de qua Harpocr. ſed quid differt actio ψευδεγγραφῆς a βουλεύσεως actione? Sane nullum diſcrimen notat Harpocratio: ſed Suidas in ψευδὴς ἐγγραφὴ ait, ζητήσαι δ᾽ ἄν τις τίνι διαφέρει ψευδεγγραφὴ βουλεύσεως; καὶ γὰρ διαφέροντα τίθησιν ὁ Λυκοῦργος. τάχα οὖν ψευδεγγ. μὲν ἐλάγχανον, οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ ψευδῶς. βουλεύσεως δὲ οἱ πάλαι μὲν ὀφληκότες, ἀποδόντες δὲ καὶ αὖθις κατ᾽ ἐπιβουλὴν ψευδῶς ἐγγραφέντες.

Ψευδοκλησία.] Athenæus lib. 6. Θεόπομπός φησι πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν, ἔτι δὲ ψευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ ψευδοκλητήρων.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Mauſſaci Diſſertationem Criticam.

Pag. 307. *Hyperidis orationum hypotheſes confecit, de eo quod ementita ſit Herodoti hiſtoria, de agminum ordinibus qui apud Xenophontem* περὶ τάξεων.] Ejus meminit Sopater in comment. in Hermogenem p. 216, ubi de amplificatione differit, quæ primo à quantitate ſumitur, poſtea à relatione ſecundum Hermogenem: Ἀρποκρατίων ἢ ἀδιάφορον εἶναι βούλεται τὴν τάξιν. Idem laudatur pag. 367, ubi quid ſit ἐπενθύμημα differit. Priorem Sopatri locum Meurſius notavit lib. 6 Att. lect. cap. 2. Libanius etiam meminit cujuſdam Harpocrationis Grammatici viri doctiſſimi p. 355 ad Ariſtænetum, & 358 Alexandrinos. Et hic eſt autor hujus Lexici, ut patet ex V. ἀνακαλυπτήρια. Nam παρ' ἡμῖν, id eſt, apud Alexandrinos.

Pag. 308. *Alius eſt Harpocration Naucratites.*] Harpocrationis etiam ἐν Βουβάστῳ presbyteri Meletiani meminit Athanaſius pag. 789 in apolog. 2.

Pag. 318. *Plutarchus in Alexandro* μυστικὰ λίκνα.] Ubi περὶ Ὀλυμπιάδος ὀργιαζούσης: ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κίττου καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραδυομένους, ubi κίττον *hederam* cum vanno jungit.

Pag. 320. *Videtur ille poſt verbum γράφουσι interpunxiſſe, & deinde à capite novo plane ſenſu legiſſe.*] Ita malo. Catullus: *Pars occulta cavis celebrabant orgia ciſtis.* Valerius Fl. 2. *Æraque circum Tympanaque & plenas tacita formidine ciſtas.* Sed ſi ciſtæ ſunt κανᾶ, non poteſt congruere Æſchini. nam canephori in Bacchanalibus erant feminæ, teſte Ariſtophane. κιστοφόρος dicitur Æſchines à Libanio in vituperatione Æſchinis. Nonnus lib. 9 de Myſtide Bacchi gerula & cuſtode:

> Καὶ φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι
> Χαλκείας ἐνόησε καὶ ἰξῇ δέρματα νεβρῶν
> Καὶ πλετῆς ζαθέης ἐγκύμονα μύστιδα κίστην.

Pag. 324. *Harpocrationis* περὶ φυσικῶν δυνάμεων *librum.*] Citatur hic autor à Salmaſio in Solinum.

Pag. 330. *Philo* γραμματικὴ ἱστορίας τὰς παρὰ ποιηταῖς.] Idem Philo in lib. de Cherubim. γραμματικὴ μὲν ποιητικὴν ἐρδυνῶσα καὶ παλαιῶν πράξεων ἱστορίας μεταδιώκουσα.

Pag. 353. *Clidemus, & Anticlides, ab Athenæo & Harpocratione,* ἐν ἐξηγητικοῖς *laudantur ſæpiſſime.*] Ἐξηγητικὰ Clidemi & Anticlidis nullatenus grammatica erant, ſed de rebus ſacris, ut notavi infra pag. 175. Proclus in Heſiodum p. 178. τὴν ιθ' καὶ ιή τὰ πάτρια τῶν Ἀθηναίων καθαρμοῖς ἀποδίδωσι καὶ ἀποτροπαῖς, ὡς Φιλόχορος λέγει καὶ ...... ἀμφότεροι ἐξηγηταὶ τῶν πατρίων ἄνδρες. Sic Heſiodus teſte Pauſania in Bœoticis ſcripſit ἐξηγητικὸν ἐπὶ τέρασι.

Pag. 359. *Æſchyli.*] Euſtathius in ὀδ. υ, ubi & Plutarchum de fluminibus citat.

Pag. 362. *Orion autor apud Etymologum V.* ἄκος.] Et Euſtath. ἰλ. Φ p. 1254.

Pag. 368. *Nicoſtratum.*] Suidas in Νικόστρατος Μακεδών. ῥήτωρ. ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσι δευτέροις δέκα ῥήτορσι

περὶ &c. Hi decem poſteriores Rhetores ſunt Nicoſtratus, Dio Chryſoſtomus, Ariſtides, Polemo Ariſtidæ magiſter, & alter Polemo Rhetor, qui ſub Commodo vixit. Ejuſdem meminit Hermogenes. Itaque diverſus videtur ab eo, qui Papinianum conſuluit.

Pag. 373. *Σουίδας quidam laudatur ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν.*] Strabo lib. 7 in fine Suidam in opere, quod Θεσσαλικὰ dicitur, laudat. Licet enim ejus opus non nominet, tamen colligitur facile, cum ibi Strabo Theſſaliam deſcribat.

Pag. 377. *Κριτικὴ quæ propria ac præcipua Grammaticæ pars eſt ἰδιαίτερον μέρος τῆς γραμματικῆς.*] Euſtath. Ἰλ. ι p. 773. Ἡρακλείδης δέ φησιν, ὡς τῶν τινες κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας.

Pag. 385. *De hiſtoricis quæ quiſque compoſuerit.*] Artis Grammaticæ duæ partes à Græcis ponuntur, ἐξηγητικὴ, quæ enarrat: & ὁριστικὴ, quæ definit. Varro: Ars Grammatica, quæ à nobis literatura dicitur, ſcientia eſt, quæ à poëtis, hiſtoricis oratoribuſque dicuntur ex parte majore. Ejus præcipua ſunt officia quatuor, ut ipſi placet, ſcribere, legere, intelligere, probare. Ut Ariſtoni placet, Grammatice eſt ſcientia poëtas & hiſtoricos intelligere, formam proprie loquendi ad rationem & conſuetudinem dirigens. Hæc ex Mario Victorino.

Pag. 389. Ἐπίουροι.] Etymologus βλήτροισι. σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους τοὺς πιούρους. i. ἐπιούρους.

Pag. 391. Ῥοδανὸς ποταμὸς &c.] Idem fere Appianus lib. 10.

Pag. 396. *Criticos.*] Sed & Dio orat. 53 de Homero, Criticos prius dictos eſſe ait, qui poſtea Grammatici ſunt appellati. Grammaticam autem & Criticam ab Ariſtotele ſumpſiſſe exordium: οἱ δὲ αὐτὸ τοῦτο τὴν διάνοιαν ἐξηγούμενοι, οὐ μόνον Ἀρίσταρχος καὶ Κράτης καὶ ἕτεροι

 πλείους

τελέους τῶν ὕστερον γραμματικῶν κληθέντων, πρότερον δὲ κριτικῶν. καὶ δὴ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασι τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν.

Pag. 379. Πέντε κριταί] De his κριτῶν eſt illuſtris locus apud Æſchinem κατὰ Κτησιφ. in fine, p 81. καὶ τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς τῶν Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς ἐγκυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε. αὐτοὶ δὲ οὐ κυκλίων χορῶν κριταὶ καθεστηκότες, ἀλλὰ νόμων καὶ πολιτείας &c. Male Volfius *ordinarios ritus* vertit. Lambinus vero, *choros in orbem circumductos & tralatitios & communes*. Demoſth. initio ejus contra Midiam: ἐπειδὴ δὲ τούς τε κριτὰς διαφθείραντος τούτου τότε διὰ τοῦτο τῆς φυλῆς ἀδίκως ἀφαιρεθείσης τὸν τρίποδα, καὶ αὐτὸς πληγὰς εἰληφώς. De judicibus his Bacchanalium loquitur: nam χορηγὸς electus erat in Pandionide tribu Demoſthenes ad Dionyſia. Meminit & poſtea apertius. Antequam vero in certamen deſcenderent, mos erat diis ſacrificare thure, ut indicat Ariſtoph. in Ranis p. 253, ubi Bacchus judex electus inter Æſchylum & Euripidem: ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα. Schol. Comici in Avibus p. 562. ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς κωμικούς, οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε ψήφους εὐδαιμόνουν. Lege ergo, οἱ ε κριταί. Hi & ῥαβδοῦχοι dicti, ut notat idem Schol. ad εἰρήνην, pag. 677, & Suidas. Sophocles Trachiniis p. 349. μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα. Loquitur de Acheloo & Hercule certantibus, uter Deianiram conjugem haberet. Plutarchus in Cimone judices tragœdis ſortiri prætorem ſcribit. Jurati autem ſententiam ferebant teſte Dione in orat. 52 pag. 549, & Plutarcho ibidem: ubi etiam ut inſolitum notat, decem fuiſſe judices ab Aphepſione magiſtratu lectos.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Notas Mauſſaci.

Pag. 6. Ἄμα.] Et in *μοχθηρόν.* καὶ φησὶν οὕτως Ἀντιφῶν ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις, ubi & παλαιότατον τῶν ῥητόρων vocat.

Pag. 8. Abari.] Nonnus lib. xi Dionyſ.

Ἔκλυες αὐτὸν Ἄβαριν, (leg. αὖ τὸν) ὃν εἰς δρόμον ἠεροφοίτην

Ἱππαμένῳ πόμπευεν ἀλήμονι Φοῖβος ὀϊστῷ.

Malchus.] Sed longe plura Jamblichus ex Malcho, qui etiam αἰθροβάτην dictum eſſe ſcribit, ut Empedoclem ἀλεξάνεμον, Epimenidem καθαρτήν. De eo plura Suidas. συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους σκυθίνους. De hoc vide Scaligerum ad numerum Euſebii 1454. ubi locum Firmici affert de Palladio. Simulacrum eſt ex oſſibus Pelopis factum, hoc Abaris Scytha feciſſe perhibetur. Schol. Ariſtoph. in Equitibus. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. Sic emendat Scaliger pro βδέριδας, quod nihili eſt. Euſebius Olymp. 54 anno 2. *Abaris de Scythia venit in Græciam. Lydorum nonus Crœſus ann.* xv. Numero Euſeb. 1454. Apud eundem Olymp. 82 anno 4. *Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur*, quod ineptiſſimum eſt. Porro cum ex Porphyrio & Jamblicho conſtet Pythagoram Abaridi Hyper-

borei Apollinis ſacerdoti aureum femur ſuum oſtendiſſe, ſequitur, ut eodem tempore vixerint Olymp. 54 anno 2. Hic ſagittæ inſidens orbem peragraſſe dicitur, quam ſagittam Apollo in Hyperboreo monte defoderat, cum Cyclopas interfeciſſet, qui fulmen Jovi fecerant, quo Æſculapius erat interfectus. Sed poſtquam Jupiter ignoviſſet filio, ſagitta ipſa vento ad Apollinem perlata cum frugibus, quæ eo tempore naſcebantur, teſte Hygino in Poëtico Aſtronom. Proclus in Timæum pag. 141 citat Pythagoram ἐν τῷ πρὸς Ἄβαρον λόγῳ: ubi ſcribendum eſt Ἄβαριν.

Pag. 9. Ἀκροχόμας.] Ἀβροκόμας Suidas ex Harpocr.

Pag. 10. Pro Δεινάρχῳ habebant Δημάρχῳ.] Δεινάρχῳ leg. eſt. Is orationem habuit, quæ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελία ξενίας inſcribitur à Dionyſio inter δημοσίους λόγους γνησίους Dinarchi, quanquam κατὰ Πισικλέους ibi legitur male.

Ἄγλαυρος *maluimus quam* Ἄγραυλος.] Ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων ait Scholiaſtes Nicandri in Theriaca. Sed Ἄγλαυρος rectius ſcribi docent Stephani verba: τρεῖς δὲ ἦσαν ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι, Πάνδροσος, Ἕρση, Ἄγραυλος. Leg. Ἄγλαυρος.

Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.] Apud Herodotum lib. 8 p. 479. τὸ ἱρὸν τῆς Κέκροπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου. Euripides Ione numero εεε. ij. ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι. Sic Heſychius. Ὑακινθίδες ἐπώνυμοι Ἀπόλλωνος ἀπὸ Ὑακίνθου. Nam Apollo Hyacinthus dicitur Tarenti, quæ eſt colonia Lacedæmoniorum, teſte Polybio lib. 8 p. 533. In Euripidis loco citato Ἀγραύλου κόραι ſunt filiæ Cecropis. Nam ut ait Apollodorus lib. 3. biblioth. Cecrops Agraulum (ſic ſcribit) Actæi, qui primus Atticæ regnavit, filiam uxorem ſortitus eſt, è qua Agraulum, Erſem ac Pandroſum ſuſcepit.

Pag.

Pag. 11. Τῆς Ἀθηνᾶς.] Ἀθηναίων corrupte legitur apud Ulpianum, quæ emendatio obvia erat. Volſius vertit péſſime, *victima porro fuit Agraulos Athenienſibus.*

Pag. 12. Ἀγραύλη.] Sic apud Plutarchum in Alcibiade & in Themiſtocle: Λεωβότης ἦν Ἀλκμαίωνος Ἀγραύληθεν, at in Antiphonte Ἀγρύληθεν.

Pag. 13. ὁλόκληρα.] Sic apud Schol. Comici in Veſpis 533, ad illa ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἃ 'ν ἀποκρίναι, notat, ἃ 'ν τὸ ἐντελὲς ἃ ἄν. Suidas in ἐὰν ait, interpretes Thucydidis ſcribere ἐὰν ὁλοκλήρως ſcribi, cum præcedit ἤ, ut ἢ ἐὰν: alias συνῃρημένως efferri, i. ἄν.

Δ, Ο, στοιχεῖα non ſunt ὁλόκληρα, ut A & B.] Hæc plane non intelligo. Sumpſit autem Mauſſacus ex Ammonio Grammatico in V. γράμμα, ſed non intellexit quid ſibi vellet Ammonius. Ait enim Ammonius eo loco differre γράμμα & στοιχεῖον. γράμμα enim eſſe *typum ac formam.* στοιχεῖον autem eſſe ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, id eſt, ſonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronunciantur; ut in trigono γράμμα Δ, at στοιχεῖον eſt δέλτα. Addit Ammonius: τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον α β καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. id eſt: *integrum etiam Alphabetum 24 literarum, ut α, β, & cæterarum abuſive vocari* γράμματα, id eſt, *literas.* Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam ſi α & β ſcribas, non procedit, quod ait Ammonius, cum α & β & Δ & C ſint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, &c. proprie στοιχεῖα, non γράμματα, niſi improprie. Eundem locum reſtituimus ut ibi vide. Diogenes Laërtius in Zenone p. 471. τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα. τριχῶς δὲ λέγεται (ſupple στοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc tractare, quæ Stoicos philoſophos graviſſimos

ſimos viros in ſcriptis ſuis tractare non puduit. Adde Boëtium in librum de interpretatione pag. 297, ubi diſcrimen affert inter élementum & literam. Dionyſius Halic. περὶ Δημοσθ. δεινότητος ſub finem: οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ περὶ τὴν καλουμένην γραμματικήν. ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη. ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα. ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic diſſentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priſcanus lib. 1. *Hoc ergo intereſt inter elementa & literas, quod elementa proprie dicuntur ipſæ pronunciationes; notæ earum, literæ. Abuſive tamen & elementa pro literis, & literæ pro elementis vocantur.* Mox: *Sunt igitur figuræ literarum, quibus nos utimur,* 23. *Ipſæ vero pronunciationes earum multo ampliores*, &c. Eadem habet Diomedes lib. 2 initio.

Pag. 14. Ἰδίως Διευχίδας.] Dele ἰδίως. Nam ἰδίως Διευχ. corrupte ſcriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ ſequuntur, verba ſunt Dieuchidæ. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ (ſic lego, non ἰατρῷ. nam ſæpe hæc duo à librariis confuſa animadverti) τούτῳ διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὁ ἀγυιεὺς &c. Nîhil certius. Sequitur καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλώων. τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιᾶς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, quæ ſunt mendoſiſſima, poſtea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocratione dicuntur. Et Suidas ex eo Scholiaſte accepit. Pauſanias Heliac. pag. 159. De Agyieo Apolline Euſtathius in Iliad. β initio, ubi addit, ἔφη δέ τις καὶ Ἀγυιάπιδας θεραπαίνας τοὺς περὶ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χάριν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἵδρυνται. Lege Ἀγυιάπιδας θεράπνας. Vide Stephanum Byzantium in ἀγυιά.

Pag.

Pag. 15. De Agyrrio.] De hoc Ariſtoph. in ἐκκλησιαζούσαις: Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν πρωνόμου πώγων᾽ ἔχων λέληθε, καὶ τὸ πρότερον ἦν οὗτος γυνή. νυνὶ δ᾽ ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστα ἐν τῇ πόλει. Schol. Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ, καὶ τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκε. Quæ ultima mirifice faciunt ad explicationem Harpocr. in θεωρικά. De hoc Plato Comicus: λάβου, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου. μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύῤῥιον, & quæ ſequuntur: προσίστασθαί μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη, καὶ βόσκει δυσωδῆ κεφαλὴν αἰσχίστην νόσον. Item Ariſtoph. in ἐκκλησιαζούσαις: ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ᾽ οὐκ ἐχρώμεθα οὐδὲν τὸ παράπαν, ἀλλὰ τόν γ᾽ Ἀγύῤῥιον πονηρὸν ἡγούμεθα. νυνὶ δὲ χρωμένων, ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπῄνεσεν (ſuppl. Agyrrium) ὁ δ᾽ οὐ λαβὼν ἀργύριον εἶναι θανάτου φησ᾽ ἀξίους τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Verba Platonis Comici ſumpſimus è Plutarcho.

Ἀδελφίζειν.] Schol. Hermogenis 406 illud ἀδελφίζειν Iſocratis explicat ἀδελφὰ φρονεῖν. minus recte. Iſocratis locus eſt p. 770. *Abare* autem dictum videtur ἀπὸ τοῦ ἀπφά, quæ Attice ſororem denotat. Sorores enim ſolæ ſic ſe compellabant ἀπφά teſte Euſtathio in ε Ἰλ. pag. 565. unde ἀπφίον ὑποκοριστικῶς ἡ ἐρωμένη, quæ repetit in Ἰλ. ξ p. 971.

Pag. 16. Ἀδικίου actio.] Recte autor Etymologici. Hæc actio tum competebat, cum nulla alia erat, qua jus ſuum actor recuperare poſſet. In libello actionum fere omnium ita ſcrib. ex Demoſth. & aliis, ἀδικεῖ με ὁ δεῖνα &c. Itaque apud Lyſiam ita concipere ſoleo titulum, qui hodie vulgo legitur Λυσίου δημοσίων ἀδικημάτων. Lego, inquam, ego πρὸς τὸ δημόσιον ἀδικίου. Etymolog. ἀδικίου ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὁπωσοῦν ἀδικούντων. τῆς δὲ δίκης τὸ τίμημα ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἁπλοῦν. Imo δημοσίων ἀδικημάτων δίκη occurrit apud Pollucem pag. 308.

Dd Liba-

Libanium in oratione, nomine Demoſthenis in Æſchinem Pylagoram δημοσίων ἀδικημάτων, & apud commentatores Hermogenis omnibus paginis occurrit. Artemidorus lib. 1 cap. 5. ἑάλω φεύγων δημοσίων ἀδικημάτων. male Cornarius *ob publica delicta*. Eodem ſenſu fortaſſis Iſocrates in panegyrico κοινὰ ἁμαρτήματα dicit pag. 109.

Pag. 17. Ἕως inquit δεῦρο. τὸ ἀεὶ &c.] Vide Heſychium. Ariſtoph. Λυσιστράτῃ p. 905. εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 322. Nuncius, ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. *Scias Oedipodem mortuum eſſe.* ἀεὶ pro ἕως ſumit ſeu πώς. Thucydidis locus in proœmio, quem intelligit Harpocratio, is eſt, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν ἐμοί τε, ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσι. ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν ἐχομένῳ, ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων οὕτως εἴρηκα.

Pag. 18. Oratione ſecunda.] Libro 2. In his libris providentiam ſuſtulerat Antipho teſte Origene lib. 4 contra Celſum. κἂν Ἀντιφῶν ἄλλος ῥήτωρ νομιζόμενος εἶναι, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀναιρῶν ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις περὶ ἀληθείας.

Εὐεστή.] Εὐεστὼ vox eſt à Democrito cuſa, qui librum eo nomine ediderat teſte Laërtio. Melius autem legas hoc loco ἀειεστώ. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας β. &c. uſque ad Διογνιανῷ.

Pag. 19. Ἀζηνία.] In fine vocabuli Ἀζηνία addit Suidas, καὶ Ἀζηνιεῖς, καὶ Ἑρχιεῖς, καὶ Ἁλιεῖς, καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιοὺς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον.

Pag. 20. Τὰ δ' ἄρβηλα.] Ἄρβηλος quidam memoratur à Ptolemæo filio Hephæſtionis, Patrocli frater, Her-

culis

culis amaſius, à Theſeo occiſus, cum ei Herculis conflagrationem retuliſſet. Stephanus de Abdera: ἡ μὲν Θρᾴκης ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ Ἀβδήρου. Imo non legitur in Stephano Ἀβδήρου in hoc loco, ſed in Ἀβδηρα.

Pag. 21. Ἐπιτροπῆς.] Ἐπιτροπὴ eſt arbitrium apud διαιτητὰς, teſte Polluce lib. 8. ἐπιτροπὴ eſt actio tutelæ, ut idem teſtatur, quam Demoſthenes contra tutores ſuos intendit, ut teſtatur ipſe in Midiam & Plutarchus.

Ἀμενῆ.] Εὐμενῆ. Verba ſunt Polybii ſine dubio, ut declarat illud καταζυγῆναι vox Polybii propria. Errat autem Mauſſacus graviter hoc loco.

Pag. 22. Ἀκη.] Athenæus lib. 7 pag. 297. Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν ταῖς μετωνομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.] Citatur & à Stephano in Πάρος. Porro Nicanor, qui hic laudatur περὶ μετονομασιῶν, (ſic enim lego,) non ignotus eſt ſcriptor. Stephanus in Ὕδη. Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν καὶ τὴν Ὕδην Σάρδεις φησί. Schol. Apollonii p. 185 ed. H. Steph. Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς μετωνυμίαις (lege meo periculo μετονομασίαις) καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ χρόνων. Sic Callimachus ſcripſerat κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας teſte Suida, item περὶ μετονομασίας ἰχθύων. Verba Demoſth. in oratione πρὸς Κάλλιππον hæc ſunt, quæ Harpocr. intellexit: ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ τῷ Ἐλευσινίῳ καὶ Θρασύλλῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Pro εἰς Θρᾴκην lege εἰς ἄκην ex Harpocr. non enim fœneratus eſſet εἰς Θρᾴκην, ſed εἰς τινα τῆς Θρᾴκης πόλιν. Aſſignandus enim eſt locus certus, in quo ſolvatur pecunia cum uſuris: alioqui, cum Thracia tam vaſta ſit, incertus erit creditor, quo in emporio pecuniam ſuam recepturus ſit. Ideo in omnibus contractibus nauticis apud Demoſthenem alioſque ſemper locus certus aſſignatur.

Ἄκτια.] Actium terræ Anactoriæ, i. Epiri memorat Thucyd. lib. 1, ubi Apollinis templum fuerit ad fauces ſinus Ambracii, & Polybius lib. 4 pag. 327 κατὰ τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἄκτιον ait Ambracicum ſinum eſſe arctiſſimum. Apollinis Actii templum ab Argonautis poſitum eſſe ait Hyginus in Poëtico Aſtronomico.

Actiaque iliacis celebramus littora ludis.] Vide Strabonem lib. 7.

In Æſchinis fratrem Philocarem.] Philochares & Aphobetus fratres Æſchinis. Demoſth. ib.

Pag. 23. Euſtath.] Ἰλ. σ p. 116.

Ἀλάβαστον ſine ρ'.] Etymol. ἀλάβαστρον, λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν. λαμβάνει δὲ τὸ ρ ἀλάβαστος οὖσα.

Pag. 24. Ἀλέας.] Demoſth. in Philipp. X, quæ eſt reſponſio ad Philippi epiſtolam, initio. ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίοις Ἅλον παρέδωκε. Nam, ut teſtatur Demoſth. περὶ τῆς παραπρ. ſub initium, Halum evertit Philippus & Halenſes ejecit, ὥστε ἐξελήλαται καὶ ἀνάστατος αὐτῶν ἡ πόλις γέγονεν. In Volſii MSS. codicibus rectius erat ἀνάσπαστος. Neque enim verum eſt, Halum everſam fuiſſe, cum tradita ſit Pharſaliis. ἀνάσπαστος autem recte dicitur, quia ejus incolæ omnes abducti & in ſervitutem redacti. Sic Eretrienſes ἀνασπάστους vocat Herodotus p. 410, Halum autem obſedit Parmenio dux Philippi teſte Demoſth. περὶ παραπρ. Dionyſius Halic. lib. 1 p. 34 inter Herculis arcana magnum hoc fuiſſe & admirandum, τὸ δὴ τοὺς ἀνασπάστους ἐκ τῶν κεκρατημένων πόλεων πῶς μὲν ἐπάγεσθαι εἰς τὰς στρατιάς, καὶ ἐπειδὰν προθύμως τοὺς πολέμους συνδιενέγκωσιν, εἰς τὰ δορίκτητα κατοικίζειν. Sic Cares ἀνάσπαστοι dicti ſunt, quod à Perſis erant tranſlati in Perſidem, teſte Arriano: & Eretrienſes ἀνάσπαστοι dicuntur à Strabone & Herodoto.

doto. *ἀναστῆσαι* uno verbo tranſducere, ſeu abducere. Suidas *ἀνέστησαν, μετῴκισαν. νεμεσᾷ δὲ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἅπαξ ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.* Ἄλος urbs Theſſaliæ *ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος ἄλης περὶ τοὺς τόπους γινομένης ἐκείνους, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Μεθόδιος*, ait Etym. Sic Appianus in Mithridatico de Chiis, & iterum de Cappadocibus tranſductis in alias regiones *ἀναστάσεις* uſurpat.

φιλέλληνα &c.] Hauſit ex Herodoto lib. 8 in fine. Idem Lycurgus narrat contra Leocratem pag. 140. *οὕτω γ' οὖν ἐφίλουν τὴν πατρίδα πάντες, ὥστε τὸν παρὰ Ξέρξου πρεσβεύοντα Ἀλέξανδρον φίλον ὄντα αὐτοῖς πρότερον, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ ᾔτησεν, μικροῦ δεῖν κατέλευσαν.* Notum eſt autem, quid Lacedæmonii his legatis à Xerxe fecerunt, qui terram & aquam petituri venerant. Eos enim in puteum conjecerunt ac ſuperjecta humo obruerunt, referre Xerxi mandantes, habere eum à Lacedæmoniis terram aquamque, quam poſtulaverat. Refert Herodotus & Polybius lib. 9 p. 570.

Pag. 25. *Ἁλὸς πεδίον.*] Xenoph. lib. 2 pag. 274 locum eſſe ait juxta Piræeum.

Pag. 26. Reſtituimus nos *μητρός.*] Vide Andocidem *ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου* p. 31. Megacles erat avus maternus magni Alcibiadis. Nam Alcibiades fuit Dinomachæ f. Dinomacha Megaclis f. teſte Plutarcho in Alcib. Megacles filius Cliſthenis ejus, qui remp. Athenienſium ordinavit. Iſocrates in oratione de bigis. *καὶ τὸ τελευταῖον Ἀλκιβιάδης καὶ Κλεισθένης ὁ μὲν πρὸς πατρὸς, ὁ δὲ πρὸς μητρὸς ὢν πρόπαππος τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ στρατηγήσαντες τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, καὶ τοὺς τυράννους ἐξέβαλον* &c. Et hæc de materna origine ex Herodoto & aliis.

Alcmæonis filius
Megacles Magnus, ejus filii
Cliſthenes, & Hippocrates,
Clyſthenis Megacles, hujus Agariſta,
hujus Dinomache, hujus Pericles.
hujus Alcibiades.

Paternum autem genus ſic habet.

Alcibiades Magnus. ejus filii
Clinias, & Axiochus,
hujus Alcibiades. hujus Clinias.

Ex quibus apparet longe falli Demoſthenem (ſeu quis alius autor eſt) orat. in Midiam, cum Alcibiadem illum Cliniæ f. paterna origine Alcmæonidem fuiſſe ait, πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου. Duplex error eſt, non enim ex paterna ſed ex matris origine Alcmæonides fuit, ut certiſſimum eſt. Megales enim magnus erat Alcmæonis f. ex Herodoto & Plutarcho in Pericle, quod clariſſime docet Iſocrates. Illud etiam falſum eſt, maternum Alcibiadis genus ex Hipponico fuiſſe. Nullus enim Hipponicus comparet in eo ſtemmate. Quid ergo Demoſthenem induxit? Nimirum Alcibiadis illius filius ac nepos tum vivebat, cum Demoſthenes eam orationem habuit. Ii materna origine ex Hipponici domo erant oriundi. Nam Alcibiades Cliniæ f. Hipparetem Hipponici filiam uxorem habuit teſte Plutarcho in Alcibiade & Andocide. Putavit ergò Demoſthenes etiam patrem ex ea domo fuiſſe. Demoſthenis errorem ſecutus eſt Libanius declamat. 9 pag. 352. Nec minor eſt Meurſii error, qui lib. 6 lect. Att. cap. 12 totam ſeriem paterni generis Alcibiadis miſcuit. Locus eſt Platonis in Euthydemo initio de Clinia: ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Hunc locum mendoſum eſſe exiſtimat Meurſius

ſius & corrigere aggreditur. ſed fruſtra eſt, cum locus ſit integer. Loquitur enim Plato de pulcro illo Clinia fratre patrueli Alcibiadis, qui Clinias filius fuit Axiochi, ut præter Platonem fidem facit Æſchines in Axiocho. At Meurſius magno errore hunc Cliniam Alcibiadis patrem facit. Atqui Clinias Alcibiadis pater in prælio ad Coroneam occubuerat teſte Platone in 1 Alcibiade & Iſocrate & Plutarcho & Sopatro in diviſione controv. pag. 290. Clinias autem Axiochi f. vixit poſt bellum Peloponneſiacum, ut patet ex illo Æſchinis dialogo. Quod ſpectat ad Alcibiadem magnum Alcibiadis avum, firmat noſtram ſententiam, primo Herodotus lib. 8, qui Cliniam Alcibiadis filium in prælio ad Artemiſium fortiter egiſſe ſcribit. Fuit autem hic Clinias Alcibiadis noſtri pater ex Plutarcho & Sopatro locis citatis. Accedit Plato in Euthymedo loco cit. Deinde Andocides in orat. in Alcibiadem. καὶ γὰρ ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ Μεγακλῆς καὶ ὁ πάππος Ἀλκιβιάδης ἐξωστρακίσθησαν ἀμφότεροι. Ex quibus corrigendus Harpocratio & πάππος legendum non πρόπαππος, & ſic de cæteris. Fuit porro alter Clinias Alcibiadis frater minor natu, de quo loquitur Plato in Protagora.

Pag. 27. Ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.] Hæc ſine dubio mendoſa ſunt. Φηγούσιος Ἀλκιβιάδης quidam dicitur ab Andocide ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων pag. 10. An is, cujus meminit Xenophon 1 Ἑλλην. p. 254. ſed non poteſt. Porro illa verba, Ἀλκιβιάδου ξένος, ni fallor, ſunt ex oratione Æſchinis περὶ παραπρ. in fine p. 50. καὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν.

Ἄλκιμος.] Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἄλκιμος ἀνάγεσθαι κελεύει τὴν ναῦν. In fine autem eſt ὡς ἡ ναῦς ἡ στρατηγὶς κατεσκευάσθη Ἀλκιμάχῳ.

Pag. 28. Ἄλογοι ἐρανισταὶ, ἐρανιστὴς, ἐρανίζοντες.] Εἰς τὸν ἔρανον

ἔρανον ἐκφερομένων ait Harpocr. Verte, *quæ in eranum inferuntur*. Sic Eranum uſurpat Plinius lib. x epiſt. p. 150, quem vide: hunc enim collationum morem unice declarat. Lyſias κατ' Αὐτοκράτους. τετύχηται δέ μοι ὁ εἰκοσίμνως ἔρανος pag. 430 apud Pollucem. Æſchines pag. 84, ὥσπερ ἐκ τῶν ἐράνων τὰ πλεόντα νεμάμενοι, quod not. Autor Etymolog. ἄλογοι οἱ μήπω ἀνῃρημένοι τὸν ἔρανον ἐρανισταί. οἱ μὴ καταθέμενοι τοῦ ἐράνου τὴν καταβολήν. οἷς οὐδεὶς ἐστι λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλειν. Libanius declam. 19. καὶ ὥσπερ ἐν ταῖς τῶν ἐράνων εἰσφοραῖς ἔρανον ἐποιοῦντο τῶν σωμάτων, κόπτοντες αὐτὰ καὶ διαιροῦντες. Apud Antiphanem comicum in κνοίθιδι ἢ γάστρωνι griphus eſt hujuſmodi. τί ἐστιν ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει. qui ſic ſolvitur: φέρομεν γὰρ ἔρανόν τινα ἄνθρωποι δέκα. οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδὲ εἷς. σαφῶς οὖν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει. Lycurgus contra Leocratem p. 135.

Stipites.] Stipes.

Pag. 29. Μένανδρον.] Lego μὲν ἄνδρα. Sic Mauſſacus in Appendice.

Κερκύων.] Item Chœrilus Ath. teſte Pauſania in Atticis, Χοιρίλῳ δὲ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην.

Ita etiam Harpocration hoc loco &c.] Ita & Diogenes Laërtius, ut memini.

Pag. 31. Ἀμαδόκῳ.] Amadoci à Seuthe Thracio, qui dux copiarum Amadoci erat, occiſi meminit Ariſtot. Polit. lib. 5 cap. x. Xenophon lib. 4 ἑλλην. p. 316. Amadocum vocat Odryſarum regem. Idem lib. 5 κύρου ἀναβ. Μηδόκον eundem vocat: & Diod. Siculus lib. 13 in fine Μηδόκον καὶ Σεύθην Thracum reges appellat, ubi pugnam ad Ægos potamon deſcribit, & lib. 14 pag. 308. Livius 759 *Amodocum* Thraciæ quendam regulum vocat, ſed ibi lego *Amadocum*. In nominibus autem barbaris obſervavi ſæpe A literam initio præponi, interdum omitti

omitti ſolere. Toto 7 libro Xenoph. Κύρυ ἀναβ. Μήδοκ@ dicitur, item apud Dionyſium Halic. περὶ ἑρμηνείας cap. περὶ τῶν ἐν πράγμασι χαρίτων. ἐπὶ ἢ τῶν Θρακῶν ἵππ@, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Duplex autem Amadocus: alter Cotyis filius, Beriſadæ & Cerſobleptis frater, de quo Demoſth. in Ariſto. alter Amadoci hujus f.

Pag. 32. Ἀμαζόνιον.] Sic Suidas & Plutarch. Theſeo. Diodorus Siculus lib. 4 vocat Ἀμαζονεῖον. Erat & Ἀμαζονὶς στήλη, cujus meminit Plato in Axiocho initio.

Pag. 33. Ἄμιπποι.] Ἄμφιπποι dicuntur in vetere lexico vocum militarium, quod ad calcem Ammonii adjicitur, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Livius lib. 23 ſic deſcribit. *Numidæ in dextro locati cornu, ſed quibus deſultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam ſæpe pugnam in recentem equum ex feſſo tranſultare mos erat* p. 367. Suidas in ἀλίβυες ζεύγνυται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν, ἐλέγοντο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ ἄμιπποι. ὧν ἢ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχ@, ἐπὶ ἢ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν ἢ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι ζεύγνυται. quæ repetit Suidas in ἄμιπποι. Eademque habet Euſtathius quæ Suidas, in Ὀδ. ε pag. 1534 ex Pauſaniæ lexico. Apud Ælianum in Tacticis Amphippi dicuntur barbari, qui Danubii ripas accolunt, quod ex equo in equum tranſiliunt.

Πρόδρομοι.] Πρόδρομοι hoc loco ſunt ferentarii ſeu levis armatura. ἔκδρομοι dicuntur à Xenophonte lib. 4 ἑλλην. pag. 310, qui hoſtes perſequebantur adjunctis equitibus, ut ibi docet Xenophon. unde ἄμιπποι dicti. Xenophon lib. 2 p. 279.

Ee Pag.

Pag. 34. Ἱμεραίου.] Sic ſcribitur illud nomen apud Plutarchum in x rhetorum vitis, ubi de Demoſthene. Frater erat Demetrii Phaleræi teſte Athenæo.

Pag. 35. Ἀμμωνίς.] Add. ἐπειδὴ τῷ Ἄμμωνι δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπεμπον. τούτων δὲ τῶν ἱερῶν τριήρων αὐτὴ ἡ πόλις ἐπεμελεῖτο, καὶ χρήματα ἐδίδου τοῖς ταμίαις, ὥστε αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ παρέχειν ταχυναυτούσας. καὶ τιμὴ ἦν τὸ τούτων τινὸς ἐπιμεληθῆναι. Etymolog. in πάραλος ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ Σαλαμινία καὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριὰς &c. In his navibus navigabant, qui dicebantur θεωροί. Plinius lib. 35 cap. x de Protogene. *Athenis fecit nobilem Paralum & Ammonida*, male vulgo *Hemionida*. Hujus Parali, quam pinxerat Athenis Protogenes, meminit Cicero lib. 4 in Verrem.

Πισσούθνου.] Piſſuthnes filius Hyſtaſpi Sardium prætor erat. Thucyd. lib. 1. Polyænus lib. 3 στρατηγ. Πάχης, inquit, Νότιον (τῶν Κολοφωνίων) πολιορκῶν, Ἱππίαν στρατηγὸν Πισσούθνου, κοινολογησόμενον προεξελθεῖν ἔξω τοῦ τείχους ἠξίωσε, συνθέμενος ἀβλαβῆ καὶ ζῶντα ἀποπέμψειν. ἐπεὶ δὲ προῆλθε, φυλακὴν αὐτῷ περιστήσας, τὸ Νότιον κατὰ κράτος ἐξεῖλε, καὶ τότε Ἱππίαν ἐς τὴν πόλιν ζῶντα εἰσήγαγεν, ὡς ὑπέσχετο, καὶ μετὰ τοῦτο κατηκόντισεν.

Ἀμόργης.] De Amorge vide diligenter orationem Andocidis περὶ τῆς πρὸς Λακεδ. εἰρήνης p. 25 in fine.

Pag. 36. Δρομιάφιον.] Δρομιάμφιον lege. Sic Poëta quidam, Callimachus forte, in hexametro poſuerat metri cauſa tranſponens compoſitum ἀμφιδρόμια. Sic pro φιλοχωρεῖν χωροφιλεῖν dixit Demoſth. rhythmi ac numerorum gratia: erat enim eo loco numeroſius, ut notat Dionyſius Halic.

Pag. 37. Pauſanias in Heliacis.] Heliac. 2. Sed & Dionyſius Halic. in Iſæo: Ἀναξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνὸν ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βουλόμενον,

μενον, καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε, καὶ περὶ τοῦ ποιητοῦ συντάξεις καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχε. ἥπλαι δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων. οὐ μέντοι πλεῖόν γε ἐν οὐδεμιᾷ τούτων τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀσθενὴ καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἁπάσαις θεωρῶν. Anaximenes Rhetor inter viros illuſtres, quos tulit Lampſacus, refertur à Strabone lib. 3. At Anaximenis hiſtorici nulla mentio, niſi apud Diogenem.

Pag. 38. Ἀνδραίμων.] Apollodorus lib. 1 bibliothecæ. Οἰνεὺς δὲ βασιλεύων Καλυδῶνος γήμας Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου γεννᾷ Τοξέα καὶ Θυρέα καὶ Κλύμενον καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημεν. Idem paulo poſt ſcribit Andræmonem Oeneo ſocero ſucceſſorem regni fuiſſe. Ariſtoteles in Peplo.

Pag. 39. Lexicon quoddam rhetoricum.] Idem lexicon rhet. laudat in ἀλάστωρ & in ἀσφάραγος, in βάκηλις.

Pag. 40. Ire redhibitionis cauſa ſcilicet, ἀναγωγὴ *redhibitio* eſt Platoni 11 de legibus.] In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet ex Lyſia pag. 111. Ἀνάγειν in eo ſenſu uſurpat Lyſias in oratione πρὸς τοὺς συνωνουμένους κατηγορῶν p. 111. Plato lib. XI de leg. p. 916 & 915.

Male apud Suidam legi ἐναγωγὴ pro ἀναγωγή.] Verba Suidæ in ἐναγωγὴ illuſtria ſunt: ἐναγωγὴ οἰκέτου, τοῦ πραθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, ὃ μὴ προεῖπεν ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διαχειρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα πρότερον ἀπογραψαμένῳ πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν. Igitur μηνύειν nil aliud eſt apud Harpocrat. quam ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν.

Ἀναγεῖς maluimus ut reſponderet τῷ ἐναγεῖς.] Livius pag. 58. *Proficiſcentibus deinde indignatio oborta, ſe ut conſceleratos contaminatoſque ab ludis, feſtis diebus, cœtu quodammodo hominum deorumque abactos eſſe.*

Æſchinis porro locus in oratione contra Cteſiph. is eſt pag. 67 edit. Aldinæ. ἀρχὴν δέ γε ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖςδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ᾽ ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετ᾽ ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non poteſt: id enim tantum admiſiſſe Athenienſes dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, conſecraverant, ob quod unicum admiſſum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienſes? ἐναγεῖς vero pag. 66 ſacros & deteſtabiles vocat Æſchines. Idem Livius pag. 109. *An eſſe ulla major aut inſignior contumelia poteſt, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?*

Pag. 41. Proprium eſt ἀνάκαιον.] Ex Etymologico ſumpſit hæc Mauſſacus in ἀνάκαιον. Locus Xenoph. eſt p. 331.

Ἀνώγεον ſine diphthongo maluiſſet Coprogenius magiſter &c.] Ex Suida in ἀνώγεον. Sic ſane Athanaſius in diſputatione de Nicæno concilio contra Arium p. 129. λέγε μοι ἄνθρωπε, ὅπερ ἐπερωτῶ. ἀρχιτέκτων λαβὼν κάλαμον μέτρα τίθησιν, εἶτα διαγράφει ἀνώγεα καὶ κατώγεα, διώροφα καὶ τριώροφα, ἐὰν φθάσῃ περὶ τὴν πρώτην ὀροφὴν, γινώσκει, ὅτι περὶ τὴν δευτέραν ἀσχολεῖσθαι δεῖ. ἐπὰν δὲ τὴν δευτέραν στέγην συντελέσῃ, νοεῖ, ὅτι ἐγγύς ἐστι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κτίσματος. ἡνίκα δ᾽ ἂν προσαναβαθμῶσαι φθάνῃ τὴν τρίτην ὀροφὴν ὡς πρὸ δύο ἢ τριῶν δόμων, ἀσφαλῶς ἐπίσταται, ὅτι ἤγγικε τὸ συμπέρασμα τῆς οἰκοδομῆς.

Τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους.] Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμιόνα περὶ ἐγγύης. Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν λ᾽ δραχμὰς ἐπράξατο.

Pag. 42. Πεσσῶν.] Non ſolum de calculis, ſed etiam de talis dixit Alexis in φιλοτραγῳδῷ apud Stobæum 254.

στέργειν

τίρχειν τὰ μπίπτοντα, καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Hinc proverbium: τὸ παρὸν εὖ θέσθαι: *ſe ſervir bien de ſa chance.* quo utitur Plato in Gorgia teſte Heſych. in τὸ παρόν. Cicero *calculum reducere, ut in 12 ſolet ſcriptis*, dixit, quod eſt ἀναθέσθαι, ut notat elegantiſſimus Muretus lib. 2 cap. 13 var. ubi verba Platonis in Hipparcho profert, confertque cum verbis Ciceronis. Idem Plato 1 πολιτειῶν. ἀλλὰ μεταθώμεθα. κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Apud Stobæum vero ſerm. 278 inter Socratis dicta illud recenſetur, πεττεία τινὶ ἔοικεν ὁ βίος, καὶ δεῖ ὥσπερ ψῆφόν τινα τίθεσθαι τὸ συμβαῖνον. οὐ γάρ ἐστιν ἄνωθεν βαλεῖν οὐδὲ θέσθαι τὴν ψῆφον. Alias ἀναθέσθαι τὴν ψῆφον legitur. Plutarch. in Romulo initio de æditu Herculis, πεττεῦσαι πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν. Mox: τὰς μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ τιθεὶς, τὰς δ' ὑπὲρ αὑτοῦ ψήφους ἀνεφάνη νικώμενος. Narrat Plutarchus in Pyrrho ſub finem, Antigonum Gonatam dicere ſolitum de Pyrrho, malo & imprudenti aleatori ſimillimum ſibi videri, fauſto quidem, ſed qui felici jactu ſuo male utatur. Sed εὖ χρῆσθαι dicit id ibi Plutarchus. Xenophon 4. ἀπομν. initio, μετατίθεσθαι τὰ εἰρημένα dicit eadem tranſlatione. Philo in legatione ad Cajum initio. ὑπαλλαττόμεθα γὰρ καθάπερ ἐν ταῖς πεττείαις τὰς πράξεις μεταθέντες, οἰόμενοι τὰ μὲν τυχηρὰ μονιμώτερα εἶναι τῆς φύσεως. τὰ δὲ κατὰ φύσιν ἀβεβαιότερα τῶν τυχηρῶν.

Pag. 43. Παραχεῖν.] Παραχεῖν uſurpat Ariſtoph. in Lyſiſtrata non ſemel eo ſenſu p. 850. κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. Vertit Florens Chriſt. *dabo hoc maligne nec me habebit mobilem.* προσκινεῖσθαι eodem ſenſu uſurpat in θεσμοφορ. Ovidius, *quod ſocio motu femina virque juvant.* Et in Λυσιστρ. pag. 844. ἐὰν δὲ τύπτωσιν Viri, παρέχειν χρὴ κακῶς. Et Artemidorus cap. 80. lib. 1.

Pag. 44. Ῥακιζομένην.] Scribe ῥαπιζομένην. Sic enim laudatur à Stobæo, ſi memini, & Polluce pag. 337, & Suida in ἀμφορεαφόρους & in ἀνέσπακε, & in μυοδόχον, & Athenæo & Polluce lib. 7 cap. 13.

Θεώρετρα.] Meurſius in Gloſſario voce θεώρετρα. Euſtath. ιλ. λ pag. 881 ex Pauſaniæ lexico, προπίλεια ἢ περὶ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρετρα.

Λυσίου.] Add. καὶ ὁ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. Suidas ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοϊκόν. ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὅμοια διέδρῳ τῆς τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας (hinc Pythagorici dicebant virum ſic debere tractare uxorem, quaſi ſupplicem ab ara & foco deductam, teſte Ariſtotele lib. 1 de re famil. cap. 4.) ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης. μέση μὲν ἡ νύμφη, (Euſtathius in ιλ. λ p. 833 ex Pauſaniæ lexico.) ἑκατέρωθεν δὲ ὅ τε νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς ὅτι μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετιῶσί τινες κόρην, ὁ τρίτος πάροχος λέγεται συμπαρών. Autor Etymologici in ἁρμάτειον μέλος. οἱ δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς παρθένους γαμουμένας ἐπὶ ὀχήματος ἦγον, ὅθεν καὶ παρόχους τοὺς παρανύμφους ἐκάλουν. De hoc autem ritu ſponſam abducendi ab ara Veſtæ ſeu foco vide Pollucem.

Pag. 45. Ἔχειν αὐτὴν δεῖ.] Add. ἐν θατέρῳ δὲ, εἰ τὸ ἐπικυούμενον ἄνθρωπός ἐστι, καὶ εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων ταῖς γυναιξί. Λυσίου μὲν οὔ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους. Quærebatur in ea oratione, utrum fœtus, qui in utero geſtatur, homo ſit. Si enim hominem eſſe conſtat, rea eſt mulier, quæ partum medicamentis abegit, homicidii. In quam ſententiam ſancti Patres eunt omnes. D. Hieronymus. Plutarchus in Timoleonte. εἶναι γὰρ ἱερὰν τῆς

Κόρης

Κόρης τὴν Σικελίαν, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἁρπαγὴν αὐτόθι μυθολογοῦσι γενέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπτήριον αὐτῇ δοθῆναι. Diodorus Siculus lib. 5 initio. ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν μυθολογοῦσι κατὰ τὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακαλυπτήρια τῇ νύμφῃ δοθῆναι ταύτην τὴν νῆσον. Eodem ſenſu ὀπτήρια dicit Callimachus in hymno, pariter ἐπαύλια. Suidas & Etymol. καλεῖται δὲ ἐπαύλια ἃ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος, εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς φέρουσαι χρυσία λεκανίδος σμήγματα, φορεῖα, κλίνας, κοίτας (κίστας) ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυράλειπτρα, (μύρα, νίτρα habet Euſtathius Ἰλ. ω, ubi hæc omnia ad verbum leguntur ex Pauſaniæ lexico) ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν, οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quomodo deduceretur ſponſa, videndus Suidas in ζεῦγος ἡμιονικόν.

Tritopatreus.] Fuere & quidam tritopatres dicti, qui Athenis colebantur, de quibus docte Suidas in τριτοπάτορες. Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶ ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπατρεῖς πάντων γεγονέναι πρώτους. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίσταντο τότε οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν, ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσι. ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας οὐρανοῦ καὶ γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι παῖδας. ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεον καὶ Γύγην. Heſychius, τριτοπατρεῖς οἱ πρῶτοι γεννώμενοι. Idem in τριτοπάτορες, ἀνέμους ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς γινομέ-

γινομένους καὶ γενέσεως ἀρχηγοὺς, οἱ δὲ τοὺς προπατέρες. Forte προπάππους ex Polluce. Heſiodus in Theogonia verſ. 147.

> Ἄλλοι δ' αὖ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
> Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄμβριμοι οὐκ ὀνομαστοὶ,
> Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύγης θ' ὑπερήφανα τέκνα
> Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
> Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα.

Sed Apollodorus initio biblioth. οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου, γήμας δὲ γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας Βριάρεων, Γύην, Κοῖον. Schol. Æſchyli in Prometheo Vincto p. 25 ait, cum decennali jam bello cum diis bellum geſſiſſent Titanes, eſſetque utrinque æqua victoria, ὁ ζεὺς συνεργοὺς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τοὺς τρεῖς μονοφθάλμους κύκλωπας τὴν Βρόντην, τὴν Στερόπην καὶ τὴν Ἄργον, καὶ τοὺς τρεῖς ἑκατόγχειρας τὴν Κοῖον, τὸν Βριάρεων καὶ τὴν Γύγην, οἵτινες καὶ οὗτοι παῖδες οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐχρημάτιζον, καὶ νέκταρ κεράσας ηὔφρανε καὶ πρὸς τὴν μάχην προσέτρεψε. Sic & Palæphatus. Hos *primigenios* vocare poſſis ex Cenſorino.

Anactes.] Anactes & Anaces confundit Mauſſacus. unde facile eſt contra eum argumento ad hominem probare Pollucem & Caſtorem eſſe Anactes. Nam ut autor eſt Plutarchus Theſeo, Anaces dicti ſunt Caſtor & Pollux, ubi etiam nominis originem affert. Ælianus lib. 4 Var. Hiſt. diſerte ἄνακτας appellatos eſſe a Meneſtheo καὶ σωτῆρας narrat. ἄναξ etiam epitheton fuit Apollinis, ut ex hymnis apparet in eum conſcriptis & omnibus diis commune apud poëtas.

Pag. 46. Διοσκούρων.] Διόσκουροι etiam λευκόπωλοι dicti ſunt Zethus & Amphion, teſte Schol. Homeri ὀδ. τ.

Pag. 47. Ἄνωθεν ἐκ τοῦ &c.] Senſus eſt: *c'eſt ce meſchant homme, qui court de la hault devers le temple des Dioſco-*

Dioſcores. Ibi enim habitabat Paſio, de quo ſupra dixerat proxime ante hæc verba, μεθ' ἡμέραν εἶ ὁ σώφρων, τὴ ῥ νύκτα, ἐφ' οἷς θάνατ@ ἡ ζημία, ταῦτα ποιεῖς. id eſt, *graſſaris, latrocinaris*: deinde ut eum demonſtret auditoribus, ſubjicit πονηρὸς οὗτ@. Hic ille eſt malus homo, de quo fortaſſe audiviſtis, qui ex templo Dioſcurorum, ad quod habitat, noctu graſſatur.

Pag. 48. Α'νακείῳ.] Ita Heſychius in Πολυγνώτου. Sed Pauſanias in Atticis p. 12 Διοσκούρων ἱερὸν vocat. i. *Caſtoris & Pollucis*, ut ibidem indicat clariſſime, cum de Polygnoti pictura loquitur. Ruit ergo argumentum Mauſſaci, quod hoc ariete inſuper evertemus. Α'νακεῖον eſt templum Διοσκούρων Α'νάκων. ſic enim requirit analogia. At Dioſcuri Anaces ſunt Caſtor & Pollux, ut docet Plutarchus in Theſeo. καὶ τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον Α'νακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχάς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἄνακτας καλοῦσι. Et Ælianus lib. 4 ποικ. cap. 5. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶς περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστ@. ἐκβάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς καὶ τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτ@ ὁ Μενεσθεὺς Α'νακτάς τε καὶ Σωτῆρας ὠνόμασε. Quomodo Dioſcori Caſtor & Pollux pingerentur, docet Ælianus apud Suidam in Διόσκουροι. Locus eſt elegans. Dioſcuri ſimpliciter Caſtor & Pollux intelliguntur. Varro lib. 4 de L. L. & Ælius Dionyſius, ac Pauſanias Lexicographi apud Euſtath. in ἰλ. α ſub finem p. 1425.

Pag. 49. Le Prince.] Immo *Monſeigneur*.

Αὐτοσχεδιασί.] Improprie loquitur. Nam αὐτοσχεδιασὶ aliud eſt. Sed αὐτοσχεδίως potius dicere debuit, ut Schol.

Ariſtoph. in Ranas, 226. *καὶ ἄλλα ἄθλα τῶν αὐτοσχεδίως συντεθέντων οὐκ ἀνεκτῶς τερατεύονται.* i. *falſo comminiſcuntur.* Dionyſius in proœmio hiſt. *οἱ μὲν προαιρούμενοι τὰς κρατίστας ὑποθέσεις, εἰκῇ δὲ καὶ ῥαθύμως αὐτὰς συντεθέντες ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων, οὐδένα ὑπὲρ τῆς προαιρέσεως ἔπαινον κομίζονται. οὐ γὰρ ἀξιοῦμεν αὐτοσχεδίους οὐδὲ ῥαθύμους εἶναι τὰς περί τε πόλεων ἐνδόξων καὶ ἀνδρῶν ἐν δυναστείᾳ γεγονότων ἀναγραφομένας ἱστορίας.* Interpres *ex tempore* vertit, male. Vertendum erat, *temere.* Sic *σχεδιάζειν* ſumit pro *temere confingere* idem Dionyſius p. 6 & 211 lib. 4, & Diodorus Siculus non ſemel, Athenæus etiam, Polybius lib. 12 p. 655, & *ἀποσχεδιάζειν* p. 654.

Pag. 50. Ἐπεστράτει.] Retinuit errorem, qui eſt in H. Steph. editione. Atqui legendum ἐπεστάτει.

Κάρτερος.] Schol. Comici in Ranas p. 227. *Ἀθηναῖοι τοῦ Διαγόρου ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς κατεψηφισμένοι, ἀνεκήρυξαν τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον. τῷ δὲ ζῶντα κομίσοντι δύο. ἐπεῖθον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, ὡς ἱστορεῖ Καρτερὸς ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων.* Plutarchus in Ariſtide ſub finem Craterum Macedonem appellat.

Pag. 51. Μυεῖσθαι & ἐποπτεύειν, Myſtæ & Epoptæ.] Himerius Sophiſta, *οὐ μιμησάμενος τὸν μυστικὸν νόμον, ὃς ἐπόπτην τε καὶ μύστην μερίζει τὸν χρόνον. ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐν ταυτῷ μύστην τε ὁμοῦ καὶ προφήτην τῆς ἱερᾶς τελετῆς τῶν ἐν σοὶ λόγων δεξάμενος.*

Pag. 52. Ἀνεχαίτισεν.] Dionyſius Halic. lib. 5 p. 289. *καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσι.* Gelenius, *ſublataque cervice ſeſſores excutiunt.*

Pag. 53. Athenæo, lib. 13. Dipnoſ.] Pag. 586. *Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τούτων μνημονεύει,*

Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πρυδομένη ἐπὶ νέα ὕσα καὶ Σκιώνη καὶ Ἱππάφεσις καὶ Θεόκλεια καὶ Ψαμάθη καὶ Λαγίσκα καὶ Ἄνθεια. μήπω δὲ ἢ δεῖ γράφειν Ἀντίαν, & cætera, quæ ad textum Harpocr. adſcripſi, quod confirmat Athenæus ex orat. in Neæram.

Θρακίαις πύλαις, nam ita reſtituimus, cum antea legeretur Θρασίαις.] Sed legendum eſt Θριασίαις πύλαις, quarum meminit Heſychius. Thucyd. lib. 2 ad Eleuſinem verſas fuiſſe teſtatur & Plutarchus Themiſt. quod hic optime quadrat. At Θρακίαι πύλαι, quarum meminit etiam Polyænus lib. 4, ubi de Lyſimacho, nil ad hunc locum. Porro decretum contra Megareas ſic refert Schol. Ariſt. in Ranas p. 273. Poſtquam enim retulit Timocreontis Rhodii ſcholium, ὤφελες, ὦ τυφλὲ πλοῦτε, μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ, μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, &c. addit, τούτοις ἔοικε τὸ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα. ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον, ὁ Περικλῆς Μεγαρέας μήτ᾽ ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ᾽ ἠπείρου μετέχειν. Sed & quod alicubi lego, ſcriptum erat Megarenſes à myſteriis arceri, ut notavi ad Harpocr. hoc loco. Sed & alibi legi notatum ſic fere. Quanti vero myſteria fecerint Athenienſes, patet ex decreto adverſus Megarenſes. Sed hæc nota Schol. potius conveniret ad illa ex Acharnenſ. ubi etiam repetitur inferius ſcholion, ubi ait Dicæop. ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης ὁ Ὀλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους, ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν ἀγορᾷ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ, μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ μένειν. Nota νόμους. mox ψήφισμα appellat rectius. ſed eo loco ad νόμους μουσικοὺς alludit, quod non animadvertit Schol. In Scholiis ad εἰρήνην p. 667. ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς, μήτε λιμένων Ἀττικῶν αὐτοὺς ἐπιβαίνειν. εἰ δὲ μή, τὸν ληφθέντα ἀγώγιμον εἶναι.

Α'ντιγραφῆς.] Ariſtoph. Equitibus in fine: ὅπως γνώμη σοι Φανὸς ὑπογραφῆς δικῶν. Schol. ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφεὺς ἐλέγετο, ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς. δημοσίου δὲ γινομένου ἔγραφον ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα.

Pag. 54. De qua videndus Suidas.] Suidas nil habet, niſi ex Harpocrat. Porro ἀντιγραφὴ ſecundo ſenſu parum ab ἀντωμοσία differre videtur. Suidas, ἀντωμοσία γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων.

Α'ντίθεσις.] Aliter ἀντίθεσιν ſumit Ulpianus ubique, ut legenti patebit, qui etiam ætate poſterior fuit Harpocratione, & Chriſtianus: nam in ſecundam Olynth. laudat Theologi procœmium in Baſilium. Sed in Ulpiani ſcholiis multa à recentioribus ſunt temere aſſuta, quale & hoc eſſe exiſtimo. Ulpiani Rhetoris meminit Eunapius, & Sozomenus, aut quis alius in Hiſt. Eccleſ.

Φιλέως.] Delendum Φιλέως. Nam eo loco ſic ſcribitur. ὁ μέν γε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος ἐναντίον ἓξ ἢ ἑπτὰ ἀνθρώπων ἐπλήγη καὶ τούτων γνωρίμων. De Enæone loquitur, qui in convivio à Bœoto quodam percuſſus fuerat, & iratus ob injuriam acceptam eum interfecerat. Confert ergo ſibi illatam injuriam Demoſth. ἐγὼ δὲ ὑπ' ἐχθροῦ νήφοντος, ἕωθεν, ὕβρει οὐκ οἴνῳ τοῦτο ποιοῦντος, ἐναντίον πολλῶν καὶ ξένων καὶ πολιτῶν ὑβριζόμην, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, καὶ οἷ πολλή μοι ἦν ἀνάγκη βαδίζειν χορηγοῦντι. In quibus eſſe antitheſim notat etiam Ulpianus eo loco. Poſt γνωρίμων omiſi hæc, quæ neceſſaria ſunt, οἱ τὸν μὲν κακιεῖν οἷς ἔπραξε, τὸν δ' ἐπαινέσεσθαι, μετὰ ταῦτα ἀναχωρόμενον καὶ καταχρόνθ' ἑαυτὸν ἔμελλον, καὶ ταῦτ' εἰς οἰκίαν ἐλθὼν ἐπὶ δεῖπνον, οἷ μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ.

Pag. 55. Α'ντίπατρος Ι'ολάου παῖς reſtituimus.] Sed & Anti-

Antipatri filius fuit Iolaus, avo cognominis, is qui venenum Alexandro propinavit, cum eſſet regis pincerna ἀρχιοινοχόος, ut ait Plutarch. Dio in orat. 64 de fortuna, τίς γὰρ ἤλπισεν, ὅτι τὸν Ἡρακλέα ἀποκτενεῖ χιτὼν καὶ γυνή. ὅτι τὸν Ἀλέξανδρον δοῦλος καὶ κύλιξ. Male Caſaubonus ἰόλαος legit. Recte enim δοῦλος, id eſt, *miniſter regius*, de Iolao dicitur, cujus nomen taceri majorem ἔμφασιν habet, ut χιτὼν καὶ γυνὴ, non Deianiram dicit. Sed obiter monemus eo loci gravius ſubeſſe mendum: τίς ἂν ἤλπισεν Ἰνδῶν ἄρξειν ὄρεα, Λυδῶν βασιλεύσειν ποιμένα. Lege ἄρξειν κύρια ex Helladio Beſantin. & Diodoro & Libanio in orat. ad Antioch.

Suidas.] In Ἀντίπατρος.

Pag. 56. Ῥαμνούσιοι καλοί.]· Ὁ Δῆμος Pyrilampis filius, καλὸς dictus Ariſtoph. in veſpis, Heſychio, aliiſque videtur fuiſſe Rhamnuſius. Nam Pyrilampes Antiphontis filius dicitur à Plutarcho lib. de dæmonio Socratis. Eſt & Pyrilampes Antiphontis pater apud Platonem in Parmenide initio. Plures fuere Antiphontes, ut notavi ad Xenoph. pag. 274.

Pag. 57. Stephanus voce ἄγκων.] Et Etymologus in ἀντρών.

Pag. 58. Ἄξονες & Κύρβεις.] Etymol. ἄξονες ξύλα ἦν τετράγωνα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγράφοντο τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. At κύρβεις ſunt, quos *libros ſacrorum* vocat Varro lib. 4 de ling. lat. *Athenis in libris ſacrorum ſcriptum eſt* κάπρῳ καὶ πόρκῳ. Vide orat. Lyſiæ contra Nicomachum ſcribam, & quæ ibi notavi.

Polemonis.] Ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην. i. *adverſus Eratoſthenem.* Hic Polemon libros ſcripſerat adverſus plurimos autores, ut ex Athenæo & Suida diſcimus,

πρὸς Τίμαιον, qui liber laudatur à Schol. Soph. in Oedip. Colon. p. 274. idem πρὸς Ἐρατοσθ. ſcripſerat. Unde corrigendus eſt idem ſchol. p. 288. Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένην. Lege πρός. Hic Polemo Eratoſthenem in ſuis libris paſſim lacerabat, quanquam non ita εὐκαταφρόνητος eſt Eratoſthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem veniſſe aſſerebat teſte Strabone lib. 1. Intelligit autem Strabo libros Polemonis περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, qui laudantur ab interprete Ariſtoph. in Avibus initio. Ex hoc maledicendi & reprehendendi morbo στηλοκόπος dictus eſſe Polemo mihi videtur, quod omnes ſcriptores proſcriberet, ἐστηλίτευε. Certe hæc ratio probabilior eſt, quam ea, quæ à Caſaubono affertur in notis ad Athenæum, quod ſcilicet Polemo ſtudioſus erat in colligendis publicis monumentis & inſcriptionibus, quæ erant in acropoli. Is Polemo Eratoſth. reprehenderat, quod κύρβεις τριγώνους eſſe dixerat, ἄξονας τετραγώνους. Suidas in κύρβεις. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναί φησι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις ὁσίας (leg. θυσίας. ſic & ſupra emendo) εἶχον. ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον. πλινθίον τι μέγα ἀνδρόμηκες ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis: τοιοῦσι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Plutarchus Solone: ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο. καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις &c. ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους. Errat Mauſſacus: non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in prytaneo propo-

propoſitos, ſed ſua ætate quaſdam axonum reliquias ibi aſſervari, ut Plutarchus. Certum enim eſt olim in porticu propoſitas. Iſocrates in Areopagit. p. 292. Pauſanias pag. 12 cum Plutarcho ſentit.

Demoſth. in orat. contra Cononem.] Et contra Androtionem ſæpius.

Deductio.] Abductio.

Pag. 59. Ἔνδειξις --- Pollux.] Ἔνδειξις μὲν ὄνομά ἐστι δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῇ πόλει, πολιτεύεσθαι δὲ διεγχειρούντων ait. Ulpianus in Androtionianam: λέγεται δὲ ἔνδειξις καὶ κατὰ τῶν ἀνδροφόνων, ὅταν κατίωσιν, ὅπου μὴ ἔξεστι, ὥς φησι ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ τοὺς φεύγοντας ἐνδεικνυούντων. Γίνεται ἔνδειξις καὶ κατὰ προδοτῶν, τοῦτο δὲ εἴρηται ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Φιλιππικῶν. ἐνιαυτῷ δὲ πρότερον τῆς ἁλώσεως ἐνέδειξε *indicavit* τὸν Φιλιστίδην. Suidas, ἀπαγωγὴ μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. De ἐνδείξεως actione optime Suidas, ἔνδειξις ἐάν τις ἄτιμος ὢν ἢ ὠφληκὼς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικὼς ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν ὁμοίως καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς τόποις, οἷον τὸν ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς ἢ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς, τιμῶσιν οἱ δικασταὶ, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι.

Ἀπατούρια.] Hiſtoriam hanc intelligit Nonnus lib. 27 Dionyſ. p. 716, ubi Juppiter Palladem hortatur, ut Baccho favere adverſus Indos velit.

Αἰγίδα σεῖο τίνασσε προασπίζουσα Λυαίου
Σεῖο κασιγνήτου μελαναιγίδος, ὃς σέο πάτρην
Ῥύσεται ἐξελάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα
Καὶ μέλος ἀείσει ζωάγριον ἀστὸς Ἐλευθοῦς
Πιστὸν ἀνδυάζων Ἀπατούριον ἱρὰ Θυώνης.

Vide ſis Caſtellanum de feſtis Græcorum.

Pag. 60. Περὶ Οἰνόης.] Etymolog. in κυρεῶπις. περὶ τῆς Οἰνόης

Οἰνόης καὶ Μελαίνης habet. Mirum autem eſt Pauſaniam in Bœoticis pag. 227, ubi originem illius Xanthi refert, ab Andropompo occiſum eſſe dicere. Fuit vero Andropompus Melanthi pater, ut idem in Atticis ſcribit. Fallitur autem Mauſſacus, qui Κελαινῶν correxit, cum Μελαινῶν legi debeat ex Etymologo & Polyæno. Stephanus, Μελαινεῖς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. ὁ δημότης Μελαινεύς. τὰ τοπικὰ ἐκ Μελαινῶν.

Ἀπηλοημένος.] Siſenna hiſt. lib. 3 apud Nonium in Adeſum. *Iiſdem temporibus Aſernini duplici foſſa valloque circundati, frumento adeſo, quod ex areis in oppidum portatum eſt.* Ἀλοᾶν igitur eſt *in area frumentum triturare*, quod fiebat ſilicibus olim apud Græcos & Rom. unde Poëta: *& torrere parant flammis & frangere ſaxo:* & ab Æſchine περὶ πρεσβείας pag. 46. αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόησαν, id eſt, *obtriverunt.* Plutarchus in libello de fortibus mulierum geſtis, à Theſſalis id factum in obſidibus Phocenſium ſcribit. male Volſius vertit, *occiderunt*, quaſi ab ἀλοιᾶν, non ab ἀλοᾶν. Vide Xenoph. Oeconom. in fine p. 503. Auguſtinus de geſtis Pelagii; *cum videamus exempli gratia & ſine tribulis areas triturari, quamvis adjuvent ſi adſint.* Suidas in ἀτιμώρητος ex Æliano refert, οὐ μὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἐπισφαλὴς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν. Ad illam quam dixi hiſtoriam alludit. Zonaras tomo 2 de Pyrrhi elefantis. καὶ τοῖς ποσὶ δὲ οὐ μείους κατηλόων συμπατουμένους.

Pag. 61. Vera ſedes verbi ἀπίλλειν.] Imo recte Aldus in editione ſua hoc verbum poſuerat ante vocem ἀποπεῖν, nec loco movere debuerat Mauſſacus, ſed potius ἀπείλλειν emendare: eſt enim verbum compoſitum ἀπὸ τοῦ εἴλλειν. Vide Suidam.

Ὑποδέ-

Ὑποδέδενται.] Ἐπειδὰν δὲ συλλέγωσι, καὶ μετ' ἀλλήλων γίνωνται, κακῶν καὶ αἰσχρῶν οὐδὲν ἐλλείπουσι.

Equeſtre hoc certamen.] Etymol. ἀποβατικὸς, ἀγῶνος ὄνομα, ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἅρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀπέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸ δίφρον, καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέων. καλεῖται δὲ ἀποβατικὸς ἡνίοχος ὁ εἰς τοῦτο δηλονότι τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος. Lege omnino ἀνέβαινον. Sed & Dionyſius lib. 7 in fine, ubi ludos Circenſes, qui magni dicuntur, fuſe deſcribit: poſt pompam, inquit, certamina inchoabant. Primus locus erat quadrigis, bigis, & ſingulari equo, ut olim fiebat in Olympico agone, ſuoque etiam tempore factum ait Dionyſius. Addit deinde duo veterum Græcorum inſtituta adhuc à Romanis obſervari ſtudioſe, alterum ex illis ſunt trigæ, quarum uſus deſitus eſt in Græcia: Heroicis vero temporibus uſitatiſſimæ fuere, iiſque Græcos in præliis utentes Homerus inducit, δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο σειραῖος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι (lego μὴ συνεζεῦχθαι) παρήωρον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Alterum ex illis inſtitutis eſt vectorum, qui παραβάται vulgo, ἀποβάται ab Athen. dicuntur, ἕτερον δὲ παρ' ὀλίγαις ἔτι φυλαττόμενον πόλεσιν Ἑλληνίσιν ἐν ἱερουργίαις τισὶν ἀρχαϊκαῖς ὁ τῶν παρεμβεβηκότων τοῖς ἅρμασι δρόμος. ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων (alii ἵππων) ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποβάτας καλοῦσι, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Cum hoc inſigni loco comparandus eſt locus Livii lib. 44. *Mos erat tum nondum hac effuſione circi inducta beſtiis omnium gentium circum complendi, varia ſpectaculorum conquirere genera, nec ſemel quadrigis, ſemel deſultore miſſo, vix unius horæ tempus utrumque*

que circulum complebat. Deſultor ad verbum eſt, qui ἀποβάτης Dionyſio, ſed *deſultor* apud Rom. dupliciter ſumitur, tam pro ἀποβάτης, de quo diximus, quam pro μεταβάτης, qui ſcilicet binos aut ternos aut quaternos equos tranſilit. Ut Florus de Teutobocho. Iſidorus lib. 18 de Circo: *Deſultores nominati, quod olim, prout quiſque ad finem curſus venerat, deſiliebat & currebat:* is eſt ἀποβάτης. *Sive quod de equo in equum tranſiliebat:* is eſt μεταβάτης: de quibus Livii locus intelligi poteſt. Hyginus: *unde & Romani inſtitutum ſervant, cum deſultorem mittunt* (vide Caſſiod. lib. 3 ep. 51) *unus duos equos habet & pileum in capite, de equo in equum tranſilit, quod ille* (Pollux) *ſua & fratris vice fungatur.* Vetus Epigramma: *Caſtoribus ſimpli rite dicantur equi.* Simpli equi ſunt deſultorii (ſeu ſingulares) Græcis κέλητες, latinis etiam *ſellarii*, teſte Suida. Vide Harpocr. in ἄμιππος. Singulatores tamen ſeu ſingulares equites differunt à deſultoribus. Gloſſæ: *ſingulator* κέλης, & ita apud Dionyſium, hîc, & Iſidorum loco cit. diſtinguuntur. κέλητες tamen, cum de equis dicitur, tam de deſultoriis quam de ſingularibus dicitur. Sed & de deſultore κελητίζειν dixit Homerus ἰλ. ο & ibi Euſtathius. Aliud ſunt ἀναβάται, quorum meminit Pauſanias Eliac. 1, ubi τὸν κάλπης δρόμον explanat. Plutarchus in Phocione: Φωκίων δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις, ἀποβάτην, ἐφῆκεν &c.

Pag. 62. Ἀποδέκτας.] Contra eſt Pollux p. 399, cui conſentit Schol. Comici in Veſpas. κωλακρέτης δὲ καλεῖται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, οἷον δέρματά εἰσι καὶ κωλαῖ. Ubi vides originem τῶν κωλακρετῶν ac derivationem nominis dari. Sane Colacretas diſpenſatores

fuiſſe

fuiſſe *δικαστικοῦ μισθοῦ* docet Ariſtoph. p. 483 in illo verſu, *τὴν τοῦ κωλακρέτου χάλα πίνειν.* i. *τριώβολον δικαστικόν.* & in Avibus p. 611. *τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.* Ubi Schol. *τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς τούτους ταμίας εἶναί φησι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ.* (Sic Heſychius,) *οὐ μόνον δὲ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, ὥς φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα διὰ τούτων ἀνηλίσκετο. ὡς Ἀνδροτίων γράφει οὕτως. τοῖς δὲ ἰοῦσι* &c. ut ſupra Mauſſacus retulit hac pagina, quibus adde; *ταμίαι δὲ ἦσαν καὶ πρυτανεῖς τῆς δημοσίας σιτήσεως.* Quæ tamen ultima non puto eſſe Androtionis. Suidas *ἀποδέκται. ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο* (hinc nomen) *τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζήτουν τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα ὑπὸ τῇ βουλῇ ἐμέριζον, εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν, καὶ γινομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημόσια,* quæ apud Etymol. quoque leguntur.

Ἀπὸ τῶν κωλῶν.] Ea eſt ſententia Florentis Chriſtiani in notis ad Ariſtoph. Veſpas, ex quo Mauſſacus hæc ad verbum tranſcripſit tacito autoris nomine. Sunt autem hæc veriſſima. Nam & Ariſtoph. in *νεφέλαις* p. 113. *οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις.* Scholiaſtes notat, *τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. ἄλλως. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα.* Etymolog. *κωλακρέται οἱ τῶν δικαστικῶν ταμίαι, οἷς τὸ τριωβολὸν ἀρχεῖν ἐπέτελον.*

Νῦν ut docuerat Heraclides.] *Νῦν* pro *tunc* uſurpat Demoſth. pro corona non longe ab initio & pag. 139.

Pag. 63. *λυμαινόμενος.*] Γρ. *λεαινόμενος.* Non placet. Omnino ſcribe *ἀπολυμαινόμενος*, quo utitur Schol. Apollonii. Sed omnino nil mutandum eſt. *Ἀπὸ ψῶν καὶ λυμαινόμενος* eleganter Græci dicunt, præpoſitionem

ἀπὸ reticentes in ſecundo verbo, quæ ἀπὸ κοινοῦ ſubaudienda eſt. Ita Sophocles in Antig. pag. 235. καὶ ξυμμετόχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας, ſupple ξυμφέρω. Vide Etymolog. in ἀπολυμαίνω. Tamen λυμαίνεσθαι recte habet: & καθαίρειν explicat Heſych. Homerus δαιτῶν ἀπὸ λυμαντῆρα. Etymol. in λυμαντήρ. ἡ ἀπὸ παρέλκει. λυμαντῆρα τὸν καθαρτῆρα τῶν δαιτῶν, ἢ ἐκ τῶν σκυβάλων τὰ βρώσιμα ἀποκαθαίροντα.

Pag. 64. Ὁ Πατρῷος.] Ζεὺς πατρῷος à Græcis cultus teſte Dione in Olympica orat. Fuit & Ζεὺς πατρῷος Athen. ut teſtis eſt Schol. Comici ad Nubes verſus finem. (Imo Plato Euthyd. p. 302 nullum Athen. Jovem πατρῷον eſſe diſerte affirmat:) ubi & de Apolline πατρῴω loquitur. Is videtur eſſe Apollo, de quo Cicero 3 de nat. Deor. *Vulcani item complures, primus Cœlo natus, ex quo Minerva Apollinem eum, cujus in tutela Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt.* Mox: *Apollinum antiquiſſimus is, quem paulo ante ex Vulcano natum eſſe dixi, cuſtodem Athenarum.* Sic & Bacchus is, quem Athenienſes in myſteriis celebrabant, alius eſt ab eo Baccho, qui Thebis colebatur. Nam Arrianus lib. 2 de geſtis Alexandri, καθάπερ καὶ Ἀθηναῖοι Διόνυσον τὸν Διὸς καὶ Κόρης σέβουσιν ἄλλον τοῦτον Διόνυσον, καὶ ὁ ἴακχος ὁ μυστικὸς τούτῳ τῷ Διονύσῳ οὐχὶ τῷ Θηβαίῳ ἐπᾴδεται. Idem teſtatur Nonnus in Dionyſ. lib. v, ubi hunc Jovis in draconem verſi & Proſerpinæ f. Zagreum vocat, quem Titanes diſcerpſerunt, ut idem canit lib. vi. Cæterum Athenienſes & hunc Zagreum colebant, & Bacchum Semele natum, & tertium Iacchum Baccho & Aura genitum, ut canit idem Nonnus lib. ult. Dionyſ. in fine. De eo & Cicero dicit: *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpina natum.* Erat & Mercurius πατρῷος Athenis. Nam Hermes Ando-

Andocidis πατρῷος dicitur à Lyſia in orat. contra Andocidem.

Eutyphr.] Euthydemo 302.

Ἀπόμισθοι.] Dicuntur & ἔκμισθοι Heſychio, cui contrarium ἔμμισθοι Suidæ.

Pag. 65. Ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον.] Pag. 288. Dionyſius Halicarn. de Romulo lib. 2 p. 82. διελὼν τὴν γῆν εἰς τριάκοντα κλήρους ἴσους, ἑκάστῃ φρατρίᾳ κλῆρον ἀπέδωκεν ἕνα, ἐξελὼν τὴν ἀρκοῦσαν εἰς ἱερὰ καὶ τεμένη, τινὰ καὶ τῷ κοινῷ γῆν καταλιπών. *Templorum vectigalia* Tertullianus in Apologet. & de Idololat. appellat. Idem Dionyſius lib. 3 p. 170. χωρὶς τῶν ἱερῶν κλημάτων, ἐξ ὧν αἱ θυσίαι τοῖς θεοῖς ἐγίνοντο, apud Albanos ſcilicet. Cenſorinus de die natali initio: *Itaque cum perceperant fruges, antequam veſcerentur, diis libare inſtituerant, & cum agros atque urbes deorum munere poſſiderent, partem quandam templis ſacelliſque, ubi eos colerent, dicaverunt: quidam etiam pro cætera bona corporis valetudine crinem Deo ſacrum paſcebant.* Ariſtides Panathen. initio: χῶρός τις ἀνθρώπων ἴδιος ἐκ πάσης γῆς ἐξῃρημένος, ὥσπερ οἱ τῶν τεμένων ὅροι. Meminere & ſcriptores de limitibus agrorum.

Excedamus.] Falli videtur Didymus, qui ἀπὸ μισθωμάτων interpretatus eſt ex vectigalibus templorum. Neque enim merito reprehenderentur Athenienſes ab Iſocrate, quod ex reditibus templorum ſacrificarent, quippe cum id recte fieri poſſit. Malim interpretari *ex locatione.* Videtur enim moris fuiſſe, ut Magiſtratus, hoſtias & ſumptum omnem ſacrificii locarent ei, qui minoris licitatus eſſet, quod vocamus *donné au rabais:* quod fieri in ſanctiſſimis templis meritò indignatur Iſocrates, cum in feſtis peregrinorum deorum, & ſacrificia & epula magnificentiſſima fierent.

Pag. 66. Ἀπόρρητα.] Sic in θεσμοφ. p. 770. κἂν θεσμοφόροιν μέλλουσι περὶ μοῦ τήμερον ἐκκλησιάζειν. i. ἐν θεσμοφορίοις. Ἀπόρρητα aliquando pro arcanis Senatus conſiliis, ut in Midiana: Μειδίας Ἀναγύρρασιος προβέβληται Πλουτάρχῳ Προξενεῖ, τὰ ἀπόρρητα εἶδεν. ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ. Ariſtoph. ἐκκλησιαζ. οὐκ ἀπόρρητ' ἔφη ἐκ θεσμοφόροιν (i. φορίων) ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν. σὺ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε (Senatores) τοῦτο δρᾶν ἀεί. Andocides p. 21 non ſemel.

Suidam.] Quæ habet Suidas, ſumpſit ab Ulpiano in Olynthiacam 2 de dolo Philippi: καὶ τὸ θρυλλούμενόν ποτε ἀπόρρητον ἐκεῖνο κατεσκεύαζεν. Sed minime pertinent ad hunc Harpocr. locum, qui ἀπόρρητα intelligit convicia, quæ jacere in alterum legibus interdictum eſſet. Ea quæ fuerint, docet Lyſias ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου. Aliud longe ac diverſum ſignificat apud Ariſtoph. in Ranis pag. 229. ἢ προδίδωσι φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων. Scholiaſtes, ἀπόρρητα δὲ ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἐπιφέρει (Ariſtoph. ſequenti verſu ſubjicit,) ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν, δῆλον ὅτι &c. Idem εἰκοστολόγος explicat τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ χειρὶ συνάγων. Et in Equitibus: νὴ δί' ἐξαγαγών γε τἀπόρρητα ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος. Reſpondet allantepola Cleoni, qui eum prius accuſaverat: τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φημ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα. Ludit. pro ὑποζώματα ait Schol. ἀπείρητο δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων ἐξάγειν ξύλα καὶ πίτταν.

Pag. 68. Hoc tantum ſcio ἀποστασίου δίκην.] Imo, intellige πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου ἀπολογία. Sic enim apud Dionyſ. Halic. inſcribitur.

Servi.] Servi, qui abſentibus dominis aufugerant, ac ſe pro liberis hominibus gerebant, ἀφίστασθαι εἰς ἐλευθερίαν dicuntur Dioni.

Pag.

Pag. 69. Ex Valerio l. 2 cap. 6.] Imo cap. 1, cujus verba ſunt: *Age quid illud inſtitutum Athenarum quam memorabile, quod convictus à patrono libertus ingratus jure libertatis exuitur.* In quo autem conſiſteret illud officium libertorum, docet Plato XI de legibus pag. 915.

Pag. 71. Δίκας π.] Lege δίκας τὰς π.

Pag. 72. Ἀποτίμημα.] De locatione prædiorum pupillarium locus eſt illuſtriſſimus apud Iſæum p. 54, ubi & ἀποτίμημα explicat quid ſit. Exſcribe omnino. Quo refero hæc ex Iſæo: ᾧ γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλελειτουργηκότι, δανειζομένῳ δὲ οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδέν. ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως. οὔτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν. Citat Dionyſius in Iſæo. Pollux lib. 8 de officio archontis: ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν γυναικῶν, αἳ ἂν φανῶσιν ἀπ' ἀνδρὸς τελευτῆς κύειν, καὶ τοὺς οἴκους ἐκμισθοῦν τῶν ὀρφανῶν. Sigonius lib. 4 de rep. Athen. cap. 3 ſic ea vertit: *idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnates eſſe viderentur, & domos pupillorum exhaurire.* Magno errore.

Προῖκα ἀποδιδόναι.] Προῖκ' ἀποδοῦναι, Demoſth. contra Spudiam in fine.

Pag. 74. Ἔθος καὶ νόμος ἄγραφος.] Artemidorus lib. 4 cap. 3. τῶν ὄντων ἃ μὲν φύσει ἐστὶ, ἃ δὲ νενόμισται. τὰ μὲν οὖν φύσει δεῖ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν. τῶν δὲ νενομισμένων, &c. eſt τὸ ἔθος, ἔστι δὲ ὡς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἄγραφος. Demoſth. pro Cteſiph. Hierocles in tractatu, quales erga patriam eſſe oportet apud Stob. cap. 157. οὐδὲν δὲ ἧττον τῶν νόμων καὶ τὰ ἔθη φυλακτέον τά γε ὄντως πάτρια καὶ τάχα που πρεσβύτερα καὶ τῶν νόμων αὐτῶν. τὰ δὲ χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ τὰ νῦν εἰς ἅπασαν εἰσηγμένα πόλιν οὔτε πάτρια ἡγητέον,

καὶ τάχ'

καὶ τάχ' οὐδ' ἔτι τὸ σύνολον. εἶτα τὸ μὲν ἔτος ἄγραφός τις εἶναι βούλεται νόμος καλὸν ἐπιγεγραμμένος νομοθέτην ἢ τῶν γεγραμμένων ἁπάντων διαφέρησιν, ἴσως δέ που καὶ τοῖς φύσει δικαίοις ἐγγὺς βάλλων. Conciſe & præclare vetus Schol. Sophoclis in Ajace Maſtigoph. p. 21 edit. H. Steph. νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια. συνήθεια δ' ὁ ἄγραφος νόμος. Erant autem apud Athenienſes νόμοι ἄγραφοι, καθ' οὓς εἰσηγοῦντο Εὐμολπίδαι, quorum autor ignorabatur. Erant autem de impietate, ut docet Lyſias κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας pag. 103. Erant & νόμοι πάτριοι, quorum meminit Andocides περὶ μυστηρίων pag. 15, ubi eos conſcriptos fuiſſe in pilis docere videtur. Eorum meminit Demoſth. ſæpiſſime. Erant & νόμοι βασιλικοὶ, quorum meminit Xenophon in Oeconomico pag. 499. edictionis H. Steph. quibus non ſolum in maleficos pœnæ intendebantur, ſed & benefactis ſpondebantur præmia à Diis & hominibus. Eaſdem puto eſſe cum illis ſacris Eumolpidarum legibus, καὶ βασιλεὺς myſteriis præerat. Adde omnino Platonem lib. 7 legum p. 793.

Pag. 75. Pignora tradere ſolitum.] Si ita conveniſſet; alias non fiebat. Majoris tamen cautionis gratia aliquando à viris dos numerata in prædiis collocabatur. Cicero pro Cæcinna initio; *cum uteretur dote uxoris numerata, quo uxori eſſet res cautior, curavit, ut in eo fundo dos collocaretur.*

Pag. 76. Marito committebat.] Sic Demoſth. contra Onetorem prima, ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἕνεκα καὶ γάμους ποιοῦμεν καὶ ἀναγκαίους παρακαλοῦμεν, ὅτι οὐ πάρεργον, ἀλλ' ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων βίους ἐγχειρίζομεν. Ante dixit: οὐδ' ἂν εἷς πρὸς οὐδένα, τοιοῦτον συνάλλαγμα ποιούμενος, ἀμαρτύρως ἂν ἔπραξεν. Et poſt ἐγχειρίζομεν addit, ὑπὲρ ὧν τὰς ἀσφαλείας μάλιστα σκοποῦμεν. Conjunge cum eo loco & Plutarchi locum 4 Sympoſ. cap. 3.

Pag.

Pag. 77. τὴν ἐλευθέραν.] Lego τῶν ἐλευθέρων, vel potius τοῖς ἐλευθέροις, ſi cum συνηγωνισμένοις conjungas; quod ſi cum δοῦλοι, τῶν ἐλευθέρων legi poteſt. id eſt, ſervi, qui cum ingenuis ſtrenue ſe in prælio geſſere, nec tamen una cum ingenuis ſepulti ſunt. Nam in pugna ad Marathonem (in qua tum primum Athenienſes ſervorum opera in bellis uſi ſunt) una cum Athenienſibus pugnavere Platæenſes ac ſervi. Poſt victoriam Athenienſes id antiquiſſimum habuerunt, ut ſuos cives, qui in bello ceciderant, ſepelirent; ſepultique ſunt per tribus, ac ſingulis tribubus ſeparata ſunt monimenta, in quæ tribules inlati fuere. Sepulti ſunt ſeorſum in Marathone Platæenſes, ac ſeorſim ſervi, qui egregiam operam navaverant, ut docet Pauſanias Atticis p. 24. In bello etiam Æginetico ſervi Ath. pugnarunt, & ſeorſum ſepulti ſunt. Pauſanias pag. 22 initio. In prælio etiam navali ad Arginuſas ſervi conſcripti pugnaverunt, ut teſtis eſt Scholiaſtes Ariſtoph. in Ranis initio. Suidas in οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν; Etymol. ἀπόταφον τὸ χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῇ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου. οἱ δὲ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Quin & poſt pugnam ad Chæroneam decretum ſcripſere Ath. τοὺς συμπολεμήσαντας οἰκέτας ἐλευθέρους εἶναι, teſte Dione orat. 15. Plutarcho in Hyperide.

Pag. 78. Ἀπόφασιν.] Ἀπόφανσιν vulgati libri habent ſemper. ἀπογραφὴν vocat Libanius in argumento, & Demoſth. ipſe, ἀπογραψάμενος πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ταύτην τὴν ἀπογραφὴν, qui & ἀπογράφειν bis uſurpat in ea oratione pro ἀποφαίνειν.

Pag. 79. Ἀποφορᾶς.] Græci villas ſuas ſervis locabant, ut docet Plato 7 legum pag. 806. Ammonius: ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ ἀναφορὰν καλοῦσι. Et mox:

ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Teles vetus autor περὶ αὐταρκείας apud Stobæum ſermone 37. ὥσπερ οἰκέτης τὸν κύριον, ἐφ' ἱερὸν καθίσας, δικαιολογεῖται, τί μοι μάχῃ; μή τί σοι κέκλοφα; οὐκ ἂν τὸ προστασσόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοὶ φέρω; Locus illuſtris: nam εὐτάκτως intervalla certa penſionum denotat, τὸ διάστημα, Galli *terminos* vocamus inquilinorum & colonorum penſiones. Andocides περὶ μυστηρίων p. 7. ἔφη γὰρ εἶναι μὲν ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν. Eo etiam refer illa Teletis verba apud Stobæum 235. οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες αὐτοὺς τρέφουσι, καὶ μισθὸν πλέουσι τοῖς κυρίοις. ἐλεύθερος δὲ ἀνὴρ αὑτὸν τρέφειν οὐ δυνήσεται. Xenophon de rep. Athen. ὅπου γὰρ ναυτικὴ δύναμίς ἐστιν ἀπὸ χρημάτων, ἀνάγκη τοῖς ἀνδραπόδοις δουλεύειν, ἵνα λαμβάνων μὲν πράττῃ τὰς ἀποφοράς. Paulus lib. 3 ſentent. tit. 8 de uſufructu: *uxores vero eorum, qui mercedes præſtare conſuevere, neque inſtructionis neque inſtrumenti appellatione continentur.* Addit Suidas: καὶ ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ ἡ πλεμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. Æſchines p. 18. Artemidorus cap. 78 lib. 1, & lib. 3 cap. 41. Myron Prienenſis lib. 2 Meſſeniacorum de Elotibus loquens. καὶ παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν ἣν αὐτοῖς ἀνοίσουσιν ἀεί. Laërtius in Cleanthe: καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φέρειν ἀποφορᾶς. Quod autem ait Ammonius, eam dici vulgo ἀναφορὰν, teſtis ſit Artemidorus lib. 1 cap. 33. δούλῳ δὲ ἐλευθερίαν προαγορεύει τὸ μηδένα ἔχειν ὀδόντα. ἢ γὰρ οὐ δίδους ἀναφορὰν ὥσπερ τοῖς ὀδοῦσι τροφὴν, ἢ οὐ λαμβάνων παρ' ἄλλου τροφὰς, ὥσπερ οὐδὲ ὑπὸ τῶν ὀδόντων τρεφόμενος, πάντως ἔσται ἐλεύθερος. Menander apud Suidam in Ἀμφορεαφόρος.

Pag. 80. Manuſcripti Ἀρχεστράτου.] Sic MS. Vaticanus, teſte Meurſio lib. 3 lect. Att. Dionyſius Halic. vocat πρὸς Ἀρχέστρατον, ut idem notat.

Illud

Illud abſolvere, ſive ἀφεῖναι.] Imo & probare. Sic ἀποψηφίσασθαι νόμον pro probare legem à Leptine latam dixit Demoſth. contra Leptinem in fine: cui opponit καταψηφίσασθαι ibidem. Eſt autem hæc oratio habita ἐν δικαστηρίῳ. Pro abſolvere uſurpat Demoſth. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου in fine.

Pag 81. Ἀποψηφίσασθαι condemnare.] Sic Dem. contra Neæram. εἰδότες οἶμαι οἱ γεννηταὶ &c. ἀπεψηφίζοντο τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐνέγραφον αὐτὸν εἰς σφᾶς αὐτούς. Suidas in ἀπεψηφίσαντο. ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι. ἐπειδὴ ψήφου περὶ αὐτῶν ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν. ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Τὸ ἀπρότων.] Autor Etymologici magni: ἀβρότων κοχλίων εἶδος, οἱ δὲ ἀκρίδων, αἵ τινες πολλαὶ γινόμεναι τοὺς καρποὺς διαφθείρουσιν, οἱ δὲ μελιττῶν. οἱ δὲ ἀπρότων φασὶν, ὅ ἐστιν ἀντὶ λῃστῶν.

Pag. 82. Περὶ τῆς ἀποδόσεως.] Lege περὶ τῆς ἀπολ. id eſt, ἀπολογίας. quomodo ab Harpocr. laudatur alicubi, & a commentatore Hermogenis.

Ἀργὰς ſed Ἀγράς.] Euſtathius Ἰλιάδ. β p. 183. ἐν τῷ Πανσανίου λεξικῷ φέρεται. Ἀργειφόντης ὁ ὀφιοκτόνος. ἀργῆν γάρ φησιν ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσι.

Pag. 84. Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ.] Eratoſthenes librum compoſuerat carmine, qui Ἑρμῆς dicebatur. laudat Pollux aliique. Plutarchus in libro, quod etiam mulier erudienda ſit, apud Stobæum 235. Ἀρχύτας (non ille Pythagoræus) ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν,

τῦτον ἐπήνεγκε τ̃ ςίχον χρέω πάντ' ἐδίδαξε. τὸ δ' ὁ χρέω κεν ἀνδροις; κ̀ τῦτ. ὀρθῦσι κ̀ μᾶλλον ἐπωδίνυσι μεριμνᾴ. Hiſtoriam omnem Mercurii complexus erat hoc carmine, teſte Didymo in ἰλ. ω initio.

Pag. 85. Demoſthenem in orat. contra Ariſtocratem.] Dem. contra Ariſtocr. Φίλιππος ὄπω, εἰ τὸ θ' ὅτ' Ἀργαῖον κατάγοντας λαβὼν τ̃ ὑμετέρων τινὰς πολιτῶν, ἀφῆκε μὲν αὐτὺς, ἀπέδωκε ἢ πάντα, ὅσα ἀπώλεσαν, αὐτοῖς.

Pag. 86. Ἐπ' Ἀςράβη ὀχούμενος.] Sed & Helladius Bezantinous in χρηςομαθ. apud Photium, ubi quid ſit ἀςράβη explicat, ait ἀςράβην non tantum eſſe mulam ſingularem, qua vehimur, ſed etiam τὸ καταςκεύασμα, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κτ̃ Μειδίυ λόγῳ. ἐπ' ἀςράβης ὀχύμενος ἀργυρᾶς. Alteram tamen lectionem agnoſcit Macrobius. Erat porro ἀςράβη beatiorum hominum, ut indicat Lyſias p. 159. Etymologus, ἀςράβη ἐπὶ σκεύυς ἀέρητ) ξυλίνυ &c. ut Heſychius. Gloſſæ, *aſtraba*: σαμ̀ις, ὑποπόδιον. Iſidorus in Gloſſ. *Aſtraba*, *tabella*, *in qua pedes requieſcunt*. Demoſthenis ἀςράβην memorat Oribaſius de machinam. cap. 4. Euſtath. in ὀδυσσ. α p. 1410. ἀςράβη. ὁ σημαίνει σέλλαν κ̀ σαγμάριον.

Pag. 88. Γραμματίδια dixerit.] Suidas γραμματεῖον & γραμματίδιον τὸ συμβόλαιον explicat, itemque in συμβόλαιον. Etymol. γραμματεῖον ait eſſe τὴν μικρὰν δέλτον. Sic ſæpiſſime Demoſth. Theophraſtus in charactere τῆς μικρολογίας uſurpat τὰς ἀργυροθήκας pro loculis. At vero γραμματεῖα pro loculis nuſquam legi, neque apud Atticos, neque porro apud alios, niſi Grammaticos. Porro quid ſibi vult apud Harpocr. τὰ ἢ ἄλλα, μαρτύρια. An vult dicere, τὰ δ' ἄλλα, ἐν οἷς μόνον γράφυσι, μαρτύρια καλῦνται? An verba ſunt epitomaſtæ, qui notabat, quæ ſequuntur, ſunt teſtimonia ex variis autoribus petita?

Pag.

Pag. 89. Τόπ☉ περὶ τὸν Εἰλιοσόν] Hunc locum ita correxit Caſaub. in not. ad Theophraſti charact. Autor Etymol. Α᾽ρδηττ☉ τόπ☉ ἐστιν Α᾽θήνησιν ἀπὸ Α᾽ρδήττȣ τινὸς ἥρω☉, ὃς στασιάζοντας τȣ̀ς Α᾽θηναίȣς κατήπτυσεν ὅρκοις ὁμονοεῖν. ἐν τȣ́τῳ ȣ̓͂ν τῷ χωρίῳ ὤμνυον οἱ δικασαὶ τ δικαστικὸν ὅρκον ἐ ἀρδήττȣς τȣ̀ς ἐπιόρκȣς.

Pag. 90. Α᾽γύρρι☉.] Hic eſt, qui perſtringitur ab Ariſtoph. in Pluto, ut mollis & ἀῤῥητοποιὸς, de cujus ore impuro rurſus loquitur in ἐκκλησιαζ. p. 743.

Pag. 91. Ex Myracillio.] Imperite Mauſſacus hæc vertit. Nam μειρακύλλιον eſt ὑποκοριστικῶς pro μειράκιον, *adoleſcentulus*. Demoſth. adverſus Midiam. ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τ πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Et contra Ariſtocr. in fine: ὁ ἢ Κερσοβλέπτης ὁ νυνὶ βασιλεύων μειρακύλλιον ἦν. Et alibi ſæpiſſime legitur. Sed hunc errorem deprehendit & emendavit Mauſſacus in Appendice ad notas Harpocrat. ubi & locum Æſchinis de Ariſtione laudat.

Αυδίας παρὰ Ὕλλῳ πλησίον.] Lege Εὐβοίας παράλιον ex Harpocr. in αἰθιόπ. Lucianus in δὶς κατηγορ. p. 284. εἰς τὸ Αἰθιόπιον dicit, locum Athenis innuens.

Pag. 92. Etymol.] In v. σκολιά.

Α᾽σπονδοποιȣ̃.] Lege ἀσπιδοποιȣ̃ ex Polluce pag... Cæterum hic errat Mauſſacus. Neque enim dicit Pollux Lyſiam ſcripſiſſe decreta. Porro Lyſias officinam ſcutariam, ſeu mavis, clypeariam alebat, unde ἐν τῷ κατ᾽ Ε᾽ρατοσθ. 700 clypeos ſibi à 30 tyrannis ereptos eſſe dicit per vim atque injuriam, tum, cum fratrem polemarchum indemnatum occiderunt, domum utriuſque exhauſere. Legendum autem hoc loco, Craterus decretorum autor. Is enim inter cætera retulerat & decretum Athenienſium, quo virgines, antequam nuberent, ἀρκτεύειν jubebantur. Ejus decreti meminit Suidas

in ἄρκτος. Poſtquam enim urſam manſuem Dianæ ſacram interfectam eſſe à juvenibus quibuſdam retulit, ob idque iratam Deam Athenienſibus luem immiſiſſe (hanc hiſtoriam refert Euſtathius in 2 Iliad. pag. 331 ex Pauſaniæ lexico. ait Embarum quendam (ut videtur) Theſſalum Munychiæ Dianæ templum poſuiſſe, in quo cum urſa quædam ab Athen. eſſet occiſa, Deam Athenienſibus peſtem immiſiſſe; qua tum demum liberatum iri oraculo reſponſum eſt, ſi Dianæ quis filiam immolaret. Embarus facturum ſe id recepit, modo ſacerdotium Dianæ ſibi ac poſteris perpetuum traderetur. Itaque cum filiam ornaſſet, eam quidem in adyto occultavit, capram vero ornatam ejus loco mactavit. Unde adagium ἔμβαρος εἰμι.) ſubjicit tandem juſſum oraculi καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Verba habet Caſtellanus in Βραυρωνία. Etymologus: δεκατεύειν λέγεται καὶ τὸ ἀρκτεύειν, ἐπειδὴ ἐθεράπευον τὴν Ἄρτεμιν αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι.

Pag. 93. Ἀρκτοῦρος] Schol. Apollonii lib. 2 p. 117. ἔστι δὲ ὁ ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. At Proclus in Heſiodi operum 2 p. 128 ait. Ἀρκτοῦρος ὁ τοῦ ἀρκτοφύλακος ἀστὴρ, ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἀνατέλλων. ὁ δὲ αὐτὸς ἀρκτοφύλαξ καλεῖται καὶ Βοώτης.

Pag. 94. Ἀρχοί.] Imo ταγοὶ teſte Xenoph. non ſemel. Dionyſius Halic. lib. 5 in fine. Θετταλοὶ μὲν γὰρ ἀρχοὺς, Λακεδαιμόνιοι ἁρμοστὰς καλοῦντες. &c. ταγοὶ apud Theſſalos teſte Homero ἰλ. ψ.

Pag. 95. Ἐπισκόποις ſive Φύλαξι.] Vide Harpocr. in ἐπίσκοποι. Ariſtoph. in Avibus p. 590. ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν εἰς τὰς νεφελοκοκκυγίας. Schol. πλάττει καινὴν ἀρχήν. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκα-

στοις

γοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Quod ad φύλακας attinet, non alienum eſt, quod ſcribit Plutarchus in Solone: ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείας ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας.

Pag. 96. Altera de qua Demoſthenes.] Hæc Artemiſia in funere mariti agones celebravit Olymp. 103, quibus certavit Iſocrates, & de laudibus Mauſoli orationem habuit. Gellius. Plutarchus in ejus vita. De ſerie generis Ecatomni Strabo lib. 14 ſic ſcribit: *Ecatomno Cariæ regulo filii tres fuere, Mauſolus, Idrieus & Pexodarus: filiæ duæ, Artemiſia atque Ada. Mauſolo natu maximo ſoror Artemiſia nupſit, ac defuncto viro abſque liberis, ipſa ex teſtamento regnum tenuit: paulo poſt præ dolore, quem ex viri fratriſque obitu conceperat, contabuit. Cui ſucceſſit Idrieus, qui ſororem Adam in matrimonio habebat. Is moriens Adæ regnum teſtamento reliquit. Sed Pexodarus ſtatim eam ejecit, ac Perſam quendam ſatrapam vocavit. Is ubi acceſſit, accepta in matrimonium Ada Pexodari f. quam ex Aphneide quadam muliere ſuſceperat Pexodarus, res Cariæ pro imperio adminiſtrabat. Verum Ada Hecatomni f. non multo poſt ope Alexandri magni, qui in Perſas erat profectus, in totius Cariæ regnum reſtituta eſt.* Hæc Strabo. Hic Satrapes Perſa Pexodari gener. Orontobates dicebatur, teſte Arriano lib. 1, ubi & licuiſſe ſcribit ex moribus inſtitutiſque Cariæ ſorores in matrimonio habere. Plutarchus in Alexandro initio, Pexodorum eum Cariæ dynaſtam appellat, cujus filiam, Adam ſcilicet, Philippus Macedo ab Pexodoro

petie-

petierat, ut Aridæo fratri uxor eſſet. Itaque apud Iſocratem in Philipp. p. 201 per fratrem Idriei Mauſolum intelligo. Porro notandum Iſocratem, qui in funere Mauſoli orationem habuiſſe dicitur, non eſſe Iſocratem Ath. rhetorem, ſed Apolloniatem ejus diſcipulum, teſte Suida in Ἰσοκράτης & in Θεοδέκτης. Vide Gellium lib. x cap. 18. Hæc eſt ſeries regum Cariæ. Lygdamis, Artemiſia Lygdamidis f. Piſindelis Artemiſiæ f. Lygdamis Piſindelidis f. à quo Herodotus pulſus in exilium, qui cum tandem in patriam rediſſet, Lygdamidem tyrannide ejecit, teſte Suida in Ἡρόδοτος. Mox Ecatomnus &c.

Pag. 97. Ἀρχαίως.] Scholiaſtes Æſchyli in Prometh. vincto p. 23. ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρὰ, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν ἀπλούστατοι καὶ εὐήθεις, ἢ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι τοιοῦτοί εἰσι. Primum rectius eſt. Vide Etymol. in ἀρχαίως. Sic Dio in orat. 12 Olympica, ἀλλ᾽ ἤ που σφόδρα γελοῖοι καὶ ἀρχαῖοι δόξωμεν εἶναι.

Pag. 98. Ariſtotele &c.] Imo locus Ariſtotelis eſt in lib. 5 Moralium Nicomachiorum, quem vide.

Pag. 100. Præbuit hoc forte.] Imo prior Ariſtoteles Iſocratis famæ obtrectaverat, ut docet Dionyſius in ejus vita, ut in hoc etiam à magiſtro Platone diſcederet, cujus Platonis aut Socratis illuſtre judicium de ingenio atque indole Iſocratis extat. Sed Cephiſodorus diſcipulus apologiam conſcripſit, quam mirabilem eſſe prædicat Dionyſius Halicarn. in Iſocratis vita, quem omnino vide. Sunt enim præclara. Quin & Cephiſodorum vocat, ſicut & Themiſtius pag. 105. Athenæus autem lib. 2 Cephiſodotum nominat, & 4 libros κατὰ Ἀριστοτέλους ſcripſiſſe ait, ſed lib. 8 eum Cephiſodorum vocat.

Pag. 101. Σημεῖα &c.] Ex Ammonio habet hæc.

De

De Antiphonte illo technicographo loquitur Hermogenes. *σημεῖα* pro ſigillis apud Ariſtoph. in Veſpis, *κόγχῃ τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ*. Apud eundem in Equitibus ſumitur pro effigie, quæ eſt in ſigno. Locum notavi ad *ταμίαι*.

Pag. 103. *Κολάζοντος.*] *Σχολάζοντος.* & ſic conjicit Mauſſacus in Appendice. Cæterum ejus dialogi, qui inſcribebatur *Ἀσπασία*, argumentum refert Cicero lib. 1 Rhetor. locum adſcribe.

Pag. 104. *Ἄστιχθον.*] Etymolog. *ἄστικτον, οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήσῃ. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον, ἐν ᾗ ἐνεχάραττον τὸ χρέος καὶ ἃ χρήστης, ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ.* Et in *ὅρος*: *σανίδιον ἐπιτιθέμενον τῶν οἰκίαις καὶ τοῖς χωρίοις ἐκείνοις πηγνύμενον τοῖς ἐνεχυριαζομένοις, πρὸς ἃ ὀφείλουσιν οἱ δεσπόται.* Solon apud Plutarch. & Ariſtidem rhetorem gloriatur, *ὅρους ἀνεῖλον πανταχοῦ πεπηγότας.*

Pag. 105. *Ἀστυνόμοι.*] Strabo lib. 15 de Indis, *τῶν δ᾽ ἀρχόντων οἱ μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ᾽ ἀστυνόμοι*, & utrorumque munus deſcribit, inter cætera *ἀστυνόμοις μέτρων μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῖντο.* Vide Platonem de legibus 6 p. 763, 779. Ariſtotelem Polit. 7 & leg. unicam D. de via publica lib. 43. Porro *ἀστυνόμοι* erant plebeji magiſtratus & viles, nec eundem bis *ἀστυνόμον* eſſe licebat. Demoſth. in 64 procemio: *δεινότατοι γὰρ ἐστ᾽ ἀφελέσθαι, ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἄν τις ἀστυνομήσῃ δὶς, ἢ τὰ τοιαῦτα; στρατηγεῖν δ᾽ ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἐᾶν, καὶ τὸ μὲν τοὺς ἐπὶ πράξεων ὄντας, ἴσως ἔχει πρόφασιν. τὸ δὲ, τοὺς ἄλλους, οἳ ποιοῦσι μὲν οὐδὲν, χώραν δ᾽ ἀπίλεστον ἔχουσιν, αὕτη τετελεσμένη μωρία.* Dionyſius lib. 6 poſt diſceſſionem plebis in ſacrum montem, creatos eſſe trib. plebis ait pag. 411. poſt creatis trib plebeji *ἐδεήθησαν ἐπὶ τῆς*

βουλῆς ἐπιτρέψαι σφίσι ἄνδρας ἐκ τῶν δημοτικῶν δύο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀποδεικνύναι, τοὺς ὑπηρετήσοντας τοῖς δημάρχοις, ὅσων ἂν δέωνται καὶ δίκας ἃς ἂν ἐπιτρέψωνται κρινοῦντας, ἱερῶν τε καὶ δημοσίων τόπων καὶ καὶ ἀγορᾶν ἀγορᾶς ἐπιμελησομένους. Mox: ἀποδεικνύουσιν ἄνδρας, οὓς ὑπηρέτας τῶν δημάρχων καὶ συνάρχοντας καὶ δικαστὰς ἐκάλουν. νῦν μέν τοι κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν ἀφ' ἑνὸς, ὧν πράττουσιν, ἔργων, ἱερῶν τόπων ἐπιμεληταὶ καλοῦνται, καὶ τὴν ἐξουσίαν ὑπηρετικὴν ἑτέρων ἔχουσιν ὡς πρότερον. ἐπιτέτραπται δὲ αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ σχεδὸν ἐοίκασι πῶς κατὰ τὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. De Agoranomis Lyſias p. 156, in fine. Artemidorus lib. 2 cap. 31. ἀγορανομεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ ἰατρικὴν ὁρμῶσι συμφέρει, καὶ μάλιστα τοῖς διαιτωμένοις, διὰ τὸ τροφῆς τὸν ἀγορανόμον προνοεῖσθαι.

Pag. 106. Sed & præterea.] Ibidem ait: ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς.

Ἀσυνόμος qui logiſta.] Schol. Ariſtoph. in Acharn. ad illud ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι τρεῖς τοὺς λαχόντας τούς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν, ait ἀγορανόμους δὲ οὓς λογιστὰς καλοῦμεν.

Pag. 109. Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι.] Imo ὁμολογίαι ſunt pacta nuda ſcriptis non comprehenſa: at συνθῆκαι ſunt conventiones ſcripto comprehenſæ, quæ & deponi apud ſequeſtrem ſolebant, ut teſtatur Demoſth. non ſemel. Sic ὁμολογηθέντα & γραφέντα diſtinguit Iſæus p. 48 in fine. ὁμολογίαι ex legibus Atticis p. 28, quod in 12 tabulas tranſlatum. Sic enim Cicero 3 de officiis 16. *Nam cum ex* XII *tabb. ſatis eſſet cautum ea præſtari, quæ eſſent lingua nuncupata, quæ qui inficiatus eſſet, dupli pœnam ſubiret, à Jureconſultis etiam reticentiæ pœna eſt conſtituta.* τὰ ὁμολογηθέντα. Tamen συνθήκας, ὁμολογίας & ὑποσχέσεις pro eodem ſumit Dionyſius Halic. lib. 2

lib. 2 p. 106, ubi de Tarpeia. Ὁμολογίας & συνθήκας pro una eademque re uſurpat Iſocrates in Panegyr. in fine p. 150.

Pag. 111. Ἀτεχνῶς.] Schol. Ariſtoph. in Plutum de hac voce ait, ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον. Et mox: ἐὰν δέ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ ἢ πράττῃ τι, οὐκ ἔστι περισπωμένως, ἀλλὰ βαρυτόνως. ἀτέχνως ποιεῖς.

Pag. 113. Χιωνίτου.] Etymol. in ἄττα. χρονικὸν αὐτὸ παραλαμβάνει. Etymol. ἀσσ' ἐθέλησθα. Φησὶν Ἀρίσταρχος τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τινὰ, ἄτινα, ὅσα, καὶ ἀεὶ ψιλοῦται. δασύνεσθαι δὲ, ὅτι δηλοῖ τὸ ἄτινα. καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανὸν δύο μέρη λόγου, τὸ α ἄρθρον, καὶ τὸ σα, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινὰ, καὶ ἡ παραλήγουσα, φησὶ, δασύνεται. Idem habet Euſtathius in ſcholiis ad illud acroteleutium ex Homeri Il. α pag. 148.

Pag. 114. Πηνίκ' ἄττα.] Sic idem Ariſtoph. in Avibus p. 610, ubi Prometheus dicit ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Piſthetærus πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο. Prometheus: ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα. Ubi Scholiaſtes notat, ὅτι οὐκ Ἀττικὸν τὸ, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδ' ἀρχαϊκὸν, οὐδ' ἀκριβές. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα. παρέλκει δὲ τὸ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται. οὔτε γὰρ τὸ, τινα, σημαίνει, οὔτε τὸ, ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ πηνίκα. Vide Ammonium in ἄττα. Suidas in ἄσσα. ὅτι σημαίνει ὅσα καὶ ἄτινα, δασύνεται, τῶν ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω. ὅτι δὲ τὸ τινα, ψιλοῦται. ἀσσα γελωτοποιεῖν. Sic Ammonius & in indice eorum verborum, quæ accentu variant ſignificata.

Ut habent vulgo Demoſthenis.] Locus Demoſth. pag. 156. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης. Quid ſit ἄττης, omnes ſciunt; ſed quid ὕης, non ita vulgo notum eſt. Suidas ex vetere Grammatico, ὕης, ὕου, ἐπίθετον Διονύσου ὡς Κλείδημος. ἐπειδή φησιν ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέ-

Σεμέλην ὕλην λέγεσθαι, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφὰς ὕαδας. Α᾽ριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν ὕην. Heſychius: ὑῆς σαβάζιος. ὕη Σεμέλη ἀπὸ τῆς ὕήσεως ἢ υἱὲ δειλέ. ὕος ζεὺς ὄμβριος. Quin etiam hoc loco ἄτης eſt epithetum Bacchi. Etymolog. ἄτης ὁ Διόνυσος ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς γινομένης ἐκ τῶν πιπάνων εἰς αὐτὸν ἄτης καὶ φθορᾶς. Male ergo Harpocrat. Eadem, quæ Suidas, habet Etymologus in ὕης, additque, ἢ ὅτι ὕσεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὴν γένησιν αὐτοῦ. Euſtathius in ἀσπιδοποιΐαν ἰλ. σ p. 1155 hyadas à Baccho, qui hyes eſt, deducit. ὕης γὰρ ἐπίκλησις, τοῦ σαβαζίου. Theon in Aratum. ὕης δὲ ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων. ὕη ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέουσα. Meminit & Arati interpres, qui thyadas à Baccho, qui hyes eſt, dictas ait. Clemens tamen in Protreptico pag. 6, δι᾽ ἣν αἰτίαν οὐκ ἀπεικότως τὸν Διόνυσόν τινες ἄττιν προσαγορεύεσθαι θέλουσι αἰδοίων ἐστερημένον.

Pag. 115. Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῆς.] Apud Etymolog. in βελτίμαρις Νεάνθης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν.

Pag. 116. Α᾽ττικὰ γράμματα adeo.] Dionyſius Halic. in epiſt. ad Ælium Tuberonem de antiquiſſimis hiſtoricis, Cadmo Mileſio & Democle Phygelenſi & Eudemo Pario & aliis loquens, ὁμοίας, inquit, ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπίπολυ προαιρέσεις οἵ τε τὴν Ι᾽άδα προελόμενοι διάλεκτον τὴν γε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστα ἀνθοῦσαν ἢ οἱ τὴν ἀρχαίαν Α᾽τθίδα μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς πρὸς τὴν Ι᾽άδα. Ubi non de literis loquitur, ſed de dictione. Iones γέμμα dicebant, non γάμμα, & μῶ non μῦ teſte Euſtathio ἰλ. γ.

Α᾽ττικὰ γράμματα, &c.] Α᾽ττικοῖς γράμμασι pro παλαιοῖς dixit Pauſanias Atticis pag. 2, quibus uſi Attici jam inde à Cecrope ad Euclidem magiſtratum, ut infra notat Suidas & Scholiaſtes Euripidis in Phœniſſis. Euclide autem magiſtratu cœperunt Athenienſes Ionicis uti literis,

teris,

teris, quod eis ſuaſiſſe dicitur Archinus Ath. Is eſt Archinus ex pago Cœla oriundus, unus ex principibus, qui Phylam caſtellum occupavere, ac populum in urbem reduxere. Ejus meminit Demoſth. περὶ παραπρ. & contra Timocratem, Æſchines contra Cteſiph. & Andocides de myſteriis, & Plutarchus in libro, utrum Athen. armis an literis præſt. Ionicæ autem literæ ſunt illæ vulgares, quibus hodie utimur 24 teſte Plinio lib. 7, non minuſculæ illæ, quibus vulgo utimur: (eæ enim non ita antiquæ,) ſed capitales ut in columnis. Atticæ quæ aut quot fuerint, nemo affirmare poteſt. Errant enim, qui 16 duntaxat fuiſſe putant à Cadmo inventas: non enim confundenda ſunt Καδμεῖα γράμματα cum Atticis: fuerunt enim minimum 18, quas Ariſtoteles apud Plinium lib. citato memorat. Zetzes in Chil. 16 literas primo, deinde 19, tum 24 factas ait. 16 ſunt illæ Phœniciæ, 19 ſeu 18 Atticæ, addito z & φ, & ſi 19 vis, η: quod & aſpirationis & literæ fungitur vicem. Fallor tamen. η longum a Simonide inventum eſt. aut θ igitur aut χ à Palamede inventæ. In columna Herodis Attici, quæ in hortis Farneſianis eſt literis Atticis ſcripta, hæ ſunt literæ: A Λ D E H. Pro aſpiratione H eſt poſitum O I K L M N O Π R S T V ✝ quod eſt XI. Quibus adde B, quod conſtat in uſu fuiſſe. Porro Athenienſes etiam ante Euclidis magiſtratum, qui eſt annus 2 Olymp. 94, Ionicis literis uſos eſſe comperio. Euripides enim, quem tribus annis ante Euclidis magiſtratum fato ceſſiſſe conſtat, in fabula Theſeo hominem inducit literarum expertem, qui Theſei nomen his prorſus literis ΘΗCΕVC expreſſum fuiſſe dicit. Callias quoque Athenienſis comicus Strattide paulo antiquior in Grammatico ſive Grammatica Ionicum alphabetum 24 literarum exponit, ut patet ex fragmento illius fabulæ,

bulæ, quod refert Athenæus lib. x in fine, qui eum Calliam Euripide anteriorem & Sophocle eſſe ſcribit. Igitur literæ Ionicæ ab Athenienſibus in privatum uſum receptæ, & à Grammaticis expoſitæ etiam ante Euclidis magiſtratum videntur, ſed publice nondum admiſſæ erant. Decreta enim ac leges & fœdera Atticis literis adhuc ſcribebantur, donec Archinus magiſtratu Euclide Athenienſibus perſuaſit ut Ionicis literis publice etiam in actis uterentur.

Pag. 117. Ἀρχίνω-δ' &c.] Scribe, ut legitur in vulgatis Suidæ libris, Ἀρχίνους ὁ Ἀθηναῖος ἐπὶ ἀρχ. Εὐκλείδου. τοὺς δ' Βαβυλωνίους. Emendo τοὺς δ' Σαμίους. Andronis hæc verba ſunt; & ni ita legamus, nullus eſt ſenſus. Βαβυλωνίους tamen retinet Apoſtolius, qui ex Suida αὐτολεξεὶ hæc deſcripſit. In quo legitur Ἀρχῖνος, non vero Ἀρχίνους. Ἀρχῖνος quis fuerit alibi notavi. τοὺς δ' Βαβυλωνίους rectum eſt; id eſt, comœdiam, quæ dicitur Babylonii, docuit Ariſtophanes. ex ea comœdia ſunt illa verba Σαμίων ὁ δῆμος, ad quæ Suidas commentatur. Aliter eum verſum explicat Plutarchus in Pericle.

Καὶ ἐπὶ Εὐκλέους.] Κα in vulgatis, ſed in Apoſtolio καὶ ἐπικλέους κ legitur.

Ariſtogiton.] Pollux p. 241. Ἀριστογείτων δ' ὁ Κυδιμάχου κύων διὰ τ τόλμαν ἐκαλεῖτο. Et κύων diſerte appellatur à Demoſthene in oratione contra Ariſtogit. Hic eſt, cujus meminit Plutarchus in Phocione initio, quique Hyperidem accuſavit παρανόμων, teſte Demoſth. & Plutarcho in Hyperide. Contra hunc Ariſtogit. extat oratio Dinarchi, qui aurum ab Harpalo acceperat, ubi & Cydimachi filius dicitur.

Pag. 118. Περὶ αὐτολημύθων.] Laërtius in Zenone pag. 442. ποιήσας δέ ποτε κοῖλον ἐπίθημα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα λύσιν ἑτοίμην τ ἀναγκαίων ἵν' ἔχοι Κράτης ὁ διδά-

λυδάσκαλ☉. Latini ſimpliciter ampullam vertunt, ut videre eſt multis exemplis apud Victorium cap. ult. lib. 1 Var. ubi olcariam intellige, quod tamen Victorius non vidit. Hujuſmodi ampullæ, ſed fictilis exemplum proponit Laur. Pignorius in libello de ſervis pag. 46. Etymol γῦτ☉ ληκύθου εἶδ☉. Latinum eſt. *Gutſum* ληκύθιον παρὰ ἰουβεναλίῳ in Gloſſario. Etymologus: αὐτολήκυθ☉ ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ, ἄσωτοι. παρὰ τὰς συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια, ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες.

Pag. 120 Αὐτολήκυθοι] Eodem ſenſu μονολήκυθ☉ quidam dicitur in epigrammate Poſidippi apud Athenæum lib. x initio. Polyænus lib. 8 de Scipione: προσέταξε δὲ ἀποπέμψασθαι καινὰς τραπέζας, ἐκπώματα καὶ σκεύη πάντα, πλὴν χύτρας καὶ ὀβελίσκου καὶ ποτηρίου. ἀργυροῦν δὲ ἔκπωμα μὴ ἔχειν πλέον δικοτύλου, καὶ λουτρὰ μηδένα. τῶν δὲ ἀλειφομένων ἕκαστον τρίβειν ἑαυτὸν, τὰ γὰρ ὑποζύγια δεῖσθαι τοῦ τριβόντων. Lecythum veteres zonæ appenſam geſtabant. Vetus autor apud Suidam in ληκυθίον. εἶχε δὲ καὶ ἐν τῇ ζώνῃ ληκύθιον παρηρτημένον, ἐν ᾧ τὸ φάρμακον ἦν τὸ θανάσιμον. Deſcribit Apulejus in Floridis, quam magno quoque inceptu prædicavit fabricatam ſemet ipſi ampullam oleariam, quam geſtabat lenticulari forma, tereti ambitu, preſſula rotunditate. Erant & argenteæ teſte Athenæo.

Ὁ κατ' Αὐτολύκου.] Meminit hujus orationis Plutarchus in Lycurgi rhetoris vita, ſed quia locus corruptus eſt, hic proponam: εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλάκις. (Suidas, περὶ ἱερείας & περὶ ἱερωσύνης enumerat) γραψάμεν☉ Αὐτόλυκον τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν, (fragmentum ejus orationis profert Diodorus Siculus,) καὶ Δημάδη τὸν Δημέου καὶ Μενέσαιχμον καὶ πάντας εἷλε. ἔκρινε δὲ καὶ Δίφιλον.

Mox:

Mox: ὁ δὲ ἐνδείξεως Ἀριστογείτονα καὶ Κλεωκράτην, καὶ Αὐτόλυκον δειλείας. lege. ὁ δὲ ἐνδείξεως Ἀριστογείτονα (ſunt enim ejuſdem argumenti, cum eis orationibus quas habemus Demoſth. contra Ariſtogit. ἐνδείξεως) καὶ Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας. Actio ſic dicta. En ut argumentum idem fere ſit omnino cum contra Autolycum & Leocratem, quod autor prologi dixit.

Αὐτόλυκον Σατυρικόν.] Autolycus, quo nomine dramata fuere Eupolidis & Euripidis, non eſt ille, contra quem ſcripſit Lycurgus: nam longe recentior eſt Lycurgus his poëtis. Sed eſt ille Autolycus Mercurii filius furaciſſimus furis patris filius, & Diomedes Grammaticus in ſatyrico dramate perſonas ridiculas fuiſſe ait Autolycum & Burrhiam. Autolycus autem is, cujus nomine Eupolis comœdiam ſcripſit, eſt Autolycus pancratiaſta, teſte Athenæo lib. 5, magiſtratu Athenis Ariſtione, qui eſt ann. 4 Olymp. 89. Diomedes lib. 3. *In ſatyrica fere ſatyrorum perſonæ inducuntur, aut ſi quæ ſunt ſimiles ſatyris, Autolycus, Burris.* Caſaubonus *Buſiris* legebat. Ego *Burrias*, Πυῤῥίας. Terentius Scaurus de orthogr. *Græci* πυῤῥίαν, *noſtri Burrhiam.* De Eurypidis Autolyco Tzetzes Chil. 8 hiſt. 22, ubi poſtquam de ejus furtis dixit, ἐν Αὐτολύκῳ ait dramati σατυρικῷ τὰ πάντα ὁ Εὐριπίδης ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου γράφει.

Pag. 121. Ὀδῷ.] Lege οὐδῷ.] Sic Pollux.

Δι' ἐπίρου.] Sic legitur apud Suidam.

Pag. 123. Αὐτοδικεῖν.] Ita Suidas. αὐτοδικεῖν, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῆ, καὶ αὐτοδοκεῖν Δείναρχος &c. ut Harpocr.

Αὐτοκλέους.] Autocles Tolmæi filius memoratur a Plutarcho in Nicia & à Xenoph.

Ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς.] Clemens Alexandr. ſtrom. 4.

τὰ ὅμοια

τὰ ὅμοια λέγεται ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε

Καὶ τότ' ἄρ' ὡπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θύγατρες
Πρόσθεν ἐϋῤῥεῖος ποταμοῦ Νείλοιο ἄνακτος.

Unde patet poëma Epicum fuiſſe de expeditione Danai.

Pag. 124. Ἀφανῆ καὶ φανερὰν οὐσίαν.] Ariſt. in ἐκκλησιαζ. p. 741. ἀργύριον δὲ καὶ δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον. Suidas in οὐσία φανερὰ καὶ ἀφανής. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου (an ea πρὸς Ἱπποθέρσην vocatur hic?) εἰ μὲν γὰρ ἀγροὺς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἢ ἄλλην φανερὰν οὐσίαν, ἐξῆν ἂν εἰπεῖν τῷ βουλομένῳ, ὅτι οὐδὲν μὲν ψεύδεται, αὐτῷ δὲ δέδοται. περὶ ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἄλλης ἀφανοῦς οὐσίας δῆλον, ὅτι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται, τούτῳ δέδωκεν.

Pag. 125. Iſæus.] Et Demoſthenes in 2 Philipp. quæ eſt de Paro, ubi de illo hiſtrione ὑποκριτῇ Neoptolemo proditore ac transfuga loquitur, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο φανερὰν οὐσίαν, ταύτην ἐξαργυρίσας πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. Et in prima contra Aphobum. ἢ τὴν μὲν φανερὰν οὐσίαν, ἣν καὶ ὑμῶν πολλοὶ συνῄδεσαν, ὅτι κατελείφθη, μετὰ τῶν συνεπιτρόπων οὕτως αἰσχρῶς διήρπασεν. Et ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου βλάβης. Κόνωνος τὴν φανερὰν οὐσίαν bis eadem pag. vocat, ubi *manifeſtas facultates* vertit Volfius. Non male. Siquidem in hæredit. Cononis erant domus & mancipia συγχυφάντ) & φαρμακοτρίβαι. Sic ἀργύριον δὲ εἴ τι κατέλιπεν ὁ Κόνων φανερὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τοῦ Ἡρακλείδου. Ib. vide quæ not. ad Xenoph. & Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου initio. λαβὼν γὰρ ἀργύριον φανερὸν καὶ ὁμολογούμενον, ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ δίκαια ποιεῖν. id eſt, *il a laiſſé ſa promeſſe.* Hinc forte in 12, *Æris confeſſi.* Iſocr. in Trapezit. φανερὰ χρήματα

uſurpat initio, opponitque τοῖς κειμένοις depoſitis apud menſarium.

Σώματα, qua δοῦλα vel οἰκετικὰ σώματα.] Sic ἐλεύθερα σώματα dixit Æneas in Poliorcet. pag. 8, & Polybius ſæpiſſime. Phlegon in lib. de admirandis. ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορούντων τὰ κατὰ μέρος ἐξαποστείλω σοι. Artemidorus cap. 50 lib. 1. Hinc σωματέμποροι venaliciarii Artemidoro lib. 3 cap. 17, & σωματεμπορεῖν Strabo lib. 14 mancipia vendere.

Pag. 126. Ἐνθήκην.] Sic ἐνθεῖναι χρήματα εἰς ναῦν dixit Dem. contra Zenothemidem initio, & alibi contra Phormion. παρεντίθεσθαι. Artemidorus lib. 2 cap. 23. τρόπις, inquit, σημαίνει τὴν ἐνθήκην τῆς νεώς. Idem cap. 73. μετὰ γὰρ τοῦ ὅλου οἴκου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει. Cornarius vertit: *cum omni inſtrumento domeſtico*, recte. Sic in cap. de Veſta, τὴν ἐνθήκην τῆς πόλεως: & lib. 4 cap. 29. ἔτυχε δὲ ὢν μυροπώλης. ἀπώλεσε τὴν ἐνθήκην, ſuas merces.

Pag. 127. Ἀφορμὴ ad ſolos Atticos.] Sic Xenoph. de Vectigalibus pag. 538.

Unde erudite Harpocration ἀφορμή, &c.] Utitur autem ἀφορμῇ eo ſenſu ſæpe Demoſth. ὑπὲρ Φορμίωνος & ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ τὰ χρήματα ἀποστερεῖν ἐνεχείρησεν, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμήν. *Trajectitia pecunia* dicitur Latine, quæ datur τοῖς ἀφορμοῦσι. i. *ſolventibus è portu* εἰς ἐνθήκην, i. εἰς ἐμβολήν. Iſocrates p. 589. Hinc παρενθήκη, de qua Heſychius in ἐπιβαλικά.

Phrynich.] Hic ille eſt Phrynichus, qni σοφιστικὴν παρασκευὴν ſcripſerat, quod Lexicon fuiſſe docet Photius in bibliotheca, quem omnino conſule. Schol. Ariſtoph. in εἰρήνῃ pag. 648. μέμνηται) Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια καὶ Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ. Dionyſius Halic. lib. 5 p. 330. εἰς ἅπαντα γὰρ ταῦτα (σπείρειν ſcilicet, φυτεύειν, πλεῖν,)

πλεῖν,) δεομένης τῆς ἀφορμῆς μηδένα τῶν εὐπόρων τὰ ἑαυτοῦ χρήματα προήσεσθαι.

Pag. 128. Apud Æſchinem in oratione contra Cteſiphontem.] Et apud Demoſth. κατ' Εὐέργου in fine.

In contextu.] Ex Suida.

Pag. 129. Iſocrates in Panath.] In calce. Himerius ſophiſta in poliarchico, διόπερ οἶμαι δεῖν, ὡς οἱ τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις νικηφόρους ἀνακηρύττοντες ἓν καὶ τοῦτον συνθεῖναι γνώρισμα, εἶθ' οὕτως ταύτῃ καὶ πρὸς τὸν νόμον ἀφοσιώσασθαι. Et Libanius in βασιλικῷ, πρεσβείαις μὲν καὶ δώροις πρὸς τὰς σπονδὰς ἀφοσιούμενοι. Et iterum: οὐ γὰρ ὅσον ἀφοσιώσασθαι τὴν ἔξοδον ἐποιήσαντο. Utitur Iſæus p. 61. Julianus in Miſopog. initio, & Chryſoſtomus homilia XLI in Geneſin pag. 587. ἵνα μὴ νομισθῇ ἁπλῶς ἀφοσιῶσαι περιτρέπεσθαι. & in hom. XLIII. p. 615.

Pag. 130. Ariſtagora hæc una erat ex tribus amicis.] Ex Plutarcho in Hyperide. Apud Theonem ſophiſtam: ἔτι δὲ καὶ Λυκούργου κατὰ μόσχου (an μοιχοῦ?) ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῆς (ſcribe τῶν) ἑταίρων ἐν τῇ κατ' Ἀρισταγόρου. Vide Hyperidem in δωροξενίᾳ. Meurſius lib. 3 Attic. lect. κατὰ τῶν ἑταιρῶν legit.

Apud Antiphontem.] Antiphontis verba refert Stobæus ſine dubio e libris de veritate λόγῳ 78. ἔστι δέ τις λόγος, ὡς ἄρα ἰδὼν ἀνὴρ ἄνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ, ἐδεῖτο οἱ δανεῖσαι ἐπὶ τόκῳ. ὁ δ' οὐκ ἠθέλησεν. ἀλλ' ἦν οἷος ἀπιστεῖν τε καὶ ὠφελεῖν μηδένα. φέρων δ' ἀπέθετό ποι δή. καί τις καταμαθὼν τοῦτο ποιοῦντα ὑφείλετο. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ἐλθὼν οὐχ εὕρισκε τὰ χρήματα ὁ καταθέμενος. περιαλγῶν οὖν τῇ συμφορᾷ τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ἦν καὶ ἕτερον προσέφερεν. ἀπαντήσας δὲ τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ ἀπωλοφύρετο τὴν συμφοράν, ὅτι ἐξήμαρτε. καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ ἀλλ' ἀχαριστήσαντι. Non eſt ergo ingratus: neque enim alteri obligatus erat ullo

 neceſ-

neceſſitudinis vinculo, ſed avarus, qui ad benefaciendum lentus eſt & tenax, quos homines *ingratos* Gallice vocamus. Lepida porro hiſtoria Antiph. qui addit eum hominem conſilium id dediſſe avaro, ut in eo loco lapidem deponeret, bonoque animo eſſet, neque argentum periiſſe exiſtimaret: prorſus enim cum ſalvum eſſet argentum, nunquam eo uſum fuiſſe, nec ſi adhuc ſalvum eſſet, uſurum. Itaque argento te eſſe privatum noli æſtimare.

Pag. 133. Πεισανάκτιος.] Apud Plutarchum in vita Cimonis, ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ μὲν ποτὲ καλουμένῃ, ποικίλῃ δὲ νῦν στοᾷ.

Romanus.] Athenienſis.

Pag. 134. Βαθὼ τῆς Δημῶ. ---- Βαρὼ καὶ Δημῶ] Lege ubique Βαυβὼ τῆς Δηώ. Clemens Alex. in Protrept. ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηὼ ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ. Heſychius: Βαυμὼ τιθήνη Δήμητρος. Lege Βαυβὼ, ut ex ſerie literarum patet. Orpheus etiam nutricem Cereris vocat:

---- παῖς δ' ἦεν ἴακχος
Χειρὶ τέ μιν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.

Hanc & Dyſaulem γηγενεῖς facit Clemens Alex. Hæc Mauſſacus in Appendice, ſed fallitur cum locum Menandri rhetoris ſollicitat ex capite περὶ μυθικῶν. ἢ ὅτι ἡ Δημήτηρ παρὰ Κελεῷ ἐπεξενώθη. Βαυβῶ legi vult. male. quid enim? Nonne apud Celeum Eleuſinis regem Ceres divertit, ejuſque filio Triptolemo currum & fruges donavit? Apollodorus teſtis eſt aliique.

Confirmationem.] *Cautionem* latine dixeris. Græci βεβαιοῦν. Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου βλάβης, initio: τῶν οὖν ποτε πιστεύοντες καί τι λαβόντες τὸ βέβαιον. Affine eſt, quod notat Caſaub. ad Theoph. p. 258. Locus eſt inſignis apud Iſæum περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. p. 48, & Pollucem lib. 8, ubi de πωλήταις.

Mul-

Mulctam aut condemnationem.] Imo precium ex Polluce & Iſæo p. 48.

Pag. 135. *Quando te in jure conſpicio, poſtulo ut auctor fias.*] Aliter Sigonius de judiciis lib. 1 cap. 21. Hæc enim verba fuiſſe petitoris ad poſſeſſorem dicit. Unde Cajus ff. de rei vindic. *qui petitorio judicio utitur, ne fruſtra experiatur, requirere debet, an is, cum quo inſtituit actionem, poſſeſſor ſit, vel dolo deſiit poſſidere.* Cicero pro Cæcina: *Actio eſt in actorem præſentem. Quando te in jure conſpicio, poſtulo anne ſies auctor.* Vide Rævardum libro ſingulari protribunalium cap. 5.

Pag. 137. Ergo cum Lyſias laudatur.] Falſum eſt, nec id ſequitur. δύο λόγοι, quos Harpocration laudat, hoc loco erant δύο λόγοι βεβαιώσεως, qui ſic inſcrib. ut βιαίων alii, alii aliter atque aliter: ut ἐνδείξεως.

Εἰ γνήσιος ὁ λόγος.] Καὶ Ναΐδος τῆς ἑταίρας μέμνηται καὶ ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα ψευδομαρτυριῶν.

Pag. 139. Auxilium tulit.] In eo bello contra Eleuſinios, ut docet Pauſanias Achaicis initio, erudite. Non tamen Eumolpus dux erat Eleuſiniorum, ut Philochorus hoc loco; & Lycurgus contra Leocratem p. 143 & alii dixere; ſed Immaradus Eumolpi filius, ſi credimus Pauſaniæ in Atticis p. 3 & 19, quem in pugna occidit Erechtheus. Sed Eumolpum cum Thracibus in Atticam irrupiſſe docet præter Lycurgum & Euripidem, quem Lycurgus laudat in Erechtheo, Philochorus & Iſocrates in Panegyr. & in Panathen. teſtatur. Plato in Menexeno. Strabo lib. 8. Ἴων δὲ ὁ Ξούθου τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾷκας, οὕτως ηὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπέτρεψαν Ἀθηναῖοι αὐτῷ τὴν πολιτείαν. Ubi nota Ioni tribui, quæ Xutho alii tribuunt, Suidas ſcilicet & Etymol. Straboni conſentit Pauſanias Achaicis initio, & Philochorus hoc loco, quem tamen non ſequor in eo, quod regnante

Erechtheo id accidiſſe refert. Quî enim potuit, cum Xuthus Ionis pater poſt Erechthei mortem, cum arbiter à regiis liberis electus eſſet, & Cecropi ut natu maximo regnum addixiſſet, à cæteris Erechthei liberis agro Attico ſit expulſus, ut ſcribit Pauſanias in Achaicorum initio, ubi & Ionem Athenienſibus auxilium tuliſſe poſt Erechthei mortem ſatis clare memorat. De hoc bello vide amplius Pauſaniam Corinth. pag. 44. Hyginum fab. 46. Demaratus lib. 3 τραγῳδουμένων apud Stob. ſerm. 157. Ἀθηναίων πρὸς Εὔμολπον τὸν Θρᾳκῶν βασιλέα τὸν πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν μὲν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνην θύσῃ. παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας Θρασυθέᾳ τῇ γυναικὶ τὴν πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν. εἶθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνεῖλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης. Lege Πραξιθέᾳ τῇ γυναικὶ ex Lycurgo contra Leocratem pag. 143, quæ erat Cephiſi filia. Fragmenta ex tragœdia Euripidis Erechtheo multa ſunt apud Stobæum. Unum obiter emendare viſum eſt, quod refert cap. 172. Θρηΐκιον πεάταν πρὸς Ἀθηνᾶν περὶ κίοσιν ἐγκρεμάσας θαλάμοις. Lege πέλταν.

Pag. 141. Plutarchus.] Et Diodorus Siculus lib. 14 initio de eodem Theramene.

Male cohærebant.] Artemidorus lib. 2. ἑστία σημαίνει πόλεως τὴν βουλὴν καὶ τὴν σύνθηκην τῶν προσόδων.

Comici autem è Theſmophoriazuſais.] Pag. 809. ἀλλ' Εὔβουλος τῶν πέρυσί τις βουλευτής ἐστιν ἀμείνων, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Chorus mulierum vult probare viris feminas præſtare. *Nam ex ſuperioris anni ſenatoribus quis melior eſt Eubule; ne tu quidem, qui dignitatem ac locum ſenatoris alteri ex more ceſſiſti, id auſis dicere.* Itaque cum hæc Chorus diceret,

ret, oculos conjiciebat in quendam ſenatorem, qui ſpectator aderat. Eſt igitur βυλεία τὸ βυλεύειν, ſenatoria dignitas, quæ Athenis annua erat, ut nemo neſcit. βυλεύειν ſenatorem eſſe dixit Antiph. περὶ χορευτοῦ p. 131, ubi addit, καὶ ἐν αὐτῷ βυλευτηρίῳ Διὸς βυλαίυ καὶ Ἀθηνᾶς βυλαίας ἱερόν ἐστι ϗ εἰσιόντες οἱ βυλευταὶ προσεύχονται. παραδοῦναι proprie dicitur de eo, qui magiſtratu decedit, & ſucceſſori tradit, ut eadem pag. Antiphon non ſemel. Etymologus, βυλεία ὁ χρόνος τοῦ βυλεύειν, ὥσπερ στρατηγία ἐστὶ ὅπως στρατηγεῖ. Sic Cratinus Θρᾴτταις. τὴν πέρυσι βυλὴν ἐφεσῶς. Priſcianus 18.

Ex Philochoro.] Φιλόχορος legitur in Etymolog. & amplius, διὰ τὸ τὴν Λητὼ ἤτοι Θέμιν. Et mox: μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος οἷον. ἐξ ἄλλος ὐδὲν ἴκελον ἀνέρα Βυχέτιον ἕλκειν. Vox ἕλκειν videtur gloſſema eſſe præcedentis ἴκειν. Apud Suidam quoque Φιλόχορος legitur in Βύχετα, & in voce Θέμις. Idem Suidas utrobique habet ὐδέπερ. καὶ πληθυντ. rectius.

Pag. 142. Βοώνην illum.] Pollux corrigendus pag. 404. ϗ βοῶν ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Lege ϗ τειχοποιοί τε ϗ ἱεροποιοὶ καὶ βοῶναι, ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Magna autem ea curatio habebatur, nec ſummi magiſtratus eam dedignabantur. Libanius declam. 8. ἐπειδὰν γὰρ ἀπηλλάγημεν ἐκ τῆς ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς, ἰδόντες τὸν μὲν στρατηγὸν ᾑρημένον, τὸν δὲ πρεσβευτὴν κεχειροτονημένον, τὸν δὲ σιτώνην, τὸν δὲ βοώνην.

Butem.] Butes Pandionis filius, Erechthei frater. Gemini enim fuiſſe dicuntur Erechtheus & Butes. Mortuo Pandione Erechtheus regnum patris ſuſcepit, Butes ſacerdotium Minervæ & Neptuni Erichthonii ſortitus eſt, teſte Apollodoro lib. 3.

Pag. 143. Γάψηλος.] Γαμψηλὸς tamen agnoſcit Heſychius, ut & χαληψός.

Ἡ Συ-

Η Σύμη.] Diodorus Siculus lib. 12. ἐν αἷς ἦσαν ἀξιολογώταται Σύμη καὶ Γαληψὸς ἀμφότεραι Θασίων ἄποικοι. Lege Οἰσύμη ex Thucydide. Galipſus dicitur à Livio lib. 44 in calce, ubi de Perſei fuga. At apud Plutarchum in Æmilio Paulo ἐν ἀλήψῳ legitur male, in editione H Stephani, ſed Xylandri editio recte habet.

Pag. 144. Θάσος.] Conon narrat. 36 apud Photium: ὡς ἀπὸ Θάσου τοῦ Κάδμου ἀδελφοῦ Θάσος ἡ νῆσος ὠνομάσθη. Sed errat Mauſſacus cum Scaligero, ut ad eum Herodoti locum notavi.

Pag. 145. Γεννηταί.] Etymol. γεννῆται ἀπὸ γένους, σύστημα ἐκ λ' ἀνδρῶν συνεστὸς, οὐ οἱ μετέχοντες ἐκαλοῦντο γεννῆται, οὐ κατὰ γένος ἀλλήλοις προσήκοντες, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες νόμων κοινωνίαν τινὰ ἔχοντες, οὕτω καὶ οἱ γεννῆται συγγενικῶν ὀργίων ἢ θεῶν, ἀφ' ὧν ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν. ἢ οἱ πάντες γένους μετέχοντες ἢ ἀπ' ἀρχῆς κοινὰ ἱερὰ ἔχοντες. οἱ δὲ ὁμογάλακτας φράτορας συγγενεῖς καὶ γεννήτας. Lege νόμῳ κοινωνίαν ex Euſtathio Iliad. β p. 239, ubi φρατρίαν & τριττὺν ait idem eſſe, idque ſæpe repetit Iſocrates pag. 349 in orat. ſociali.

Pag. 146. Quo poſſit à priori probari.] Atqui hæc Mauſſaci demonſtratio à priori nequaquam eſſe poteſt: neque enim cauſam ullam, propter quam annus Atticus 360 dierum olim ante Solonem fuerit, hic adfert. Imo hoc ita ſe habere ſupponit, & plane à poſteriori argumentatur. Porro hunc Suidæ locum de anno priſco Atticorum lunari intelligendum eſſe recte docuit D. Petavius lib. 1 de doctrina temporum, & lib. 4 Uranologii, quo tempore rudes adhuc & imperiti homines lunarem menſem 30 diebus integris definiebant, annum autem proinde diebus 360. alternis autem annis menſem intercalabant, donec à doctioribus viris & uſu magiſtro edocti ac convicti, menſes diligentius ad lunæ motum

motum inſtituerunt auctore Athenis Solone, ut docet Plutarchus & Laertius, & menſes alternis plenos & cavos aſſumpſerunt: annum autem dierum 354. Sed & alio modo idem Petavius huic & aliis locis occurrit, ut de anno naturali, non de civili hi autores loqui intelligantur. Licet enim menſes eorum annique ſimplices ad lunam directi atque dimenſi eſſent, nihilominus tacite etiam ſolares obſervabant, quos cum civilibus annis mixtos atque implicitos habebant, in eum finem, ut ad eoſdem tempeſtatum cardines ſolſtitia nempe & æquinoctia, feſta & ſacrificia ſemper redirent, quod intercalationibus & periodis quibuſdam aſſequebantur, de quo vide Geminum in Iſagoge, cujus locum recte mihi emendaſſe videor. Vide & Seldenum ad Marmora Arundelliana. Annus autem ille ſolaris reconditus dies habebat 360 cum appendice dierum 5 ex Ægyptiorum inſtituto, quos Græci imitati ſunt. Plerumque antea neglectis his dierum 5 appendicibus rotundiorem numerum 360 dierum pro anno naturali ſolis ſcriptores uſurpant, vulgi, ut ſolet, uſum & facilitatem ejus numeri libenter ſecuti.

Pag. 147. Adi Suidam.] Euſtathius *ἰλίαδ. β* etiam ea dicit, quæ Suidas. Locum profert Pantinus in notis ad Apoſtolii adagia, & Suidas in *φατριά, ἡ φυλὴ διήρηται εἰς δ΄ κατὰ τὰς δ΄ ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. ἑκάστη δὲ διαίρεσις εἰς γ΄. ὡς γίνεσθαι ιβ κατὰ τοὺς ιβ΄ μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ. καλεῖσθαι δὲ τριττύας καὶ φατριάς.*

Nullus dubito quin pro *γεραιαί.*] Etymol. *γεραῖραι παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραὶ, ἃς βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου παρὰ τὸ γεραίρειν τὸν θεόν. οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.* Græca vox eſt *γεραρὸς ἰδεῖν καὶ μεγαλοπρεπὴς*, Baſilio ep. 86.

Eximius eſt hic locus.] Pollux p. 349. *πολλὰ δ᾽ ἂν καὶ*

ἄλλα εἴη μέταλλα ὥσπερ τὰ ἐν Σάμῳ τὰ καλούμενα γεωφάνεια, ὑπὲρ ὧν ὁ Δείναρχος λέγει, καὶ τὰ ἐν Ἰσύρῳ τοῦ θείου. lege Νισύρῳ. Orationem Dinarchi intelligit, quæ inſcribitur κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ γεωφανίου teſte Dionyſ. Halicarn. apud quem πωφανίου ſcribitur male.

Pag. 148. Res Mandrobuli in pejus.] Eo ſenſu utitur Zonaras in rebus Baſilii & Conſtantini filiorum Romani Junioris, ὅτι αὐτῷ αἱ ἐλπίδες ὑπέρρεον καὶ τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ τὰ μανδραβόλου ἐχώρουν.

Pag. 150. Γεωφάνιον.] Verbum ipſum γεωφάνιον γῆς μέταλλα fuiſſe indicat. Itaque γεωφάνιον ἐν Σάμῳ, terræ Samiæ metalla fuere. Optima ad figlinum opus terra Samia. Lucillius: *teſtam ſumit homo Samiam.* Vide Pollucem p. 349. De terra Samia Plinius lib. 35 cap. 16. Dioſcorides. Etymologus: Γεωφάνειον χωρίον ἐστὶν, ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον. ἡ δὲ γῆ ἐστι ξανθοτέρα πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. τάχα δὲ ἡ μίλτος ἐστίν. ἢ μέταλλον &c. ut Heſychius. Nicander in Alexipharmacis

Καὶ δέ σὺ δραχμάων πισύρων βάρος αἴνυσο γαίης
Παρθενίης, ἣν φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν
Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος· ἥν τε κεράστης
Ἀμνὸς χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις.

Ubi Scholiaſtes notat: παρθενία οὐχ ἡ ὅλη Σάμος, ἀλλά τις ἐν αὐτῇ εὑρεθεῖσα γῆ. φυλλὶς δὲ τὸ καλούμενον γεωφάνιον ἐν Σάμῳ. Addit Nicander Κερκέτεω νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις, qui mons eſt Sami teſte Plinio. Sed & Scholiaſtes alius, τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει, ait, ὃν δοκεῖ κριὸς ἐν Σάμῳ εὑρηκέναι. Quæ ibi ſequuntur, ſunt malæ notæ & falſa pleraque. Ἀστὴρ eſt genus terræ Samiæ teſte Dioſcoride lib. 5, & Theophraſto in lib. de lapidibus, ubi venulam extremam terræ Samiæ ſic ait dici: ejus autem terræ nullum ad picturam eſſe uſum, ſed tantum fullonibus ad veſtes abluendas. τῶν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν

τοῖς

τοῖς γεωφανέσιν ἔτι λοιπὰ &c. ubi à milto etiam diſtinguit.

Pag. 151. Ὃν αὐτὸς εἶπε Λυσίας.] Sic Dionyſius in Dinarcho inter ejus ἰδιωτικοὺς γνησίους primum recenſet, κατὰ Προξένου βλάβης, ὃν αὐτὸς εἶπε ὑπὲρ αὐτοῦ. Porro quæ ſit ῥητορικὴ γραφὴ, vide Harpocr. Suidas in Δημάδης, οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας.

Pag. 152. Ἀργυρᾶς δραχμὰς ὀκτώ.] Apud Schol. Comici in ἐκκλησιαζ. 741, ubi hæc ad verbum leguntur, ſcriptum eſt diſerte, δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι. Item apud eundem p. 745 eadem αὐτολεξεὶ leguntur, quæ Harpocr. dixit in αἰκίας.

Pag. 153. Decemviros.] Diodorus Siculus lib. 14, & Cornelius Nepos in Thraſybulo decem prætores appellat.

Οἱ δ' ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα.] Lege μετὰ τῶν τριάκοντα. Hæc videntur eſſe Harpocrationis verba, non ipſius Lyſiæ. Vide Harpocrat. in μόλπις, ubi hæc leguntur. Quare interpretationem Harpocr. non probo: potius enim Lyſias intellexit τοὺς δέκα τοὺς ἐν Πειραιεῖ, de quibus ad Xenophont. lib. 2 notamus multa. At illi δέκα μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες non imperarunt in Piræeo. quî enim poſſent? cum Piræeus eo tempore, quo creati ſunt, ab exulibus teneretur, ut clare docet Xenophon, & Iſocrates in exceptione adverſus Callimachum, & Juſtinus. Poſtquam vero è Piræeo exules in urbem reverſi ſunt, viſum eſt injuriarum memoriam omnem abolere, perlatoque eo decreto viginti viros elegere, quibus reſp. mandata eſt, donec leges ferrentur, ut ſcribit Andocides περὶ τῶν μυστηρίων p. 11 in fine. Quod ſi in Andoc. decem ſcriberetur, eos eſſe putarem, qui poſt 30 tyrannorum fugam creati ſunt: inter quos fuit Phidon, qui ex 30 tyrannis unus fuerat, ſoluſque cum

Eratoſthene collega à populo non erat è civitate pulſus: itemque Hippocles & Epichares quidam Lamprenſis, ut refert Lyſias ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 121, ubi de eorum improbitate & perfidia paria, quæ & Juſtinus ſcribit. Inter eos etiam fuit Rhinon teſte Iſocrate. Nam Molpis quidem meo judicio ex iis non fuit. Expulſi autem eſſe videntur οἱ δεκαδοῦχοι poſt reditum Thraſybuli & ſociorum è Piræeo in urbem, atque eorum loco creati viginti magiſtratus teſte Andocide, de quibus Pollux lib. 8 pag. 404, ubi lege à capite, οἱ εἴκοσι. τούτους εἵλοντο μετὰ τῶν (leg. τοὺς) τριάκοντα τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων ἐπιμελητῶν (leg. ἐπιμελητὰς) ἀριστίνδην ἐπιλεξάμενοι. At Poſtellus & Sigonius & Meurſius lib. 2 Attic. lect. cap. 5 ad γυναικοκόσμους ea Pollucis verba retulere perperam.

Pag. 154. Caveant ne cum Scaligero hos δέκα ἄρχοντας confundant.] Sed Scaliger eo loco nequaquam eos confundit, ſed tantum ait, ſe hunc Æliani locum non intelligere; nam IX tantum erant Athen. magiſtratus, non X. Ex his verbis nemo conficere poteſt, hos duos magiſtratus ab eo confuſos. Fallitur autem ipſe Mauſſacus, qui Æliani locum de illis X intelligit, qui poſt 30 tyrannos creati ſunt. Ait enim Ælianus: ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον, quod de X illis dici non poteſt, qui ne uno quidem anno integro præfuerunt, ut ſupra oſtendimus. Igitur in Æliano legendum eſt ἐννέα.

Pag. 155. In Lyſiſtrata.] Pag. 877. ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσα

εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν.
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
οὖσα τἀρχηγέτι
κατ' ἔχ. κροκ. ἄρκτος ἦ Βρ.
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ ἰσχοῦσα ἰσχάδων ὁρμαθόν.

Pag.

Pag. 156. *Junxit Ariſtides Mileſia crimina.*] Hoc opus vertit Siſenna, teſte Ovidio eo loco. *Vertit Ariſtidem Siſenna, nec obfuit illi Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.* Fuit enim facetiis deditus, ut ait Cicero in Bruto. Siſenna in Mileſiacis laudatur à Soſipatro Chariſio lib. 2. Inſtit. Grammat. non ſemel. Siſenna Mileſiarum 13. *niſi cominus excidiſſet: quanti dantur? tanti, inquit Olympias; ſimul hæc dicens ſavium dedit, ut ſcilicet ſubſonaret quanti pretii.*

Pag. 159. Servorum alii publici, alii privati.] Ulpianus ad Olynth. 2. δούλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφοιεν τὰ ἀναλισκόμενα. οὐκ ἀκαίρως δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλ' ἵνα διὰ τοῦ δύνασθαι τούτους τύπτειν ὡς δούλους, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές. αἰσχρὸν γὰρ ἐνομίζετο παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hi ταμίαι una cum Imp. mittebantur, & in reddendis rationibus, cum Imperator rationes reddebat, interrogabantur, ut eſt in ea contra Timotheum initio. Ariſtoph. in Veſpis p. 499. ἄκουσον ὦ δαιμόνι' ἐμοῦ τῶν μαρτύρων, ἀνάβηθι τυρόκνηστι καὶ λέξον μέγα, σὺ γὰρ ταμιεύουσα ἔτυχες. ubi jocatur Comicus argute, & ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας, ut ait Schol. Hi vero ταμίαι longe differunt à ταμίαις τῆς θεοῦ, id eſt, Palladis, de quibus Pollux & Harpocr. De ſervis publicis Etymologus ex lexico Rhetorico, δημόσιος ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Pag. 163. Ἀνάγκη.] Demoſth. πρὸς Μακάρτατον initio. καὶ ἐπειδὴ ἦγεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, τά τε ἄλλα ἦν αὐτοῖς παρεσκευασμένα εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ ὕδωρ, πρὸς ὃ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, τετραπλάσιον ἡμῶν ἔλαβον. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῷ ἄρχοντι ἀμφορέα ἑκάστῳ

ἐγχέαι τῶν ἀμφισβητούντων καὶ τρεῖς χόας τῷ ὑστέρῳ λόγῳ: id eſt, *mihi*, qui pro Philomache uxore mea orabam. peſſime Volſius: *neceſſe enim Judices habebat prætor*. Nam ſi hoc neceſſe fuit, cur ſe in eo circumventum queritur maritus Philomachæ, & indignitatem atque ambitum adverſariorum objicit?

Pag. 164. Platone in Theæt.] Pag. 172.

Μεμετρημένης τῆς ἡμέρας.] Xenophon lib. I ἑλλ. in fine: κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον διῃρημένης τῆς ἡμέρας τριῶν μερῶν ἑνὸς μὲν, ἐν ᾧ ξυλλέγεσθαι ἡμᾶς δεῖ καὶ διαψηφίζεσθαι, ἐάν τι ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐὰν δὲ μή. ἑτέρου δὲ, ἐν ᾧ κατηγορῆσαι. ἑτέρου δὲ ἐν ᾧ ἀπολογήσασθαι. Ecce διαμεμετρημένη ἡμέρα, nec tamen πρὸς ὕδωρ hoc judicium habitum eſt. Fere omnes cauſæ ad clepſydram orabantur. Iſocrates περὶ ἀντιδόσεως. Demoſth. in πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & in κατὰ Κόνωνος ὕβρεως. Lyſias κατὰ Παγκλέωνος. Iſocrates πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῆς. Iſæus in κληρικοῖς paſſim.

Pag. 166. Qui tympano probabant.] Optime. Nam Ariſtoph. in Avibus p. 580. φύλακας κατάστησαι. τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' ἀεὶ κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ. Schol. οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐψόφουν πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδην, Παλαμήδην οὐ περὶ πολλοῦ δεδιδαγμένον. Quæ huc mirifice faciunt. Item Ariſtoph. in Avibus p. 596. οὐ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται πανταχῇ, φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι ἐν τοῖσι πύργοις. Porro Euripideæ fabulæ Palamedis luculentum fragmentum eſt apud Stobæum ſerm. 211.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνον
Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τιθεὶς

Ἐξευ-

Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι·
Ὥςτ' οὐ παρόντα, ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
Τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
Παισί τ' ἀποθνήσκοντα γραμμάτων μέτρον
Γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
Ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
Δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

In quibus verſibus illa ποντίας ὑπὲρ πλακὸς eo ſpectant, quod Palamedes fingitur à tragicis per tabulas ſcriptas & in mare projectas Nauplio ſignificaſſe omnia, quæ vellet, cum ſecundus ventus tabulas ad Nauplium deferret, ut memorat Schol. Ariſtoph, & Suidas. Sane Plinius in 7 tradit, ſigni dationem, teſſeras & vigilias Palamedem inveniſſe bello Trojano. κώδωνες autem non ſunt tympana, ſed tintinnabula, ut in hiſtoria Jovis Tonantis apud Dionem & Suetonium Auguſto. In deſcriptione pompæ triumphalis apud Zonaram tomo 2 ex Dione: καὶ κώδων ἀπήρτητο καὶ μάστιξ τοῦ ἅρματος. Mox: τοὺς γὰρ ἐπί τινι ἀτοπήματι καταδικασθέντας θανεῖν νενόμιστο κωδωνοφορεῖν, ἵνα μηδεὶς βαδίζουσιν αὐτοῖς ἐγχριπτόμενος μιάσματος ἀναπίμπληται. Inter inſtrumenta carnificis tintinnabula Plautus memorat. *Extra portam Metiam currendum eſt prius. Lanios inde accerſam duo cum tintinnabulis.* Parthenius Erotic. cap. 7 ex Phania Ereſio, προσέταξεν αὐτῷ Ἱπποκράτην ἀπό τινος ἐρυμνοῦ χωρίου, ὃ μάλιστα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράννου, τὸν κώδωνα καταχομίσαι.

Ψοφώδεις.] Ψοφοδεεῖς leg.

Pag. 167. Πρυτανεῦσι.] Πρυτάνεσι.

Κατὰ γένος.] Sic in orat. περὶ Ἀστυφίλου κλήρου p. 68, & κατ' ἀριστείαν pag. 47. Dionyſius Hal. lib. 4 pag. 238. καὶ τὰ μὲν ὅταν τι πάθωσιν οἱ κύριοι, τοὺς κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκην διαδόχους προσήκει λαμβάνειν. Iſocrates in Æginet. p. 764.

p. 764. ἡ μὲν κατὰ γένος ἀμφισβητοῦσα. Sed p. 775. τοῖς κατὰ δόσιν ἀμφισβητοῦσι. & 777.

Pag. 168. Διαθήκας.] Ita in argumento Iſæanæ orationis περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου. φάσκοντα κληρονόμον εἶναι αὐτοῦ κατὰ δόσιν, ὅ ἐστι κατὰ διαθήκας. Et Iſæus in ea oratione p. 43. οἱ κατὰ τὴν δόσιν τοῦ Νικοστράτου ἀμφισβητοῦντες. Et infra: κατὰ δόσιν προσπεποιήσασθαι τὸν Νικοστράτου. Rurſus infra: ἑαυτῷ δὲ κατὰ δόσιν παρακατέβαλε. Mox: ὅστις κατὰ δόσιν χρημάτων ἀμφισβητῶν. Vide teſtamentum Epicuri apud Laërtium p. 717, ubi has donationes in metroo recondi fuiſſe ſolitas teſtatur majoris ſecuritatis cauſa, ut Romani in templis teſtamenta ſua condebant, credebantque cuſtodiæ templorum, quod de Antonio dicitur. Ut autem coram prætore hujuſmodi donationes ac teſtamenta fiebant, ſic etiam coram prætore revocabantur, ſi donatorem teſtatoremque facti poſtea pœnituiſſet. Naturale enim eſt, ut unumquodque eo modo diſſolvatur, quo contractum eſt, ut in Jure dicitur: idque fiebat, quo ſolennior eſſet aut donatio aut revocatio; quam in rem inſignis eſt Iſæi locus περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου pag. 54. Neque vero donationes ſolum ac teſtamenta interventu magiſtratuum fiebant, ſed & venditiones emptioneſque, & manumiſſiones, & fœnebris pecuniæ dationes, & cæteræ obligationes interventu magiſtratuum fieri ſolebant apud Græcos, quo ſcilicet ſolemniores eſſent ac firmiores ejuſmodi contractus, in quibus magiſtratus aut civitas teſtis interveniſſet, idque uſitatum fuiſſe apud Rhodios docet Dio in Rhodiaca pag. 326, qui locus eſt inſignis. Διὰ τῆς πόλεως, & διὰ τῶν τῆς πόλεως γραμμάτων Dio dicit, quod Attici dicebant διὰ τῆς ἀρχῆς.

Pag. 169. Δρομοκήρυκες.] Æneas Poliorcet. cap. 22. initio: περὶ δὲ τὸ στρατήγιον σκηνοῦν καὶ διατελεῖν ἀεὶ τὸν σαλπιγ-

πηγκτὴν καὶ τοὺς δρομοκήρυκας, ἵν' ἐάν τι δέῃ σημῆναι ἢ παραγγεῖλαι, ἐξ ἑτοίμου ὑπάρχωσι. Et cap. eod. in fine: ὁ δὲ ϛρατηγὸς τὸ ἐμφανιζόμενον αὐτῷ, τοῖς ἄλλοις φύλαξι δηλούτω σάλπιγγι ἢ τοῖς δρομοκήρυξι. Non probo quod ait Harpocr. δρομ. eſſe ἡμεροδρ. Livius lib. 31 hemerodromos ait eſſe ſpeculatores p. 576. Fallitur. hos enim ἡμεροσκόπους Græci vocant. Æneas pag. 7. ubi ἡμεροσκοπῖα ſpeculæ. Sic Polyænus lib. 5 de Eudoximo: Εὐδόξιμος ὁρῶν τοὺς ϛρατιώτας ϛασιάζοντας, καταπαῦσαι τὴν ϛάσιν οὐ δυνάμενος, ἤδη δὲ καὶ ἐπ' ἀλλήλους ὁρμώντων, δρομοκήρυξι προςέταξε κηρύττειν, ὡς ἥκοιεν οἱ πολέμιοι διαρπασόμενοι τὸν χάρακα. Locus illuſtris, qui explicat munus τῶν δρομοκηρύκων. Pollux p. 168. παρὰ δὲ Αἰσχίνῃ τῷ ῥήτορι δρομοκήρυκες. Zonaras tomo 2 pro tabellariis p. 31 & 88.

Δικαιώματα laudat etiam Diogenes Laërtius.] Et Ammonius voce νῆες. ubi δικαιώματα πολέμων recte legitur, male Caſaubonus ad Laërtium legit πόλεων ex Euſtathio, cum Euſtathius ex Ammonio emendandus potius fuerit. δικαιώματα πολέμων ſunt jura bellorum. In eo libro princeps Philoſophorum de juſtis bellis diſſerebat, ob quas cauſas indici ſoleant, quibus legibus bellum geratur. Bellum enim ſuas leges ſuaque jura habet certa, unde juſtum bellum & juſti hoſtes dicuntur, poſtquam legitime à legatis indictum eſt bellum, rebus prius repetitis. Alioqui non jam bellum, ſed latrocinium dicitur ab autoribus. Græce λῃϛρικὴ ἔφοδος. Cauſæ autem, propter quas bellum indicitur, ut plurimum ſunt arceſſitæ bellandi occaſiones & conquiſiti prætextus, quæ eleganter δικαιώματα πολέμων Ariſtoteles appellat, ut ex eo fragmento, quod profert Ammonius, ſatis apparet. Illud enim fragmentum totum eſt de bello, quod Alexander Moloſſus in Italia geſſit, de quo Livius. Livius lib. 5 p. 152. *Sunt & belli ſicut*

pacis jura, (quæ Livii verba imitatus eſt Plutarchus in Camillo eandem narrans hiſtoriam, χαλεπὸν μέν ἐστι πόλεμος καὶ διὰ πολλῆς ἀδικίας καὶ βιαίων περαινόμενος ἔργων, εἰσὶ δὲ καὶ πολέμων ὅμως τινὲς νόμοι.) *juſteque ea non minus quam fortiter didicimus gerere.* De jure autem belli, & juſtis cauſis bellorum gerendorum præclare M. Tullius in 1 de officiis. Idem lib. 3. *cum juſto enim & legitimo hoſte res gerebatur, adverſus quem & totum jus feciale & multa jura communia.* Plutarchus in Catone Cenſ. & in quæſt. Rom. 39. *ideo adhibitum ſacramentum militare; ante enim quam miles ſacramentum dixiſſet, nefas ei fuit ferire hoſtem.* Præter Cicer. & Plutarch. citatos Diodorus lib. 12. Livius lib. 4 & 8.

Pag. 170. Ut δωροξενία &c.] Fallitur. δώρων enim ea γραφὴ dicitur, teſte Polluce p. 396, Dinarcho pag. 95, contra Ariſtogitonem.

Pag. 171. Demoſthenes orat. adverſus Bœotum.] Et rurſus in eadem oratione: ἐτόλμα τοίνυν πρὸς τῷ διαιτητῇ πρᾶγμα ἀναιδέστατον λέγειν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν ὥσπερ ἐμοῦ. καὶ τοὔνομα τοῦτο ἔθετο αὐτῷ. Et in oratione contra eundem Bœotum de materna dote. Φησὶ τὸν πατέρα μου δεκάτην ὑπὲρ αὐτοῦ ἑστιᾶσαι. Et Eubulus ἀγκυλίωνι apud Athenæum lib. 15.

Εἶεν γυναῖκες νῦν ὅμως τὴν νύχθ' ὅλην
Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε.

Ariſtoph. in Avibus p. 585.

Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην αὐτῆς ἐγὼ
Καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ θέμην.

Proclus quoque in Timæum Platonis, καὶ τοῖς τεθνηκόσιν ἔνατα ποιοῦσι, καὶ τοῖς γεννωμένοις ὁμοίως τὰ ὀνόματα τίθενταί τινες ἐν τῇ ἐνάτῃ.

Pag. 172. Hæc habet auctor noſter ex Athenæo lib. 5 dipnoſoph.] Pag. 210, ſed Daimachi locus non citatur ab

tur ab Athenæo. Athenæus lib. 4 pag. 183. Μεγαϲθένης δ' ἐν τῇ β' τῶν ἰνδικῶν τοῖς ἰνδοῖς φησὶν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν. ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις.

Juriſconſulti.] Plinius in lib. v ep. ad Tranquillum.

Ἀποκαταστατικήν.] Alio ſenſu ἀποκαταστῆσαι uſurpat Laërtius de Xenocrate redempto à Demetrio Phalereo, qui cum in priſtinam libertatem reſtituit.

Pag. 173. Τὸν ἀνακρίνοντα.] Ὁ ἀνακρίνων eſt prætor, qui cognoſcit, antequam cauſa in judicium introducatur, ſive quis alius magiſtratus, penes quem eſt juriſdictio ſeu ἡγεμονία τοῦ δικαστηρίου. At vero ἀνακρινόμενος eſt actor, qui cauſam conjicit apud magiſtratum, priuſquam in judicium introducatur. Demoſth. πρὸς Νικόστρατον. εἰ ἀνακρινοίμην κατὰ τῶν οἰκείων τῶν ἀδικούντων με, τὰς δίκας, ἃς εἰλήχειν αὐτοῖς. Et mox: ἀνακεκριμένους γὰρ ἤδη μου καὶ αὐτοὺς τὰς τῆς ψευδοκλ. γραφήν.

Καλιστρεῖν.] Intelligit ergo hunc locum, qui in ea oratione legitur: ἀκούσαντες δ' οἱ θεράποντες τῶν γειτόνων τῆς κραυγῆς καὶ ὁρῶντες τὴν οἰκίαν πορθουμένην τὴν ἐμὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τεγῶν τῶν ἑαυτῶν ἐκάλουν τοὺς παριόντας. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες Ἁγνόφιλον παριόντα ἐκέλευσαν παραγενέσθαι. Harpocration legit ἐκαλίστρουν non ἐκάλουν. Etymologus in ἐλαστρῶ. ὡς ἀπὸ τοῦ βοῶ, βοάζω, βοαστὴς, βοαστρῶ καὶ βωστρῶ. καὶ καλῶ, καλίζω, καλιστὴς, καλιστρῶ. οὕτω ἐλῶ, ἐλάζω, ἐλαστὴς, ἐλαστρῶ. Euſtathius ἰλ. σ pag. 1161.

Ἑκάτομνος.] Ecatomnum Cariæ dynaſtam memorat Diodorus lib. 14 in fine, quem Artaxerxes adverſus Euagoram Cyprium arma movere juſſit. De Idrieo Arrianus de geſtis Alexandri.

Pag. 174. De Hellanodicis.] Scaliger affert hos verſus Tzetzis in Chiliad.. ἦσαν ἑλλανοδίκαι δὲ ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων, οἱ αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα καὶ σὺν αὐτοῖς Ἠλεῖοι. De

Ætolis deinde ſubjicit cauſſas ex Scholiaſte Pindari. Scaliger ait falli Tzetzem, cum Amphictyones Pithyorum, non Olymp. arbitri fuerint. Sed reſpondeo *ἀμφικτύονας* hic generaliter accipi à Tzetze pro conterminis ac finitimis populis. Porro Hellanodicas decem fuiſſe Philoſtratus lib. 3 de vita Apollonii cap. 9. *καὶ τοὺς ἑλλανοδίκας, οὓς προΐστανται Ἠλεῖοι τῶν Ὀλυμπίων δέκα ὄντας, κλήρῳ ξυγχωροῦντες τὴν αἵρεσιν.* Libro autem 6 cap. 5 qui ætate provectior eſſet, eum primum inter Hellanodicas ait fuiſſe, primumque inceſſiſſe. Adde Pauſaniam Heliac. 1. Etymolog. *Ἑλλανοδίκαι ἄρχοντες Ἠλεῖοι διέποντες τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακόν. ἐκλήθησαν δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐδίκαζον τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς. ἐκαθίζοντο γὰρ ἐν τῷ ἀγῶνι πορφυρίδα περιβεβλημένοι. ἦσαν οὖν τὸ μὲν πάλαι θ', εἶτα δύο καὶ τὸ τελευταῖον ή.* Argumentum porro orationis Hyperidis ad Eleos pro Callippo refert Plutarchus in Hyperide. *ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς Ἠλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε.* Et Pauſanias Heliac. lego autem hic, *Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου.* Sic Apſines in cap. *περὶ πλικῶν. κινήσει δὲ ἔλεον κἂν ὑποδεικνύωμεν τὸ πάθος τὸ συμβεβηκὸς περί τινας τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου ἐπέξεισι. λέγει γάρ που τὰ συμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλείδου τὸ πάθος τὸ τῇ ἀδελφῇ συμβὰν αὐτοῦ. λέγει γὰρ ὡς ἀκρατὴς λύπης γενηθεῖσα αὐτὴν ἀπέκτεινε.*

Pag. 175. Quæ in animadverſ. ad Euſeb. Chron. Joſephus Scaliger obſervavit.] Numero Euſebii 1241.

Ἐν Φρεάτιοι.] *Ἐν Φρεάτοι* habet Helladius Beſantinous, quem vide de 4 judiciorum & fororum Athenis differentia: & Ælianum lib. 5. *ἐν Φρεατῖ* habet Etymolog. item *ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων.*

Juriſ-

Juriſconſulti.] Non probo, licet Suidas, ἐξηγηταὶ, dicat, οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὐ ἕκαστος γράφεται. At nunquam eo ſenſu uſurpatur ea vox apud Ath. ſed tantum de Interpretibus religionum accipitur, ut notavi ad leges Atticas. Rectius Suidas ex alio meliore Grammatico ſubdit: ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλλει (lege μέλει) καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας, καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. Νομιζόμενα autem lego hic apud Harpocr. Idem error apud Suidam. Locus Platonis eſt initio Euthyphronis. ἐξηγηταὶ proprie ſunt, qui patrias conſuetudines & inſtituta demonſtrant, ubi nullæ ſcriptæ ea de re leges ſunt. Plato 8 leg. p. 845. Lycurgus contra Lycophronem: οὐ γὰρ ὅσων τοὺς γεγραμμένους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σώζεται, παραβαίνειν, ἑτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητὴν ἐπῶν καὶ νομοθέτην γινόμενον ἀτιμώρητον ἀφεῖναι. Suidas in μοχθηρία. Andocides pag. 15. Pollux lib. 8 cap. x. ἀνίσταντο δὲ τὰ δικαστήρια, εἰ γένοιτο διοσημεῖα. ἐξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Sic Heſychius. Sic uſurpat Plato 6 de legibus pag. 759 & lib. 9 paſſim. Eorum uſus præcipue in procurationibus & expiationibus & luſtrationibus homicidarum & cæteris piaculis. Hinc ἐξηγητικοὶ libri Rituales dicuntur. Clidemus ἐξηγητικὸν ſcripſiſſe dicitur ab Athenæo lib. 9 in fine, ubi & locus ex eo libro adducitur, περὶ ἐναγισμῶν de parentalibus. Anticlides quoque ἐξηγητικὸν ſcripſerat teſte Athenæo lib. XI, qui liber erat de religionibus, ut ex fragmento quod profert Athenæus, conjicere licet: docet enim eo loci Anticlides, quo modo Jovis Cteſii ſigilla conſtituenda ſint. Apud Plutarchum in Nicia Αὐτοκλείδης male exaratur: ἄλλως τε καὶ τῶν περὶ ἥλιον καὶ σελήνην (ſupple ἐπικρύψεων) ἐπὶ γ' ἡμέρας ἐπισχόντων τὴν φυλακὴν, ὡς Ἀντικλείδης

 κλείδης

κλείδης διέγραψεν ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς. Proclus in Heſiodi dies p. 178.

Pag. 176. Ἐπώμοτος &c.] Porro longe ab Harpocr. diſſentit Suidas, Heſychius, & quem ad verbum exſcripſit Zenobius in proverbiis, Pollux 179: ὀρκίσαι, inquit, ἢ καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώμοτος videtur fuiſſe ſpecies jurisjurandi per nomen deorum. Sic Ariſtoph. ἐκκλησιαζ. ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας, p. 728. Et alibi legitur ſic, κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν πλείων ὀμνυῦαι. Ἀπομόσασθαι eſt dejerare apud Andocidem p. 16. Suidas in νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. τὸ νὴ καλωμοτικόν ἐστιν ἐπίρρημα, τουτέστι μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν. ὥσπερ τὸ μὰ ἀπωμοτικὸν μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem ait in μα. Non aſſentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπάκτῳ ὅρκῳ dicit. Nam Iſocratis verba aliud ſuadent, ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων. id eſt, *jusjurandum delatum omnino ſuſcipe in duobus caſibus*; quod quidem jusjurandum JCti exactum appellant ſeu delatum, D. de jurejur. Græci διδόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes apud Stob. λόγ. 112. ὁ δίδους τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. Heſychius: ἐπακτὸς ὅρκος, ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος: quæ ad verbum leguntur in Zenobii adagiis. In Harpocr. τὸν προτεινόμενον, ſupple ὅρκον. Hoc eſt, quod Latini dicunt *verbis conceptis jurare*. Gellius, *Cenſor*, inquit, *agebat de uxoribus ſolenne jusjurandum. Verba ita erant concepta: & tu ex animi tui ſententia uxorem habes*. Teſtus in præjurationes. Notavi ad Livium lib. 3. Livius lib. 7 initio: *ſuper lectum ſtans ferro intento, niſi in quæ ipſe concepiſſet verba, juraret ſe patris ejus accuſandi cauſa concilium plebis nunquam habiturum, ſe eum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus* &c. *adjurat in quæ adactus eſt verba.* Æſchylus in Eu-

in Eumenid. p. 286. ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, οὐ δοῦναι θέλει. Ariſtoteles 1 Rhet. in fine. Gloſſarium: *abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Adnutivum* καταμοτικόν. Jusjurandum itaque apud Græcos, ſi Grammaticis credimus, duplex omnino fuit, voluntarium & involuntarium; ἑκούσιος καὶ ἐπακτός. ἑκούσιος in duas ſpecies ſubdividitur, ἀπωμοτικὸν & καταμ. abnutivum & adnutivum: ſeu affirmativum & negativum. Etymol. Ἐπακτὸς &c. ut Harp. αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐχ αὐθαίρετος. εἰσὶ δὲ ὅρκοι. &c. ut Harpocr. Jurisjurandi delati exemplum inſigne eſt apud Euripidem in Medea, ubi Medea Ægeo ait: ὄμνυ πέδον γῆς &c. Euſtathius ἰλ. α pag. 92, & Suidas: ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν Δία.) καταμοτικὸν δὲ τὸ νή. Seneca in procemio lib. 3 controverſ. *Jura, ſed ego jusjurandum dabo. Jura per patris cineres, qui inconditi ſunt.* Mox: *deferre & facere conditionem* dicit: Chryſoſtomus homilia XVI ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, juramentum deferre.

Pag. 177. Hæc amplius habuit, &c.] Ἐπιγραφέων πέρι vide Pollucem lib. 8. Sed & Demoſthenes, ni fallor, eorum meminit in ea contra Euergum. Vide in διαγραφεύς. Iſocrates in Trapezitico. πρὸς δὲ τούτοις εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γιγνομένων, ἐγὼ πλεῖστον εἰσήνεγκα τῶν ξένων αὐτός τε καὶ οἱ ἐμοί. καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραψάμενος εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων, λέγων ὅτι τοῖς ἐμοῖς τυγχάνει χρήμασι χρώμενος. Lyſias pag. 148. ἀπογραφέντος. Lege ἐπιγραφέντος. Quæ hic Harpocr. dicit, ea apud Suidam quoque leguntur, ſed non ut hic confuſe & ſimul, ἐπιγραφομένῳ, ἰδιοποιημένῳ, οἰκειουμένῳ. Mox: ἐπιγράφων ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. Ex illo Iſocratis loco colligo μετοίκους tributa & illationes ſolviſſe. Iſocrat. ibid. pag. 727. ἀπεγράψατο μὲν ἐν τοῖς τιμήμασι. τοῦτον ὡς

δοῦλον

δοῦλον μετὰ τῶν οἰκετῶν τῶν ἄλλων. Leg. ἐπεχάψ. Iſæus pag. 61.

Pag. 178. Ἐπίκληρον enim apud Atticos fuiſſe pauperem virginem.] Non hoc vult Harpocr. neque Demoſth. nam ἐπίκληρος dicitur virgo, cui neque pater, neque frater germanus, neque avus paternus erat ſuperſtes, ut ad titulum περὶ ἐπικλήρων notavi. Ex his feminis aliæ neceſſario erant inter θῆσσας, aliæ inter ditiores familias. τὰς λειτουργούσας οἰκίας ut vocat Demoſth. πρὸς Φαίνιππον: nam mariti, utpote κύριοι pro fœminis ἐλειτούργουν, ut docet Iſæus, p. 57 initio. πατροῦχον παρθένον vocat Herodotus lib. 6 p. 352.

Pag. 179. Lavinia virgo, dotalis dicta ἐπικλήρους.] Ἐπίκληρος ea Lavinia dicitur à Dionyſio lib. 1 p. 51. ἐπικλήρου τῆς Λαβινίας γινομένης μετὰ τὸν Λατίνου θάνατον. Sic & Joannina unica Beliſarii filia ἐπίκληρος dicitur à Procopio in ἀνεκδότοις pag. 24.

Ἐπικεκηρυχέναι.] Exemplum hujus ἐπικηρύξεως extat apud Herodotum lib. 7 pag. 454. Dionyſius Halic. ἐπικηρύττειν uſurpat pro eo, quod *proſcribere* Latini dicunt, pag. 547 lib. 8. τῶν ἐπικηρυχθέντων ὑπὸ Σύλλα πατέρων. Sed hoc præconis voce fiebat; proſcriptio autem in tabula, unde ſtylus proſcriptionis dicitur. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτοῦ Philippo ἐπικεκηρυχέναι. Ad quem locum ſine dubio hæc commentatur Harpocratio. Et multo poſt: ὡς ἐπικεκηρύχθαι χρήματα αὐτῷ ἐν Θήβαις. Pollux lib. 4 cap. 12. ἐπικηρύττειν χρήματά τινι καὶ ἀντεπικηρύττειν. Quod interpres male, ut cætera, ſic vertit: *alicui bona per præconem addicere & abnegare.* Lyſias κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας pag. 104. καὶ μὴ οὓς μὲν ἔχετε ἀδικοῦντας ἀφίετε, τοὺς δὲ φεύγοντας ζητεῖτε συλλαμβάνειν ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι ἢ ἀποκτείναντι.

Loqui-

Loquitur de Diagora Melio, de quo ſupra proxime dixerat, ὅτος Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος &c. quem locum non protulit Leopardus lib. x. Thucyd. lib. 8. τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον διαγνόντες ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. Nymphodorus in Aſiæ paraplo: ὃς ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα apud Athenæum lib. 6.

Pag. 181. Ἄναξ ὑπηνήτης Ἐπικράτης σακεσφόρε.] Hic verſus legitur apud Schol. Comici, loco proxime infra laudato. Suidas in πώγων ad illum verſum Comici verba Scholiaſtæ refert; & in Ἐπικράτης. Ejuſdem Epicratis Saceſphori mentio fit in epiſtolis Socraticis ep. 13.

Pag. 182. Ἀλλ' ἔοικεν οὐχ ἡ δωροδοκία &c.] Miror autem id dici à Plutarcho, cum Demoſthenes περὶ παραπρ. ad finem, hunc Epicratem una cum cæteris legatis capite damnatum eſſe ſcribat ab Ath. ἐπειδὴ παρὰ τὰ γράμματά φησιν ἐπρέσβευσαν ἐκεῖνοι καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. Secundum caput, καὶ ἠλέγχθησάν τινες αὐτῶν ἐν τῇ βουλῇ οὐ τἀληθῆ ἀπαγγέλλοντες, καὶ καταψευδόμενοι τῶν συμμάχων, καὶ δῶρα λαμβάνοντες. Poſtea addit: ὑπομενεῖτε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ δήμου καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Ἐπικράτην ἐκπεσεῖν καὶ κολασθῆναι: urbe pulſum eſſe. Extat oratio Lyſiæ. κατὰ Ἐπικράτους καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν, ipſeque de altero Epicrate loquitur. Perſicam ejus legationem memorat Plutarch. in Hyperide. δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ. Pauſanias p. 70. Plato Comicus ἐν πρέσβεσι. κατέλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμήσιος παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκήματα, ὀξύβαφα χρυσᾶ, καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς. Refert Athenæus lib. 6 p. 229. Idem p. 251. Ἐπικράτους δ' ὁ Ἀθηναῖος πρὸς βασιλέα πρεσβεύσαντος, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐχ ᾐσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερῶς τὸν βασιλέα,

ὥστε εἰπεῖν δεῖν καθ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἐννέα ἄρχοντας, ἀλλ' ἐννέα πρέσβεις αἱρεῖσθαι πρὸς τὸν βασιλέα. θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν ἀκριτον εἴασαν. Δημάδην δὲ ἱ παλαίνῃοις ἐζημίωσαν, ὅτι θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον. καὶ Εὐαγόραν δὲ ἀπέκτειναν, ὅτι πρεσβεύων ὡς βασιλέα προσεκύνησεν αὐτόν. lege Τιμαγόραν ex Plutarcho & Xenophonte & Athenæo ipſo.

A barba & genarum pilis eminentioribus.] Male ergo Scaliger vertit, σάκκος *manticam* reddens, quaſi σάκκος legeretur quod poſtea in appendice ad has notas animadvertit Mauſſacus.

Pag. 183. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὸν ἁρπάσαντα ἀναιρεῖ.] Emendo: τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεράναντος κρίσιν αὐτὸς ὑπέσχει.

In litera K. puto addendum drama quod vocabatnr Κυρίαι: hoc ex Heſychio didici in voce ἀποστίβης.] Sed legendum ibi Σκύριαι: quam fabulam laudat Plutarchus in tract. quomodo dignoſcendus ab adulatore ſit amicus: ſic dicta, ut ex Plutarcho, eo loco docemur, à Scyriis ſeu Scyriadibus, ut Sidonius ait, puellis, inter quas latuit Achilles, & ab Ulyſſe tandem deprehenſus eſt. Vidit hoc in Appendice ſua Mauſſacus, qui verba ſua hic uncino incluſa deleri poſtulat, atque horum loco adſcribi: *In litera ξ, in cujus laterculo nullum relatum eſt adſcribe* ξοανηφόροι. *Schol. Æſchyli ad Septemtheban.* εἴρηται δὲ καὶ ἐν ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα 84, *ubi & ratio tituli indicatur ſatis.* Addo ego etiam κωφοὺς fabulam ſcriptam eſſe à Sophocle, ut refert Scholiaſtes Nicandri in Theriacis, ubi ait in ea fabula Sophoclis referri, quemadmodum olim homines à Jove Juventatis ἀγηρασίας poculum cum accepiſſent, id aſino ad vehendum impoſuere; at ille ſiti preſſus cum ad fontem deflexiſſet, quem

quem ſerpens ſervabat, id poculum pro haurienda aqua dedit, unde ſerpentes ſenectutis exuvias quotannis exuunt.

Pag. 186. Sophocles in fabula dicta Λαρισσαῖοι.] Σοφοκλῆς ἐν Λαρισσαίοις laudatur ab Heſychio in voce ὡς: in qua quidem voce ac in ſequenti Orion, Heſychius breviatorum ſceleſtas manus effugit, cum in reliquis vocibus fœde truncatus ac mutilatus fuerit. Sophocles in Lariſſæis laudatur etiam à Stobæo 279, & ab Athenæo, ut notat Caſaubonus. Quare nil hic novum affert Mauſſacus, niſi loci Stephani emendationem.

Πρὸς τοὺς καιρούς.] Lamprias in indice librorum patris ſui Plutarchi recenſet hunc, qui injuria temporis periit περὶ Θεοφράστου πρὸς τοὺς καιρούς. Male hi, qui ſubſtituunt πρὸς Θεόφραστον περὶ τοῦ καιροῦ. Equidem πρὸς Θεόφραστον malim, id eſt, *adverſus Theophraſtum.* vel potius κατὰ, niſi forte ὑπέρ. At Theophraſtum in ſecundo περὶ καιρῶν laudat Suidas in κυψελιδῶν, & ex eo opere elegans fragmentum profert.

Libros Politicorum πρὸς τοὺς καιρούς.] i.e. de adminiſtratione reip. quæ pro temporum ratione mutatur. Sic πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς καιροὺς dicunt Græci, quod Latine eſt *ſervire tempori.* Sic Strabo lib. 13 de Philetæro, ἀπίστησε τὸ χωρίον, καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς ἐπολιτεύετο. Hoc Theophr. opus intellexit Cicero lib. 5 de finibus his verbis: *omnium fere civitatum non Græciæ ſolum, ſed etiam Barbariæ ab Ariſtotele mores, inſtituta, diſciplinas; à Theophraſto leges etiam cognovimus. Quumque uterque eorum docuiſſet, qualem in rep. principem eſſe conveniret, pluribus etiam cum ſcripſiſſet, qui eſſet optimus reip. ſtatus, hoc amplius Theophraſtus, quæ eſſent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum, quibus eſſet moderandum, utcunque res poſtularet.* Dionyſius

Nn 2 Halic.

Halic. lib. 5 hiſt. p. 336, ubi de Æſymnetis: οἱ γὰρ Αἰσυμνῆται καλούμενοι παρ' Ἕλλησι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἱρετοί τινες ἦσαν τύραννοι. ᾑροῦντο δὲ αὐτοὺς κατὰ καιροὺς αἱ πόλεις οὔτε εἰς ἀόριστον χρόνον οὔτε συνεχῶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς καιρούς, ὁπότε δόξειε συμφέρειν καὶ εἰς πόσον χρόνον. Polybius p. 797. ἵνα βλέποντες πρὸς τοὺς καιροὺς βουλεύωνται. Suidas in δεξιὸς de Theramene καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιρούς. Et Lucianus. Dio lib. 48 p. 374. τοὺς αὐτούς ποτε μὲν ἐχθρούς· ποτὲ δὲ ἐπιτηδείους σφίσι πρὸς τοὺς καιροὺς ἡγουμένων. Græci etiam dicunt pro eodem πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Sic Plutarchus in Ariſtidis vita ſub finem. καθόλου δὲ Θεόφραστος (in libro πρὸς τοὺς καιρούς, ut puto) φησὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ τοὺς πολίτας ἄκρως ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς οἰκείοις πολλὰ πρᾶξαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς πατρίδος, ὡς συχνῆς ἀδικίας δεομένην.

Pag. 185. Male habebant præcedentes &c.] Ἐπιψηφίζειν dupliciter ſumitur: primo, pro eo quod Latine dicitur, *ſententias perrogare*, ut Livius lib. 29 p. 530. Suetonius Aug. cap. 35. ſic ἐπιψ. ſumit Dio lib. 54 p. 531, & 539. Et Attici. Plato in Gorgia p. 474, & Thucydides, ut notavi ad textum Harpocr. & Xenoph. 6 ἀναβ. initio. Secundo pro eo quod eſt *ratum facere, approbare*.

Ἀντὶ, ἐπιεῖ.] Ἀντιδωπιεῖ rectum eſt. Sic loquitur Iſæus περὶ Ἀπολλοδώρου κλήρου, initio.

Quæ ad Demoſthenem.] Verba Demoſth. leguntur non longe ab initio orationis contra Bœotum de nomine. Ibi ea quare porro ἔρανος munus quoddam fuit & onus. Schol. Ariſtoph. ad illa ex Acharn.

Οἷς ὑπὲρ ἐράνου τι καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ
Ἀπόντες, ἐξίσω, παρλώουν οἱ φίλοι,

notat, ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο, καὶ μετὰ βίας ἀπῃτοῦντο.

Sic

Sic apud nos Eleemoſyna, quæ publice ab omnibus exigitur civibus pro alimonia pauperum, vocari optime poſſet ἔρανος. Teles in lib. de comparatione divitiarum & virtutis apud Stobæum ſerm. 233. ἔπι πρὸς τούτοις ὃ μάλιστα τῇ πόλει προσιέναι δοκεῖ, τὸ δοῦναι χάριν, οὐκ ἁπλοῦν ἐστιν ἀλλ' ἔχει συμφορὰς πλείονας. ἔστι μὲν οὐδὲ εὐπρεπὴς ἡ χάρις ἡ δι' ἀργυρίου δοθεῖσα, ἐράνῳ δ' ἔοικεν, id eſt, eleemoſynæ. οἱ δ' ἀνὰ χρημάτων ἀπ' εὐνοίας ἐπιδεικνύμενοι καὶ βοηθοῦντες ἐλεύθερον τὴν εὐεργεσίαν ἔχουσι (παρέχουσι forte) καὶ τοῖς τυγχάνουσι κεχαρισμένην. Duplex fuit ἔρανος, alter voluntarius, cum amicus amico, qui in calamitatem inciderat, ſponte aliquantum pecuniæ erogabat erani titulo. i. ea lege, ut ſibi quoque, ſi in calamitatem forte incideret, redderetur. Sic ſumit Demoſth. in epiſt. & Iſocrates in Helena pag. 414, & alii. Alter fuit onus quoddam ſodalitii. Sic apud Antiochenos teſte Libanio contra Florentium, ubi de cauponibus & dardanariis, τούτοις οὐκ ἂν προσθείην τὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐπικουρίαν μηνὸς ἑκάστου γιγνομένην πολλάκις. De qua etiam intellige Marcianum leg. 1 de Corporibus, ſed permittitur tenuioribus ſtipem menſtruam conferre, dum tantum ſemel in menſe coëant. Junge epiſtolam Trajani lib. x epiſt. Plinii. Apud veteres olim Chriſtianos menſtrua die modicam unusquiſque ſtipem pro arbitrio ac facultatibus ſuis conferebat egenis alendis, teſte Tertull. in Apolog. cap. 39, eamque intelligit Libanius. Ἐρανάρχης apud Artemidorum lib. 1 cap. 18 eſt, qui eranum ſeu ſymbolam colligit, & cap. 37, & lib. 2 cap. 38. Laërtius in Diogene pag. 403. ἐξ ἐράνου εὐωχίαν εἰσφέρειν Chryſoſtomus dicit in Homil. xi ad pop. Antioch. pag. 153, id eſt, ex ſymbolis convivari, idque proprium eſſe docet tenuiorum, qui ſodalitia φρατρίας inter ſe contraxerant.

Pag. 186. ἐ, γράψας.] Imo ἐγγράψας legendum eſt. nam quinque duntaxat columnas ab Hipparcho fuiſſe erectas falſum eſt; & diſerte refellit Plato in Hipparcho ſub finem. Ait enim fere per omnes Atticæ pagos hujuſmodi columnas ab Hipparcho eſſe erectas, in quibus verſus gnomicos inſcripſerat, quos ibi refert Plato, inter quos eſt ille: μνῆμα τὸ δ' Ἱππάρχου. στεῖχε δίκαια φρονῶν, qui legitur etiam apud Stobæum; & alter, μνῆμα τὸ δ' Ἱππάρχου. μὴ φίλον ἐξαπάτα.

Inter Hipponactis Jambicos verſus &c.] At Hipponax longe ante Hermiam vixit auctore Plinio lib. 36 cap. 5. Hipponactis poëtæ ætate, quem certum eſt 60 Olymp. vixiſſe. Diphilus autem comicus in Sappho Hipponactem ei æqualem ejuſque amatorem & Anacreontem rivalem facit teſte Athenæo lib. 13. Vixit autem Sappho Alyattis Lydi temporibus. Euſebius Olymp. 23 Hipponactem floruiſſe ſcribit. Proclus lib. 1 Chreſtom. Darii vixiſſe temporibus prodit.

Παιᾶνες illi ſine dubio adinſtar libellorum famoſorum erant.] Errat. Pæanes ſunt, qui in honorem deorum componebantur: unde cum Ariſtoteles in honorem Hermiæ pæana compoſuiſſet, venit in capitis periculum. Diogenes Laërtius. Athenæus lib. 15. Pæana tamen in honorem clarorum hominum componi ſolitum eſſe refert Proclus ἐν χρηστομαθ. Hunc ſuum errorem animadvertit Mauſſacus in appendice. Quod autem Harpocratio dixit τρίπρατος, intellige *veterator*. Heſychius παλίμβολος τρίπρατος. & in Gloſſario veteri dicitur *veterator*. & leg. 36 ff. de ædilitio edicto, præcipiunt ædiles, ne veterator pro novicio veneat, qualem Eutropium eunuchum deſcribit Claudianus.

Pag. 187. Ἐσχάρας.] Plutarch. in M. Catone Cenſorio initio de Manio Curio, cui ad focum ſedenti &c.

πρὸς

πρὸς ἐσχάρᾳ καθήμενον αὐτὸν εὑρόντες. Porphyrius de antro Nympharum in Odyſſea. *τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο. χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας. ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα.* Ariſtoph. Schol. in Acharnenſes *ἐσχάραν τὴν νῦν λεγομένην ἀρύλαν.* Vide Ammonium, Pauſaniam pag. 230, 125 Heliac. *ἐσχάρα* proprie focus eſt, qui ab altari & ara differt. Varro apud Servium ecloga 5 pag. 28, & pag. 284. Stephanus in *βωμοὶ* hanc aſſignat differentiam, quod *βωμὸς* ſit *οἰκοδομητὸς*, ſtructilis. *ἐσχάρα* vero *σκαπτή*, id eſt foſſilis, ſeu aggeſtitia. Plutarchus in Marcello *ἐλκόμενος πρὸς ἄλειμμα καὶ λουτρὸν ἐν ταῖς ἐσχάραις ἔγραφεν σχήματα τῶν γεωμετρ.* Sed nil novi hic ſignificat.

De Euenis.] De Euenis ne verbulum quidem Scaliger in notis ad Euſebium dixit. Forte Lilium Gyraldum Mauſſacus voluit dicere. Tamen in prima parte Chronici Euſebii pag. 44 legitur *Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο*, paulo aute Socratis ætatem; ſed in Latina Hieronymi verſione hæc omiſſa ſunt. Fuit autem Euenus laſcivi carminis poëta, ut docet Arrianus in diſputationib. Epicteti lib. 4 cap. 9. *ἀντὶ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος Ἀρχιστίδην γινώσκεις καὶ Εὔηνον.*

Anaximenem.] Hic eſt Anaximenes rhetor, de quo Plutarchus in x rhetorum vitis, ubi de Demoſthene. Ibi enim de Archia loquens ait, *ὃς παρέβαλεν Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι.* Et Lucianus in dialogo, qui Herodotus ſeu Ætion dicitur, *ἅπερ ὕστερον καὶ ἐνοήσαντες ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν εἰς γνῶσιν, Ἱππίας ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.* Sed hunc eundem cum Lampſaceno facit Pauſanias Heliac. β p. 153,

p. 153, ubi eum σοφιςὴν vocat, & οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πρότερός ἐςιν εὑρηκώς. Anaximenes rhetor quidam, qui ex tempore dicebat, memoratur à Plutarcho in apophthegm. in Antigono. Nota autem ſupra apud Plutarchum παρέβαλεν, quo utitur Diogenes in vita.

Εὐθίας.] Memoratur à Polluce lib. x cap. 24. Λυσίου λόγος ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθίαν. Εὐθίας etiam inſcribebatur dialogus Platonici teſte Laërtio. Sed ad rem. De hoc Euthia locutus erat Hyperides in orat. pro Phryne. Syrianus & Sopater in commentario in Hermogenem de ſtatibus p. 45. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας ἐξισάζοντος αὐτῷ τῷ, ὅτι καὶ Εὐθίας ὁ κατήγορος αὐτῆς ἐγὼ αὐτὴν, ὥσπερ καὶ ὁ συνηγορῶν Ὑπερίδης, εὗρε μικρὰν διαφορὰν, τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται, ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει. Meminit & Syrianus p. 169, ubi, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας λόγῳ ἐλεεινολογίας τι πλῆθος καὶ τῇ περιρρήξει τῆς αἰσθήτως (leg. ἐσθῆτος) διασώσας ἐκ τῆς Εὐθίου καλῃγορίας τῶν ἀνθρώπων.

De hac Antiphontis oratione.] Εὐόφθαλμος uſurpatur ab Ariſt. in εἰρήνῃ. p. 666. Imo, ut inſpecto libro didici, ibi εὐπρόσωπος legitur. Contrarium ἐξόφθαλμος uſurpatur à Polybio lib. 1 pag. 9, pro eo quod abſurdum eſt ac minime ſpecioſum: *où il n'y a ny raiſon ny apparence.* ad quem locum Caſaubonus adducit. Ariſt. locum in 2 Polit. οὐκ ἔςιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον.

Pag. 188. Murus.] Τεῖχος hoc loco non eſt ſimpliciter murus, ut interpres accepit in fine hujus annotationis, ſed caſtrum potius. Sic σέρριον τεῖχος apud Demoſthenem pro corona: & quod ἡραῖον τεῖχος hic dicitur, Herodoto lib. 4 p. 253 dicitur πόλις παρὰ Περίνθῳ. Sic apud Xenophontem lib. 1 & 2, ubi de Alcibiade, τὰ τείχη

τὰ τίχη ſæpe ſic uſurpat, & Herodot. lib. 6 pag. 344. Videtur proprie de Thraciæ locis id uſurpari, teſte Demoſthene in Philipp. & περὶ παραπρ. Livius lib. 31 p. 573 Doriſcon & Serrium *caſtella* vocat, id eſt τίχη. Et Scylax in Thraciæ ſitu.

Heræum Samium &c.] Errat. Nos ad Heſychium explicamus Ἡραῖον templum Junonis Sami. Hunc ſuum errorem animadvertit ex Heſychio caſtigavitque Mauſſacus in Appendice.

Pag. 189. Οὐδὲ λωπάδ᾽ αἰτοῦμαι.] Οὐ λοπάδ᾽ αἰτούμενος corrigit in Appendice Mauſſacus. Porro χρῆσθαι eleganter ait Harpocration: nam qui commodato quid accipiunt, uſum duntaxat ejus habent; at qui mutuo accipiunt, eo etiam abuti poſſunt, unde καταχειρῆσθαι dicitur qui mutuo accipit. Lyſias p. 146. Legendum autem eſt: οὐδὲ λοπάδ᾽ αἰτούμενος ex Suida in αἰτήσασθαι. τὸ χρήσασθαι. ἀνδρὸς (leg. Μένανδρος) πτθῆ. ὧν ἄν τις ὑμῶν παιδίον ᾐτήσατο ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. Μένανδρος ὕμνιδι. οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ᾽ αἰτ. Idem in αἰτούμενος ſic legit, additque, τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεὶ ἕξων. τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν αὖθις ἀποδώσων.

Pag. 190. Κτίστων.] Latine, originum autores. Sic in Juſtini prologis toties *origines urbium* dicuntur. Vide quæ in calce Saluſtii not.

Suidas.] Suidas ſumpſit ex Scholiaſte Ariſtoph. qui in Acharnenſibus p. 371 ait: Θέογνις δὲ οὗτος τραγῳδίας ποιητὴς πάνυ ψυχρὸς ἐκ τῶν τριάκοντα, ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο. Et alibi Ariſtophanes hominem frigidum poëtam perſtringens ait, eo fabulam docente nivem de cœlo plurimam cecidiſſe. Hujus Theognidis verſus laudantur ab Ariſtotele de nobilitate apud Stobæum ſerm. 218. Θέογνις δὲ ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας. ὡς τῶν μὲν ἀφνήων αἰνοῦσι βροτοὶ, μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις. *Laudant homines quidem*

dem nobilitatem, ſed affinitatem divitum eligunt; quos verſus Stobæus ſerm. 234 Euripidi in Thyeſte attribuit, & verſum hunc præponit: πλούτου δ' ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι.

Pag. 191. Ἦλθον μὲν γάρ. ὧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων.] Lege ἦλθεν μὲν γὰρ ποτὲ ἔφασκε εἰς Σικελίαν. ὧ vel ὃ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων αὐτὸν ἔφασκεν γεγονέναι, καὶ τὰ ἑξῆς. &c. Porro recte Euſebius in Chronico Olymp. 58 Theognidem claruiſſe ſcribit, cui ſubſcribit Suidas in Φερεκύδης.

Phileas.] Phileas Athenienſis inter autores περίπλων ſeu περιηγήσεων ac περιόδων laudatur à Marciano in epitome 2 libr. Artemidori, initio; & à Macrobio 5 Saturn. Schol. Sophoclis in Ajace maſtig. p. 51. δύο εἰσὶ Βόσποροι ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρακικὸς, ὥς φησι Φιλέας. At Pytheas Maſſylienſis Plinio celebratus, hic περίπλουν ſcripſerat, ut autor eſt Marcianus in epitome 2 librorum Artemidori Epheſii Geogr. Elegans porro deſcriptio ſaltus Thermopylarum apud Livium lib. 36 p. 675.

Pag. 192. Εὐριπίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα.] Forte Hyperides eam orationem Euripidi ſcripſerat.

Φιλῖνος δ' ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας.] Lycurgus rhetor decreti autor fuit, ut Æſchyli, Sophoclis & Euripidis ſtatuæ ex ære dedicarentur. Plutarchus Lycurgo: εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους τὸν περὶ τῶν κωμῳδῶν ἀγῶνα τοῖς χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τὸν νικήσαντα εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι (f. καθιέναι, ſupple τὸ δρᾶμα) πρότερον οὐκ ἐξόν. Ἀναλαμβάνων τὸν ἀγῶνα ἐκλελοιπότα. τὸν δὲ ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν πολιτῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγινώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις. οὐκ ἐξεῖναι γὰρ αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι. Dele οὐκ. Vide in vita Æſchyli. Antiphon hunc

Phili-

Philinum ætate præceſſit. Quare id falſum eſt, quod Mauſſacus putat, nempe Antiphontem contra illum orationem compoſuiſſe. Contra hoc Lycurgi decretum Philinus, ut conjicio, orationem ſcripſerat.

Ἀμμώνιος ἐν πετάρτῳ περὶ βωμῶν.] Schol. Hermogenis p. 407. περὶ τῆς περιστερᾶς, ὅτι ἐπὶ Θεμιστοκλέους τριήρους ἐφάνη καθεζομένη, ὅθεν καὶ μετὰ τὴν νίκην Ἀπάρχου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀμμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν τῷ περὶ βωμῶν φησι. Ad rem. Notandus eſt Etymologici locus in Σκιάς. τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν. οἶκος γάρ ἐστι στρογγύλος. τοὺς δὲ τοιούτους διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μίμημα τῶν σκιαδείων, σκιάδας οἱ πάλαι προσηγόρευσαν, ἐπεὶ δὲ μετωνόμασται σκιάδης, καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων θολιὰς ἐκάλουν αὐτάς, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς οἱ μὲν θόλους, οἱ δὲ θολιὰς προσαγορεύουσι. Servius in lib. 9 Æneid. pag. 573. Hic notandus Paulinus in epiſt. ad Alethium. Philoſtratus lib. 1 cap. 18 de vita Apollonii: ἀνδρῶνι, οὗ τὸν ὄροφον ἐς θόλου ἀνῆχθαι σχῆμα οὐρανῷ τινι εἰκασμένον. σαπφειρίνη δὲ αὐτὸν κατηρέφθαι λίθῳ. κυανωτάτη δὲ λίθος καὶ οὐρανία ἰδεῖν.

Pag. 193. *Huic margini adſcripſit Valeſius, quæ referenda erant ad Harpocrationis pag. 149. in hunc modum.* ---- Θελπηδέσατον.] Lege θελπήδεστον ex Suida, qui καλεδηδεσμένων habet, & κατὰ Δημάρατον. Sed & ſigilla antiquorum θελπήδεσα dicebantur. Malo apud Ammonium & Suidam θελπηδέσατα. Ariſtoph. tamen θεσμοφ. νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ἐδίδαξε θελπηδέσατα. Itaque θελπηδέσατον retineo, ſed καλεδηδεσμένων malo. Suidas καλεδηδεσμένος, καταβεβρωμένος. Sed locum Ariſtoph. quære in libro. Puto enim θελπήδεσ' ἔχειν, σφραγίδια ἐξάψαμεν. Sic enim Suidas citat in λακωνικαί. Etymolog. θελπήδεστα habet, & Heſychius. Theophraſtus in principio lib. v hiſt. plant. θελπηδέσατα. πλὴν, ait, ὑπὸ τὸν

φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγεγράφασι τὸ σέλεχος, οἷς καὶ σφραγῖσι χρῶνταί τινες. ὡραῖον δὲ τμηθὲν τὸ δρύϊνον, ἀσπίς τι καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται). Sed lib. 9 cap. 13 θριπηδέστους dicit. Euſtathius odyſſ. α p. 1403, ubi de ἕδω diſſerit, ait Pauſaniam in lexico notare, ἀπηδέσθη & καληδέστης dictum eſſe à Platone comico. ὁ δ᾽ αὐτὸς λέγει, ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο, φησὶν, οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. τινὲς δὲ αὐτὰ πεντασυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον.

Pag. 194. Schol. Ariſtophan. ad Plutum.] Ejus verba ſunt pag. 67. μετὰ δὲ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. ὁ δὲ παραγενόμενος ἐς Σκῦρον, διῆγε παρὰ Λυκομήδους &c. Sed proprie ὀστρακισμὸς is non fuit; nondum enim lex erat lata de teſtarum ſuffragiis. Alioqui vel unum nobis Ath. proferant, qui poſt Theſeum his teſtarum ſuffragiis expulſus ſit uſque ad tempora Piſiſtrati, tanto intervallo ac ſpatio temporis. Verba Suidæ in ἀρχὴ Σκυρία tranſlata ſunt ex Pauſaniæ lexico, teſte Euſtathio ιλ. ι pag. 782.

Καταχριμνισθείη.] Καταχρημνισθείη Euſtathius, & addit, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

Pag. 197. Ἴσα βαίνειν τινί.] Utitur Longinus περὶ ὕψους in fine.

Νικᾷ δ᾽ Ὀρέστης.] Elegans eſt Antiphontis locus in oratione περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 121 ſub finem. Et Ariſtoteles ſectione 29 problem. cauſam ejus rei inquirit. Idem apud Romanos obtinuit, ut docet Plut. in Mario, & in Catone Uticenſi. Sed vide P. Fabrum in tract. de Regulis Juris.

Æſchines Iſchandri tragici hypocritæ tritagoniſtes.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio, de Æſchine: καὶ ἔχων Ἴσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Ejus iterum in fine

ſine meminit, ubi ait Æſchinem eum ex Arcadia Athenas adduxiſſe urbis amantiſſimum. Ibidem de Æſchinis vita: τὰ πλεῖστα δ᾽ ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστὴν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον. Et poſtea: τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα, (Euripidis Phœnicem) οὐδὲ πώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτ᾽ Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσε. Et poſt: ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ᾽, ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι, τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς. τὸ, τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἐξιέναι. Quod confirmat Plutarch. ἐν πολιτικοῖς παραγγ. ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Lego τρίτα λεγ. Teles περὶ αὐταρκείας apud Stobæum ſerm. 27. δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν, ὅτι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς. οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὅ, τι ἂν περιθῇ ἡ τύχη. καὶ γὰρ αὕτη, φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δ᾽ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ ἀλήτου. Menander apud Stob. 252. πράττει δ᾽ ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. Latini *ſecundas & tertias agere* dicunt, in quo ſubaudiendum *partes*. Horatius: *partes tractare ſecundas*. Scaliger in Feſtum Salva res eſt. Hinc & *partes* ſimpliciter aliquando dicuntur à Latinis. Livius lib. 3 pag. 76. *Hernicos ad partes paratos, fabulam compoſitam Volſci belli*. Egregia metaphora à partibus actorum in fabula ducta. Sic & de his partibus Juvenalis dixit: *Ecce iterum Criſpinus, & eſt mihi ſæpe vocandus Ad partes*. id eſt, ſæpe in hoc theatrum producendus, ubi partes ſuas agat. & ita vetus Schol. explicat. Metaphoram facit à comœdia, qua Scenici ad partes ſuas ſolent vocari. in eam rem ſingularis

eſt locus Pollucis lib. 4 p. 193. Ἕρμων ἦν κωμῳδίας ὑποκριτής· λαχὼν ἦ μετὰ πολλούς. Nota, & mox: εἰσηγήσατο τῇ σάλπιγγι ἀγωνιστὰς ἀνακαλεῖν. Dio lib. 61 de Nerone, qui tragœdias actitabat: παρῆλθέ τε καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἐς τὸ θέατρον ὀνομαστὶ ὑπὸ τοῦ Γαλλίωνος ἐσκηρυχθείς. Plutarchus in comparatione Pompeji & Ageſilai, οὐδὲ ὑπὸ κήρυκος ἐκαλεῖτο μάχεσθαι καλῶν, ἢ λιπεῖν ἑτέρῳ τὸν στέφανον. Cicero de Divinatione in Verrem: *ut in actoribus Græcis fieri viderunt: ſæpe illum, qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, cum poſſit aliquanto clarius dicere, quam ipſe primarum, multum ſummittere, ut ille princeps quam maxime excellat.* Hinc *ſecundas agere* pro *aſſentari* Latini dicunt, quamquam & alia ratio reddi poteſt, quod ſcilicet ferè in omnibus mimis, quod genus dramatis eſt, ſecundarum partium actor Paraſitus inducebatur, ut docet Feſtus in Salva res. Tres duntaxat actores in ſcenam prodibant, qui & ſorte poëtis in Bacchanalibus aut Panath. aut Lenæis inter ſe certaturis dividebantur, quæ νέμησις ὑποκριτῶν dicebatur. Heſychius, οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὔπιὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν. Lege εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. Erant hi actores homines non indocti, & ipſi etiam poëtæ aliquando evadebant, ut Crates, qui Cratini primus actor fuerat, poſtea fabulas docuit, teſte Schol. Comici ad Equites & in Ranis. Euripidis actor eum adjuviſſe dicitur in tragœdiis conſcribendis, nomine Cephiſophon: unde Bacchus ei dicit, πῶς τί πότερ' αὐτὸς δρᾷς ἢ Κηφισοφῶν. Vide omnino Ariſtotelem politic. 7 in fine, ubi ait Theodorum tragœdiarum actorem nunquam permiſiſſe, ut ullus vel ex viliſſimis ac deterrimis actoribus ageret ante ſe, quaſi maxime faveant auditores iis, quos primos audierunt, i. πρωταγωνιστὴς erat.

Suidas

Suidas in νεμήσεις ὑποκρ. habet εἰς τοὔπιον ἄκριτος παραλαμβάνεται. Vertit interpres: *deinceps ſine judicio ad fabulas agendas aſſumebatur*. Idem in Σοφοκλῆς Σοφίλου. οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, καὶ πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ ιε΄ εἰσήγαγε νέων, πρότερον ιβ΄ εἰσιόντων. Ovidius 3 de Ponto elegia 1.

Tu debes vincere amicos,
Uxor, & ad partes prima venire meas.
Magna tibi impoſita eſt noſtris perſona libellis.

Quarta perſona dicebatur κωφὸν πρόσωπον, de qua Horatius, *neu quarta loqui perſona laboret.* & Diomedes Grammaticus.

Pag. 198. Δημοχάρης δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους.] Suidas in Δημοχάρης ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους, περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος. οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾷν. ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Suidas hinc proverbium refert: ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι. ubi ſic ſcribit. Τίμαιος ἐν λν ἱστοριῶν ἱστορεῖ, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην (lego Τιμοκλείδην, is eſt poëta comicus, quo teſte uſus erat Timæus teſte Polybio) κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσι. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ί Πυθέαν κατὰ Δημοσθένους, τὸ ὅμοιον εἰπεῖν. Apud Diogenianum in voce ψεκάς, hoc proverbium latet, ſed temere confuſum & interpolatum. Lege igitur à capite: ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξ. φ. ὡς μὴ καθαρεύοντι. Erat autem Athenis πῦρ ἄσβεστον, cujus curam gerebant mulieres viduæ, cumque ſacrum lychnum extinctum eſſe perhibent Mithridatici belli temporibus, cum Ariſtion tyrannus urbem teneret. Plutarchus in Numa. Hunc probris laceraverat Timæus teſte Polybio lib. 12, cum tamen Demochares στρατηγὸς ab Ath.

creatus

creatus ſit. Polybius apud Suidam in Δημοχ. Sed & hic Demochares Lachetis filius poſt obitum Demoſthenis decretum ſcripſit, ut ſtatua Demoſtheni poneretur. Decretum integrum refert Plutarchus in x rhetorum vitis. Δημοχάρης Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς dicitur etiam ab Æliano lib. 3 ποικ. cap. 8, & Plutarcho in x rhetorum vitis, ubi de Æſchine.

Vetus enarrator Comici ad Pacem, & Suidas ex eo.] Ejus hæc verba ſunt: ἔγραψε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σκολιὰ καὶ ἐλεγεῖα καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες εἶναι οὐχὶ αὐτοῦ. An intelligit τὸν τριαγμόν? Paulo poſt: υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους (ſic ſcribe apud Harpocr.). ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. Porro not. Callimachum alteri triagmum tribuiſſe, Epigeni ſ. Suidas in Ὀρφεὺς ἔγραψε τριασμοὺς (Volſius τριαγμοὺς) λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ.

Comici enarrator ad Acharnenſ.] Pag. 371 ad illa Ariſtoph. ubi præco Athenienſibus ait, πάριθ' εἰς τὸ πρόσθεν, πάριθ' ὡς ἂν ἐντὸς γένοιτε τοῦ καθάρματος, notat, εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος. Ariſtoph. in ἐκκλησιαζούσαις ad hunc morem alludit. Nam Praxagora feminarum cæterarum Prytanis convocata concione, ait: ὦ περιστίαρχος περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. Multa de περιστιάρχοις Suidas in περιστίαρχοι. De his χοιριδίοις notavi multa ad 1 Herodoti.

Pag. 199. Τὰς πατρίους.] Adde εὐχάς.

Qui Σάκας fuit denominatus.] Apud Schol. Comici in Veſpas p. 518, & Suidam.

Ἡμεῖς γὰρ &c.] Hi duo verſus leguntur apud Ariſt. in Av bus initio.

Pag. 200. Sacadas.] Sacadam hunc poëtam Argivum

una

una cum Pronomo floruiſſe poſt bellum Leuctricum ait Pauſan. Meſſen. p. 107.

Melitonem hunc.] Μελάνθιος quidam περὶ μυστηρίων ſcripſiſſe dicitur à Schol. Comici ad Plutum pag. 85. Eundem eſſe cum Melitone nolim affirmare. Melanthes dicitur in Scholiis ad Aves p. 592. ὥς φησι Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Athenæus lib. 7 in fine: Μελάνθιος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

Ad Veſpas.] Pag. 518 laudat verſus Theopompi in τισαμένῳ, in quibus non tantum ξένον vocarat ἀκέστορα, ſed Myſum, id eſt, ſervum. Verba ſunt: τὸν δὲ Μυσὸν ἀκέστερον (ſic etiam vocat Ariſtoph. in Veſpis) ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν, οἴμοι ὡς, ὦ πολῖται, δεινὰ πάσχω! τίς πολίτης δ' ἐστὶ πλὴν ἄρα Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον; In Scholiis autem ad Aves initio ſic ait: Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσηγόρευσεν Τισαμενόν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσε. ſed legendum τισαμένῳ. Sequitur, εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάσι Καλλίας μὲν ἐν πεδήταις καὶ σαίκον οἱ χοροὶ μισοῦσι. Κρατῖνος ἐν Κλεοβούλοις. Lege Κλεοβουλίναις.

Pag. 201. Νεωνήτων.] Demoſth. locus in fine κατὰ Στεφαν. ſic habet: οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε ποθ', ἡνίκα ἐωνήθη ταύτῃ συνοικεῖν. Schol. Comici p. 78 ad illa ex Pluto. κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν, notat. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον, εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν ἡδυχάρει. Φέρε σὺ &c. ut infra, σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ τῶν φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους ἠγόραζον. ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχεον κόλλυβα καὶ ἰσχάδας καὶ φοίνικας καὶ τρω-

γάλια ἄλλα καὶ τραγήματα, καὶ οἱ σπόνδυλοι ταῦτα ἥρπαζον. Hoc indicat mox Ariſtoph. p. 81. *ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος, οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδα καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντα* &c. Gerardus huc refert Virgilii illud: *tibi ducitur uxor: Sparge marite nuces*. Schol. Hermogenis p. 405. *καταχύσματα ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τραγήματα, ἃ τοῖς νεωνήτοις ἀνδραπόδοις ἐπέχεον αἱ δέσποιναι πρὸς τῇ ἑστίᾳ καθεζομένοις εὔκαρπον αὐτοῖς τὴν κτῆσιν καὶ ὀνήσιμον ἐπευχόμενοι γενέσθαι.* Timocles in Dionyſo:

> Ὁ δὲ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ.
> Οὗτος δ' ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.
> Πῶς ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.
> Θανατηγὸν καλλιῶ χύτραν φέρει.

Refert Athenæus lib. 9 ſub finem, qui addit, *δῆλον, ὅτι Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος.* Alexis ἐν ὁμοίᾳ. *οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. εὖ πάνυ. τραγήματα αἰσθάνομαι γὰρ, ὅτι νομίζεται τοῖς νυμφίοις μελιτοῦσι τὴν νύμφην λέγεις παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῶα καὶ κόχλας. τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζώμοισιν ἥδομαι, ὦ θεοὶ*, apud Athenæum lib. 14.

Pag. 202. Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανός.] Eſt & Æſchines hiſtoricus laudatus ab Euſebio & Hieronymo de expoſitione locorum Hebraicorum. Pro Κάνδουλον malim Κάνδωλον ex Heſychio. Vide Parrhaſii epiſtolas. Æſchrion autem non male hic convenit. Æſchrion enim de Pithecuſis inſulis multa dixerat teſte Schol. Lycophronis pag. 113. *μέμνηται δὲ καὶ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος.* Sunt autem Pithecuſæ à Cercopibus dictæ teſte Ovidio in Metamorph.

Ad Nubes.] Pag. 153, ubi Sophoclis verſum ex Ajace maſtigophoro profert: *ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου.*

Κινη-

κινησίας.] Lyſias p. 154 multa de hoc Cineſia.

Pag. 203. Ἐν ἑβδόμῳ.] Apud Scholiaſtem Ariſtoph. p. 312 legitur ἐν δευτέρῳ, itemque ἀνθορχούμενον. male. Plutarchus in tract. πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, ὁ δὲ ὦτος αὖ πάλιν ἁλίσκεται γοητευόμενος ὀρχουμένων ἐν ὄψει μεθ' ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλιχόμενος τοὺς ὤμους συνδιαφέρειν. Suidas in ὦτος. Idem Plutarchus de diſcrimine adulatoris & amici, ὁ πίθηκος ὡς ἔοικε μιμεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος.

Pag. 204. Καλεῖται δὲ &c.] Conſentit Ælius Dionyſius apud Euſtathium in ἰλ. σ p. 1167. κόρδαξ Magnetum ſaltatio propria & ἐπιχώριος teſte Pauſ. Eliacôn 2 p. 157. Etymolog. autor in σίκιννις. σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική. κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστόξενος ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. De ἐμμελείᾳ Plato 7 legum p. 816. Videntur autem nudi ſaltaſſe cordaces, quod ex Libanio collegiſſe mihi videor in orat. pro ſaltatoribus p. 497. καὶ μὴν ὑπέρ γε τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας Πλάτωνι μαχόμενος, καὶ τὰς ὀρχήσεις αὐτῶν ὡς ἀναγκαίας ἐπαινεῖς. ἐν δὲ ταύταις ἔνι δήπου καὶ τὸ κορδακίζειν εἶναι. εἶτα οὐ δεινὸν κόρδακι μὲν εἶναι τόπον ἐν θεάτρῳ, καὶ μὴ ἔχειν αἰτίαν, ὡς διαφθείρει τοὺς παρόντας. περὶ δὲ ὀρχήσεως, ἐν ᾗ πλείστη σπουδὴ μὴ παραγυμνοῦσθαι, μηδαμῇ δοξάζειν τι αὐτὴν τὰ χείρω &c. De ſicinni Gellius lib. xx cap. 2, ubi turpi errore ſiticines cum ſicinniſtis ſaltatoribus confudit Atteius Capito. Sed fallor; & docte Capito, quod plane confirmat Dionyſius Hal. lib. 7: εἶδον δὲ καὶ ἐν ἀνδρῶν ἐπισήμων ταφαῖς, ἅμα ταῖς ἄλλαις πομπαῖς, προηγουμένους τῆς κλίνης τοὺς σατυρικοὺς χοροὺς κινουμένους τὴν σίκιννιν ὄρχησιν. μάλιστα δὲ ἐν τοῖς εὐδαιμόνων κήδεσι. Caſaubonus ad Suetonium. Gloſſæ, σατυριστής, *ludio*.

Pag. 205. De Cteſio Jove.] Suidas Ζεὺς κτήσιος, ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην. Athenæus de καδίσκῳ

δίσκῳ poculo ſic ait lib. XI. *ἀγγεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι.* Mox cerimoniam omnem ſubjicit ex Anticlide in *ἐξηγητικῷ*, ni fallor, quod opus, de rebus divinis fuit: Verba in excerptis ex Athenæo retuli. Sciendum eſt veteres in ſtatuendis deorum familiarium ſimulacris uſos eſſe vaſis & ollis, quæ baſis vicem præſtarent. Docet id Schol. Ariſtoph. ex quo fragmentum protuli ad Harpocr. in *ἕρκειος*. Omnino locum res inquire. elegans eſt. Vide omnino Iſæum de Cteſio Jove, à quo *ὑγίειαν* & *κτῆσιν ἀγαθὴν* precabantur. Unde *κτήσιος* dicitur p. 64. Meminit & Antiphon pag. 101. Ariſtoph. in avibus:

Κανοῦν δ' ἔχοντες καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
Πλανώμεθα ζητοῦντες τόπον ἀπράγμονα.

Ad quæ Suidas ex vetere Scholiaſte notat hæc. *τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκήσαντες ἐπὶ τῇ ἱδρύσει θύσωσι. χύτραις γὰρ ἵδρυον.* Dio Chryſoſt. orat. 1 Jovem ideo ait vocari *κτήσιον, ἅτε δοτῆρα πλούτου καὶ κτήσεως.* Dionyſius lib. 1 Deos penates à Græcis ſcriptoribus dici ſcribit partim *κτησίους*, partim *ἑρκίους, πατρῴους, μυχίους.* Sed lib. 8 p. 513 lares vocat *θεοὺς κτησίους.* Inde eſt, quod in cella penuaria ſtatuebatur ejus ſimulacrum; nam in cella repoſita ſunt utenſilia, *ἡ κτῆσις.* Ariſtoph. in *εἰρήνῃ* p. 693. *τί δ' ἄλλο γε ἢ χύτραις ἱδρυτέον.* ſupple *τὴν εἰρήνην.* Reſpondet Chorus: *χύτραισιν. ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον.* Ad hæc notat Scholiaſtes: *ὅτι μὲν τὰς χύτρας ὄσπρια ἧψον, ὅτι δὲ ἄλλο τι πολυτελέστερον ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἵδρυον. καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον βοῒ ἱδρύεσθαι ἢ αἰγὶ ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ᾖ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν πλούτῳ, τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε.* Ariſtoph. in *εἰρήνῃ* pag. 705. *εἰ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.* In iiſdem ſcholiis ex alio Scholiaſte ſcribitur, *ἄλλως. ἔθος εἶχον Ἑρμᾶς ἱδρύοντες πρὸ τῶν θυρῶν*

καὶ ἄλλα

καὶ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδυνῶν τὴν ἀνάστασιν χύτραις ἀθάραις ἱδρύεσθαι καὶ ἄλλοις τισίν. Porro Hyperides πρὸς Ἀπελλαῖον, qui hic laudatur, citatur à Polluce p. 134. πρὸς Ἀπ. περὶ θησαυροῦ. Suidas in κανοῦ.

Κύκλους.] Schol. Ariſtoph. in Equites pag. 295. ὁ δὲ κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβὼν, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες. Melius Pollux lib. x cap. 2. ἵνα δὲ ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Καλασίρει. πῶς δέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; Ælianus lib. 2 cap. 1 var. hiſt. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ σκηνορράφου.

Pag. 206. Ἀγαθήν γε κωδίαν.] Zonaras in Tarquinio Superbo. εἰς δὲ κῆπον εἰσαγαγὼν αὐτὸν, ἐν ᾧ μήκωνες ἦσαν, τὰς κωδύας αὐτῶν τὰς ὑπερεχούσας ῥάβδῳ κατέκλασε. Iſacius Tzetzes in Lycophronem pag. 2 κωδείαν vocat ſic dictam, quod κῶμα καὶ ὕπνῳ δέῃ τοὺς πάντας φαγόντας.

Pag. 207. Habet hæc ex Athenæo.] Αὐλοτρύπην vocat Strattis Iſocratem, quia ejus pater multos tibiarum artifices alebat. Plutarchus in Iſocrate. Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ Ἐρχιέως, τῶν μετρίων πολιτῶν θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων, ὡς καὶ χορηγῆσαι καὶ παιδεῦσαι τοὺς υἱοὺς, ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπ' Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Hunc locum intelligit. Atqui mirum eſt, quod Heſychius Illuſtris refert, Φίλισκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλει. *Tibiarum foratorem.* παράδοξον i. *celebrem*, ut Fortunatianus ait, Olympionicas & cęteros victores certaminum nominari paradoxos, magis ex conſuetudine vulgi, quam ex ratione. Idem habet Suidas.

Δημότης.] Sed ludit ibi Comicus, & ea dici ab Acharnenſibus fingit Dicœopolidi, qui ab eis lapidibus petitus minabatur ſe illorum liberos occiſurum gladio, cumque Acharnenſes peterent ab eo, quinam hi eſſent, oſtendit Dicœopolis cophinum plenum carbonibus. Erant vero Acharnenſes plerique carbonarii: unde orant Dicœopolidem, ut parcat cophino, quem δημότην vocant & ἥλικα, id eſt, *coætaneum ſuum.* Longe commodior eſſet locus ex Amphide comico; quem laudat Athenæus lib. 1 cap. 24. οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ. Alloquitur virum quendam Acanthium.

Pag. 208. Λεσχηνόριον.] Περὶ Λεσχηνορίου Ἀπόλλωνος Plutarchus tractatu de particula εἰ. Quid autem λέσχαι, vide Petavium ad Themiſtium. Etymolog. in ἀδολεσχία. κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐν τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες.

Ἐπήλλαξε.] Leg. ἀπήλλαξε, ex Suida, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur.

Leocorium.] Demoſthenes ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ, εἰ γνήσιος. ἠκηκόεσαν οἱ Λεοντίδαι μυθολογουμένας τὰς Λέω κόρας (male Volſius *Leocoras à Poëtis celebratas* vertit) ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας. Suidas: λεωκόριον ἡρῷον ἐν μέσῳ τῷ κεραμικῷ. Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἐπὶ παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ. Ælianus lib. XII ποικ. cap. 26 Praxitheam appellat, quam Suidas Phaſitheam. Hujus Leo filias memorat Ariſtides in Panath. p. 8. b Libanius declam. 13. ὑπὲρ τῆς κοινῆς δόξης ἐπίδωκεν, ὡς ὁ Λεὼς τὰς θυγατέρας, ὡς ὁ Κόδρος αὐτόν. Clemens Alexandr. in Protreptico. Leopardus lib. 19 cap. penult. & Greg. Naz. in carmine de virtute pag. 215.

Pag.

Pag. 209. Καὶ πρὸς τ̄ βωμὸν ἄγοντες.] Cicero pro C. Balbo: *Athenis ajunt, cum quidam apud eos, qui ſanctè graviterque vixiſſet, & teſtimonium publicè dixiſſet, & ut mos Græcorum eſt, jurandi cauſa ad aras accederet.* Locus Dem. ſic legitur: ἐποίησαν μὲν ἔξω μέσων νυκτῶν τ̄ ὥραν, ὅτε τὰς μαρτυρίας ἀναγινώσκειν ἐθέλοντες, ὅτε ἀντίγραφα διδόναι. τ̄ τε παρόντων ἡμῖν καθ᾽ ἕνα ὑτωσὶ πρὸς τ̄ βωμὸν ἄγοντες, καὶ ἐξορκίζοντες, καὶ γράφοντες μαρτυρίας, ὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Melius Harpocr. ἐξορκοῦντες. Nam ὁρκῶσαι dicitur & ἐξορκῶσαι Atticis, jusjurandum adigere, ut notavi in Xenoph. At ἐξορκίζειν eſt plane Chriſtianorum, qui dæmonia adjurabant. In ſacramento τ̄ γεραίρων apud Dem. in Neæram eſt ἐξορκοῦ, & apud Pollucem. Videntur autem etiam, qui teſtimonium perhibebant, aſcendiſſe ſuggeſtum aliquem. Hinc apud oratores ἀνάβηθι toties uſurpatur, & Judices, cum teſtimonium remittebant, κατάβα, κατάβα, clamabant, ut ait Ariſtoph. in Veſpis p. 500, ubi Scholiaſtes notat hunc morem: & in Equitibus, τὸ ἀναβαίνειν, ait eſſe εἰσιέναι εἰς τὸ λόγιον. Idem Ariſt. in εἰρήνῃ pag. 671. τίς κρατεῖ νῦν τῦ λίθυ τῦ ἐν τῇ πνυκί; Reſpondet Trygæus: Ὑπέρβολος νῦν τῦθ᾽ ἔχει τὸ χωρίον. i. βῆμα. erat enim δημαγωγὸς Hyperbolus poſt Cleonem. Et in Concionantibus: δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας ὑπὸ τῷ λίθῳ τ̄ πρυτάνεων καταντικρύ. Schol. τῷ βήματι. Porro ἐξορκίζειν rectum eſt, teſte Polluce, & utitur Æſchines contra Timarchum, ubi ſacramentum refert uſitatum in foro Palladio, & περὶ παραπρ. p. 40. Porro etiam βῆμα erat ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ut docet Iſæus pag. 48 in fine, quo aſcendebant dicturi, & pag. 65. De hoc lapide locum attuli ex Plutarcho in legibus Atticis, ubi de 9 magiſtratibus.

Pag. 211. Λογογράφος καὶ λογοποιός.] Dionyſius Halic. lib. I

lib. 1 pag. 59. παλαιὸς μὲν οὖν ἔτι συγγραφεὺς ἔτι λογογράφος ἐστὶ Ῥωμαίων οὐδὲ εἷς, *nec fabularum, nec hiſtoriæ ſcriptor*, vertit Gelenius. Libanius in βασιλικῷ initio: ταῦτα πάντα καὶ ἔτι πλείω, λογογράφοις τε καὶ ποιηταῖς ἱκανῶς ὕμνηται πάλαι. Theon Sophiſta: ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς εἰδῶμεν, ὅτι πάνυ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἡ τῶν γυμνασμάτων ἄσκησις, οὐ μόνον τοῖς μέλλουσι ῥητορεύειν, ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἢ ποιητῶν ἢ λογοποιῶν ἢ ἄλλων τινῶν λόγων δύναμιν ἐθέλοι μεταχειρίζεσθαι. Idem capite περὶ μύθου. προσαγορεύουσι δὲ αὐτοὺς τῶν μὲν παλαιῶν οἱ ποιηταὶ μᾶλλον αἴνους, οἱ δὲ μύθους. πλεονάζουσι δὲ μάλιστα οἱ καταλογάδην συγγεγραφότες τὸ λόγους ἀλλὰ μὴ μύθους καλεῖν, ὅθεν λέγουσι καὶ τὸν Αἴσωπον λογοποιόν. Πλάτων δὲ ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς πῇ μὲν μῦθον, πῇ δὲ λόγον ὀνομάζει. εἴρηται δὴ μῦθος οἷον λόγος τις ὢν ἐπεὶ, καὶ μυθίζειν, τὸ λέγειν ἐκάλουν οἱ παλαιοί. αἶνος δὲ ὅτι καὶ παραίνεσίν τινα περιέχει. ἀναφέρεται γὰρ ὅλον τὸ πρᾶγμα εἰς χρησίμην ὑποθήκην. νῦν μέντοι καὶ τὰ αἰνίγματα αἴνους τινὲς καλοῦσι. Iſocrates in Philippo p. 204.

Ὁ τοὺς δικανικούς.] Sic apud Demoſth. contra Theocrinem: ἀλλὰ διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα τὸν λογογράφον, ὃς ἦν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀντιδίκων πράγμασι, qui ab adverſa parte ſtabat. Et περὶ παραπρ. λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. Plato in Phædro pag. 257.

Demoſthenes in Philipp. 4.] Et κατὰ Τιμοκράτους initio, κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθιέσαν. *rumigerulos*. Sic & Iſocrates in Philippico initio. Μῦθος & λόγος confundi ſolent, nam μῦθος nil aliud eſt quam παλαιὸς λόγος. Sic μύθους Περσικοὺς vocat Iſocrates in Panegyr. p. 143.

Pag. 212. Ex Athenæo lib. 11 dipnoſoph.] Niſi quod Athenæus clarius & uberius loquitur.

Pag. 213. Μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα.] Sic loquitur

Gregor. Nazianz. in oratione 9 pag. 152, hunc Demoſthenis locum in mente habens.

Ὄρον φέρειν.] An intelligit extremas corporis partes? an ὄῤῥον ſcribendum eſt? unde ὀῤῥωδεῖν. Ammonius. Euſtathius ἰλ. μ pag. 906 ex Philopono: ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅντινες ταῦρόν φασι. Subdit locum Erennii Philonis, qui apud Ammonium iiſdem legitur verbis fere. Athenæus lib. 13 initio, de cinædis, ξυρουμένους τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄῤῥον. Male Dalech. *pudendo & mento*. Heſychius in λάσταυροι οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς. i. τὸν πρωκτόν. Schol. Comici in Plutum p. 13. Ὀῤῥωδῶ πάνυ, τουτέστι φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄῤῥου, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς περιστερᾶς. ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος, καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος, ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν, ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄῤῥος ἤτοι ὁ πρωκτὸς ἱδροῦν. Ὄῤῥος δέ ἐστιν τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. Heſychius in τράμος, ubi & ὄρος legitur male. Schol. Comici in Ranas ad illa: ἐγὼ δὲ τἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον, notat: ὄῤῥον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλίστρατος τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος δὲ τὴν τράμιν. (Lege τράμιν) οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον. In loco Æſchyli forte: ἐλαδίῳ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί. Athenæus in lib. 12 in fine, pedes unguento ungi & oleo ſolitos docet ex comicis. Ἀντιφάνης δὲ ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας & cætera. ἐλάδιον autem antepenultima longa ponitur à Machme apud Athenæum lib. 13 pag. 582. An forte ἔλα δὲ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί? vel ἐλᾷ. Themiſtius orat. 13 initio τρέμοντα καὶ μαλακίοντα. Leg. μαλκ. κεκμηῶτι ἰωνικόν ἐστιν ταὐτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι. Euſtath. ἰλ. ζ p. 641. Heſiodus operum lib. 2. λυγρὸν μαλκιόωντες. Sic enim Iſocrates Grammaticus (cujus meminit Polybius) legebat teſte Proclo p. 123.

Pag. 214. De Poëmate autem Homeri quod Μαργίτης inſcribebatur.] Plato in Alcibiade 2 ex eo poëmate hoc carmen adducit de Margite. πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα. Alii id poëma Pigreti cuidam tribuunt. Suidas in Πίγρης, Κὰρ ἀπὸ Ἁλικαρνασσοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς Μαυσώλου γυναικὸς (falſum ex Strabone) ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον. οὕτω γράψας, μῆνιν ἄειδε. &c. Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης. ἔγραψε δὲ καὶ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην καὶ βατραχομυομαχίαν. Plutarch. περὶ Ἡροδότου κακοηθείας in fine: ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης Πίγρης ὁ Ἀρτεμισίας ἐν ἔπεσι παίζων καὶ φλυαρῶν ἔγραψε, σιωπῇ διαγωνίσασθαι συνθεμένων, ἵνα λάθωσι τοὺς ἄλλους. Sic & Timolaus quidam ſingulis Iliadis verſibus ſingulos heroicos inſeruit, teſte Suida. Teles περὶ ἀπαθείας apud Stob. 254. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τούτων εἴ τις οὕτως οἴοιτο, Μαργίτης. Marius Victorinus lib. 1 de teliambo ſeu μειούρῳ carmine Andronici ait; *non abſurde Choriambicam clauſulam idem affectaſſe in ejuſmodi modulatione dicetur, ea videlicet contemplatione, qua viderit Homerum fontem atque originem metricæ diſciplinæ, non tantum in duobus opuſculis Iliados & Odyſſeæ, his verſibus Teliambis frequenter uſum, ſed & in eo carmine, cui Margitæ nomen eſt, eundem herois hexametris trimetros Jambicos tanquam pares numero miſcuiſſe viderit, qua ratione id in opere ſuo Livius.* Idem lib. 3 de Jambicis. *Hoc genere verſuum, ut ſupra diximus, primus uſus eſt Homerus in Margite ſuo, nec tamen totum carmen ita digeſtum perfecit: nam duobus pluribuſve hexametris antepoſitis iſtum ſubjiciens copulavit: (beneficia pro re colere ſapientis viri eſt) quod poſtea Archilochus interpolando compoſuit.* Dio orat. 53 ait, poëma illud ab Homero adoleſcente compoſitum videri, qui indo-

indolis ad poëſim ſuæ periculum facere vellet. Idem orat. 67 de gloria: πολὺ γ' ἂν εἴη τοῦ Μαργίτου κωφότερος, ἀγνοοῦντος, ὅτι χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί. Leg. ὅ, τι χρή. *quomodo uxore utendum eſſet.* Hinc ergò Margites Alexander eſt vocatus, quod in Venerem ſegnior haberetur. Nota hiſtoria Philippi, qui ad tentandum juvenis ardorem meretrices ei ſubmiſit. Tzetzes hiſt. 4 chil. 4. ἄκουε τὸν Μαργίτην, εἰς ὃν Ὅμηρος προοιμίους γράφει. οὗτος ὢν γέρων ἐξανηρῶ εἰς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγεννήθη. ἄρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ.

Pag. 215. Ἰωνίας ἀπὸ Φωκαίας πόλεως, Ἴωνες ὄντες.] Agathias lib. 1 de Maſſilia, ταύτην γὰρ δὴ πάλαι Φωκαεῖς ἐξ Ἀσίας ὑπὸ Μήδων ἀναστάντες κατῴκισαν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω Περσῶν βασιλεύοντος. Fallitur Agathias. Cyrum enim debuit dicere. Addit: καὶ νῦν ἐξ Ἑλληνίδος ἐστὶ βαρβαρική.

Pag. 216. *Rhoda* &c.] Eadem eſt Rhode & Rhodanuſia: non enim ait Dionyſius Heracleota Phocæos condidiſſe Rhodanuſiam, ſed tantum ait Phocæos, qui Maſſiliam condidere, κατεσχηκέναι Rhodanuſiam, quod non intellexit Mauſſacus. Strabo lib. 14 de Rhodiis, καὶ μέχρι Ἰβηρίας ἔπλευσαν, κἀκεῖ μὲν τὴν Ῥόδην ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Agathe vero, quam cum Rhoda jungit Plinius, Straboni libro 4 κτίσμα Μασσαλιωτῶν.

Maſteres & Zetetæ.] Μαστεύειν enim eſt ζητεῖν apud Poëtas. Apoll. 1 Argon. in fine: μή ποτε μαστεύοντες ἀπαλλήξειν καμάτοιο. Schol. ζητοῦντες, ἐξ οὗ καὶ μαστὺς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος. μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητοί. ὅθεν καὶ μαστοὶ (mammæ) καλοῦνται διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τῶν παίδων. Certe Sophocles in Oedip. Coloneo μαστῆρας vocat ζητητὰς pag. 287, καὶ κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα. Idem in Trachiniis p. 357. πάρεστι μαστὴρ πατρὸς ὡς πρὶν

 ᾤχετο,

ὤχετ, *quærens patrem.* At Suidas μαςὺς ideo dici ait, quaſi μεςὺς, διὰ τὸ μεςὺς εἶναι γάλακτος. μαςεύειν & μαςεύτας, Xenoph. in ἀπομν. dicit.

Ποιητῶν.] Καὶ συγγραφέων. Laudatur à Laërtio in Epimenide.

Pag. 217. Macedoniæ.] Ejus meminit Dem. πρὸς Πολυκλέα ſub finem: ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης τῆς Μακεδονίας ὑπηρετικὸν (navicula) εἰς Θάσον, ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιςολὴν παρὰ Καλλιςράτου. Et Scylax. Eſt & Methone in Magneſia, de qua Solinus. Scylax μοθώνη.

Legendum eſſe μνᾶς ἐζημίωσαν.] Sed præterea leg. Μίκων. Ita enim dictus eſt is pictor, ut docuit Meurſius lib. 1 cap. 12 Attic. lect. Hic Micon poſt Marathoniam pugnam cum Perſarum corpora proceriora pinxiſſet quam Athenienſium, 30 minis ab Athenienſibus multatus eſt. Sopater in diviſione quæſt. ſeu controverſiarum p. 340. μετὰ Μαραθῶνα Μίκων ὁ ζωγράφος τοὺς βαρβάρους γράψας μείζους τῶν Ἑλλήνων, κρίνεται. quem locum non notavit Meurſius. Varro lib. 8 de lingua lat. Mycon dicitur pag. 115. Tzetzes hiſt. 129. ὁ δὲ ζωγράφος ἔγραψε Πολύγνωτος ἢ Νίκων ἐν τῇ ποικίλῃ τῇ ςοᾷ, de Xanthippi cane. Item chil. 12 hiſt. 427. Plinius lib. 35 cap. 6 & 9 & lib. 33 cap. ultimo. Ælianus lib. 4 cap. 50 Niconem vocat, & lib. 7 cap. 38.

⁘ Pag. 218. Βαΐουλος.] Verba ejus ſunt pag. 33. πωλοδάμνην ἐπὶ τῶν ἀλόγων λέγεται κυρίως. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης ὁ λεγόμενος βαΐουλος. Hæc autem ſumpſiſſe videtur Mauſſacus à Laur. Pignorio de ſervis pag. 192. Cedrenus pag. 281. τῷ λς' ἔτει Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχον πραιπόσιτον καὶ πατρίκιον καὶ βαΐουλον αὐτοῦ πάππου ἐποίησε. i. pædagogum. Et lib. 23 hiſt. Miſc. *Joannem bajulum ſuum.* Papias in vocabulario: *Bajulus, portitor, gerulus, nutritor.*

Glaucus

Glaucus Rheginus.] Qui tempore Democriti vixit, ut ait Laërtius in Democrito.

Μοῖραι ς ὠνομασμέναι.] Ita ex Cod. Vaticano legit Meurſius lib. 1 Attic. cap. 18, quod Xenophon confirmat in tract. de rep. Lacedæmon. p. 399. Sed fallitur idem Meurſius eo loco, dum moras & *λόχους* Lacedæmoniorum confundit, quos tamen diſtinguit Polyænus lib. 2 de Epaminonda. *Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν κατὰ λόχους καὶ μόρας ἐνωμοτίας καὶ συσσίτια στρατοπεδεύοντες ἔμαθον τὸ πλῆθος τῶν ὀλωλότων.* Et recte. Moræ enim 6 omnino fuere. At *λόχοι* in unaquaque mora 4 duntaxat, quod docet diſerte Xenophon: *ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας.* Apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata pag. 864 Spartana mulier, *γνώσεσθ' ὅτι καὶ παρ' ὑμῖν εἰσὶ λόχοι τέσσαρες μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.* Ad quæ verba reſpexit Heſychius, cum ait: *λόχοι Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης τέτταρες. πέντε γὰρ εἰσὶν ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.* Scholiaſtes Ariſtoph. in Acharnenſes pag. 422. *παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον τέσσαρες λόχοι, οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεὺς, ὥς φησιν ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. γνώσεσθ' ὅτι καὶ π. υ. ε. λ. τ. μ. ἀνδρῶν ε. ἐξ.* quæ etiam in lexico Suidæ leguntur v. *λόχος*. Sed & Nic. Cragius *μόρας* & *λόχους* diſtinguit lib. 4 de rep. Lacedæm. Corrige Xenoph. in *Ἑλλην.* pag. 349. *ἐξέπεμπον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἔξω μορῶν, μέχρι τῆς αὐτῆς ἡλικίας.* Lege *ἐξ μορῶν*. Tamen nil affirmo mutandum. Inter *λόχους Λακωνικοὺς* unus fuit Pitanates dictus, cujus meminit Herodianus lib. 4. Sed Heſychius commentum eſſe dicit. Erat & *σκιρίτης λόχος*, de quo Meurſius loc. cit. Suidæ *σκιωρίτης*. Equitatus vero Laced. in *οὐλαμοὺς* 30 dividebatur, teſte Plutarcho in Lycurgo ſub finem. Xenophon lib 7 pag. 372. *τῶν ιβ λόχων τρεῖς.*

Pag. 219. Interpres Comici.] Interpres Comici

 hujus

hujus emendationis non meminit, ſed Λαῒς in eo verſu tantum agnoſcit; docte tamen & acute dubium movet, aitque Ariſtophanem dicere ea, quæ rationi temporum nequeunt convenire: quippe cum eo tempore, quo Plutum fabulam dabat, non potuerit Lais eſſe valde celebris, quippe quæ à Nicia Imperatore capta ſit in Sicilia ſeptennis. Certe verba ejus Scholiaſtæ obſcura ſunt: ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους &c. pag. 19. Fuit & alia Lais junior Damaſandræ filia teſte Athenæo lib. 13 de Alcibiade: ἑτέρας δὲ δύο ἑταίρας ἐπήγετο ἀεὶ ὁ Ἀλκιβιάδης Δαμασάνδραν τὴν Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα καὶ Θεοδότην. Plutarchus in Alcibiade Timandram vocat, ejuſque filiam dici Corinthiam Laidem, quæ ex Hyccaris Siciliæ revera erat. Porro verba Lyſiæ refert Athenæus lib. 13. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου. ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα Ναῒς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν, ὁ δὲ Ὑμέναιος ἐπιτήδειος, ὁ Φιλωνίδης δὲ ἐρᾶν φησι.

Pag. 222. Nannio.] An vero νάννιον reponendum ſit apud Dem. initio orationis contra Bœotum de nomine: Μνησικλέα τε, ὃν ἴσως γινώσκετε πάντες καὶ Μενεκλέα τὸν τὴν Νῖνον ἑλόντα ἐκεῖνον. Sed nil nos cogit, cum Νῖνον in eadem oratione aut proximè ſequenti eam appellet, ut ſcio me legiſſe. Quin & Ulpianus ad illa Demoſth. in fine περὶ τῆς παραπρεσβ. τοῦ δὲ Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ καὶ Γλαυκοθέας τῆς τοὺς θιάσους συναγούσης, ἐφ' οἷς ἑτέρα τέθνηκεν ἱέρεια, τοῦτον ὑμεῖς λαβόντες &c. ἐφ' οἷς ait Ulp. φαρμάκοις, καὶ ἄλλη ἱέρεια τέθνηκεν, λέγει δὲ τὴν Νῖνον λεγομένην, κατηγόρησε δὲ ταύτης Μενεκλῆς, ὡς φίλτρα ποιούσης τοῖς νέοις. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἀρχῆς γέλωτα εἶναι καὶ ὕβριν κατὰ τῶν ὄντως μυστηρίων τὰ τελούμενα ταῦτα νομίζοντες τὴν ἱέρειαν ἀπέκτειναν. μετὰ δὲ τοῦτο τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἐάσαι γενέσθαι, τὴν Αἰσχίνου μητέρα μυεῖν ἐπέτρεψαν. Talis etiam fuit Theoris. Dionyſius Halic. in Dinarcho. inter ψευδεπιγρ. λόγους δημο-

δημοσίους Dinarchi recenſet hunc. *κατὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς, καὶ οὗτος εἴρηται παιδὸς ὄντος ἐπὶ Δεινάρχου. ὁ μὲν γὰρ κρινόμενος ἐστι Μενεκλῆς ὁ τὴν ἱέρειαν Νίνου ἔχων.* (lege *Νῖνον ἑλών.*) *ὁ δὲ κατηγορῶν υἱὸς τῆς Νίνου. ἔστι δὲ τοῦτο πρεσβύτερα τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένους περὶ ὀνόματος λόγος, ἐν ᾧ τούτων μέμνηται κατὰ Θεσσαλὸν ἢ Ἀπολλόδωρον ἄρχοντα πεπλέχθαι, ὡς ἐν τοῖς περὶ Δημοσθένους δεδηλώκαμεν.*

Atticiſmorum collectores.] Suidas in *Πακατὸς* ait eum ſcripſiſſe *περὶ Ἀττικισμοῦ.* Hi autores Atticiſtæ dicebantur, unde *Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς* laudatur ab Etymol. in *ὑπηρέσιον.* Is ipſe eſt Pacatus, qui *Εἰρηναῖος* dicebatur, teſte Suida ibidem. Apud Schol. Hermogenis pag. 396. *οἱ ἀττικισταὶ παντελῶς ἀποτρέπουσι τοῦ ὀνοματοποιεῖν.*

Pag. 223. *Αὐτῶν Ναυκλάρων.*] Leg. *ἀντὶ τῶν Ναυκλαρίων.* (Sic Leopardus lib. 7, niſi quod *ναυκρ.*) Nam *ναυκλαρίων* quidem legitur apud Schol. Comici in Nubes, non ut edidit Mauſſacus *ναυκλάρων.* Addit ille interpres: *Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί. καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίστανται ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων. ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους, τοὺς ἐνεχυριαζομένους.* Supra dixerat, *οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν, συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἐνεχυρίαζον.* Apud Suidam pro *χρεῶν* legitur *χωρίων.*

Οἱ πρότερον Ναύκλαροι ---- &c. uſque ad *καθεστήκοι ἀντὶ Ναυκλάρων.* incluſ.] Hæc parentheſeos notis incluſit Valeſius.

Pag. 224. *Νεβρίδας.*] Euripides in Helena: *μέγα τι δώμασι νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες* &c. num. *γγγ.* Tacitus lib. XI in fine: *& feminæ pellibus accinctæ aſſultabant,*

bant, ut ſacrificantes vel inſanientes bacchæ. Euſebius in chronico: κατὰ Ἀμφικτύωνα τὸν Δευκαλίωνος υἱόν τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δ' ἦν τοῦ ἐκ Σεμέλης ὄντος. Ab hoc Semacho dicti ſunt Semachidæ, de quibus Heſychius, & Stephanus, ut notavit ad Euſebium Scaliger: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικὸς ἀπὸ Σημάχου ᾧ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Hæ ſacerdotes γεραραὶ dictæ. Aliter Arnobius lib. 5. *Eleuſinia illa myſteria, cujus memoriam continent? Nonne illius erroris, quo in filiæ conquiſitione Ceres feſſa, oras ut venit ad Atticas, triticeas attulit fruges, Nebridarum familiam pellicula cohoneſtavit hinnulæ.*

Pag. 227. Iſthmiam.] Imo Iſthmiadem. Sic enim apud Demoſth. contra Neæram.

Caſſii.] Leg. *Cariſii.* Sic enim apud Demoſth. ſcribitur. Sed Demoſth. non dicit Iſthmiadem fuiſſe Cariſii ſervam, ſed ancillam Nicaretæ, quæ Nicarete erat Cariſii liberta, Hippiæ coqui uxor. In Athenæo legitur Κασίου.

Leander.] Hic Leander citatur ab Etymologo.

Pag. 228. Contra eum.] Non contra hunc Craterum, ſed contra Craterum illum Alexandri ſucceſſorem nobiliſſimum Alexis Pæana conſcripſerat.

Pag. 229. Οἰκέως.] Παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ, ut Ammonius ait: οἰκεὺς poëticum eſt, ut Homerus οἰκῆας vocat. Οἰκότριψ eſt *verna*, quem ſic deſcribit Sophocles in Oedip. tyr. pag. 197. ἦν δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Pag. 230. Μεταγένης Αὔραις.] Suidas in Μεταγένης, αὔρας inter ejus fabulas recenſet.

Pag. 231. Οἰσύμην, male hodie eſt Σερμύλην.] Imo recte

recte Σερμύλῃ apud Herodotum legitur lib. 7 p. 421. ſeu Σερμυλίῃ. Nam Stephanus de Urbibus, Σερμυλίαν urbem ait eſſe circa montem Atho, & Hecatæum autorem laudat. De Oeſyma Plinius lib. 4 in Thracia. *A meridie Ægeum mare, cujus in ora à Strymone Apollonia, Oeſyma, Neapolis* (hujus meminit Livius lib. 38.) Athenæus lib. 1 cap. 24, ubi de Biblino vino. Ἀρμενίδας ἡ τῆς Θράκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισύρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι.

Ἑκαταῖα.] Etymolog. ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Sic legendum conjeceram antea, nunc affirmo haud aliter legi poſſe. Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æſchyli in χοηφόροις pag. 232. ed. Henr. Steph. ad illum, τάδ' ἐκχέουσα γάποτον χύσιν στείχω, καθάρμαθ' ὅστις ἐκπέμψας, πάλιν, ſic notat: τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος, ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀμεταστρεπτεί. Sic qui Eumenidibus ſacrificabant, expleto ſacrificio abibant, nec reſpiciebant poſt ſe, apud Sophocl. Hinc chorus Athen. Oedipodi, quomodo ſit illi ſacrificandum, præcipiens,

Αἴτει σύ γ' αὐτὸς κ' εἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ
Ἄπυστα φωνῶν μήτε μηκύνων βοήν.
Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος.

Ovidius in faſtis lib 6. *Sic ubi libavit* (ſtrigibus ſcilicet) *proſecta ſub æthere ponit, Quique adſint ſacris reſpicere illa vetat.* Poſt πάλιν adde: δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασι. Suidas, ὀξυθύμια ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος εἶχον ἐν τριόδοις τιθέναι.

Pag. 232. Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως.] An προστρόπαιον? Porro ὀξυθύμια uſurpat Pollux lib. 5 cap. 46. τῶν ἐν ταῖς

τριόδοις καθαρμάτων ἐκϐλητόπρ@. κοπρίων ἐκϐλητόπρ@. οἱ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τ' ὀξυθυμίων ἀπμώπρ@. Omnino *προςρόπαιον τ' πόλεως* leg. & *λεως* una eſt ſyllaba. Sunt trochaici verſus. Vide in *προςρόπ.* Gallice *à la voirie.*

Theoph. Charact.] Pag. 301.

Τὴν ὀργάδα.] Ο'ργάδα pro paſcuis ſumit Dionyſ. lib. 1 p. 66. Etymologus item. Helladius Beſantinous lib. 3. *ὅτι ὀργὰς μὲν κοινῶς φησι πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. ὀργάδα δ' ἰδίως ἐκάλουν οἱ Α'θηναῖοι τ' τῶν θεαῖν ἀνειμένην τ' Α'ττικῆς μεταξὺ κ τ' Μεγαρίδ@.* In eum locum projiciebantur ſacrilegi & proditores, quos in agro Attico ſepeliri jus non erat. Teles quidam in libro de exilio apud Stobæum ſerm. 158. *οὐκ ἀηδῶς γάρ τις τῶν Α'ττικῶν φυγάδων λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ καὶ λέγοντ@, ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀσεϐεῖς Α'θηναίων ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ὥσπερ μὲν οὖν, ἔφη, οἱ εὐσεϐεῖς Μεγαρέων ἐν τῇ Μεγαρικῇ.* Plutarchus in Phocione ad finem. Mirum eſt Schol. Apollonii lib. 1 pag. 44 contra omnes ſentire: *ὄργια*, inquit, *τὰ μυστήρια παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα· ὀργάδες δ' οἱ σύμφυτοι τόποι κ ὑγροὶ*, cui conſentit Pollux lib. 1. *πεδία, ἄρουραι ἐργάσιμοι, ὀργάδες* &c. & Suidas: *ὀργὰς ἡ εὔγει@ καὶ σύμφυτ@ καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαῖα γῆ.*

Καὶ ὀργᾶν ἐν αὐτῇ.] Thucydides lib. 1 in fine & ibi Scholiaſtes, Plutarchus in Pericle.

Ε'ν τῇ Λυδῇ θυρεᾷ.] *Α'ντίμαχ@ ἐν Λύδῃ* ſimpliciter, abſque *θυρεᾷ* (quod forte ad verſum ipſum pertinet) laudatur ab Schol. Apollonii & aliis pluribus. Plutarchus in conſol. ad Apollonium, ait Lyden fuiſſe Antimachi conjugem, quam ipſe efflictim amabat. Ea cum mortem obiſſet, elegiam ſcripſit Antimachus, quam Lyden vocavit, in qua ſe ipſe conſolabatur exem-

exemplo Regum ac Principum, quorum caſus atque infortunia ibi recenſebat, ut lenire dolorem ſuum ita poſſet. Ovidius 1 Triſtium elegia 5.

Nec tantum Clario Lyde eſt dilecta poëtæ,
Nec tantum Coo Battis amata ſuo.

Vetus Epigramma in Anthologia nondum editum, quod nuper legere memini... Heſychius, Κάβαρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Pro Ἀβακλέας in Antimachi verſu Bochartus legit ἀγακλέας pag. 447 de coloniis Phœnicum, ubi etiam Parum inſulam dictam eſſe Cabarnem notat à Cabarno quodam, qui filiæ Proſerpinæ raptum Cereri indicavit. Hujus ergo Cabarni poſteros Ceres ſacerdotio honoravit, ipſumque primum ſacerdotem conſtituit. Id narrabat Antimachus in ea elegia, Cereris ſe exemplo conſolans, quæ filiam amiſerat. Itaque legendum videtur θύναι Καβάρνου. poëtice enim θύνα dicitur pro θυεά. Lycophron: Ἄρνης παλαιᾶς θύνα πρεμίκων πρόμοι.

Pag. 233. Verba Æſchyli &c.] Teſte Suida, qui addit: περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος, τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννήτας καλοῦμεν. Etymologus: ὀργεῶνες σύνταγμά τι ἀνδρῶν, ὡς τῶν γεννητῶν καὶ τῶν φρατόρων, ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.

Ὅρος.] In his titulis ſeu ὅροις aſcriptum erat, quot talentis oppigneratum eſſet χωρίον ſeu οἰκία, idque ὁρίζειν dicebatur. ὅρους πεθῆναι ut Demoſth. teſtatur in 2 contra Onetorem, & ϛῆσαι ibidem. Latini *libellos* vocant. Seneca in lib. 4 de beneficiis cap. XII. *& ſuſpenſum amici bonis libellum dejicio, creditoribus ejus me obligaturus.* Sic Cicero in oratione pro Quinctio: *libellos Alfenus procurator P. Quinctii dejicit.* καταϛπᾶν ὅρους dixit Demoſthenes adverſus Timotheum.

Pag. 234. Quia in ea περὶ τῆς καθόδου ἀδείας.] Ἄδειαν ſibi à populo dari petit, aut confirmari potius; cum jam data eſſet, ut idem in fine orationis memorat.

Κατὰ Δημαίου.] Vide p. 233. Pollux lib. x initio, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Δημαίαν.

Pag. 236. De venere vulgivaga.] Contra has leges, quibus ſcortatio publice permittebatur, invehitur Dio in Euboica ſub finem. Graviter ſane. ὦ σοφοὶ νομοθέται, καὶ ἄρχοντες οἱ παραδεξάμενοι τὰ τοιαῦτα ἀπαρχῆς, ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε τῶν πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμῖν [μὴ] τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα τὰς κεκλεισμένας οἰκίας καὶ τοὺς ἔνδοθεν θαλάμους ἀναπετάσῃ. Ubi negativa particula expungi debet, ut ſequentia demonſtrant, καὶ τοὺς ἔξω καὶ φανερῶς ἀσελγαίνοντας ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἐπὶ τὰς ἐλευθέρας καὶ σεμνὰς τρέψῃ γυναῖκας μετὰ πολλῶν χρημάτων τε καὶ δώρων.

Pag. 237. Ὀρεσταυτοκλείδης.] Oreſtes ille, qui fabulæ huic titulum dedit, non erat Agamemnonis ille filius, Electræ frater, ſed quidam graſſator nocturnus, qui furioſum ſe ſimulans, noctu viatores ſpoliabat, ut memorat Schol. Ariſtoph. in Acharnenſ. & in Avibus p. 575. & iterum p. 609 ad illa: εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρωϊ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, γυμνὸς ὢν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, notat: χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους λωποδυτεῖ τοὺς προστυγχάνοντας. ἥρωα δ' αὐτόν φησι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος Ὀρέστην. ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν συνερίθοις, ὅτι ἀγαθὸν γάμον χειμῶνος ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἥρωες κ' εἰς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται. τὸ δὲ ὠφελὲς οὐ κέκτηνται. διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν, ὡς Μυρτίλος ἐν τῇ ζανοπάσῃ (f. τιτανοπάσῃ) φησί. Idem ait Heſychius in κρείττονες. Suidas in οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων. Sophocles in Oedipode Coloneo p. 235 tranſeuntes

euntes Eumenidum ante fanum præ metu ſilere ait: καὶ παραμειβόμεθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως. Videtur autem Oreſtes iſte id cognomentum habuiſſe ex eo, quod furere ſimulabat, ut Agamemnonis filius furiis agitatus Oreſtes: neque enim id ejus proprium nomen fuiſſe crediderim. Ac forte verum ejus nomen fuit Autoclides, unde fabulæ titulus Oreſt Autoclides. Μυρτίλος in Lesbicis citatur à Schol. Apollonii pag. 26. Sic Diocles quidam φιλεὸς cognominatus eſſe Oreſtes dicitur ab Iſæo περὶ Κίρωνος κλήρου, initio: ubi φιλιέα lego ex Harpocr. Themiſtius pag. 389. Διοκλῆς ὁ λωποδύτης.

Pag. 238. Sæpiſſime Comici fabularum nomina compoſita ex diverſis nominibus fingebant.] Σλεάτις ἀνθρωπαρέστην. Cæcilius in Duloreſte laudatur à Nonio & aliis, niſi in his ῥαίστην ſcribendum, pro eo qui occidit, ut λυκοραίστης dicitur.

Παράβυστον.] Sed & ideo illud forum παράβυστον Athenis dictum, quod in remota ac ſecreta urbis parte erat poſitum, teſte Pauſania Att. pag. 20. τὸ μὲν οὖν καλούμενον παράβυστον καὶ τρίγωνον. τὸ μὲν ἐν ἀφανεῖ πόλεως ὂν καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνιόντων ἐπ' αὐτὸ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει τὰ ὀνόματα. Non recte Etymol. ἦν δὲ καὶ παράβυστον δικαστήριον, ὃ λάθρα ἔκρινε.

Pag. 239. Πρυτανεῖα.] Falſum. Impoſuit Suidas ei in παρακαταβολή.

Pag. 240. Verba Pluti.] Pag. 73. εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ τῷ ἐπῆρθαι τὰς παρειὰς, φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκετο ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. Etymol. in παρείας, παρὰ τὸ πεφυσιωμένας ἔχειν τὰς γνάθους ἤγουν τὰς

παρειὰς, αἳ καὶ φοῦγγαι λέγονται, οὗ τὸ δῆγμα βλάβης ἀλλότριον.

Pag. 241. πέλανον.] Cæterum Euripides proprie locutus eſt: nam ut notat Schol. Æſchyli in Perſis 135 pag. πέλανος κυρίως ὁ πεπηγὼς ῥύπος λέγεται. ἄλλως ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ.

Pag. 242. Ariſtotelis verbis.] Ariſtotelis ſententiam magis probo: quidni? Nam Artemidorus lib. 1 cap. 56. ſi rhetor aut operarius ſomniaverit ſe ἐφηβεύειν *ephebum eſſe*, otium & ceſſationem *in annum* ait portendi. χρὴ γὰρ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλαμύδι τὴν δεξιὰν ἐνειλημμένην ἔχειν διὰ τὸ ἀργὴν εἶναι, καὶ πρὸς ἔργα καὶ πρὸς λόγους τὴν χεῖρα. πρὸς ἐνιαυτὸν δὲ εἶπον διὰ τὸ τῆς ἐφηβείας χρόνον, ὃν πρὸς τὸ τόπον ἐξετάζειν χρή. Nimirum alibi anno tantum, alibi biennio ephebi manebant. Priore igitur anno exercebantur, altero militabant inter περιπόλους. Subjicit Artemidorus: νόμῳ γὰρ ἡ χλαμὺς περιτίθεται· καὶ εἰ μὲν ἡ χλαμὺς εἴη λευκὴ, ἐλευθέραν ὁ ἰδὼν γαμήσει. εἰ δὲ πορφυρᾶ, εὐεργετεῖ ἑαυτοῦ. Item ait: ἔνδημον γὰρ χρὴ εἶναι τὸν ἔφηβον. & in fine: οὐ γὰρ ὑπερόριοι οἱ ἔφηβοι ἀγωνίζονται. Περιπολάρχου meminit Heſychius in κωδωνίζειν, & Thucyd. lib. 8 in fine: περιπόλια Dionyſius Halic. lib. 9 pag. 612 vocat caſtella, in quæ ſe recipiebant περίπολοι τῆς χώρας τῶν Ῥωμαίων. Strabo, ubi de Cyrene.

Pag. 243. Τετταράκοντα ἐτῶν.] Aliter apud Lacedæmonios: apud illos enim militia ſolvebantur ſexagenarii, ſeu potius duodeſexagenarii: οἱ πετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Xenoph. lib. 5 ἑλλην. pag. 332. Hujus enim ætatis extra patriam εἰς ὑπερόριον στρατείαν proficiſci non cogebantur, ut Xenophon ibi memorat. Vide & lib. 6 pag. 349.

Καὶ ὤμνυον ἐν Ἀγραύλου.] Plutarchus in Alcibiade: συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τῆς γῆς τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλ-

προβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν. Scribe Ἀγραύλου, ex Demoſth. & Polluce. Male interpres: ἐμνυοῦσι γὰρ ὅροις χρήσασθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίοις. Quod not. Nec enim in ſacramento illo quidquam eorum legitur. Ariſtoph. in Avibus p. 597. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς: ad eum corripiendum, retrahendum.

Hinc intelligenda illa Philochori.] Ex Ulpiano ad illud Demoſth. περὶ παραπρ. in fine: ἀναγινώσκων καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον. Ulpianus: ἔστι μὲν μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς, οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων μετὰ πανοπλιῶν ὤμνυον ὑπερμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρεψαμένης. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Ἄγραυλος καὶ Ἕρση καὶ Πάνδροσος θυγατέρες Κέκροπος, ὡς φησιν ὁ Φιλόχορος. λέγουσι δὲ, ὅτι πολέμου συμβάντος παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι Εὔμολπος ἐστράτευε κατ' Ἐρεχθέως, καὶ μηκυνομένου τούτου ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων ἀπαλλαγήσεσθαι, ἐάν τις ἀνέλῃ αὑτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως. ἡ τοίνυν &c. Falſum eſt Agraulum ſe pro patria devoviſſe in bello Thracico regnante Erechtheo. Primum enim uſque ad Erechtheum vitam producere non potuit. Deinde certum ex Lycurgo contra Leocratem, & Euripide & Apollodoro & aliis, quos ad v. Ὑακινθίδες laudamus, ipſas Erechthei & Praxitheæ filias ſe devoviſſe pro patria, quibus conſentit autor παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, qui ex Euripidis Erechtheo idem ſcribit. Accedit quod Agraulus una cum Herſe præcipitem ſe ex Acropoli dediſſe dicitur immiſſo protinus à Minerva furore, eo quod ciſtam ſibi à Pallade commendatam, in qua occultus erat Erichthonius, contra interdictum Palladis aperuerant, ut narrat Apollodorus lib. 3, ac cæteri mythographi, ex quo apparet Aglaurum puero adhuc, adeo non regnante Erichthonio deceſſiſſe. Quod ſi ita eſt, quo-

eſt, quomodo regnante Erechtheo poſt tot annos, rurſus ex arce ſe præcipitare potuit. Hyginus Herſem, Pandroſon & Aglauron Erechthei filias vocat fab. 166 & in Poëtico Aſtronomico, cap. de Heniocho.

Pag. 244. Non enim, ut vulgo exiſtimant.] Probo Mauſſaci ſententiam. Nam & in Λυσιστράτῃ pag. 863 Stratonice jurat per Pandroſum Agrauli ſororem. ἀτ' ἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον.

Περιπολεῖν cogebatur.] Sic apud Terentium Eunucho Chæreas Ephebus Athenienſis, cuſtos in Piræeo fuiſſe publice dicitur, actu 2, ſcena 3. *Miror quid ex Piræeo abierit. Nam ibi cuſtos publice eſt.*

Τερθρεῖα.] Æſchines pag. 50, & Etymolog. Suidas in τερθρεῖα. τερθρείαν φασὶ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην μάχην. οἱ δὲ, ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας στρατεύεσθαι μὲν, εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης. διὸ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσι. Porro ephebi chlamyde erant induti. Teles libro de collatione divitiarum & virtutis apud Stob. ſerm. 237. καὶ παῖς μὲν ὢν ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι. ἔφηβος δὲ γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. mox: πρεσβύτης γέγονε, πάλιν ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι. ἡ νεότης μοι φίλον ἀεὶ, τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης. Quod imitatus videtur Cicero in Catone. Xenophon περὶ πόρων pag. 542. εἰκὸς αὐτοὺς ἀπολύεσθαι καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ περιπόλων. mox: οἵ τε φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις, οἵ τε πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν πάντα ταῦτα μᾶλλον ἂν πράσσοιεν. Porro στρατείαν ἐν τοῖς μέρεσι malim intelligere ἐν τοῖς μέρεσι τῆς χώρας, ut indicat Plato 6 leg. pag. 760. Locus illuſtris eſt, & obſervatio Attici ritus. De Epheborum chlamyde eſt Heliodori locus lib. 1, ubi Cnemon Athenienſis, ἐτύγχανον μὲν, ait, ἐφηβεύων. ἑορτῆς δὲ τῆς εἰωθείας Παναθήναια τῇ θεῷ, καὶ τὰ νενομισμένα περιπομπεύσας,

πλοῦσας, ὡς εἶχον στολῆς, αὐτῇ χλαμύδι καὶ αὐτοῖς στεφάνοις ἐρχομένῃ οἴκαδε ὡς ἐμαυτόν. Et initio lib. 3 pompas ſacrificii Theſſalorum deſcribens: *ὁ μὲν οὖν ἀριθμὸς τοὺς ἐφήβους εἰς ν' συνέτακτλεν.* Mox: *κρηπὶς μὲν αὐτοῖς ἱμάντι φοινικῷ διάπλοκος ὑπὲρ ἀστράγαλον ἐσφίγγετο. χλαμὺς δὲ λευκὴ περόνη χρυσῇ πρὸς τοῖς στέρνοις ἐσφήκωτο, τὴν εἰς ἄκρον πέζαν κυανῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένη.* Epheborum autem Athenienſium veſtitus erat chlamys pulla, idque ob pœnam Coprei nuncii, qui ab Euryſtheo miſſus, ut Heraclidas ab Athen. repeteret, cum eos ſupplices ab ara per vim abſtraheret, ab Athenienſibus erat occiſus. Sed longe poſtea Herodes Atticus nigras chlamydes abolevit, earumque loco albas geſtari inſtituit, ut docet Philoſtratus in Herode. Suidæ locum, ubi ait *ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις* ſic interpretor, *in ſtationibus minus periculoſis*, ut loquitur Seneca de tranquillitate animi capite 3. *Neque enim ſolus ille militat qui in acie ſtat, ſed & qui portas tuetur, & ſtatione minus periculoſa, non otioſa tamen fungitur, vigiliaſque ſervat & armamentario præeſt, quæ miniſteria quamvis incruenta ſint, in numerum ſtipendiorum veniunt.*

Pag. 245. Περιφορεῖσθαι nos reſtituimus pro *περιφορεῖσθαι.*] Etymologus *περιφωρεῖσθαι τὸν ὀφθαλμὸν πεπαχῶσθαι.*

Pag. 246. Ποδοκάκκην, *ποδοστράβην.*] Idem eſſe ait Ulpianus in Dem. ut memini legere, nec fallor. Item interpres Ariſtoph. in Equitibus pag. 309 ad hæc: *οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.* (in nervo,) notat, *εἶδος δὲ δεσμοῦ* (male vulgo *δεσμωτηρίου*) *τὸ ξύλον, ἣν ποδοκάκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. κάκκη* Attice pro *κακία.* Ariſtoph. in *εἰρήνῃ. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.* Ubi tamen pro merda ſumitur, unde *κακκᾶν* apud Ariſtoph. Porro aliud eſt *ξύλον πετρημένον,* quod cervici induebatur, de quo idem

Comicus in Λυσιστράτῃ pag. 879. ἀλλὰ τούτων χρὴ ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον Ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα. Δίκροον ξύλον dicitur à quodam comico apud Athenæum lib. . . . Suidas ποδοκάκκη ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσι, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κίππος καλεῖται. λέγεται δὲ ποδοστράβη.

Licet à Suida retineantur.] Imo ex Suida huc inculcata ſunt, ut & alia multa. Nam Suidas in explicatione alicujus vocis primum ex alio Grammatico, ſi qua habet, referre ſolet; poſtea vero verba Harpocr. plerumque decurtata: ut in hac voce τρόπος hæc omnia habet quæ hic leguntur; deinde à capite τρίτος &c. ut Harpocr. uſque ad illa καὶ τρόπος.

Pag. 248. In Philippicis Demoſthenis Polyſtratus.] Philipp. 1. ὅτι δὲ πρότερον ποτ' ἀκούω ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν, οὗ Πολύστρατος ἡγεῖτο καὶ Ἰφικράτης καὶ Χαβρίας καὶ ἄλλοι τινες καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς συστρατεύεσθαι. καὶ οἶδ' ἀκούων, ὅτι Λακεδαιμονίους παραταττόμενοι μεθ' ὑμῶν ἐνίκων οὗτοι οἱ ξένοι καὶ ὑμεῖς μετ' ἐκείνων. Ξένοι ſunt mercenarii. Hinc ξενολόγος *conquiſitor*, qui mercenarios conquirit ac conducit, quo nomine fabulam dedit Menander, teſte Theone Sophiſta, quo loco minus recte *latronilegulum* vertit Camerarius. Suidas ξενολόγιον καὶ ξένος λόγος ὁ ξένους συλλέγων στρατιώτας. Menander in Sicyonia. ἀλλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου. *Hominis peregrini* interpres reddidit male. Laudantur à Stobæo λόγῳ 170. Ξένους pro mercenariis militibus Æneas in Poliorc. uſurpat creberrime. ξενολόγους Polybius lib. 5 pag. 407. *conquiſitores miſſos ad* &c. *conquiſitionem militum habere* Livius dicit pag 370 lib. 23. Hoc autem ξενικὸν erant ut plurimum πελτασταί, qui ideo male audierunt teſte Iſocrate in panegyr. pag. 126. ξενικὸν autem hoc primum fuit in Græcia, quod & indicat

dicat Iſocrates in Philippo p. 199. ξενοτροφεῖν Iſocr. de pace 334, & ξεναγοὶ præfecti militum mercede conductorum apud Dionem orat. 78. male interpres, *hoſtium exceptores*.

Verum neque Xenophon.] Imo Xenophon hoc ξενικὸν diſerte docet à Lacedæmoniorum ſtetiſſe partibus, ut & Corinthus eo tempore σύμμαχος erat τῶν Λακεδαιμονίων, teſte eodem.

Pag. 249. Περὶ ἀπλείας.] Πρὸς Λεπτίνην. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τιμῶντές ποτε Ἰφικράτην οὐ μόνον αὐτὸν ἐτιμήσατε, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον Στράβακα καὶ Πολύστρατον, καὶ πάλιν Τιμοθέῳ διδόντες τὴν δωρεὰν, δι' ἐκεῖνον ἐδώκατε καὶ Κλεάρχῳ καί τισιν ἄλλοις τὴν πολιτείαν.

Pag. 250. Pœnam quæ ſolebat infligi ante depoſitionem ſive προκαταβολήν.] Utraque ſententia falſa eſt. Πρόπεμπτα, id eſt, *cinq jours auparavant*: ſic πρότριτα, *trois jours devant*. Thucyd. lib. 2. πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες. Schol. πρὸ τρίτης ἡμέρας. Demoſth. verba retuli in legibus Atticis titulo περὶ ἄρχοντος. Adde omnino verba Demoſth. quæ retuli pag. 31 legum Attic. Vide & pag. 9, ubi περὶ ὕβρεως. Debuit ergo dicere Harpocratio πρὸς πέμπτην ἡμέραν, non πρὸς πέντε ἡμέρας. Demoſth. contra Euergum: ἐκέλευσεν ἡ βουλὴ εἰσαγγέλλειν με, καὶ τοὺς πρυτάνεις προγράφειν αὐτῷ τὴν κρίσιν ἐπὶ δύο ἡμέρας ὡς ἀδικοῦντι. Sic πρότριτα utitur Syneſius ep. 5 in fine.

Προπεπωκότες.] Demoſth. Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Alio ſenſu ſumitur apud Demoſth. περὶ παραπρ. pag. 218. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ &c. ut ad calcem libri hujus notavi. (*quæ relata ſunt ad Harpocrationis paginam* 250.) Sic Appianus in Mithridat. εἱστία πάντας, καὶ χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ καὶ ἐπὶ σκώμμασι καὶ ἐπὶ ᾠδῇ καὶ πᾶσιν ὥσπερ εἰώθει προὐτίθει. Aliter tamen explicandus eſt Ap-

pianus.

pianus. Intelligit enim Mithridatem πολυποσίας & voracitatis præmia propoſuiſſe.

Pag. 251. *Curæ tibi erunt.*] Verte: *hæc porro cernes.* ſic enim verſum correximus. τά δε μὲν λεύσσεις, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, Et mox lego: οὓς περιπέπτωκας. εἴσω κλισίας. quæ procul dubio verba erant nuncii, τοῦ ἀγγέλου, qui Achilli ob injuriam ſibi ab Agamemnone illatam in caſtris ſuis otioſus quieſcebat, Græcorum cædem referebat & Trojanorum in caſtra irruptionem. εἴσω κλισίας. i. *intra tua te caſtra includens & ſedens in otio.* Adjuti autem ſumus in ea emendatione ab Ariſtoph. in Ranis, ubi Euripidis & Æſchyli certamen apud inferos Baccho judice deſcribit. Interea chorus hanc coronidem cantat & Æſchylum alloquitur: τάδε μὲν λεύσσεις Φ. Ἀχ. ubi Scholiaſtes notat: πρὸς τὸν Αἰσχύλον δὲ ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ ἄυτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου: (tota itaque hæc coronis fere ex verſibus Æſchyli in ea tragœdia contexta eſſe videtur.) τοῦτο δὲ παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. Pro Æſchylo enim Achillem dicit, & Æſchylum ſuadet iram omnem deponere, in quam concitatus erat ex conviciis, quæ in eum jecerat Euripides; prorſus eodem modo quo Ulyſſes Achillem lenire conabatur. λεύσσεις per duo σσ ſcribit Harpocr. & ita ſemper ſcribitur apud poëtas, ſed forte cum hic futurum ſit, unico σ λεύσω ſcribi debet. εἴσω κλισίας. intra tentoria obſeſſos ab Hectore explicare potes (*ſuperſcripſit*, debes) non placet. κλισίας enim pro tabernaculo ſingulorum ducum uſurpant Græci poëtæ. Verba autem hæc Æſchyli dicebantur à choro, ut conjicere licet, Græcorum ſenum, quemadmodum in Perſis ejuſdem Æſchyli chorus Perſarum προλογίζει. τάδε μὲν Περσῶν &c. Euſtathius in Ἰλιαδ. α pag. 64 λεύσσω cum duplici σσ ſcribi ait, cum ſignificat *video*, & ſumi

& ſumi pro præſenti, ad differentiam λεύσω *lapidabo.*

Pag. 252. Comici enarrator ad Nubes.] Locus Ariſtophanis ſic habet: πῶς ἐ δέχονται δῆτα τῇ νεμηνίᾳ ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖα· ἀλλ' ἕνη τε καὶ νέα; Reſp. ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ ὑφελοίατο, pag. 188. τὰς γὰρ δεκάτας τὰς χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτάνεσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωςοῦντας. πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτουλα. Et in notis ad Veſpas. κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς (φόρου ſcilicet & tributi, quod urbes pendebant) καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοςὰς Πρυτανεῖα, μέταλλα, ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα, ſic ait: ἃς κατέβαλον δεκάτας οἱ δανειςαὶ ὑπὲρ παραςάσεως τῶν χρεωφειλῶν, (f. χρεωφειλετῶν) ὡς ἀπαιτηθῶσιν ἅπερ ἦσαν τέλη, quæ ex Ariſtophane in Nubibus ſumpſit. Porro nota in ærarium publicum converſa fuiſſe hæc πρυτανεῖα ex hoc Ariſtophanis loco, in quo Bdelycleon patri ſeni tribaciſſimo & judiciarii lucelli nimis cupido oſtendit ex judicum calculis minima in remp. commoda manare; nam tributa, quæ urbi à ſubditis oppidis penduntur, οὐ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς προσιέναι. Prætereo, inquit, πρυτανεῖα &c. Ergo falſum eſt πρυτανεῖα idem eſſe ac ſportulas. nam ſportulæ judicibus ipſis cedebant, & hoc erat lucellum ſolenne, ut ex Codice patet. At πρυτανεῖα erant τέλη & ærario publico applicabantur in pœnam temere litigantium. Addit ibi Ariſtophanes, τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν (Nota. vide in ὅτι τὸ) ἀπὸ τούτων νῦν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικαςαῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε. (Nota 6 mille judices in agro Attico) γίγνεται ἡμῖν (lege ὑμῖν ex Schol.) ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα. Suidas: πρυτανεῖα πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια καταπιπτομένη, ἣν οἱ δικαζόμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον ὡρισμένην ζημίαν καταλυθέντες ἕκαςος. Erat itaque πρυτανεῖον idem

 quod

quod Romanis ſacramentum, quod in ærarium redibat: victor ſuum auferebat. Vide Pithæum adverſar. lib. 1. Prorſus Valerius Max. lib. 7 cap. 8, ubi de teſtamento Ebutiæ. *Afrania*, inquit, *cum ſorore ſacramento contendere noluit*. Græce eſſet οὐκ ἠθέλησεν ἀμφισβητεῖν οὐδὲ παρακαταβάλλειν. Idem lib. 7 cap. 7. Non ignoro ex illa pecunia depoſititia judicibus ſolutum eſſe τὸ δικαστικόν. i. *ſalarium*. Sed nego πρυτανεῖον idem eſſe ἐν ἀνθ' ἑνὸς, ac ſalarium judicum, ſeu ſportulam. Non enim ex ſolis πρυτανείοις, ſed è reliquis etiam vectigalibus ſeponebatur pecunia, quæ judicibus pro ſalario ſolveretur, ut clariſſime docet locus Ariſtophanis quem adduxi. Gloſſæ. *Concuſſiones* τὰ ἀπόρτυλα.

Non aſſentior &c.] Scaliger ait *annum* πρυτανείας *fuiſſe lunarem, quo Magiſtratus Athenis utebatur, in* 12 *diviſum menſes, alternis plenos & cavos. Ideo in pſephiſmaſi ita præfabantur:* ἐπὶ Ἀῤῥενίδου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. *quæ poſteriore loco ponitur* πρυτανεία, *ſignificat annum Magiſtratus lunarem, qui longe differt ab anno populari ſeu civili Athen.* Hæc Scaliger lib. 3 Iſag. Can. ubi etiam ait, *unaquæque tribus ſorte ſuum diem imperabat, iſque dies aut actus illius diei dicebatur* πρυτανεία. An potius menſem dicere voluit, non diem? Suidas: πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός. δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί. ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον. ἐπέβαλε δὲ ἑκάστῃ φυλῇ τῶν δέκα λε ἡμέρας, καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς. καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ϛ' ἀνὰ λε. Porro magiſtratus per ſingulas prytanias rationem reddebant, ut ait Lyſias κατὰ Νικομάχου

γραμμα-

γραμματέως initio; quod quomodo fieret, docet Pollux pag. 396 & 398. Schol. Hermogenis pag. 400. ὡρισμέναι ἦσαν ἐκκλησίαι κατὰ πρυτανείαν ἑκάστην τέσσαρες. δέκα δὲ οὐσῶν Ἀθήνησι φυλῶν ἐπρυτάνευον αἱ μὲν πρῶται λαχοῦσαι φυλαὶ τέσσαρες ἀνὰ λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λέ. μετὰ δὲ τὰς ὡρισμένας τοῦ δήμου συνόδους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἴ τι ἀναγκαῖον ἐμπέσοι πρᾶγμα, περὶ οὗ τὸν δῆμον ἐχρῆν συνελθόντα γνῶναι, σύγκλητος ἐγίνετο ἐκκλησία. προκατακεχρῆσθαι οὖν apud Demoſthenem ἐστὶ τὸ ἤδη τὰς ὡρισμένας ἐκκλησίας παρεληλυθέναι.

Pag. 253. βουλῆς.] Sic apud Schol. Comici in ἐκκλησ. pag. 735, ubi integra hæc annotatio iiſdem verbis legitur uſque ad λαχοῦσαι, niſi quod male περάτ. pro τάτ.

Πτυόδωρος ſcripſimus, non Ποιόδωρος.] At Πτοιόδωρος ſcribi poterat, ut apud Demoſthenem ſemper id nomen ſcribitur: ſed υ & οι literæ ſunt æquipollentes teſte Helladio Bezantinoo. Demoſth. περὶ παραπρ. in fine: οὐ Περίλαος ἐκεῖνος ἔναγχος ἐν τοῖς Μεγάροις ἐν τοῖς τριακοσίοις, ὅτι πρὸς Φίλιππον ἀφίκετο, καὶ παρελθὼν Πτοιόδωρος αὐτὸν ἐξητήσατο καὶ πλούτῳ καὶ γένει καὶ δόξῃ πρῶτος ὢν Μεγαρέων. Sic ὕαξ & οἴαξ dicitur teſte Heſychio in ὕαξ. Λυδίας & Λοιδίας fluvius in Macedonia. Πύθιοι apud Xenoph. de rep. Laced. in fine, Suidæ Ποίθιοι. Idem Suidas Πτοιόδωρος & Πτυόδωρος agnoſcit. Sic & pro ἀνεμοίτας Suidas ἀνεμύτας legit. Sic Κοινοπολίτης apud Photium de Soterico poëta pro Κυνοπολίτης: & in libris præſertim ab Aldo editis is error frequenter occurrit. Eodem modo apud Latinos *Mæſia* pro *Myſia:* & *Megalinæ pelles* pro *Mygalinæ. Hippo Diarrætus,* pro *Diarryto: mattea* pro *mattya: Cenocephali* in tab. Peuting. quæ notavit Salmaſius ad hiſt. Aug.

Pag. 254. Πυριλάμπους.] Erat Pyrilampes ſtudioſus alenda-

alendarum avium, ut ait Plutarchus in Pericle, & in Antiphonte. De Demo ejus f. Eupolis ἐν πόλεσι. καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἄρα κυψέλη ἔνεστι, ut refert Schol. Comici. De ſtudio alendarum ad certamen avium Plato 7 de legibus initio præclare. Ælianus lib. 5 de hiſt. animalium, Ἀθήνησι μέν γε ἐν ταῖς νουμηνίαις ἐκάλουν τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ τούτων (τῶν ταῶν) ἱστορίαν. καὶ ἐτίμησαν τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ χιλίων δραχμῶν, ὥς φησιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ λόγῳ πρὸς Ἐρασίστρατον. Idem ait Athenæus lib. 9, qui Antiphontis verba ex oratione περὶ ταῶν refert. ἀλλὰ τὰς μὲν νουμηνίας ὁ βουλόμενος εἰσῄει, τὰς δ᾽ ἄλλας ἡμέρας εἴ τις ἔλθοι βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχεν. καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ πρώην, ἀλλ᾽ ἔτη πλέον ἢ τριάκοντα.

Pag. 255. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἐρασταῖς ἐπιγράφειν πανταχοῦ.] Callimachus de Diagora apud Laërtium: αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Et Ariſtoph. Acharn. ὑμῶν τ᾽ ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον, Ἀθηναῖοι καλοί. Schol. ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως. ὁ δεῖνα καλὸς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλλ᾽ ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσα φέροιτο
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Plutarchus in libello περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι, ἐν δὲ τῇ θόλῳ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος λαθών τις ὑμῶν ἐνέγραψεν. Ἀχιλλεὺς καλὸς ἤδη τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸν ἔχοντος. Et Phidias in digito Jovis Olympii inſcripſerat Παντάρκης καλὸς, teſte Nazianzeno in Jambicis, & Suidas in Ῥαμνούσιος.

Pag. 256. Suidas.] Qui poſt illa οὐ πάνυ ait: ἔστι δὲ Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον ἐπιστολῇ. γυναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν ὀρχεῖσθαι αὐτὰς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου ἐγγύοντο.

Inter

Inter Decemviros illos.] Falſum eſt, nec verbulum ullum de Rhinone profert Xenophon.

Pag. 257. De Andocide loquitur.] Illo oratore, ut patet ex verbis Lyſiæ pag. 103. Harpocr. in καταπλὴξ & in Φαρμακὸς Lyſiam laudat ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. quæ verba in eo fragmento, quod habemus, cum legantur, dubium non eſt inſcribi debere κατ' Ἀνδοκίδου.

Pag. 258. Primi ſunt Phryges qui Βάκχους dixere Σαβοῦς.] Strabo lib. x. καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐστι, καὶ τρόπον τινὰ τῆς μητρὸς τὸ παιδίον παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός. Proverbiale eſt τοῦ πατρὸς aut τῆς μητρὸς τὸ παιδίον, quo uſus eſt Baſilius ep. 146 ad Libanium. Tertullianus 2 ad nationes cap. 13, & Varro eo titulo ſatiram ſcripſerat, ut teſtis eſt Nonius Marcellus. Sic apud Ariſtoph. in Avibus: πέρδιξ γενέσθω τοῦ πατρὸς νεόττιον. Porro ſacra hujus Sabazii Romam tranſlata ſunt. Vetus Inſcriptio apud Onufrium in civit. Rom. p. 247. *L. Luceio L. f. Tep. Hibero ſacerdoti ſacrorum Savadior.* Sabadius enim dicebatur vulgò, non Sabazius, teſte Macrobio lib. 1 Saturn. cap. 18, Arnobio lib. 5, Apulejo lib. 8. Cicero 3 de nat. Deorum. *Tertium Dionyſum Caprio patre, eumque Regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cui Sabazia ſunt inſtituta.* Sic pro *oryza*, *orydia*, & *trapedia* pro *trapeza* ut notat Salmaſius in Julium Capitolinum, ubi & inſcriptionem illam profert. Origenes lib. 1 contra Celſum, πιστεύοντας μητραγύρταις καὶ τερατοσκόποις μίθραις τε καὶ σαβαδίοις.

Pag. 259. Δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας.] Plurimi autores περὶ Ἡρακλείας ſcripſere. Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ τῶν καθ' Ἡράκλειαν memoratur in ſcholiis ad primum Apollonii pag. 55. itemque Προμαχίδας ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας p. 57. Κόνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ, quod opus de Herculis rebus fortaſſe

taſſe ſcriptum erat, ut Piſander Rhodius Καμιρεὺς poëta Ἡράκλειαν ſcripſit, ſed & Νύμφις Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ſcripſit teſte eodem Schol. lib. 2 p. 98, & Athenæo, & Plutarcho.

Pag. 260. Σεμνὰς θεάς.] Σεμνὰς Ἐριννῦς vocat Sophocl. in Ajace Maſtigoph. pag. 50. Pauſanias Corinth. pag. 42 σεμνὰς θεὰς ab Ath. dici notat, quæ ab aliis Eumenides, & Euſtathius ἰλ. ί p. 763.

Εἶναι θεαί.] Adde verba elegantiſſima, quæ ibi ſequuntur: ἡ δὲ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὸ ἱεροποιὸν ᾑρεῖτο, ᾗ τὰ τῶν Εὐμενίδων ἐπιτέτραπτο, ὧν καὶ τὸ ἱερὸν πλησίον ἵδρυτο τῆς βουλῆς, καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι διὰ τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ καθιδρύθη, βέλτιον δὲ λέγειν διὰ τὰ φονικά. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν φονέων ἐδικάζοντο, ἐκεῖ καθιδρύθησαν, ἵν' εἴ τι καὶ λανθάνειν μέλλοι τῆς βουλῆς, αὗται συναγωνίζωνται πρὸς τὸν ἔλεγχον ἐγγὺς ἐφεστῶσαι. Vide Harpocr. in Eumenides, ubi tres recenſentur, ſed Schol. Sophoclis in Oedipode Coloneo p. 272 ad illa

Αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχουσι γῆς τε καὶ σκότου κόραι.

Mox idem hoſpes:

Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
Εἴποι λεὼς νιν. ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

Schol. notat, Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, τάτε Ἀθήνησιν ἀγάλματα δύο, Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι. Mox: Ἐπιμενίδης Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας, ἐκ τοῦ, καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι. Ἴστρος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ, μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁλοκαυτῶσαι αὐταῖς οἶν μέλαιναν ἐν Καρυίᾳ τῆς Πελοποννησίας. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

νίδων. Porro hæ Eumenides, de quibus ibi Sophocles agit, erant in Hippio Colono, ut ipſe poëta ait. Aliud earum templum juxta Areopagum fuit, de quo vide Pauſ. Atticis p. 20, ubi Erynnides & σεμνὰς θεὰς eaſdem ait eſſe.

Pag. 261. Περὶ τὸ αὐτόν.] Inepta emendatio. Longe modeſtius, ſi contentus fuiſſet dicere: καὶ τρίτον αὐτὸν κατάρξάμενον τῶν ἱερῶν, in qua emendatione tantum καὶ tranſponitur. κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν eſt victimam cædere, de quo ad Diodorum Sic. notavi. Ariſtoph. in Avibus p. 587 ἱερεὺς ait, Εὐφημία 'ςω. Ait χρησμολόγος, μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου. Andreas Juſtinopol. qui barbare hanc comœdiam vertit, verbum verbo reddidit, *ne incipias hirco.* Occurrit frequenter apud Dionyſium Halic.

Alii etiam numero decem.] Pollux diſerte lib. 8 περὶ ἱεροποιῶν. δέκα ὄντες οὗτοι ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας &c. quæ ibi vide. Habet hæc Mauſſacus ex Etymolog. ἱεροποιοὶ κληρωτοὶ ἄρχοντές εἰσι, ί τὸν ἀριθμὸν, οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθυτοῦσι, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι, καὶ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων. τούτου δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. δ΄. οἱ λογοποιοὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. μὴ ἀγνοῶμεν, ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τὸν ἀριθμὸν δέκα. Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. οὐ προείλετο ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱ. α. ἐξ. α. α. καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου εὐθυνῶν φησὶ καὶ τὰς &c. Athenæus lib. 4 pag. 137. τοῦ μὲν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν εἰσενέγκαντος ὀψοποιοῦ λοπάδα πρὸς ἑτέραν τινὰ χρείαν, τὸν κέραμόν φασι κατάξαι πάντας τοὺς ἱεροποιοὺς ὡς μακρόθεν οὐκ ἀστείας παρεισδύσεως γινομένης. Συνιεροποιεῖον dixit Dinarchus. Sic enim in Polluce ſcribendum pag. 310.

Pag. 262. Demoſth. in Philippic. 4.] Errat Mauſſacus, nec locum Demoſthenis intellexit.

οἱ λοιποί.] Supple ϛρατηγοὶ, ταξίαρχοι pompas vobis deducunt, Delum videlicet aut Delphos, ubi ſacra patria faciebant Athenienſes, & propter Philippi claſſem opus habebant armatis militibus ac ducibus, qui pompam tutò deducerent.

Ἡ ὑπὲρ Σηκοῦ ἀπολογία.] Photius in bibliotheca, Παῦλος δέ γε ὁ ἐκ Μυσίας τὸν περὶ τοῦ σηκοῦ λόγον τῆς γνησιότητος τῶν Λυσιακῶν ἐκβάλλει λόγων &c.

Pag. 265. De Sciapodibus.] De modo eliciendi animas apud Sciapodes vetus autor apud Suidam in ψυχαγωγία.

Hæc omnia exſtant apud &c.] Additurque amplius Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτι ἐπανῆλθεν ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον.

Αὐτὸν πενθοῦντα.] Quam Menandri fabulam laudari memini à Stobæo, ſed index Autorum, quos laudat Stobæus, ut ſciunt cuncti, Latinus eſt, atque utinam Græcus extaret, certe neceſſe eſt in veteribus impreſſis ab Aldo & Baſileæ cuſis Græcum Indicem extare. Ante editionem enim Geſneri Latino-Græcus non eſt editus Stobæus. Apud Stobæum igitur ſerm. 233 ex verſione Geſneri laudatur Menander in ſeipſum lugente, ut proculdubio αὐτὸν πενθοῦντι legerit Geſnerus. quidam ſe ipſum lugebat ut mortuum. Eodem titulo comœdiam ſcripſerat Damoxenus quidam, ut Suidas ſcribit in Δαμοξ. laudans autorem hujus rei Athenæum lib. XI pag. 468. ubi de Elephante poculo.

Μαρωνήτας.] Μαρωνίτας ex nummis veterib.

Ἀπὸ συμβόλων δικάζειν.] Pollux lib. 8 de theſmothetis: καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικαστὰς ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι. Demoſth. περὶ Ἁλωνήσου. ταῦτα δὲ κύρια

ἴσασ,

ἔσεσθαι, οὐκ ἐπειδὰν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ παρ' ἡμῖν κυρωθῇ, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Et poſt: οὐκ ἐλυσιτέλει σύμβολα ποιησαμένους οὔτ' ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους, οὔθ' ἡμῖν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' ἡμεῖς τε τοῖς ἐκεῖ νομίμοις, ἐκεῖνοί τε τοῖς παρ' ἡμῖν τὰς δίκας ἐλάμβανον. Ait ſub Amynta patre Philippi, & aliis regibus Maced. qui Athenienſibus tributum pendebant, tamen non fuiſſe facta ſymbola, licet ſubdita eſſet tunc Athen. Macedonia, ac nondum inventis mercatorum judiciis, ἐμπορικαῖς δίκαις, ſeu potius nondum ſevere & exacte conſtitutis, quæ faciunt, ne ſymbola ſint neceſſaria. Vide in ἔμμηνοι. Minus id erat, quam ſocietas: nam cum iis, quibuſcum ſocietas aut amicitia non erat, σύμβολα intercedere poterant. Xenarchus apud Livium in lib. 41. *Nemo novæ ſocietatis conſtituendæ eſt autor; ſed commercium tantum juris præbendi repetendique ſit.* Æſchylus ἐν ἱκέτισι. ξένοισί τ' εὐξυμβόλους πρὶν ἐξοπλίζειν πρὶν δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. Iſocrates in orat. ad Nicoclem pag. 37, & p. 97, & in panegyrico pag. 125. Thucydides lib. 1 pag. 27 ξυνθήκας vocat, & pag. 51 ξυμβολαίας πρὸς τοὺς συμμάχους δίκας. additque: καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ποιήσαντες τὰς κρίσεις. Id eſt, *in noſtro foro cauſas eorum diſceptantes.* Eleganter Valla vertit *recuperatoria judicia.* Vide Feſtum in reciperationem. Et Demoſthenes contra Midiam: καὶ τὰ σύμβολα συγχέων, τὴν μὲν πόλιν ἐχθρὰν τῇ πόλει πεποίηκεν. Hæc fœdera aliquando æqua erant, aliquando iniqua, pro poteſtate atque opibus ejus populi, cum quibus jungebantur ab Athen. Hinc eſt, quod ait Heſychius: καὶ τοῦτο ἦν χαλεπὸν, *durum atque oneroſum.* Eo ſiquidem abutebantur Athenienſes. Athenæus lib. 9. καθ' ὃν ἦν χρόνον θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας, γραψάμενός τις καὶ τὸν Ἡγήμονα τὸν Θάσιον ἤγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας. (Et Xenophon de Rep.

Athen. pag. 494; & Iſocrates in Panath. pag. 495, 496. ex quo hæc etiam ad σύμβολα referri debere apparet. Libanius etiam declam. 19 de Athenienſibus: οὐ τὰς ἐν πόλεσι δίκας εἰς ἑαυτοὺς μετέθεσαν: & Dio orat. 38 ad Nicomedienſ. Ἀθηναῖοι ἐπολέμουν περὶ τοῦ δικάζειν οἴκοι τὰς ἀποίκων δίκας.) Hoc tamen ad σύμβολα non refero: ſed νησιωτικαὶ δίκαι ad diſtinctionem τῶν ἀστικῶν δικῶν dicuntur, de quibus Lyſias pag. 142 πρὸς δημοσίων ἀδικημ. ubi tempore belli juſtitium fuiſſe ait. At vero σύμβολα erant certa pacta, quæ inter liberas urbes aut populos convenerant, ut ſibi invicem jus redderent. Sic Achæi jus ſibi reddi à Bœotis poſtulant apud Polybium pag. 847, ut prius invicem ſolebant. Fuerat enim juſtitium in tota Bœotia, & ob continuos tumultus jura tam ſuis quam peregrinis reddere intermiſerant per multos annos. Et Pollux pag. 391 optime ad noſtram mentem: ἀπὸ συμβόλων δὲ δικάζεσθαι, ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐδικάζοντο. Sic & Delii, cum ex SCto Delos tradita eſſet Athenienſibus, ipſique, ne Athenienſibus parerent, Achaiam fugiſſent, atque ab Achæis civitate donati eſſent: ἐβούλοντο τὸ δίκαιον ἐκεῖ λαβεῖν κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον. τῶν δ' Ἀθηναίων φασκόντων μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς (Δηλίους) τῆς δικαιοδοσίας ταύτης, ἠτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Caſaubonus *juxta leges fœderis* vertit, minus recte. Senatus autem juſſerat Delios inſula excedere, ita tamen ut res ſuas aſportare eis liceret, unde materia litium, ut conjicere licet, extiterat Deliis adverſus Athenienſes. Polybius legat. 123. Ariſtot. 3 polit. cap. 1. οὐδὲ οἱ τῶν δικαίων μετέχοντες οὕτως, ὥστε καὶ δίκην ὑπέχειν καὶ λαμβάνειν. (Supple πολῖταί εἰσι.) τοῦτο γὰρ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι. Vide & cap. 6, & in rhetor. lib. 1 cap. 4.

Pag. 266. Φώρων κρείττω.] Ἀρχιφῶρα dixit Diodorus Siculus lib. 1.

Πρὸ

Πρὸ ἐτῶν.] Ita diſerte Suidas.

Pag. 267. Τραχηλίαις.] An τροχιλίαις, ut ſint trochleæ, qua voce uſus Ariſtoph. Λυσιςράτῃ pag. 883. τίω δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατιλυσπωμένίω. Dicitur & τροχιλία, & ſic ſcribendum, ut verſus conſtet. Polybius lib. 8 pag. 515. πρὸς ἣ τοῖς ἱςοῖς ἐκ τ ἄνω μερῶν τροχιλίαι πϱοσήρτηντο σιω̃ κάλοις. Caſaub. *in ſummis vero navium malis trochleæ, & in iis ductarii funes aptantur.* Et mox: ἕλκουσι διὰ τ τροχιλίων τοὺς κάλους ἐςῶτες ἐν πρύμναις. Moſchion de nave illa Hieronis διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, apud Athenæum lib. 5.

Pag. 268. Codex Fed. Morelli amplius habuit ἢ τραγωδεῖν δυναμένου.] Et Photius in lexico.

Lactantius.] Et Suidas longe doctius in τελογενὴς plures ejus cognomenti affert rationes.

Ὑπόλογον.] Ita Suidas.

Pag. 269. Ἀντίποινα λαμβάνειν.] Ποίνιμος δίκη Sophocli in Trachin. 359. ποίνιμοι δαίμονες dicuntur Syneſio ep. 57. ποίνιμοι Ἐριννύες Sophocli in Ajace Maſtigoph. Ælianus apud Suidam in ποινή. ὁ Ἀπόλλων φησὶ πρὸς Λοκροὺς, μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφῆσαι, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τ Ἴλιον τῇ Ἀθίωᾷ Κασάνδρας ποινίω, ἕως ἂν ἱλεώσητε τ θεόν. Quem morem paulo ante ſuam memoriam ceſſaviſſe ait Plutarchus de ſera Numinis vindicta, ubi & verſus affert elegantes. Hieronymus contra Jovin. lib. 1 cap. 26. *Juſtum eſt & Locras virgines non tacere, quæ cum Ilium mitterentur ex more, nulla obſcœni rumoris & pollutæ virginitatis ullam fabulam dedit.* De quo Locrenſium more plura Caſaubonus ad Æneæ Poliorcet. cap. 31. Sed nemo luculentius id narrat, quam Scholiaſtes Lycophronis pag. 173, ubi primas à Locris virgines ait miſſas eſſe Peribœam & Cleopatram, poſtea puellas annotinas cum nutricibus Ilium deſti-

deſtinatas, quæ ſorte ductæ fuiſſent, quas Trojani in mari occurrentes ſi forte ceperant, occidebant, καὶ καύσαντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις (Harpocratio in ὀξυθύμια) ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀπὸ Τρήρωνος ὄρους τῆς Τροίας τὴν ἄποδον εἰς τὴν θάλατταν ἔρριπτον. Locri vero alias mittere cogebantur. Quod ſi quæ evadere poterant, in templo Minervæ miniſtrabant, tonſis capillis priva tunica & diſcalceatæ. χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησιν Τίμαιος ὁ Σικελός. ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας καταλαβούσης τὴν Λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντα τὴν τιμωρίαν. Schol. Homeri ἰλ. Ν.

Ἐμποινίμοις (ſic ego lego, hodie excuſum eſt ἐμποίνοις.] Errat. Legendum enim eſt ἑπομένους.

Iſter.] Apud Plutarchum in tract. de muſica: καὶ ἡ ἐν Δήλῳ τε τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ (*Apollinis* ſupple) ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χάριτας τῶν τῆς μουσικῆς ὀργάνων ἑκάστην τι ἐχούσας &c. ὅτι δ' οὗτος οὐκ ἐμὸς λόγος, Ἀντικλῆς (f. Ἀντικλείδης) καὶ Ἴστρος ἐν ταῖς ἐπιφανείαις περὶ τούτων ἀφηγήσαντο. Ἀντικλείδης ἐν Δηλιακοῖς laudatur à Schol. Apollonii pag. 59, & 63 ἐν τῇ β Δηλιακῶν. *Deorum præſentiam* Cicero dixit, ut notat Caſaubonus ad Athenæum. Horatius: *Præſenti tibi maturos largimur honores.* Ovidius 2 Triſtium initio: *Per te præſentem conſpicuumque Deum.* Vetus Gloſſarium: *præſens*, ἐπιφανές. male vulgo ἐπιφανής. Sic Livius 29 pag. 529 in fine: *quæ non augendæ religionis cauſſa, ſed præſentis Deæ numine ſæpe comperta.* Et mox p. 530. *At Hercules in ducibus ipſis nullum Deæ numen apparuit, imo ibi præſens maxime fuit.* Hæc eſt vis hujus vocis tam apud Græcos, quam Latinos. Plutarch. in Marcello. Athenæum lib. 15 pag. 672. De præſentia deorum notavi ad Themiſtium. Athenæus lib. 12

Καρύ-

Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ ὑπομνημάτων, Δημήτριός φησιν ὁ Φαληρεὺς Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιπάτρου αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διετέλεσεν αἰτίαν ἔχων, ὡς τὰ ἐπιφάνια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Idem lib. 15 de Admeta Euryſthei filia ſacerdote Junonis Argivæ. θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν. Proclus in Heſiodum pag. 155.

Pag. 271. Illuſtriſſimus Scaliger &c.] Imo eo loco de variis Phorbantibus duntaxat loquitur, & de hoc ſolum Harpocr. locum, nil præterea affert. Fuit & Phorbas Athenienſis æqualis Theſeo, qui contra Thebanos pugnavit unà cum Theſeo & Paralo, ut docet Euripides in ἱκέτισι.

Ἄνδρων ἐν ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν.] Θεογνήτην τὴν Λαοδίκου μητέρα Ἰάσονος εἶναί φησι. Laudatur etiam Andron à Stephano de urbibus in Ἄργος, ni fallor. Schol. Æſchyli in Perſis p. 134. Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεύς φησι τὴν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην, χἂν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης Ἀσίαν καὶ Λιβύην. ἀφ᾽ ὧν τὰς ἠπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν. Laudatur à Strabone non ſemel.

Βοηθοῖς corrigendum & reſtituendum eſſe Γόησι.] Imo recte habet. Nam & βοηθοὺς docuit Ariſtomenes teſte Schol. Ariſtoph. in Acharnenſ. initio, ubi de hac voce ψαμμακοσιογάργαρα notat, unde corrigendus eſt Macrobius lib. 5 cap. xx, apud quem legitur Ariſtomenes ἐν μόθοις. Hæc omnia in Appendice ſua notat Mauſſacus. Sed Priſcianum corrigo potius, apud quem bis legitur Ariſtophanes βοηθοῖς lib. 17 & 18.

Pag. 272. Ἄταρνα vocari debeat illa civitas, ejus vero civis ſit Ἀταρνεύς.] Falſum, ut notavi ad calcem Herodot. ἐθνικὸν Ἀταρνείτης. Callimachus apud Laërtium in Pittaco. Ab Atarna Ἀταρνεύς. Ovidius in Ibim. Heſych.

ſych. Ἀ'πέρνα habet. Iſocrates in Paneg. pag. 137, & Xenophon pag. 249.

Pag. 273. Hyperidem laudat ἐν χαλκῷ.] Ἐν Δηλιακῷ conjiciebam, cum Ariſtoph. legerem unà cum Scholiis Græcis pag. 583. Verba ſunt: ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις, δεδήλωκε. Supra dixerat: ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν αὐτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ (Heſychius in χίοις) Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ΄ τῶν Φιλιππικῶν φησιν οὕτως. οἱ δὲ πολλοὶ τοῦ τοιούτου πράττειν ἀπεῖχον, ὥστε τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς, Χίοις διδόναι τἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed & Platæenſibus, ut narrat Herodotus. Eupolis ἐν πόλεσιν ait: αὕτη ἡ Χῖος καλὴ πόλις. πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας τε, ὅταν δεήσῃ, καὶ τ' ἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος. i. abſque virgæ ictu & abſque calcaribus. Apud Plutarchum ſæpe legitur, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος. Poſſit legi ἐν τῷ Κυθνιακῷ. Sic enim laudatur Hyperides à Suida in θαρραλέον.

Pag. 274. Καὶ πελτακὰν κυλητάν.] An forte καὶ πέρτακος aut περτακῶν κύλιγμα. i. *bovinum fimum*, *ſtercus*. Sed κύλιγμα à κυλίειν nolim affirmare. περτακῶν autem videtur omnino verum eſſe. Vide Heſychium, apud quem περιφόροι dicuntur οἱ τὰ κόπρια ἐπὶ τῶν ὤμων αἰρόμενοι. Male κόρρεια legitur. An πέρδακον i. *humidum*, teſte Strabone. Salmaſius teſte Mauſſaco in Appendice legit καὶ πέλτ' ἀναγκύλητα. id eſſet, *peltas, quæ anſa retineri haud facile poſſent*. Eſt enim ἀγκύλη, *anſa, jaculi amentum*. Ego malim παλτ' ἀναγκύλητα. eſt enim παλτὸν, ἀκόντιον, ut nemo neſcit; at πέλτον Græcum non eſt: itaque errat Salmaſius. Verſus Æſchyli intelligendus eſt de his, qui in extremo periculo ſe omni telo, quod obvium eſt, defendunt. Et jacula, inquit, ſine amen-

amentis, & lapides qui ad manum ſunt obvii, jaciens in hoſtem. Sic ἐπηγκυλωμένα τόξα apud Suidam: *probe tenſi arcus.* & ἐπηγκυλημένα ξύλα idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν. Porro Æſchylus in ea fabula Græcos poſt epulas ebrios inducit: & inter ſe rixantes prorſus ut Lapithas ac Centauros, quolibet telo certare, ac matulas etiam in capita adverſariorum illidere. Athenæus lib. 1.

Ὁ δ᾽ ἐστὶν ὅς ποθ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην
Ἔρριψεν, οὐδ᾽ ἥμαρτε. περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ
Πληγεῖσ᾽ ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ᾽ ἐμοί,

quod iiſdem pene verbis imitatus eſt Sophocles in Ἀχαιῶν συνδείπνῳ, ut refert Athenæus lib. 1 pag. 17. Sic ἀγκυλητοὺς κοττάβους dixit Æſchylus teſte Euſtathio Iliad. β pag. 344, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν δοράτων, ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Strabo in lib. x palta amentis jaci ſueta teſtatur his verbis. Διττὴ δ᾽ ἡ δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ᾽ ὡς παλτοῖς. Plura Cluverius in lib. 1 cap. 40 Germaniæ p. 352.

Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος.] Hæc & ſequentia, quæ à ſe emendata fuiſſe ait Mauſſacus, leguntur apud Schol. Comici in Acharnenſ. ne una quidem ſyllaba minus.

Pag. 275. Χρῆσαι.] Demoſth. περὶ παραπρ. συγκαλέσας ἐγὼ τούτους, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια. *quibus pecuniam mutuam dederam.* Supra dixit de captivis illis Halenſibus, καὶ ἐδανείζοντο ὁ μὲν τρεῖς μνᾶς, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ ὅπως συνέβαινεν ἑκάστῳ τὰ λύτρα. χρήστης pro debitore ſumitur à Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Ὀνήτορα ἐξούλης. Verſus hi Phocylidis deſcripti ſunt ex Schol. Ariſtoph. in Nubes, ubi Schol. notat Athenis χρήστας proprie dici feneratores, ut Ariſtophanes uſurpat; debitores vero χρεωφειλέτας

 & χρε-

& χρεωςάς. Idem notat Suidas in χρῆςαι. Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειςὰς χρήςας λέγουσι. τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας. Supra notarat, τὸ χρῆσαι τοῦ δανεῖσαι αἱρετώτερον· τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανείσασθαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Eadem ambiguitas in δανεῖσαι, teſte Etymol. in δανειζομένους. Scholia anonyma in Homer. Odyſſ. π pag. 195. ὥσπερ χρῆσαι λέγονται οἱ ὀφείλοντες καὶ οἱ δανείζοντες.

Pag. 277. Veneris.] Ita Heſychius in Ἀφροδίτη. Suidas, ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Ἀφροδίτης, ἅπερ πρῶτος ἐποίησεν, ὥς φησι Ζώπυρος, Θησεὺς, ἐπειδὴ Φαίδρα, ὥς φασι, ἐψιθύριζε Θησεῖ κατὰ Ἱππολύτου διαβάλλουσα αὐτόν. οἱ δὲ ἀνθρωπινώτερον φασὶ ψιθυριστὴν παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόρρητα συντίθεσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις, περὶ ὧν βούλονται. Sophocles in Ajace Maſtig. pag. x. τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, καὶ σφόδρα πείθει. Interpres recte ψιθύρους λόγους διαβόλους interpretatur. recte. Sic de Phædra Suidas ſupra ἐψιθύριζε.

Ἑρμῆς ἐπεισελήλυθεν.] Melius explico ex Servio in 1 Æn. ad illa, *tum facta ſilentia tectis*, notat: ut diis honos haberetur tacendo, qui mos cum interceſſit inter cœnandum, Græci quoque θεῶν παρουσίαν dicunt.

Pag. 278. In Pauſaniæ vero.] Alius eſt Pauſanias, qui τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν ſcripſerat, quod illius opus laudat idem Euſtathius commentario in Dionyſ. de ſitu orbis & paſſim comment. in Homerum. Citatur etiam à Scholiaſt. Apollonii lib. 4 pag. 219, & à Photio in Bibliotheca ſua cap. 153. Duos Pauſanias commemorat Suidas.

Ad In-

Ad Inſerenda diſſertationi & notis.

Pag. 281. Suidas proprie ἔργον appellat. &c.] Errat. Ait enim Suidas: deeſt τὸ, ἔργον. Sic enim intelligenda eſt parœmia. αὐτὸ δείξει τὸ ἔργον. *Hoc res ipſa patefaciet.* Recte ibi Andreas Schottus locum Platonis adducit. Utitur & Julianus ep. ad Alexandrinos, & Æſchines contra Cteſiph. pag. 60. καὶ αὐτὸ ἔδειξε τὸ ἔργον. Ariſtoph. in Λυσιστράτῃ pag. 859. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

Pag. 282. Anaximandrum.] Anaximander Mileſius ἡρωολογίαν ſcripſerat teſte Athenæo: id opus erat proſa oratione ſcriptum, in quo ea narrabat, quæ de Heroibus dicuntur: ipſa ejus verba refert Athenæus. Cave ergò quicquam mutes. Ἡρωολογία dicitur, ut ἀρχαιολογία, quo nomine Dionyſius & Joſephus πραγματείαν ſuam vocavere. Strabo lib. 2. ῥᾴδιον δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ πιστεύσειεν ἡρωολογοῦσι. Aliud eſt ἡρωελεγεῖον, quod Suidas μέτρον τι explicat, id eſt, *carmen elegiacum.* Zonaras in Phoca: ἐπεγράφησαν δὲ τῷ τάφῳ αὐτῶν τὰ ἡρωελεγεῖα ταῦτα. Sequuntur verſus elegiaci. Euſtathius ἰλ. ξ pag. 984. ἡρωελεγεῖον ἔπος.

Sed quo loco παρὰ ῥόον Αἰσήποιο legitur, reponendum Ἀσώποιο.] Nihil mutandum. Omnino enim *Æſepus* rectum eſt, teſte Plinio lib. 5 cap. ult. ubi & Æſepum non longe à Pario colonia ponit, quam Homerus Adraſtiam vocavit. At Aſopus Thebanum & Platæenſem agrum interſecat. Pauſan. Corinth. Adde quod Ἀσωποῖο ſcrib. eſſet, non Ἀσώποιο. Sed ſuper omnia eſt Homeri autoritas ἰλ. β pag. 88, qui locus notandus eſt, & Strabo lib. 13, Apollonius lib. 1, Florus lib. 3 cap. 5 *Æſapum* vocat, Schol. Apollonii pag. 54, poſtquam

de Æſepo dixit, ait, ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι, τὴν τὸ πεδίον (τῆς νηπείας ſupple) κατέχουσαν. ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Lege, ἢ καὶ πολλοῖς.

Pag. 285. *Do alicui epiſtolam quam reddat alteri.*] Livius pag. 533. *Legatis properè, priuſquam res vulgaretur, remiſſis, in Africam literas dat ad Regem.* Et pag. 798. *Motus his Senatus literas Lyciis ad Rhodios dedit.* Vetus autor apud Suidam: ἐξ εὐθείας. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἐνάρχησαι. Idem in ἐπιθέντες· οἱ δὲ πέμπουσιν τὸν ἰατρὸν ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν πλώτην. Et in ἐπιτίθημι.

Ἱνόποδες.] Gloſſæ: *pedes telæ*, ἱστόποδες. Etymolog. βείκελλος. ἄλλοι δὲ βεικέλλους τοὺς κελδίοντας παρὰ τὸ βεῖ καὶ τὸ κέλομαι ἢ τοὺς ἱστόποδας. Lege κελέοντας.

Sequuntur ea, quæ H. Valeſius in primis & poſtremis paginis notavit, partim ad antiquos Græciæ oratores ſpectantia, partim ad Harpocrationem, quæ ſuis locis ob certas cauſas poſita non ſunt.

Omiſit quid ſit ἀντίδοσις. de qua Iſocrates orationem ſcripſit. Porro in permutatione & actiones omnes ad actorem tranſibant, quas reus cedere debebat. Sic tutores Demoſthenis, ἀντίδοσιν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν (ὡς τὰς δίκας ἔμελλον εἰσιέναι καθ' αὐτῶν) ἵνα εἰ μὲν ἀντιδοίην, μὴ ἐξῇ μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν, ὡς καὶ τῶν δικῶν τούτων τοῦ ἀντιδόντος γινομένων. Sed Demoſthenes ἀπέπεσε τῶν λειτουργιῶν in 2 contra Aphobum. Semel atque iterum ſic ἀντιδιδόναι uſurpat Demoſthenes, contra Leptinen bis & contra Midiam.

Omiſit

Omiſit δημεύειν. quod ἁπλῶς & ſolitarie uſurpat bis Demoſthenes ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. explicat Heſychius: utitur Andocides p. 28.

Omiſit ἐπιπολάζειν. Demoſth. orat. 9 in Philipp. καίτοι πάνθ' ὅσα ἐξημάρτηται καὶ Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς τριάκοντα ἐκείνοις ἔτεσι καὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα, ἔλαττον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὧν Φίλιππος ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας. quod notandum ad chronologiam illius temporis. Supra πλεονάζειν dixerat de Lacedæmoniis, quod idem videtur ac πλεονεκτεῖν: *ſe manciper & ſe licentier plus qu'il n'eſtoit de raiſon.* Iſocrat. 358.

Μενεσθεὺς στρατηγὸς Ἀθηναίων, *admiral.* Demoſthenes ſive Hyperides περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Hujus meminit Demoſth. in epiſt. 3 pro Lycurgi liberis, & popularem ac δημοτικὸν fuiſſe ait, cumque eo Nauſiclem, Charetem, Diotimum, Eudoxum, Eudemum, Ephialtem, (cujus meminit Dinarchus contra Demoſthenem,) Lycurgum. Hos quidem ait ſua & fatali morte ablatos eſſe. Ipſos autem Athenienſes expuliſſe viros, qui populi partes tuebantur, Charidemum, cujus meminit Dinarchus ibid. & Philoclem & ſe ipſum. Μενεσθέως στρατηγίας meminit Dionyſius Halicarn. in Dinarcho in fine. ubi male νεμεσθήσεως legitur.

Ἐγκαθέτων ἀνθρώπων. *hominum inſidiatorum.* Demoſth. in epiſt. 3 ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων.

Εἰσιτήρια dies erat, quo Senatores primum magiſtratum inchoabant, ſicut quo deponebant ἐξιτήρια, teſte Heſychio. Suidas in εἰσιτήρια addit, πρώτην τὴν ἡμέραν Ἀθηναῖοι πρώτην τοῦ ἔτους νενομίκασι. Demoſthenes περὶ παραπρ. καὶ ἡ βουλὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε, συνειστιάθη. Volſius: *Senatus item communia ſacra habet auſpiciorum*, ut Senatores Rom. ad aram Victoriæ &

Con-

Concordiæ in ingreſſu ſacrificabant, teſte Symmacho aliiſque. Idem contra Midiam: *εἴασε μέν με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι καὶ καθάρξασθαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὅλης τῆς πόλεως. εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διῒ τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν, περιεῖδε δὲ σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα τρίτον αὐτὸν καὶ καταρξάμενον τῶν ἱερῶν.* Ulpianus in Midianam: *εἰσιτήρια δὲ ἐγίγνετο θυσία μελλούσης εἰσιέναι τῆς βουλῆς εἰς τὸ βουλευτήριον ὥστε κατὰ γνώμην ἀπαντῆσαι πραγμάτων σκέψιν.*

Item ἀπογνῶναι. Contrarium καταγνῶναι. Æſchines περὶ παραπρ. initio: & κατὰ Κτησιφ. pag. 60. & Demoſthenes κατὰ Ἀνδροτίωνος. & ſimiliter ἀποδιαιτᾶσθαι & καταδιαιτᾶσθαι de arbitris eodem ſenſu dicitur, quo ἀπογνῶναι & καταγνῶναι de judicibus. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, de materna dote ſic ſæpe loquitur.

Ἔνορκος. Æſchines περὶ παραπρ. ubi de Amphictyon. & κατὰ Κτησιφῶντος pag. 61. *compris dans le ſerment du traité de pais.* qui jurejurando continetur.

Ἀνεμέσητον. Æſchines p. 61.

Παραγγέλλειν στρατιὰν ἐπί τινα: milites ſcribere, expeditionem parare adverſus aliquem. Æſchines bis uſurpat ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ.

Εἰρηνοφύλακα. Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag. 72.

Ἔναυλον ἦν. In omnium auribus vox ea perſonarat. Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag. 77 initio.

Ἑλκοποιεῖς, exulceras. Æſchines ib. p. 79.

Ἁρπάγματα. Æſchines ib. p. 80.

Ἀγοράσματα ibidem. *ἀγοράσματα* item in prologo ad orationem contra Phormionem, (& in ipſa etiam oratione:) *ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων*, empta mea pecunia merces.

Διαπραξάμενος, qui malis artibus & ambitu aliquid perfecit. uſurpat Æſchines in eadem oratione ſæpiſ-

ſime,

ſime, p. 81. tamen & in bonam aliquando partem ſumitur à Demoſthene & aliis.

Κοιτᾶον: pernoctantem. Decretum Calliſthenis Phalerei apud Demoſth. pro corona.

Κλισίῳ, aut κλησίῳ, ut eſt in MS. Demoſth. pro corona p. 119. πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωι. Vide Heſych. in καλαμίτης, & corrige κλισίῳ, non ἡλισίῳ.

Ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Euſtath. Il. ό 1166.

Ἐπικέρδης ὁ Κυρηναῖος: immunitate donatus ab Athenienſ. quod in Sicula calamitate captivis Athenienſibus frumentum dederat, & poſtea Reip. Ath. talentum αὐτὸν ἐπαγγελλόμενος & ſua ſponte dederat. Demoſth. in Leptinen.

Κορυφαῖος ἡγεμὼν in unaquaque tribu, qui chorum ducebat in Dionyſiis. Demoſth. contra Midiam p. 393.

Ἀχερδούσιος. eſt δημότης. Demoſth. contra Midiam. Νικήρατος Ἀχερδούσιος, & Æſchines in Timarchum.

Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι. i. præparare actionem ſuam ſæpe jactando ſe illum & illum accuſaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines quos accuſare velis, & teſtes adverſus eos exarando. Demoſth. contra Androtionem verſus finem, ibique Ulpianus. Eſt & *proagon* pars quædam in comœdia. Sic *proagonem Acharnenſium* dicit Scholiaſtes Comici pag. 435. Occurrit etiam apud Demoſth. ut certo ſcio, forte ἐν τῷ περὶ παραπρ. imo apud Æſchinem pag. 61 contra Cteſiph. at Ulpianus in Leptinianam verſus finem pro *præjudiciis* uſurpat, & προδιαγνώσει utitur Plato de legibus p. 796.

Χοινικίδες. modioli coronarum, ubi Inſcriptiones ponebantur ejus, qui eam obtuliſſet. Demoſth. κατ' Ἀνδροτίωνος in fine. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων τῶν

νων τῶν χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης. &c.

Ἀποστρατηγὸν ποιεῖν. *depoſer de l'office de Capitaine.* diſcingere. Demoſth. κατ' Ἀριστοκράτους pag. 449. ἐπειδὰν τὸν μὲν Ἰφικράτην ἀποστρατηγὸν ἐποιήσατε. Τιμόθεον δ' ἐπ' Ἀμφίπολιν καὶ Χεῤῥόνησον ἐξεπέμψατε στρατηγὸν, πρῶτον μὲν τοὺς Ἀμφιπολιτῶν ὁμήρους οὓς παρ' Ἁρπάλου λαβὼν Ἰφικράτης ἔδωκε φυλάττειν αὐτῷ (Χαριδήμῳ) ψηφισαμένων ὑμῶν ὡς ὑμᾶς κομίσαι, παρέδωκεν Ἀμφιπολίταις, καὶ τοῦ μὴ λαβεῖν Ἀμφίπολιν, τοῦτ' ἐμποδὼν κατέστη. Nota hic Harpali nomen, qui diverſus ab Harpalo eo qui poſtea Alexandrum fugiens Athenas venit. ἀποδοκιμάζειν differt & ἀποχειροτονεῖν.

Καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ὑμῶν, καὶ οὐδὲν ἁπλοῦν ἔγνωκε ποιεῖν οὐδ' ἴσον. Demoſth. κατὰ Ἀριστοκράτους verſus finem, ubi de Charidemo: quæ poſt hæc verba ſequuntur, vide ad ἐκ περιαγωγῆς.

Εὐδέρκης quidam nominatur à Demoſth in fine orationis κατ' Ἀριστοκράτους, quem in gratiam Cerſobleptæ civitate donari una cum Charidemo, Ariſtocrates decretum ſcripſerat.

Ζῆν φιλοψυχήσαντας. Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ ad finem.

Ἐῤῥαψῳδηκότες μάτην ἡμεῖς. Demoſth. contra Ariſtogitonem in initio. i. perierunt nobis omnia noſtra verba.

In eadem pag. 496 legitur συνδιαβαπτίζεσθαι. παλιγκάπηλος. μεταβολεύς.

Pag. 497. Μοσχεύετε. *propagetis viridaria*, Volfius. μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα Schol. Comici in Acharnenſ.

Ib. Δυσκατάπαυστον δέ τι κινδυνεύει πράγμ' εἶναι πονηρία.

Ib. Σπαράττων.

Προσ-

προίσφορᾶς & προίσφέρειν, qui ante tempus inferuntur. Dem. πρὸς Πολυκλέα.

Α'νέκδοτος pro nondum elocata puella apud Demoſth. contra Neæram initio & in fine.

Καταστασιάζεσθαι & καταστασιασθεὶς, ſæpe apud Demoſth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & ante in Demoſth. legeram, id eſt, injuria & factionibus oppreſſus καταστασιασμένοι.

Ε'ριθοι. uſurpat Demoſth. contra Eubulidem: πολλὰ δουλικὰ καὶ ταπεινὰ πράγματα τοὺς ἐλευθέρους ἡ πενία βιάζεται ποιεῖν. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἢ προσαπολλύοιντο. ὡς γὰρ ἐγὼ ἀκούω πολλαὶ καὶ τίτθαι καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι γεγόνασιν ὑπὸ τῆς τῆς πόλεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους συμφορῶν.

Α'πρασία. Demoſth. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. cum nil vendi poteſt. *quand on n'a peu vendre ny debiter.* Sic contra Phormionem.

Α'ργὸν καὶ ἐνεργὸν ἐργαστήριον ibidem ſæpe dicit, id eſt, officina infructuoſa aut fructuoſa; cum ex opere aut negotiatione fructus percipitur, ἐνεργὸν dicitur; cum vero officina vacat & clauſa eſt, ἀργόν. Vide ad Strabonem & Iſocratem 290.

Ε'πικαρπίαι, uſusfructus, apud Demoſth. ibidem. & tota oratione καρποῦσθαι pro uſumfructum percipere. & in 3 contra Aphobum in fine: ὅλα τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ἐπικαρπίας ἀπεστέρησε. *Le principal & les arrierages.* Sic ſemper opponit. ἐπικαρπίαι pro fructibus apud Andocidem pag. 13. pro proventibus ἐπικαρπίαι Ariſtoteli Oeconom. 2.

Α'πεκλείσα pro eo, quod Juriſconſulti dicunt, excepi mihi: *je me ſuis reſervé.* Demoſth. in 2 κατ' Ἀφόβου.

Γόμος pro onere & mercibus navis, apud Demoſth. contra Zenothemidem initio, ἀπὸ τοῦ γεμίζεσθαι, quod eſt

 onerare

onerare navem, ut uſurpat Demoſth. adverſus Leptinem, & Iſocrates in Trapezitico. Demoſth. κτ̀ Διονυσοδώρȣ, κὶ τ γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος: *ayant icy deſchargé.* & ibidem: ἐξαιρεῖται τ σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Vendit.

Ἀποφαίνειν τ δίαιταν. arbitrium ſeu ſententiam arbitralem pronunciare. Demoſth. πρὸς Ἀπατȣ́ριον. & ἀπόφασις τ διαίτης bis uſurpatur ibidem.

Ἀνέπαφον ὑποθήκην. liberum pignus.i.nulli alteri obligatum quam creditori cui datur. Demoſth. adverſus Lacritum, & iterum ἀνέπαφα vocat ſimpliciter παρέχειν.

Δεῦρο. Vide Suidam in δεῦρο.

Ἔξέρα τὸ ὕδωρ. Demoſth. ὑπὲρ Φορμίωνος in fine, effunde aquam. Ariſtoph.

Τὰς διαδύσεις κὶ κακȣργίας. Demoſth. contra Timocratem p. 474, tergiverſationes & eluſiones.

Βασανιςὰς. Demoſth. πρὸς Παντάνετον. Locus eſt in ἐπιγώμ. Iſocrates. qui diſtinguendus eſt à δημοκοινῶ, licet & δημοκοινὸς eſſet βασανιςὴς aliquando. Antiphon contra novercam pag. 101. Ariſtoph. in Ranis: καὶ πῶς βασανίζω; reſpondet Xanthias, πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑςριχίδι μαςιγῶν, δέρων, ςρεβλῶν ἐπί τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθȣς ἐπιτιθείς. Mox: κἄν τι πηρώσω γέ σοι τ παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται. i. æſtimatio,

Ζυγομαχεῖν. ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματος, initio, eſt digladiari.

Dem. ibidem. μὴ ἔχε ȣ̓́τω πρὸς ὑμᾶς ἐθελέχθρως.

Ib. Ἀντιλαγχάνειν τ μὴ ȣ̓σαν, & ἀντίληξις formula reſortitionis dicitur.

Φυγοδικεῖν. Dem. πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ προικὸς μητρῴας. Judicium detrectare. *reculer, fuir.* at φυγοδικεῖν videtur aliud eſſe Polluci p. 395. Sic φυγομαχεῖν. Polyænus.

Κάμμει τῷ τυραννȣ̃ντι τ Μιτυλήνης ὑπηρετῶν, ὃς ϗ ὑμῖν κοινῇ ϗ ἐμοὶ ἰδίᾳ ἐχθρός ἐςι. Dem. ibidem.

Συςῆσαι

Συςῆσαι ἀποδοῦναι. Satisfieri jubere, Volfius in oratione contra Spudiam: & ibidem initio, καὶ τὸν Λεωκράτην συνέςησε, prædem dedit Leocratem. In ea vero contra Callippum initio, & ſæpiſſime in ſequentibus: συςῆσαι δὲ δεῖξαι τὸν ἄνθρωπον: cum quis pecuniam dat menſario, quam reſtitui Titio jubeat, ſi menſarius Titium noverat, ſatis habebat ejus nomen adſcribere cum nomine illius qui pecuniam dederat; quod ſi Titium non noverat, addebatur nomen alicujus noti, qui Titium συςῆσαι καὶ δεῖξαι menſario debebat.

Ἐπεβίωσεν μετὰ ταῦτα Πολύευκτος πλέον ἢ πένθ' ἡμέρας. Dem. contra Spudiam, *ayant ſurveſcu apres avoir fait teſtament.* & πρὸς Καλλικλῆν. Aliter Iſocrates trapez. πλέα, ſicque uſurpat initio.

Ὀτρυνεύς. δημότης nomen apud Dem. πρὸς Λεωχάρην initio, & iterum. καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ εἰς τὸν Ὀτρυνέων πίνακα τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐγγράφειν αὑτὸν, Ἐλευσίνιος ὤν, καὶ τοῦτο διῳκεῖτο. ἐπειδὴ περὶ ἐγγραφῆναι καὶ αὐτοῦ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ τῷ τῶν Ὀτρυνέων, μετέχειν τῶν κοινῶν. qui locus notandus. paulo poſt, ἐνεγράφη εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον, quod differt à Lexiarchico: illud enim Lexiarch. erat τῶν δημοτῶν. & mox: κωλυθεὶς δὲ ἐξελεγχόμενος πρὸς τῷ πίνακι. Hic πίναξ videtur fuiſſe penes ληξιάρχους. Vide Pollucem.

Ἐπικληροῦν eſt *ſortiri*, & ἀποκληροῦν. Dem. κατ' Εὐέργου initio. τούτου τοίνυν τοῦ ψηφίσματος γενομένου ἡ μὲν ἀρχὴ (ſic ſæpe infra eo loco pro ἄρχοντι, ut videtur) ἐπεκλήρωσε καὶ παρέδωκε τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει. Volfius male, *hoc decretum magiſtratus juſſit.* ἐπεκλήρωσε enim refertur ad τοὺς ὀφείλοντας, *debitores fiſci, quos prætor ſortito educens ex urna delegabat creditoribus fiſci.* Sic ἀποκληροῦν & ἐπικληροῦν apud Æſchinem contra Timarchum. Demoſth. contra Midiam initio:

παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τῶν ἀρχόντων ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Nota. vide ad Xenoph. Sic ἐπικληρῶσαι crebro dicit Demoſth. περὶ συμμοριῶν.

Καὶ ἐγὼ ἐπιμαρτυρησάμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Demoſth. κατ' Εὐέργου. Ego vero teſtatus eos qui aderant, me defendi. Infra: μάρτυρας μὲν ἐποιησάμην τοὺς παρόντας: teſtimonium denunciavi eis qui aderant.

Ὡς οὖν ἀληθῆ λέγω καὶ ἦρξε χειρῶν ἀδίκων Θεόφημος &c. & mox: ἡ δὲ αἰκία τοῦτ' ἐστιν, ὃς ἂν ἄρξῃ πρότερος χειρῶν ἀδίκων.

Ἄκακος. Demoſth. κατ' Εὐέργου. καὶ προσποιούμενος ἄκακος εἶναι: ſimulata ſimplicitate. & mox: ὁ δὲ ῥᾳδίως καὶ ἀκάκως ἀποκρίνεται. facile & ſimpliciter. & in fine ἄκακος καὶ ἀπράγμων dicit.

Ibidem, τὴν καταδίκην ἀπολαβεῖν & κομίσασθαι, rem judicatam recipere. *recevoir la ſomme en laquelle un autre a eſté condamné envers vous.*

Ib. Ἀμυχὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη. πελιὸν δὲ τὸ στῆθος. Ibidem: lividum pectus & unguium notas.

In κατὰ Ὀλυμπιοδώρου βλάβης λόγῳ initio: οὐδὲ διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων: nec ſequeſtrum ullum detrectans.

Ὑπεραβέλτεροι, Dem. κατ' Ὀλυμπιοδώρου verſus finem, εἰσὶν αἱ προφάσεις καὶ αἱ αἰτίαι. Nugatoriæ ſunt cavillationes. Vide Suidam in ἀβέλτερος.

In eadem κατ' Ὀλυμπ. ἢ διὰ τί σύ, Ὀλυμπιόδωρε, οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι.

In eadem μελαγχολᾶν δοκεῖ πᾶσιν. hoc eſt, ut ſupra dixerat, μαίνεσθαι, διαφθαρῆναι, παραφρονεῖν.

In eadem: ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων. Supra dixerat, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλά. ſplendide prodeuntem in publicum; *bravant de no-*

de noſtre bien. Sic ἔξοδος ſumitur apud Platonem de legibus.

χῶμα in Piræeo apud Demoſth. περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. Libanius in argumento explicat, οἰκοδόμημα ἐν τῷ λιμένι προβεβλημένον προσορμίσεως ἕνεκα καὶ ἀγορᾶς τῶν ναυτῶν.

Φερεφάττιον. Demoſth. κατὰ Κόνωνος. Heſychius τόπος ἐν ἀγορᾷ. recte. nam ex loco Demoſthenis patet in foro illud fuiſſe. *Proſerpinæ templum* vertit Volfius. Nam Φερεφάττη eſt Proſerpina, ſeu potius Hecate. Heſychius Φερεά. apud Ariſtoph. θεσμοφ. pag. 782. περσέφαττα.

Orationis Hyperidis, quæ ἐπιτάφιος dicitur, elegans eſt fragmentum apud Stobæum λόγῳ 278.

Θεοφράστου διαθηκῶν. Ὀργεῶνας non legitur in Theophr. teſtamento apud Laërtium.

Βλιμάζειν Schol. Comici in Equit. βλίττειν ἐστὶ τὸ ἀφελεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Adde pag 82. εὐξύμβολος καὶ δυσξύμβολος, pro eo qui libens aut ingratis confert, ἐρανίζει ſæpe Xenophon 2. ἀπομν. 436.

Suidas in ναυμάχιον. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λιπεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι, τοῦτο τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐκάλουν.

Suidas: παλαιὸν, οἱ ῥήτορες ἐξηγήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. οὕτω Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον, καί τι εἰ ἀπέδωκε τῷ Κλησικλεῖ τὰ παλαιὰς, ὥσπερ οὗτός φησι.

Suidas: πεπρᾶσθαι καὶ πωλεῖσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πεπρᾶσθαι πάντη καὶ πάντως ἀπέβη. τὸ δὲ πωλεῖσθαί ἐστιν, ὅτι οὐκ ἀποβαίνει. ἐνδέχεται γὰρ τὸ ἔτι πωλούμενον μὴ πραθῆναι.

Suidas: προδικασία, οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ, (hoc erat forum criminale) περὶ τῆς δίκης

διαπ-

διαπλέουσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγωνται, καὶ τοῦτο ἔλεγον προδικασίαν.

Suidas: πύθιον ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονὸς, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἀνετίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ θαργήλια.

Στράττις Λιμνομέδα. Suidas in Στράττις, inter ejus fabulas λιμνομέδων.

Suidas in συγκομιδή. Θουκυδίδης ἐν γ'. καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα.

Suidas in ὑπὸ μάλης citat Lyſiam ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν.

Suidas in φαυλόν. Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγάλην καταγινώσκεις. Εἰ γὰρ ἦθος πιστὸν καὶ τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ ἔννοιαν οὕτως ἀπροφασίστως, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ' ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, ὃς ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν.

Φορμίσιος nomen proprium apud Ariſtoph. in Ranis. & Dinarchum κατὰ Δημοσθένους.

Idem de Æaco ſcribit Ovidius Metam. Libanius βασιλικῷ. ἐπεὶ καὶ τὸν Αἰακὸν οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε μέγιστον μαρτύριον δικαιοσύνης παρῃρῆσθαι, εἰ μὴ τῶν ἀέρων ἀκρασία τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐκείνου χρείας καταστήσασα παρέχειν, ὅστις ἦν, ἐπιδείξασθαι. Idem de Minoë Plutarchus Theſeo. Iſocrates Euagora pag. 379.

Ἀπολογία.] Demoſth. procemio 58 ſic utitur: τοὺς μὲν ἄλλους ἅπαντας ἔγωγε ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν προτεινομένους ὅταν τι πιστεύωσι δικαίως αὐτοῖς πεπρᾶχθαι. οὗτοι δ' αὖ τοὐναντίον ἐγκαλοῦσιν, εἰ περὶ ὧν ἡμάρτηκε νῦν ἀναθέσθαι βούλεσθε, τὴν ἀπάτην κυριωτέραν οἰόμενοι τῆς μετὰ τοῦ χρόνου βασάνου. Ubi Volfius male vertit, *prorogare vultis*. ἀναθέσθαι enim aliud eſt. de quo vide Harpocr. & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει: καὶ περὶ ὧν μὲν ἄν τις ζῶν αἰτίαν σχῇ περὶ τοῦ γένους, δίκαιον τοὺς παῖδας τὴν ἀπολογίαν παρέχειν. Et initio περὶ παραπρ.

παραπρ. τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν, ἀθώας τὴν ἀλογίαν ὁρῶ περιγινομένους, τουτονὶ δὲ Αἰσχίνην πολὺ τἀναντία τούτων.

In Ἀκαμαντίδαι. Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ. ἐμέμνηντο Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τῆς μητρός φησιν Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. Æthra mater Theſei fuit, Phædra conjux. recte ergo Phædram legit Volſius.

Ἀντιοχίς.] Demoſth. ibidem, οὐκ ἠμνημόνουν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους ὄντα Ἀντίοχον. ex Midia Phylantis f. Pauſanias Phocicis pag. 258 & pag. 3 in fine. Sed Μιδέας utrobique ſcribendum eſt.

Adde pag. 29. *pes veli* videtur intelligi, quem Græci πόδα appellant.

Ἑστίαν βουλαίαν.] Notandum eſt. de Veſta multa Plato. ἑστίας βουλαίας meminit Æſchines περὶ παραπρεσβ. Διὸς βουλαίου, qui erat in curia 500, meminit Pauſanias pag. 3 Atticis.

Μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι, *proferre teſtimonium*, ſeu *teſtem.* Dem. πρὸς Τιμόθ. & initio jam dixerat & alibi legi. In fine ejuſdem, ἐμβαλλομένου γὰρ μου ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον, ἐν τῇ προκλήσει τοῦ ὅρκου ſcilicet. An inde ergo dictum eſt? Dem. κατὰ Κόνωνος. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ. Supra dixerat, ἐπὶ διακρούσει καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους ἐθέλειν.

Ἀπαγορεύειν.] Lyſiam ait uſurpaſſe in ἐρωτικῷ. ἐρωτικὸς Lyſiæ fere integer eſt apud Platonem in Phædro initio. Lyſias ſeptem epiſtolas compoſuit, unam πραγματικήν, cæteras ἐρωτικάς, ὧν αἱ ε πρὸς μειράκια. Demoſthenes ἐρωτικὸν λόγον ſcripſit, quem tamen ejus eſſe legitimum opus dubitat Pollux. In Demoſthenis ἐρωτικῷ legitur, νυνὶ δὲ δέδοικα μὴ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀπειρηκόσι χρη-

κόσι χρησόμεθα τοῖς ἀκροαταῖς, εἰ περὶ τῶν μάτίω περθρυλώμεθα, nugemur.

Hyperides laudatur ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. Callippum Pæanienſem accuſavit Hegeſippus teſte Libanio in argumento ad orationem περὶ Ἁλοννήσου. Sed quod ait in ea oratione dici ab oratore, ſe feciſſe reum τῶν παρανόμων Callippum, id non legitur in ea oratione; ſed de Philocrate tantum id dicitur: ut Libanii ſit error.

F I N I S.

INDEX

INDEX RERUM
ET
VERBORUM.

A.

A & ω mixta 194
A in principio omiſſum 216
Abare 209
Abaris. 205
Abderus 211
Ἀγκύλη 338
Ἄγλαυρος 206
Ἀγνίας Buſeli filius 137
Ἀγορὰ ἐφορεία 83
Ἀγοραῖος Ἑρμῆς 79
Ἀγορανόμοι 250
Ἀγορεύσματα 344
Agrauli templum 318
Ἀχαιοὶ 2
Ἀχύλη, δῆμος 21
Ἀγκάπιδες θεράπαιναι 208
Agyrrhius vel Argyrius 2 3 91 209
Agon gymnicus primus 57
Ἀδελφίζειν 209
Ἀδηφάγοι 3
Ἀδικίου δίκη 209
Ἀδύνατοι 4
Ἀεὶ pro ἕως 210
Ἀειλογία 352
Æris confeſsi 257
Ærope, fabula 103
Ἄθηλος ἵππος 338
Ἀθηναῖοι & Θηβαῖοι confuſi 98
Athenarum numerus civium 141.
· tributi quantitas. 144
Athenienſes αὐτόχθονες 28
Athenogenes 140
Athenodorus dux 4
Ἆθλον 57
Αἰγιαλεῖς 4
Αἰθιόπιον Athenis 245
Αἶνος urbs, αἴνιοι cives 5
Αἴρειν κακῶ 102
Æſepus vel Æſapus fl. 341
Æſion 8
Æſchines hiſtoricus 298
Æſchinis fratres 212
Æſchrion 298
Αἴπιαξ 88
Ἄκακος 350
Ἀκηφεὶ 5
Ἀκονιτὶ 135
Acuſilaus 135
Ἄκρατος 5
Actæa 6
Ἀκτὴ 5
Ἄκλον 212
Aqua in cærimoniis nuptiarum 120
Ἀλάστωρ, ἀλάστωρ δαίμων 6
Alexander Epirota 38
Alexander Margites 307
Alexander Pheræus 7
Aleuas 185
Alcibiadis ſtemma 213
Alcimus 215
Ἀλκυονίδες πόλεις 123
Ἀλοᾶν 232
Ἀλογίου δίκη 119
Ἄλογοι in erano 216
Alope fabula 216
Ἁλὸς πεδίον 213
Ἄλος urbs 212
Alphabetum Atticum 253
Amadocus 216

Ἀμαλκιοῦν 121 & Amalcium mare 122
Amantium nomina paſsim ſcripta 328
Ἄμιπποι 8 217
Ἀμμωνὶς ναῦς 218
Ammonius 291
Amores & Cupidines dedicati in Gymnaſiis 96
Ampulla olearia 255
Ἀμφιγνοεῖν 8
Ἀμφικτύονες 276
Amphipolis 9
Ἄμφιπποι 217
Ἀμφορεὺς 150
Ἀμφοτερόπλουν δάνεισμα 9
Ἂν 207
Ἀναβάται 234
Ἀναβολὴ 52
Ἀνάγειν redhibere 219
Ἀνάγεσθαι 105
Ἀναγὴς 220
Ἀνάγκη 270
Ἀνάδικος 9
Ἀναίνεσθαι 10
Ἀνάκαιον 221
Ἀνακαλυπτήρια 223
Ἀνάκωλος 84
Ἀνακρίνειν, ἀνάκρισις δίκης 10
Ἀνακρίνειν, & ἀνακρίνεσθαι 275
Ἄναξ, anactes 224
Anaximenes 219 288
Ἀνασεῖσαι 11
Ἀνασυνδιάζεσθαι 12
Ἀνάσπαστος 212
Ἀναστῆναι 213
Ἀνατὶ 11
Ἀναφορὰ 20
Ἀναχαιτίζειν 226
Ἀναψηφίζειν 74
Ἄνδηρα 12
Andramon 219
Ἀνδραποδιστὴς 12
Androclus 99
Andron 337
Androtionis perverſa laus 158 184
Ἀνέκδοτος puella 347
Ἀνέπαφος 348
Ἀνὴρ 49
Anthea 13 227
Ἀνίδρυτος 14
Anni Attici ratio 265
Anni inter Ilii excidium & Romam conditam 81
Ἀνοικοδομεῖν 106
Ἀντεγγράφειν 15
Ἀντιποιεῖν 284
Ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς 35 184 228
Ἀντιγραφὴ 15
Ἀντίδοσις 15 342
Ἀντιλαγχάνειν 348
Antimachi Lyde 314
Antipodes 191
Antiphontes 229
Antiphontis caſus 174
Anytus primus corrupit judices 37
Ἀνώγεον 220
Ἄξονες qui & quo loco propoſiti 229
Ἄξυλος 122
Ἀπατούρια 231
Ἀπελθεῖν 232
Ἄπη 211
Apium paluſtre Nemeonicas coronat 57
Ἀπήλικος ἵππος 338
Ἀποβατικὸς 233
Ἀπόγεια 67
Ἀπογνῶναι 344
Ἀπογράφειν 182
Ἀπογραφὴ 16 241
Ἀποδεῖξαι 235
Ἀποδιαιτῆσαι 344
Ἀποδοκιμάζειν 49
Ἀποκαταστῆσαι 275
Ἀποκηρύττειν 17
Ἀποκλείειν 347
Ἀπόληξις, nomen proprium 19
Apollo Ἀγυιεὺς 208 Κώϊος 115 Ἀρχηγέτης 302 Πατρῷος 18 Hyacinthius 206
Ἀπόμισθος 18

Ἀπομα-

Ἀπομύσσεσθαι 278
Ἀπόῤῥητος de verbis & rebus 238
Ἀποστρατηγὸς 346
Ἀποστροφὴ, mora 19
Ἀποσχεδιάζειν 226
Ἀποσχοινίζειν 16
Ἀπότροφος 241
Ἀπολεμεῖν 14
Ἀποτίμημα 239
Ἀπουσία 44
Ἀποφαίνειν δίαιταν 348
Ἀποφέρειν 20
Ἀποφοιτᾶν 345
Ἀποφορὰ 241
Ἀποχειροτονεῖν 74
Ἀποχειροτονία 106
Ἀποψηφίζεσθαι 20 probare, abſolvere 243
Ἀποψήφισις 40
Ἀπόψων καὶ λυμαινόμενος 235
Ἀπρουσία 347
Ἀπροβούλευτον 20
Ἀπρόσκλητος δίκη 112
Ἀπροστάσιον 20
Ἀπροστάτου 243
Ἀπφὰ ſoror 209
Arbelus 210
Arbitri in templis pronunciabant arbitrium 73
Argaus 21
Ἄργη 243
Ἀργὸν ἐργαστήριον 347
Ἀργυρῖτις γῆ 21
Ἄρδηττος 245
Ἀρεοπαγῖται 83
Areopagus ἡ ἄνω βουλὴ 166
Arignote 82
Arida ſaginatio 135
Ariſtoteles pictor 85
Ariſtyllus 245
Arcades αὐτόχθονες 28
Ἀρκτεύειν 246
Ἀρκτοῦρος 246
Ἀρκὸς inventum Thebis 16
Harpocrationes 201
Artabazus 107
Artemidorus 34
Artemiſia fatum 22
Artemiſia ſtemma 247
Ἀρχαιολογία 341
Ἀρχαῖος 245
Ἀρχαῖος πόλεμος 23
Ἀρχαιρεσιάζειν 23
Archedice 186
Ἀρχέθεωρος 92
Archinus 253
Ἀρχιφῶς 334
Ἀσπιδοποιὸς 245
Ἄσσα, ἅττα 251
Aſſeres 177
Ἀστάθμητος 25
Ἀστὴρ terra Samia 266
Ἄστιχθον χωρίον 249
Ἀστράβη 244
Ἀστυνόμοι 249
Ἀσύνθετος 25
Ἄσωπος fl. 341
Ἄτακτος 147
Ἀτελεῖς 338
Ἀτεχνῶς 251
Ἀτλαντικὸς Hellanici ſcriptum 139
Ἄττης 252
Ἀττικιστὴς 309
Avertere navem 105
Αὐθέντης 27
Αὔλειος θύρα 27 127
Αὐλὴ 145
Aureus eſto 70
Αὐτοδικεῖν 256
Αὐτοέντης 27
Autocles 256
Αὐτολήκυθοι 255
Autolycus 256
Αὐτοπενθῶν fabula Menandri 332
Αὐτοσχεδίως 225
Αὐλοτρύπης 301
Ἀφαιρέσεως actio 28
Ἀφανὴς οὐσία 257
Ἀφετηρία 30
Ἀφλυάζειν 81
Ἀφίδναι 94
Ἀφίστασθαι εἰς ἐλευθερίαν 238
Ἀφορμὴ 258
Ἀφοσιῶ 29

Ἀφοπύζεσϑαι 259
Ἀχαρνεῦσι 259
Acharnenſes carbonarii 302

B.

Βαύκαλος 308
Βαλβὶς 29
Βάραϑρον 30
Βασανισὴς 348
Βασιλεὺς Athenis 85 86
Βασιλικοὶ νόμοι Athenis 240
Batrachus 195
Βαυβὼ Cereris hoſpita 260
Βίβασον 260
Βῆσα, pagus Atticæ 31
Βλιμάζειν 351
Βόρειον τεῖχος 43
Βουλαὶ in Attica geminæ 176
Βουλαία ἑςία 353
Βουλεία, βουλεύειν 263
Βουλεύσεως γραφὴ 200
Βουλευτὴς 31
Βουπορϑεῖν 137
Βουχέτα urbs 32 263
Βοώτης 263
Βρυλλιχίζειν 32
Βύζειν 150
Byrrhias 256
Butes 263

Γ.

Γαμήλια 33
Γάνος, urbs 34 131
Γεισποδίζειν 54
Γεννῆται 264 315
Γεραῖραι 265 312
Γεργύρα 35
Γεωφάνεια 266
Γήπεδον 34
Γίσσα 34
Glaucus Teius vel Rheginus 130
Γόμος 347
Γοῦτος, guttum 255
Γράμμα aliud ςοιχεῖον 207
Γραμματεῖον 244
Γραμματεὺς τῆς βουλῆς 35
Grammaticæ poëtices interpres 202
Γύλιος 36
Γυπαίετος 36

Δ.

Daira 36
Δακτύλιος δημόσιος 184
Damaſandra 310
Δανειςὴς 340
Dare alicui literas ad aliquem 342
Δαὶτος ἀγαϑῶν 37
Δεῖγμα in urbibus 37
Δεκάτην ποιεῖν, ἑςιᾶν, ϑύειν 274
Decem magiſtratus Athenis poſt xxx 267
Δηλιαςαὶ 39
Denunciare 112
Deſcribere bona alicujus 17
Devehere 104
Deſultor 234
Δήμαρχοι 311
Δημεύειν 343
Δημοσίων ἀδικημάτων δίκαι 209
Demoſthenis epiſtolæ veræ 195
procemia 23
in Δημότας primo, tum φράτορας inſcribebantur 198
Διάφραγμα σκευῶν in navibus 40
Διαχάρισαι δίκην 41
Διαδικασία 17
Διαδοῦναι 41
Διαδόσεις 348
Διαϑέσϑαι 42
Διαιτᾷν 148
Διαιτηταὶ 42 53
Διακρατῆς 350
Διαμαρτύρασϑαι 44
Διαμαςιγος 44
Διαπράξασϑαι 44
Διασκευάσασϑαι 45
Διαχειροτονία 45 74 106
Διαψήφισις 46 75
Διδάσκαλος χορῶ 47
Διδόναι ὅρκον 278
Διεγγυηϑῆναι 47
Διελεῖν 97
Διέτης 68
Dieuchides 208
Διῆρξα 47
Δίϑυρον 152

Δικαιώματα πολέμων 273
Δικαίωσις 47
Διογνώμων 67
Διοικίζειν πόλιν 48
Διόνυσια 236
Διόσκουροι 225
Διοπλίζειν ναῦν 48
Diſſolvere argentariam 13
Divortia apud archontem fieri ſolita 19
Διωμοσία 228
Δοκιμασθεὶς ἀνὴρ 49
Δορδίχος 176
Dos in prædiis collocata 240
Duloreſtes 317
Δοῦλος 229
Dracontides 49
Δραχμὴ χαλάζουσα 91
Δρομαδάμφιον 218
Δρομοκήρυκες 272
Δρῦς *urbs* 50

E.

Ἐγγράφειν ὀφείλοντας 31
Ἔγκτητος 343
Ἐδυλιάσαι 51
Ἐθελέχθρους 348
Ἔθνη ἐν πόλει 51
Ἔθος, νόμος ἄγραφος 239
Εἴδη 61
Εἰσαγγελίαι 52
Εἰσιτήρια 343
Εἰσφοραὶ 181
Εἰσφρέσθαι 54
Ἑκατομβαία 313
Ejurabant aliquod munus per alium 64
Ἐκρίτης νᾶσος 54
Ecatomnus 247 275
Ἔκδεια 54
Ἔκδοσις 55
Ἔκδρομοι 217
Ἔκκλητος πόλις 55
Ἔκμολος 58
Ἔκμισθοι 237
Ἐκπολεμοῦν πόλεις 56
Ἐλάδιον 122 305
Elementum differt a litera 208
Ἔλιξος 57
Ἐλλανοδίκαι 276
Embarus 246
Ἐμβολιμαία 57
Ἔμβολος 58
Embractum 61
Ἔμμηνος 58
Ἔμποροι καὶ ἔμποροι 138
Empedocles Alexamenus dictus 205
Ἐμπήκτης 84
Ἐμπῖσαι 62
Ἔμπουσα 58
Ἐμφανῶν κατάστασις 52
Ἐναγής 220
Ἐν αὐθ' ἑνὸς 171
Ἐναύλια 223
Ἔναυλον ἐω 344
Ἐνδείξεως *actio* 85
Ἔνδειξις 231
Ἐνεπίσκημμα 60
Ἐνθήκη 258
Ἔνθρυπτα 61
Ἔνορκος 344
Ἐνσημαίνεσθαι 62
Ἐντελής 3
Ἐνθυμᾶσθαι 60
Ἐξαιρεῖσθαι *exonerare naves* 177
Ἐξαιρέσεως *actio* 29
Ἐξαρᾶσθαι 63
Ἐξεγγύησις 63
Ἐξηγητικοὶ, ἐξηγηταὶ 202 277
Ἐξετάζεσθαι μετά τινων 63
Ἔξοδος 350
Ἐξοικίζεσθαι 48
Ἐξ Οἴου 137
Ἐξορκίζειν 303
Ἐξορκῶσαι 303
Ἐξορχήσασθαι *ſacra* 64
Ἐξούλης δίκη 147
Ἐξόφθαλμος 288
Ἐξωμοσία 64 192
Ἐπανασείειν 11
Ἐπαναφορὰ 65
Ἐπαυξῆσαι 281
Ἐπιβάτης 66
Ἐπιβολὰς 66
Ἐπιβολὴ 67

Ἐπίγλα 67
Ἐπιγνώμων 67
Ἐπιχαίρειν 279
Ἐπιδέρκης 345
Ἐπιδεστὶς ὕδωρ 68
Ἐπίθετα ἱερά 69
Ἐπὶ θρασύλλου 69
Ἐπικαρπίαι 347
Ἐπίκληρος 280
Ἐπικηρυκεύεσθαι περὶ χρημάτων 146 280
Ἐπικληρῶν 349
Epicrates Saceſphorus 281
Ἐπιμαρτύρεσθαι 350
Ἐπιμεληταὶ μυστηρίων 70 ἐμπορίου ibid.
Epemenides καθαρτὴς dictus 205
Ἐπιμελεία 71
Ἐπίπεμπτος 67
Ἐπιπολάζειν 343
Ἐπισκήπτεσθαι 65
Ἐπίσκηψις 44
Ἐπίσκοπος 246
Ἐπιστάτης 72
Ἐπιπλεῖν ψῆφον 75
Ἐπιπλέοντα 73
Ἐπί τινι πράγματι δανείσασθαι 53
Ἐπιτροπή 43 73 211
Ἐπιτροπικὸς λόγος 22
Ἐπιφανεῖς, ἐπιφάνεια 336
Epichares 73
Ἐπιχειροτονεῖν 74
Ἐπιψηφίζειν 74 284
Ἐποικοι 111
Ἐπόπτης & μύστης 226
Ἐπορθιάζειν 16
Ἐπωβελία 75
Ἐρανίζειν 75 284
Ἔρανον συλλέγειν 157
Ἔρανον φέρειν 216
Eratoſthenis Chronologia 81
Ἐργίσκη, Ergeſſus 76
Ἔργον αὐτὸ δείξει 341
Eretrienſes 126
Erechthei filia 190 262
Ἔρηθοι 347
Ἐρικεῖ 161
Ἐρκεῖος Ζεύς 77
Ἑρμῆς ἀγοραῖος 78 Eratoſthenis 243
πατρῷος 236
Hermippus 98
Ἑσία 29
Ἐσχάρα 287
Ἐσχαλιά 79
Ἑστιοκρήτης 79
Ἑσπέρας πλοῦν δίδομαι 9
Ἑτυμότης 28
Εὐανδρία 79
Eubuli tres 80 alius 91
Εὐδέρκης 346
Εὐεστώ 210
Εὐημερία 81
Εὐλαλος 81
Euenus 287
Euthias 288
Eumenides 313 330
Eumolpus 261
Εὐνεῖδαι 81
Euripides dictus jactus talorum 104
Euryſaces 82
Εὐσύμβολος 82
Εὐτελῶς in ſolutione 242
Ἐφ' ἑαυτοῦ 99
Ἔφεσις 40
Ἐφέτης 83
Ἔφηβος 68 318
Ἐφορία ἄγρεϊ 83
Ἐχῖνοι 43. 84
Ἐωλος 84

Z.

Z in δι mutatum 329
Ζεὺς ἐλευθέριος, σωτὴρ 57 ἑρκεῖος 77 κτήσιος 299 πατρῷος 236
Ζητηταί 85
Ζειραί 85
Ζυγῖται 96
Ζυγομαχεῖν 348

H.

Ἥβησαι ἐπὶ διετὲς 68
Ἡγεμόνες Athenis 86
Ἡγεμὼν συμμορίας 179
Ἦθμος χοινικὸς 196
Ἥϊστο 114
Ἠϊὼν urbs 88
Ἡλιαία 87

Ἡμεροσκόπος 273
Ἡμιόλιος 87
Ἤπειρος Asia ſub regno Perſarum 87
Ἡράκλεια dies feſti 88 item res Herculis 329
Ἡράκλειον templum Herculis duplex in Attica 88 Ἀλεξίκακος 126
Heraclides Tarentinus 167
Ἡρῷον 88 141
Ἡρακλειγαῖον 341
Ἡρωολογία 341
Heroum occurſus infauſtus 316
Heſiodi γυναικῶν κατάλογος 191
Ἡφαίστειον Athenis 113

Θ.

Θίασος 264
Θίασος ἀγαθῶν 37
Theognis poëta, Chion 289
Θεοὶ μητρῷοι 18
Theophraſtus περὶ καιρῶν 283
Thermopylæ 290
Θέσις pro hypotheca 89
Θέσθαι ὅπλα 89
Θέσθαι εὖ τὸ παρὸν 221
Theſſali a regibus tempora numerabant 186
Θέτης creditor 90
Θεώρετρα 222
Θεωροὶ 92 218
Thebani tibicines 14 inventores ἄρμεῖος 16
Θησεῖον Athenis 93
Θῆσσα 93
Θιμόδρων 93
Θόλος 291
Θόρακος δῆμος 94
Thraces non occidunt ſe invicem 173
Θρασύλλος 194
Θριασίαι πύλαι 14 227
Θρεπτήριος 291
Θύμος infelix arbor 141

I.

Ἱδρὺς ξηρὸς 136
Ἱέραξ 94
Ἱερὸν in Boſporo 83
Ἱερὸν ὄρος in Thracia 76
Ἱεροποιοὶ Athenis 331
Ἱερώνυμος 94
Ἰθύφαλλοι 94
Ἱκέτης, ἱκέσιος Ζεὺς 7
Immaradus Eumolpi filius 261
Intrita, intritum 61
Infernates, ſupernates 117
Ion 18
Iones aliter pronunciabant ac Attici 252
Ionici motus 99
Hippias Colonus Athenis 113
Ἱππόδαμος 97
Ἱπποθόων Alopes filius 8
Hipponactis ætas 286
Ἰσθμιασταὶ 92
Iſmarus 123
Ἰσοδαίτης 98
Iſocrates, Iſocratis diſcipulus 248
Ἰσοτελὴς 98
Iſter ἀττικὰ ſcripſit 147
Ἰσόποδες 342
Ἰταλὸς 98
Judicum 6 millia in Attica 325
Juno Δάειρα 37
Jurantes ad aram accedebant 303
Jusjurandum φρατόρων 198 exactum, delatum 278
Juſtum bellum 274

K.

Κάβειροι 315
Κάλχους 161
Καδίσκος 99
Καδμεῖα γράμματα 253
Caduci fructus 167
Καθάρματα ἐκ χειρῶν 296
Καθετὸς ἀμνὸς ſacrificium 100
Καιροφυλακεῖν 346
Κακκάω 321
Κακοτεχνεῖν 101
Κακώσεως actio 101
Calauria 101
Καλιστρεῖον 275
Calculum reducere 221
Callirhoe 120

Calliſtratus Athenienſis 37
Κανοῦν φέρειν, ἐπιφέρειν 102
Κανθάρου λιμένι 99
Cani Athenis non licet intrare in templum Minervæ 77
Κανονίς 84
Καρκινοῦσθαι 102
Carcinus poëta 102
Καρποῦ δίκη 103
Caſæ mercatorum per hiemem 173
Caſes legis ſingularis apud Locros auctor 79
Καταγνώμου 271 δέσιν 272
Καταγελᾶσθαι 104 105
Καταδιδίσθαι *magicis* 103
Καταδιαιτᾶν 148
Καταδικάσασθαι 104
Καταδίκη 350
Καταλοᾶν 232
Καταλύειν 211
Καταλογεύς 181
Κατάρξασθαι ἱερῶν 331
Καταστασιασθείς 347
Καταστῆσαι ἐμφανῆ 52
Καταστῆσαι ἱππέας 105
Κατὰ τῶν ἱερῶν ὀμνύναι 278
Καταχειροτονία 106
Καταχύσματα 297
Καταποντισμός 291
Κατήγοροι 182
Κατηλογημένας κράζεις 161
Κατοικοδομεῖν *genus pœnæ* 106
Καλχηδόνιοι 191
Κατώμοτος 278
Κελέοντες 342
Celeus 260
Κέλης 234
Κεραμεικός 108
Κεραμεῖς 107
Κερκέτης *mons Sami* 266
Κερκιδεῦς 108
Κέρκυρος 108
Κέφαλος, *rhetor* 109
Κημός 196
Cepoe 109
Κῆπος, *genus tonſuræ* 173
Κῆρυξ *filius Mercurii & Pandroſi* 109
Cephiſodotus 209 248
Cineſias 110 298
Κιρραΐδης 107
Κίρρα 110
Ciſtæ in ſacris Bacchi 202
Κιστοφόρος *in Dionyſiacis* 202
Κληροῦχοι 111
Claſſes, συμμορίαι *& quot Athenis* 18●
Κλεψύδρα 111
Κλητῆρες 112
Κλιμακίζειν 110
Κλισίας εἴσω 324
Clypei aurei Delphis conſecrabantur 63
Κλωγμός 56
Κοιτωνιος 345
Κοινὰ δημοκρατίας θεωρικόν 91
Copreus 321
Conjectio cauſæ 10
Κονίζεσθαι 135
Conceptis verbis jurare 278
Conquiſitores militum 322
Contributi 183
Confeßi æris 257
Κοπρεῖς 31
Κόρδαξ 299
Κορυφαῖος ἡγεμών 345
Κορυφὴ *mater Palladis* 96
Κυρβεῖον 123
Κυρητοφόρος 164
Cotys 114
Κραναλλίδαι 114
Κρατὴρ Διονυσίων 204
Critice 203
Κρεωφεῖν 114
Κτήσιος Ζεὺς 299
Κτίσεις 289
Κύκλος *fori pars* 301
Κύλιγμα 338
Κυλίζεσθαι 135
Κυνῶν Βοιωτία 143
Κύνειος *Apollo* 115
Curator ludorum 70
Κύρβεις 229
Κύρβεις 116
Κύων *Ariſtogiton* 254

Κυδίν

Κωδύα, κωδεία 301
Κώδωνες 271
Κωλακρέται 234

Λ.

Laides 311
Λαικασιάζειν 72
Λάμπτρα 117
Lares θεοὶ κτήσιοι 300
Laches 125
Legati cum victimis 92
Leocorium. Λεωκόρειον 302
Leſbus pentapolis 168
Λέσχαι 302
Leucon Boſpori regulus 90
Λευκονοεύς 117
Λεύσσω 324
Λήκυθος 255
Λήτη urbs 118
Libelli, n. oppignorationum 315
Libertorum officium 239
Λίθος pro βῆμα 303
Litera Ionica 253
Λογιστὴς 119
Λογχοφόροι 304
Λογοποιοί 304
Λόγου τυχεῖν 119
Locrorum virgines Ilium miſſæ 335
Λουτροφόρος in cœlibum ſepultura 120
Λόχοι Lacedæmone 309
Lyde Antimachi 315
Λυμαντὴς 236
Lyſiæ ἐρωτικός 353
Lyſicles προβατοκάπηλος 24
Lyſimachus Ariſtidis 121
Λυκοεργεῖς 121
Λύχνου πότης 3

M.

Μὰ & νὴ particulæ jurandi 278
Magiſtratuum interventus in contractibus 272
Μαιμακτηριὼν 121
Μακρὸν τεῖχος βόρειον καὶ νότιον 43
Μαλακίζεσθαι 304
Μαλκιᾶν 305
Μάλθη 122
Μάλκη 121
Mandare 66
Mandrobuli res 266
Mantias rhetor 134
Mantineæ caſus 122
Margites poëma 306
Mari ſacra facta jaciendo aliquo in illud 100
Maronea 122
Μαρωνεῖται 175 332
Marſyæ duo ſcriptores 118
Μαστεύειν 307
Μάσπος 123
Megarenſes prohibiti à myſteriis 227
Μεγαγωγεύς 124
Μεῖον 123
Μεγακύκλιον 245
Μελανσχολῶν 350
Μελανεῖς in Attica 232
Melanthes Melanthius 297
Μέλινος 125
Μελίτη 126
Menelaus 126
Μενεθεὺς 343
Menſis lunaris primo 30 dierum 264
Mercurius τρικέφαλος & τετρακέφαλος 189
Mercedes præſtare 242
Μίσπωλος 127
Μεσεγγύημα 127
Μεθιέναι 221
Metanira 13
Μετάστασις reipubl. 174
Μέτωπολος 127
Μέτοικοι Athenis venditi ob certas cauſas 169 ſervorum loco 172
Μεθορμιεῖσθαι 211
Methone 123 308
Μητρῷοι θεοὶ 18
Μητρῷον Athenis 30 128 272
Micon pictor 308
Militiæ anni 318

Minerva area 26
Minervæ templi conflagratio 142
Μισθώματα 237
Mnaſea 118
Μοιροκλῆς 129
Μόραι & λόχοι *diverſa* 309
Μόρος 130
Μοχθίζειν 346
Μῦθος, λόγος 304
Mulieri ad quam ſummam licuerit contrahere 146
Munychia 129
Munychione menſe judicia 131
Μυριάδες σίτου 90 172
Myrina 88
Μύρσοι *in Arcadia* 130
Μύρρινον 131
Myrocles 129
Μύρζανον 130
Μύρτον 130
Myrtis 131
Myſteria Athenienſibus quanti facta 227
Μύστης & ἐπόπτης 226
Myſus, ſervus 297
Μυλλὼν 5
Μῶλοι 160

N.

Natio comœda 51
Ναυμάχιον 351
Nauſinicus 181
Ναυτοδίκης 131
Νεαλὴς 132
Νεβρίδες *baccharum* 311
Νέμειν οὐσίαν 188 προστάτην 20
Nemeonicæ apio coronati 57
Neſſa 50
Νέων *urbs & vir* 132
Νεώρια *Athenis* 132
Neleus 99
Νησιωτικαὶ δίκαι 334
Νίκαια *urbs* 133
Nicanor 133 218
Νίκη *dicta Minerva* 134 183
Nicon pictor 308
Nicoſtratus 203
Nothorum hæreditas 134
Νόμοι, *æquivocum* 227 *Athenis* ἄγραφοι, πάτριοι, βασιλικοὶ 240
Νόμους τιθέναι 90
Νομοφύλακες 134
Νότιον τεῖχος 43
Ninos venefica 310
Nymphæum 135
Νῦν *pro tunc* 235

Ξ.

Ξένοι, *mercenarii* 322
Ξ *Xenocles Carcini filius* 102
Ξηραλοιφεῖν 135
Xerophagiæ 135
Ξύλον 321
Ξυστὶς 136

O.

Ὀβολοὶ δύο θεωρικοὶ 80
Οἱονεὶ *æquipollens* 327
Οἰῆθεν, *ex Oea* 136
Οἰκεῖν χωρὶς 187 ὑπὸ γῆν 191
Οἰκίδιον, οἰκότριψ 312
Οἴκημα 137
Οἰνόπεδον 34
Οἰνῆς 137
Οἶον *locus* 137
Oeſyme 264 313
Oleo poſt lavacrum ungebantur 135
Oliva ſacra 170
Olla & vaſa ad ſimulacra Deorum 300
Ὁλόχοινος 138
Ὁμηρίδαι *apud Chios* 139
Ὁμολογίαν καταβάλλειν 257
Ὅμηροι 138
Ὁμολογίαι 250
Ὁμοῦ τι 140
Onomarchus 194
Ὄνου σκιά 155
Ὀξυθύμια 141 313

Ὀπισθο-

Ὀπισθόδομος 141
Ὅπλα τίθεσθαι 89
Orationes ad clepſydram habita 270
Ὀργὰς 314
Ὀργεῶνες 34 315
Oreſtes graſſator nocturnus 316
Ὀρθὸς 142
Ὅρκος ἐπακτὸς 278
Ὀρκῶσαι 303
Ὅρος, ὁρίζειν *de libellis hypotheca* 315
Ὅρος 142 249
Ὀρφὸς, ὀρφώδειν 305
Ὀρφανῶν *judicium Athenis* 85
Ὄσια 143
Ὀσχοφορικὸς 292
Ὀστρακισμὸς 349
Οὐσία ἀνέμων ἄγων 188
Οὐσίας δίκη 147
Ὀφείλειν χιλίας 199
Ophrynium 147

Π.

Παιᾶνες 286
Pædaritus 154
Παιδίον πατρὸς vel μητρὸς 329
Pacatus, Irenæus 311
Παλαιὸς *in uſuris* 351
Palamedes fingitur Nauplio indicaſſe omnia tabulis ſcriptis in mare dejectis 271
Παλινδικία 9
Palladium 205
Παλῶν ἀναγκόλων 338
Pandora 67
Pandroſus jurabatur 320
Παραβάλλειν 288
Παραβάται 233
Παράβυστον 150
Παράβυστον 317
Παραγγέλλειν ἀρχὴν 149
Παραγγέλλειν καὶ συνάρχειν 149
Παραγγέλλειν στρατιὰν 344
Παραγράφειν. *adponere* 148 *delere* 149
Παραγραφὴ *exceptio* 148
Παράδειξις 301
Παραδοῦναι 263
Παρακαταβάλλειν 151 153
Παρακαταβολὴ 59
Παρακλητεύειν 149 150
Πάραλος, παράλιον 150 156
Παραπλήρωμα 150
Paraſiti Herculis 71
Paraſitus plerumque ſecundarum actor 294
Παρασκήνια 152
Παρασπιστὴς 152
Παράστασις, *de lite* 149
Παρατίθεσθαι 33
Παρείας 317
Παρελθεῖν 153
Παρέχειν 221
Παρήγορος ἵππος 233
Παρθενία *pars Sami* 266
Παρθένοι *Athenis* 190
Parietibus ſtruere 106
Παραστῆναι μεῖον 124
Πάρεδρος, παρέδρευμα 222
Partes ſecundas agere 293
Paſio πατρός 225
Paſceolus 194
Πατρῷοι θεοὶ 18 77 236 300
Pattacion 153
Pauſanias 21
Pauſanias Lexicographus 340
Πέλανος 318
Penetrales Dei 77
Pentacles 47
Πεντακοσιάρχος 154
Πεντηκοστὴ 155
Peparethus 154
Περιαγωγὴ 155
Peregrinari non licebat Spartanis 100
Peregrina ſacra 69
Περιγράφειν λόγον 149
Περιθεῖναι 155
Περίοδοι γῆς, *qui libri* 115
Περίπολος, περιπολεῖον 318 320
Περιστίαρχος 296
Περιστοιχίζειν 156

Περίστοιχοι ἐλαῖαι 57
Περιρράναι 169
Perrhabi 8
Perrogare 284
Πέρυσι 262
Πεσσοὶ 220
Πεφωρακὼς 321
Πήληξ 156
Πλωΐα ἄπλα 251
Piaculum, ſacrum piaculare 193
Pigres poëta 306
Πιθάκνη 189
Πιθίας 290
Pithecuſæ inſulæ 298
Πίερος 203
Πιστωθεὶς 218
Piſtias 32
Πιτθεὺς 157
Πλήρωμα 150
Πλέθρον 121
Πνὺξ, in genit. πυκνὸς 168
Πόδες velorum 29
Ποδοκάκκη 321
Ποικίλη porticus 78
Ποίνιμοι δαίμονες 335
Πόλεις καὶ ἔθνη 51
Polemarchi munus 157 158
Polemo στηλοκόπος 230
Πολιοῦχος Ἀθηνᾶ 133
Πόλις ἔκκλητος 55
Πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς καιροὺς 283
Πολιτικὸς πόλεμος 23
Polubrum 199
Πομπεία 158
Populi, ἔθνη 51
Πόρδαι χαρίτων 76
Ποϱισταὶ 25
Πορδίζειν, unde 169
Πορφύριοι 338
Ποσειδῶν Ἀμοιβεὺς 102 Ἵππιος 114
Πότης λύχνος 3
Præcidaneæ hoſtiæ 73
Præpoſitio in compoſitis reticetur 236
Præſentia Dei 336
Praxidamas 130
Πραξίδικαι 129
Primigenius 224
Προαγορεύειν 65
Προαγωγὸς 345
Προβάλλειν ἀσπίδα 159
Προβολαὶ 159
Πρόβολοι 160
Προβουλεύματα 160
Πρόβουλοι 161
Προγράφειν 116
Προδικασία 351
Proditores non ſepulti 314
Πρόδομος 142
Πρόεδροι 161
Πρόδρομος 217
Προηρόσια feſtum 1 161
Προθεῖναι σκέψιν 161
Προθεσμία 161
Πρόκλησις 161
Πρόκλησις καὶ πρόσκλησις 167
Προναία Ἀθηνᾶ, ἡ προναία 162
Pronomus poëta 297
Προομόσαι 161
Πρόπεμπτα, πρότριτα 323
Προπίνειν ἐκπώματα 162 323
Προπόλος 164
Προπύλαια 162
Προσκρίνειν 65
Προσκυνεῖσθαι 221
Proſcriptos occidentibus præmia data 145
Προστασία 163
Προστιμήματα 164
Πρὸς τοὺς καιροὺς 284
Προστρόπαιον 164 313
Προστρόπαιος, καὶ προστρόπ. Ζεὺς 7
Πρόσωπον κωφὸν 295
Προτέλεια 73 164 223
Proteſilaus ab Hectore occiſus 131
Προφέρετος 164
Προχαριστήρια 165
Πρυτανεῖα 165 325
Πρεσβύτερος 327
Πρωτοφορεῖν 79
Πτώματα ἐλαιῶν 167
Πύγελα 167
Pythagoras & Abaris coævi 206
Πυθαϊσταὶ 39 92

Pythia

Pythia Athenis celebrata 18
πύθιον 352
Pytho, quondam Neptuni propria 102
Pythocles 97
πυλαγόρας 159
Purgamenta projici ſolebant 313
Pyrilampus 229 328
πύῤῥα *urbs Lesbi* 168
πυῤῥίας 256
πωλητήριον μετοικίου 169
πώμαλα 169

P.

Ῥαίσεως 170
Recuperatorium judicium 333
Rhetores decem poſteriores 203
Ῥαβδικὴ γραφὴ 267
Ῥητόρων νόμος 50
Rhode, Rhodanuſia 307
Ῥόθιον 170
Ῥύσια διδόναι 177
Ῥυτὸν 170

Σ.

Σαβάζιος *Sabadius* 329
Sacadas poëta 296
Σαγδιερμιστὴς 39
Sacramento contendere 326
Sacra veterum non ſine impenſa, & ea locata 237
Sacrilegi non ſepulti 314
Sacrificiorum reliquiæ pertinebant ad ſacerdotes 235
Samia terra 266
Samus colonis Atticis inſeſſa 111
Σειρὴν 11
Secundas agere 293
Σεμναὶ θεαὶ 330
Senatores Rom. in ingreſſu ſacrificabant 344
Senatores in curiam cogendi ratio Athenis 34
Senatus Atticus primo 400, *tum* 500, *mox* 600 *hominum* 166
Σερμύλη *urbs* 313
Servi in prœliis 241
Servi publici Athenis 269
Sequeſter 127
Σηκὸς *tria notat* 170
Semachidæ 312
Σημεῖα 249
Σηπιδῶν 58
Seſcupla 87
Sigilla veterum 292
Sicinnis ſaltatio 299
Silentium in cœna 340
Simiæ ſaltando capiuntur 299
Simpli equi Sellarii 234
Simus Simon 171
Σιρὸς 125
Siſenna facetus 269
Σίτησις 171
Σῖτος ἡμερῶν τριῶν 200
Σιτοφύλακες 172
Σκαμβωνίδαι 172
Σκελισμοὶ 47
Σκαφίον, *genus tonſuræ* 173
Σκαφοφόροι 172
Scopadæ, familia 186
Scortatio publice permiſſa 316
Scribæ nomen in decretis præmittebatur 35
Σκύθινοι χρησμοὶ 205
Smicythion 173
Socratis judicium 46
Species 61
Spintharus 80
Sponſæ ab foco paterno in curru abduci ſolita ad domum ſponſi 222
Sportula 326
Στασιῶται 174
Στειλειὸς 174
Στηλοκόπος 230

Stipa 150
Στιβὰς 151
Στοιχεῖον aliud χαλμμαλι 207
Στοῖχοι στοιχεῖν 156
Στρατηγὸς admiral. 343
Στρατηγῶν munus 175
Strombichides 175
Struere parietibus 106
Stryme 175 176
Στρωτὴρ 176
Στυράκιον 176
Sublica 176
Συγγραφεῖς 181
Συγγραφιδὴ 352
Suidæ mos 322
Suidas Theſſalicorum ſcriptor 203
Σύλαι συλᾶν 177
Σύμβολα 333 ποιεῖν 170
Συμμορίας ἡγεμὼν 179
Συμπαραστάλλοντες 150
Συναρπάζεσθαι in dictione 145
Σύνδικοι 182
Συνηγορίαν 111
Συνήγοροι 182
Συνθῆκαι 250
Σύνταξις 182
Συντελεῖς 182
Supernates, infernates 117
Sus Cretenſibus ſacra 73
Συστῆσαι 349
Σφραγὶς δημοσία 184
Σχεδιάζειν 226
Σωμάτια ἐλεύθερα 258
Σωτὴρ Ζεὺς 57

T.

Tabia 118
Tabulæ quæſtionum ſignata 30
Τάγοι, reges Theſſalorum 186 246
Ταμίαι Imperatorum Græc. 269
Ταμίας δημοσίων χρημάτων 184
Τάξις τῶ φόρου 182
Taureas 183
Τεῖχος, de urbibus Thracicis 288
Τελειωθῆναι 65
Templorum vectigalia 237
Τερθρεία 321
Terram & aquam poſtulare 213
Tertias agere 293
Teſtimonium perhibentes in ſuggeſtu 303
Τετραδαρχία 185
Τετραρχία 185
Τετράξ ὅπλα 89
Timolaus poëta 306
Tintinnabula in ſuppliciis 271
Tolus 189
Τυπίτρωπτος 71
Τελαγμὸς 196
Tria verba loqui licebat damnatis 145
Τρίβαλλοι 95
Tributum Athenis quantum 144
Trigarum uſus 233
Τρίπρατος 286
Τριπτὴρ prælum 189
Τριβωνιστὴς 293
Τριβοπάτορες 223
Τριηραρχεῖν 190
Triturandi ratio antiqua 232
Τρωγλία 335
Tucetum 62
Τυραννιᾶν 96
Τυφῶσαι 187
Τυχεῖν λόγου 119

Υ.

Υ & οι æquipollent 327
Ὑακινθίδες 190 206
Ὕβρεις 86
Ὑδρεῖα ferre opus ancillarum 172
Verſus, in ſcriptura 137
Veterator 286
Ὗες 251
Victoria alata 183
Vincula in feſtis demi ſolita 64
Ulpianus 228
Unctio mortuorum & convivalis 135
Ὑπέρα 59

Ὑπεραβέλτερος 350
Ὑπερβαλέσθαι 157
Ὑπερήμεροι 191
Hyperidis oratio contra Demadem maledica 101 πρὸς Ἀπελλαῖον 301 ὑπὲρ Καλλίππου 354
Ὑπολογίζεσθαι 192
Ὑπωμοσία 192
Ὑποπίπτειν, *adulari* 97
Ὑποτετιμημένα 61
Ὑποφόνια 192
Urnæ judicum Athenis 196
Ὕσπληγξ 30

Φ.

Φαλάγγια 193
Φανερὰ οὐσία 257
Φανίας 109
Φαρμακὸς 193
Φαρμαχθεὶς, φαρμακᾶν 194
Φασκώλιον, φάσκαλος, φάσκωλος 194
Φατρία 264 265
Φαῦλος 194
Φέρειν ἔρανον 216
Φερσεφάττιον 351
Φιλέας 290
Philippides 146
Philippicæ Demoſthenis ut numerandæ 38
Philippi rerum geſtarum ordo 23
Φιλοσοφεῖν 196
Φιλοψυχεῖν 346
Φιμὸς *in talorum ludo* 196
Fœtus in utero an homo ſit 222
Φορμίσιος 352
Fritillus 196
Phorbas 197
Φορβαντεῖον 197
Phorbantes 337
Φρατερίζειν, φρατεριάζειν 197
Φρεάττοι 276
Φευκτὸς 153
Φυγοδικεῖν 348
Φύλακες, *præfecti* 247
Φυλὴ 198
Fundus, de fritillo 197
Φωκαεῖς *conditores Maſſiliæ* 307

X.

Chalcus Dionyſius 184
Χαλκοῦς τινας ἱστάναι 69
Charidemus 107 109 173
Charicles 198
Χάρμος *Athenienſis* 95
Χειροτονία 75 175 185
Χελιδόνος πύθι 26
Χέρνιψ 199
Χηλὴ *portuum* 87
Χίμετλον 121
Χλαμὺς *propria epheborum* 320
Χλιδὸς *vel* χλῆδος 199
Χοινικίδες 345
Χοιράδιον, κυθάρεσιον 99 296
Χολλίδαι 199
Χρῆσαι, χρήστης 339
Χρῆσθαι 289
Χρονογραφία *Eratoſthenis* 81
Χύτραι *ad ſimulacra Deorum* 300
Χῶμα *in Piræeo* 351
Χωρὶς οἰκεῖν 187
Χωρίται 188
Χωροφιλεῖν 218

Ψ.

Ψευδεγγραφὴ 200
Ψευδοκλητὴρ 200
Ψηφίβολον 196
Ψῆφοι τετρημέναι *vel* ἄτρητοι 187
Ψῆφον διδόναι 39
Ψῆφος 75
Ψιθυριστὴς, ψιθυροὶ λόγοι 340
Ψοφοδεὴς 147
Ψυχρὸς ποιητὴς 289

ΤΕΛΟΣ.

Ælianus 268
Æſchines explicatus 232
Æſchylus 91
Agathia error 307
Ammonius 207
Ariſtophanes 72 99 *explicatus* 227 331
Arrianus 118 154 212
Artemidorus 125
Athenaus explicatus 33 157 305 *emendatus* 79 121 282
Cicero explicatus 46
Clemens 187
Demaratus apud Stobaum 262
Demoſthenes 54 78 80 94 98 137 143 211 *explicatus* 70 140 270 302 352 353 *errat* 214
Dinarchus 88
Dio Chryſoſt. 88 125 229 316 *vindicatus* 307 *explicatus* 322
Diodorus Sic. 264 *deceptus* 24
Diogenes Laërtius 169 207
Diogenianus 295
Diomedes 256
Dionyſius Hal. deceptus 21 *explicatus* 226 *emendatus* 53 71 103 179 206 233 266 311 343
Etymologicum 109 119 176 233 264 313 342
Eunapius 72
Euripides 33 262
Euſtathius 208
Geminus 265
Gloſſarium 336
Herodianus 79
Heſychius 39 69 97 114 138 171 260 282 283 294 305 338 345 *explicatus* 84 102
Higinus 9 117 191
Iſæus 88 104 317 *explicatus* 124
Iſocrates 127 280
Juſtinus 38
Libanius deceptus 145
Livius 216 273
Lycurgus 95
Lyſias 88 178 278
Macrobius 337
Marius Victorinus 138
Menander explicatus 322
Nonnus 205
Plato explicatus 66
Plinius 119 218
Plutarchus 24 85 99 103 136 256 277 290 293 319 336
Pollux 15 45 68 104 124 134 152 239 263 266 268 *explicatus* 280
Polyanus 105
Polybius explicatus 159 167 179 334
Priſcianus 337
Proclus in Timaum 206
Quintilianus 148
Scholia Apollonii 342 *decepta* 102
Scholia Ariſtidis 71
Scholia Ariſtophanis 58 61 119 124 126 204 297 299 305 316 321 325 *decepta* 157
Schol. Homeri 123
Scholia Sophoclis 230
Scylax 110
Stephanus 4 33 118 168 206 211
Suidas correctus 1 10 72 118 125 129 144 146 156 166 176 178 181 186 230 277 289 295 *error* 306
Syrianus 288
Teles apud Stobaum 285
Theon 259
Thucydides 87
Ulpianus 180 184 207
Xenophon 309

Quæ pauca errata irrepſerunt, ea ſic corrige.

pag.	*verſ.*		*pag.*	*verſ.*		*pag.*	*verſ.*		*pag.*	*verſ.*	
13	5	conturbant	93	11	Piræeum	168	18	ἐκκλησίαν	242	24	φέρειν
15	17	μαρτυρήσεις	94	19	defenſione	178	8	συλλαμβάνεις	252	1	ὑάδας.
24	1	nemini	112	4	cur dicat	195	21	ποιοῦσιν		12	hyadas
33	9	refert	120	9	γαμικῶν	200	28	ψευδεκκλησίαι	275	2	δεῖπνον
53	6	αἰτίησι	129	27	Μουνύχου	208	11	Priſcianus	278	28	Feſtus.
55	23	πόλις	130	14	Κεκρόπιον	213	21	pag. 279		30	verba
60	21	τοιῶσδ'	140	31	lib. 2 pag.	214	16	Megacles	284	28	quære Porro
61	15	Cornelium	152	12	παρεκάλουν	215	16	Euthydemo	288	1	Ἀναξιμάνδρης
73	27	verba	158	27	θυμιατήρια	218	5	Phalerei	300	8	locum inquire
89	ult.	ἱερέως	162	22	Pæonienſi	240	1	ἔστιν ἰδεῖν			

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google